Stephen King - Kara Kule Cilt2 üçün Çizgileri
Stephen King - Üçün Çizgileri

Dizgi: M. Pamukçuoğlu
Düzelti: Faruk Kırkan
Kapak: Ömer Küçük
Baskı:
Teknografik
Matbaacılar Sit. No.: 38
Bağcılar - İstanbul
ISBN 975-10-0336-9 99-34-Y-0051-0149
99 00 01 02 03 04 10 9 8 7 6 5 4 3 2
İNKILÂP
Ankara Cad. No.: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel.: (0 212) 514 06 10 (Pbx)
Fax: (0 21 2) 514 06 12
Web sayfası: http://www.inkilap.com
e-posta: posta@inkilap.com

STEPHEN KING

ÜÇÜN ÇİZGİLERİ
(THE DRAWING OF THE THREE)
ROMAN
Çeviren: Nejat Ebcioğlu

İNKILÂP

Bu romanımı,
kitaplarımı teker teker basarak onlar üzerinde
şansını deneyen
yayıncım Donald M. Grant'a adıyorum.
Stephen King

TARTIŞMA

Üçün Çizgileri uzun bir destansı öykü dizisini oluşturan Kara Kule'nin ikinci kitabıdır. Kara Kule bir dereceye kadar ozan Robert Browning'in "Roland Adlı Çocuk Kara Kule'ye Geldi" adlı öykü şiirinden esinlenerek yazılmıştır. Aslında Browning'in şiirinin yazılışı da, ünlü yazar William Shakespeare'in Kral Lear adlı oyununa borçludur.
Kara Kule dizisinin ilk cildinde son Silahşor Roland'ın nasıl bir insan olduğu, yaşadığı ve serüvenine başladığı dünyanın neye benzediği ve sonunda Roland'ın Karalar Giyinmiş Adam'ı (siyahlı adam) nasıl yakaladığı anlatılmaktaydı. Roland büyücülük yapan bu adamı uzun süre izlemişti. Bu sürenin ne kadar olduğunu henüz bilmiyoruz. Karalar Giyinmiş Adam, Walter adlı kişiliğe bürünmüş ve uzun yıllar önce Roland'ın babasıyla arkadaşlık ettiği yalanını öne sürmüştü.

Roland'ın tek hedefi bu yarı insan olan yaratık değil, Kara Kule'ydi. Karalar Giyinmiş Adam ve onun bildiği şeyler, Roland'ın Kara Kule denilen gizemli yoldaki ilk adımıdır.

Tam anlamıyla Roland kimdi? Serüvenine başladığı dünya nasıl bir yerdi? Kule neydi ve neden Roland, Kule'nin peşindeydi? Bu konularda bölük pörçük, eksik yanıtlara sahibiz: Roland bir Silahşordu, bir şövalye idi. Dünyayı sevgi ve ışık içinde tutmakla yükümlü şövalyelerden biriydi.
Annesinin Marten adlı adamın metresi olduğunu öğrendiği zaman Roland'ın erken yaşta bir erkeklik deneyimi yaşadığını biliyoruz. Marten, Walter'den daha yaman bir büyücü idi. Ve Marten ile Walter arkadaştılar. Annesiyle ilişkilerini Roland'ın öğrenmesini Marten kendisi planlamış, genç yaşta onun başarısızlığa düşüp Batı'ya gönderileceğini ummuştu. Böyle bir sınav sonunda Roland'ın başarı kazandığını biliyoruz.
Daha başka neler bilmekteyiz? Silahşor'un dünyası bütünüyle bizimkine benzememektedir. İnsan eliyle yapılmış benzin pompaları gibi bazı el ürünleri ile kimi şarkılar, kimi gelenek ve dinsel törenler günümüzün romantik Batı Amerika'sının görüntülerini anımsatmaktaydı.
Ve bizim dünyamızla Roland'ın dünyasını her nasılsa birbirlerine bağlayan bir göbekbağı bulunmaktaydı. Orada uçsuz bucaksız, Tanrı'nın bile varlığını unuttuğu bir çölün üzerindeki yolda, bir fayton arabası durağında Roland bizim dünyamızda ölmüş Jake adlı bir oğlanla karşılaşmıştı. Bu çocuk dünyamızda büyük bir kentte bir sokağın köşesinde durup karşıya geçmeyi beklerken karalar giyinmiş bir adam, her yerde hazır ve nazır bulunan bir günahkar tarafından arabaların önüne itilmişti. Çocuğun kendi dünyasından, (bizim dünyamızdan) anımsadığı son şeyler okula gitmek üzere yola çıktığı, bir elinde okul çantası, öbür elinde öğle yemeği paketini taşıdığı ve Cadillac markalı bir otomobilin altında kalarak öldüğüydü.
Karalar Giyinmiş Adam yakalanmadan önce Jake bir kez daha öldü. Bu kez, Roland yaşamındaki ona en çok eziyet veren seçeneklerle yüz yüze gelmiş ve bu simgesel çocuğu feda etmek zorunda kalmıştı. Kule ile çocuk (olasılıkla lanetlenme ile kurtuluş) arasında seçim yapması istenince Roland, Kule'yi seçmişti.
Jake onu bir kararsızlık cehenneminin önüne iterken, "Öyleyse git. Bundan başka dünyalar da var" demişti.
Roland ile Walter'ın son kez karşı karşıya gelmeleri kemiklerin çürüdüğü toz toprak içindeki bir eza cefa çekme yeri olan Golgotha'da gerçekleşti. Orada, Karalar Giyinmiş Adam eski zamanların iskambil destesi olan Tarot kartlarını açıp Roland'ın falına bakarak onun geleceğini söyledi: Bu kartlarda Hükümlü (Mahkum) adlı bir erkeği, Gölgelerin Kadını adlı bir bayanı ve Ölüm'ü simgeleyen karaları görmüş, "Ama, bu ölüm senin için değil" demişti. Ancak bunlar ikinci cildin (Üçün Çizgileri) konusunu ve Roland'ın Kara Kule'ye giden uzun, güç yoldaki ikinci adımını oluşturan önbilgilerdir.
Dizinin birinci cildi Roland'ın Batı Denizi'ndeki bir kumsalda oturup güneşin batışını seyredişi ile sona eriyordu. Karalar Giyinmiş Adam ölmüştü ve Roland'ın geleceği belirsizlikler içindeydi.
İşte o noktada ve yedi saat sonra Üçün Çizgileri başlar.

GİRİŞ

Silahşor tek bir görüntüyü içeren karmaşık düşünden uyandı. Düşünde, geçmiş zamanların yirmi iki kağıtlık resimli iskambil destesinin Gemici'si olan karalar giyinmiş bir adam, Silahşor'un feryat ve figanlarla dolu geleceğiyle ilgileniyor ya da ilgileniyormuş gibi görünüyordu.
Karalar giyinmiş adam, Oğlan boğuluyor Silahşor! Boğuluyor diyor ve kimse cankurtarma halatı atmıyordu. Oğlan çocuğu, Jake'ti.
Ancak, gördüğü bir karabasan değildi. İyi bir düştü. Çünkü boğulan yalnızca kendisiydi. Ve bunun anlamı, onun Roland değil Jake oluşuydu. O bunda bir rahatlama nedeni bulmuştu. Çünkü Jake olarak boğulmak; kendi benliği içinde soğuk düşler gören ve kendisine inanan kişilere ihanet etmiş biri olarak yaşamını sürdürmesinden daha iyiydi. Denizin kükreyişini dinleyerek, iyi, pekiyi ben boğulacağım diye düşündü. Bırakın beni boğulayım. Oysa, duyduğu açık denizlerin sesi değil, gırtlağına dek taşlar dolu bir suyun çıkardığı şakırtılı seslerdi. O, Gemici miydi? Eğer öyleyse kara neden bu kadar yakındı? Ve gerçekte o karanın üzerinde değil miydi? Kendisini sanki karadaymış gibi duyumsadı. Buz gibi soğuk su çizmelerine doluyor, bacaklarına ve kasıklarına doğru yükseliyordu. O anda gözlerini açtı ve aklı başına geldi. Birdenbire ceviz gibi küçüldüğünü duyulmadığı hayalarıyla (!) bir düşte olmadığını anladı. Ansızın sağ tarafında gördüğü korkutucu yaratığı değil, silahlarını düşündü... Silahlarını ve daha önemlisi kurşunlarını aklına getirdi. Islanmış silah kolayca sökülebilir, kurulanır ve monte edilebilirdi. Islanmış kurşunlar, tıpkı ıslak kibritler gibi ya kullanılabilir ya da kullanılamazdı.
O anda gördüğü korkutucu şey, dalga tarafından karaya vurulan sürüngen bir yaratık olmalıydı. Islak, parıldayan bedenini kumsal boyunca işgüzarca sürüklüyordu. Bir metre kadar boyunda ve sağ tarafta dört metre uzağındaydı. Bitki saplarının üzerinden soğuk bakışlarla Roland'a bakıyordu. Testere dişli uzun gaga biçimli ağzı açıktı ve insan konuşmasına benzer tuhaf, yakınan bir sesle konuşuyor ve hatta yabancı bir dilde umutsuz sorular soruyor gibiydi: "Did-e-çik? Dam-e-çam? Dad-e- çam? Ded-e- çek?" gibi sesler çıkarıyordu.
Silahşor daha önce de ıstakozları görmüştü.Gördüğü tüm yaratıklar içinde yalnızca ıstakozları belli belirsiz anımsatmasına karşın bu yaratık bir ıstakoz değildi. Üstelik yaratık kendisinden hiç korkmuyordu. Silahşor yaratığın tehlikeli olup olmadığının bilmiyordu. Şu anda kafasının karmakarışık oluşuna, nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini geçici olarak anımsamayışına, karalar giyinmiş adam tarafından gerçekte ele geçirilip geçirilmeyişine ya da olayın bir düş olup olmayışına hiç aldırış etmiyordu. Tek bildiği, kurşunlarını ıslatmadan önce sudan uzaklaşması gerektiğiydi.

Suyun şişip kabarırken ve kumlan oyarken çıkardığı sesi işitti ve bakışlarını yaratıktan kaldırıp yeni gelen dalgaya baktı. Yaratık şimdi olduğu yerde durmuş, pençelerini yukarıya doğru kaldırmıştı. Bu duruşuyla kendisini tutup havaya doğru dikmiş, susta duran bir bokser köpeğine benziyordu. Cort, bokser köpeklerine bu duruşu öğretir ve Onur Duruşu diye adlandırırdı.
Silahşor, yaratık dalgayı işitiyor diye düşündü.
Bu yaratık her ne ise, kulaklara ya da bir işitme organına sahipti. Adam ayağa kalkmaya çalıştı. Ama, bacakları duyularını yitirmiş gibi büküldüler.
Şimdi de düş görüyorum diye düşündü.Ancak bu, kafası karışmış durumda bile gerçekten güç bir düşünceydi. Bir kez daha ayağa kalkmayı denedi. Az daha başarıyordu. Sonra geriye doğru düştü. Dalga üzerine çatlamak üzereydi. Zaman kalmıyordu. Aynen sağ tarafındaki yaratık gibi hareket etmek zorundaydı. İki eliyle kumu eşeledi ve dalgadan uzaklaşmak üzere yere tutunup poposunu çekerek sürüdü.
Dalgadan tümüyle sakınacak kadar uzaklaşmamıştı. Ama, bu amaçla epey gidebilmişti. Gelen dalga çizmelerini sular altında bıraktı. Dizlerine kadar ilerledi ve sonra geri çekildi. Silahşor, belki de ilk dalga düşündüğüm yere kadar gelemedi diye düşündü. Belki...
Gökyüzünde yarım ay vardı. Zar gibi ince bir bulut ayı örtüyor ama gene de ay adamın silahlarını görmesine yeterli ışığı yayıyordu. Silahları biraz ıslanmıştı. Durumun ne denli kötü olduğunu , silahlarının namlularında, şarjörlerinde ya da kütüklüklerindeki kurşunların ıslanıp ıslanmadıklarını söylemek olanaksızdı. bunları kontrol etmeden önce sudan uzaklaşmalıydı.
"Dod-a-çok?" ses daha yakınından geldi. Silahşor suya karşı duyduğu endişe sırasında dalgaların fırlattığı yaratığı unutmuştu. Çevresine bakındı ve onu şimdi yalnızca bir metre uzağında gördü. Pençelerini, çakıllar ve deniz kabuklarını örten kuma gömmüş belki de bedenini çekerek ileri itiyordu. Etli, testere dişlisi gibi görünen bedenini kaldırdı ve bir an için akrebi andırdı. Oysa Roland, yaratığın arka uçunda sokucu organı göremedi.
Bir kez daha şakırtılı ses ama daha yüksek olarak geldi. Yaratık hemen durdu ve pençelerini havaya kaldırarak tuhaf görünümlü Onur Duruşu'na geçti.
Gelen daha büyük bir dalgaydı. Roland eğimli kıyı şeridinde kendisini yukarıya doğru çekmeye çalıştı. Ancak elini ileri uzatır uzatmaz yaratık daha önceki hareketlerini hiç de akla getirmeyecek bir hızla davrandı.
Silahşor sağ elinde yaman bir acı dalgası duyumsadı. Ama şimdi bunu düşünecek zamanı bulunmuyordu. Islak çizmeleriyle kumu iterek, elleriyle yeri tutup çekerek dalgadan uzaklaşmayı başardı.
"Did-e-çik?" sesi çıkaran yaratık yakınır gibi soruyordu: "Bana yardımcı olacak mısın? Kötü durumda olduğumu görmüyor musun?" Roland sağ elinin ilk ve ikinci parmağının uçlarının yaratığın testereye benzer gagasında kaybolduğunu gördü. Yaratık hamle etti ve Roland kanayan sağ elini kalan iki parmağını kurtarmak üzere tam zamanında havaya kaldırdı.
"Did-e-çam?" Ded-e-çek?"
Silahşor ayağa kalkmak üzere çabaladı. Doğruldu. Yaratık kot pantolonunu yırtmış, demir gibi sağlam ama yumuşak deri çizmesinin bir tekinin ucunu delmiş ve Roland'ın baldırının alt kesiminden biraz et koparmıştı.
Adam sağ elini kendisine doğru çekti ve daha önce öldürme işlemlerini yürüten iki parmağının gitmiş olduğunu sezinledi.
Açgözlü yaratık onları çekip almıştı.
Roland, "Hayır, piç kurusu!" diye bağırıp tekme attı. Ama, ayağı bir kayaya vurmuş gibi olmuş... yaratık yerinden bile kımıldamamıştı. Attığı tekme Roland'ın sağ çizmesinin ucunun kopmasına ve ayak başparmağının ortaya çıkmasına neden olmuştu.
Silahşor eğildi, tabancasını eline aldı. Birden onu yere düşürdü. Tekrar uzanıp kaptı. Küfretti ve sonunda silahı tutmayı başardı. Bir zamanlar yaparken düşünmeye değer görmediği işler birdenbire kendisine hokkabazlık yapmak gibi güç geliyordu.
Yaratık, Silahşor'un çizmesinin üzerine çökmüş, anlaşılmaz sorular sorar gibi sesler çıkarırken bir yandan da çizmeyi parçalıyordu. Bir dalga daha tepesinde yarım ayın zar buluttan geçmiş ışıklarını ölgünleştirerek ve büklümlerini soldurarak plaja doğru geldi. Istakoza benzer yaratık çizme üzerindeki çalışmasını bırakıp pençelerini bokser köpeğinin susta duruşuna benzer pozisyonuna kaldırdı.
Roland sol eliyle meşin tabancalığından çıkardığı silahının tetiğini üç kez çekti: Tabancadan klik, klik, klik sesleri çıktı. Şimdi Silahşor tabancasındaki kurşunların durumunu öğrenmiş bulunuyordu.
Silahı sol eliyle meşin tabancalığa koydu. Sağ elindeki silahı tabancalığa yerleştirmek için önce sol elinin yardımıyla namluyu yere doğru çevirdi ve sonra silahı yerine girmek üzere bırakıverdi. Tabancanın sert ağaçtan kabzasına, meşin tabancalığa ve tabancalığın ince bir kösele şerit ile bağlandığı eski kot pantolonun üzerine kan damlaları damladı. Kan, bir zamanlar parmakların olduğu yerlerde, kesilen organ parçalarından akıyordu. Adamın etinden et kopmuş sağ bacağı şimdi de acımayacak kadar duyusuzdu. Oysa, sağ eli alevler çıkarır ve böğürür gibi acıyordu.Şu anda yaratığın bağırsaklarında sindirim sularının içinde ayrışmaya başlamış olan yetenekli ve uzun süreler eğitim görmüş parmaklarının hayaletleri şimdi de adamın elindeki yerlerinde imiş gibi yanıyorlardı.
Silahşor bu acılara ilgisizmiş gibi, ilerde başıma ciddi sorunlar açılacak diye düşündü.
Dalga geriye çekildi. Yaratık pençelerini indirdi ve Silahşor'un çizmesinde yeni bir delik daha açtı. Ve sonra her nasılsa delebildiği sağlam çizmenin sahibinin derisinin çizme derisinden daha tatlı olduğuna karar verdi.

"Dad-a-çam?" diye sorar gibi sesler çıkaran hayvan telaşla adama saldırdı. Silahşor varlığım güçlükle duyumsadığı bacaklarının üzerinde geri çekilirken yaratığın biraz zekası olduğunu, kendisine ihtiyatla yaklaştığını, belki de uzun zamandır aç kaldığını ve kendisini ne olup neler yapabileceğinden emin olmadığını sezinledi. Eğer üzerine su serpen ilk dalga kendisini uyandırmasıydı, yaratık derin düş görme durumundayken yüzünü parçalamış olabilirdi. Şimdi hayvan onun yalnızca tatlı bir şey değil, incinmeye hazır ve kolay bir av olduğuna karar vermişti.
Yaratık yaklaşık bir metre boyu, otuz santim yüksekliği ve neredeyse otuz beş kilo gelen ağırlığıyla adamın üzerine gelir gibiydi. Silahşor'un bir zamanlar erkek çocukken sahibi olduğu David adlı şahin gibi tek saplantısının et yemek olduğu anlaşılıyordu. Kuşkusuz David de belli belirsiz sezinlenen sahibine bağlılık niteliği bu yaratıkta görülemezdi. Geri çekilen Silahşor'un sol çizmesinin topuğu kumdan çıkıntı yapan bir kaya parçasına takıldı ve adam sendeledi düşer gibi oldu ama düşmedi.
"Dod-a-çok?" diye sorar gibi sesler çıkaran yaratığın meraklı olduğu, pençeleri uzanırken bir sap üzerine yerleşmiş gibi duran ve baygın bakan gözleriyle adımı süzdüğü görülüyordu... Sonra bir dalga daha geldi ve yaratığın pençeleri bir kez daha havaya kalkıp Onur Duruşu'na geçtiler. Bununla birlikte pençeleri bu kez hafif duraksar gibi olmuş ve Silahşor hayvanın dalganın çıkardığı sese tepkime gösterdiğini sezinlemişti. Ancak şimdi hiç değilse yaratık için dalga sesi hafifler gibi olmuştu.
Adam, kayanın üzerinden aşıp geriye çekildi. Sonra dalga oyucu gürüldeyişiyle dağılırken öne eğildi. Şu anda yüzü yaratığın böceksi suratından santimlerle ölçülecek uzaklıktaydı. Hayvan pençelerinden birini uzatıp kolayca adamın gözlerini yuvasından çıkarabilirdi. Oysa yaratığın titreyen pençeleri sıkılmış yumruk gibi, papağanlarınkine benzer gagasının iki yanında havaya kalkık durumda kaldılar.
Silahşor ayağına takılıp neredeyse düşmesine neden olan kayaya yaklaştı. Kaya parçası oldukça büyüktü, yarı yarıya kuma gömülüydü. Adam yaralı sağ eliyle kayayı saran kumları ve çakıl taşlarını kaldırıp kanlı elini de bunlara bulayarak taşı yerinden oynattı, kaldırdı. Bu işi yaparken dudakları ileri fırlayıp dişlerinden uzaklaşır gibi olmuştu. Dalga çekilip sesi dinlerken yaratık pençelerini indiriyor ve "Dad-a-..." diye sesler çıkararak konuşmaya başlıyordu. Ve o anda Silahşor tüm gücüyle kayayı hayvanın üzerine fırlattı.
Yaratığın halkalarından oluşan arka kısmı koparken sert bir ezilme sesi duyuldu. Hayvan, kayanın altında kalan ve kopmayan kesimini kaldırarak ve gümbürtülü sesler çıkararak debelendi. Soru sorar gibi çıkan sesi şimdi acılı vızlama ünlemleri şekline girmişti. Pençeleri bir şey yapmadan açıldı ve kapandı. Gagası kum ve çakılları yerlerinden söküp çıkardı.
Ve şimdi yeni bir dalga daha gelirken yaratık gene pençelerini havaya kaldırmaya çalışıyordu. Hayvan bu hareketi yapınca Silahşor sağlam kalan çizmesiyle yaratığın başına bastı. Bu anda birçok küçük ağaç sürgününün kırılmasına benzer sesler işitildi. Roland'ın çizmesinin altından yoğun kıvamda bir sıvı çıkıp iki yöne doğru fışkırdı. Sıvı kara renkli gibiydi. Yaratık büküldü ve çılgınca çabaladı.
Bir dalga daha geldi.
Hayvanın pençeleri iki, üç santim... beş santim havaya doğru kalktı... Titredi ve yere düştüler. Açılıp kapanma hareketi yapıyorlardı.
Silahşor çizmesini kaldırdı. İki parmağı ile başparmağını koparan yaratığın testere dişlerine benzer gagası yavaşça açıldı ve kapandı. Hayvanını anten görevini yapan bir duyargası kopup yere düşmüştü. Öbür duyargası anlamsız hareketlerle titreşiyordu.
Adam çizmesiyle bir kez daha, bir kez daha yaratığın başına bastı, iyice ezdi.

Büyük bir çaba harcayarak kayayı hayvanın üzerinden yana itti. Ve yaratığın bedeninin sağ tarafına doğru yöntemli bir şekilde ilerleyip sol çizmesiyle basarak hayvanın kabuğunu parçaladı. Soluk renkli bağırsaklarını koyu gri kumun üzerine akıttı. Yaratık ölmüştü. Ama, Silahşor aynı şeyi yapmayı sürdürüyordu. Adara uzun süren tuhaf yaşantısı boyunca hiç bir zaman böyle temelden incinmemiş, ağır yaralanmamış ve kötü bir olay hiçbir zaman başına böyle beklenmedik biçimde gelmemişti.
Sonunda kendi parmaklarından birini ölü yaratığın pelteye benzer soluk kalıntıları içinde görene değin bunu yapmayı sürdürdü. Sonra başını yana çevirdi ve kustu, kustu.
Silahşor sudan uzaklaşırken sarhoş gibi yürüyor, yaralı elini gömleğine bastırıyor ve zaman zaman dönüp yaratığın şimdi de canlı olmadığından emin olmayı istiyordu. Sanki sert bir cisimle ezdiği eşekarısının inatçı ve direngen titreyişlerle şaşkın ama ölmemiş olduğunu düşünürmüş gibi yaratığın tuhaf sesle sorular sorarak kendisini izlemediğine emin olmaktan yanaydı.
Çakıllarla kaplı kıyının orta yerinde sallanarak dikildi. Nerede uyuyakalmış olduğunu anımsamak üzere baktı. Belli ki gelgit hattının bulunduğu yerde düşüp uykuya dalmıştı. Hemen torbasını ve yırtık çizmesini tutup yokladı.
Sönük ay ışığında kıyı boyunca öldürdüğü hayvan türünden yaratıkların bulunduğunu gördü. Dalga sesleri arasında onların sorgular gibi mırıldanmalarını işitti.
Silahşor her seferinde tek bir adım atıp durarak kıyıdan uzaklaşıp otların başladığı yere kadar çekildi. Orada yere oturdu. Tüm yapabildiği kopan parmaklarının kanını akıtmak ve elinde kalan son tütünüyle kanı durdurmaya çalışmak oldu. Şimdi elindeki acılar korosuna başparmağının kopan yeri de katılmıştı. Adam orada soğukta titreyerek ve terleyerek oturdu. Yaralarında oluşabilecek bulaşmaları, sağ elinde kalan iki parmağıyla yapabileceği ve yapamayacağı şeyleri düşündü. (Silah kullanma işinde her iki eli de eşit yetenekteydi. Oysa, diğer etkinliklerde sağ eli her zaman

egemen olmuştu.) Aynı zamanda yaratığın ısırışıyla kendisine zehir bulaştırıp bulaştırmadığını, sabahı görüp görmeyeceğini de merak ediyordu.

HÜKÜMLÜ

BİRİNCİ BÖLÜM

KAPI

1

Üç . Bu, senin yazgının sayısıdır. Üç sayısı mı?
Evet, üç sayısı gizemlidir. Üç, mantra'nın kalbinde durur. (Mantra, Hinduizm'de olduğu gibi, dua ya da büyünün gizemli formülüdür- Çeviren.)
Hangi üç?
İki, koyu renk saçlıdır. Hırsızlık ve cinayetin sınırında durur. Bir ifrit ona zarar vermiştir. İfritin adı, MORFİNİN ÖZÜ olan EROİN'di
Hangi ifrittir o? Ana okulundaki öykülerinden bile bilmiyordum onu.
Adam konuşmaya çalıştı ama sesi kısılmıştı. Bu ses kahinlerin , pasaklı yıldızların, rüzgarların orospusunun sesiydi ama kısılmıştı. Adam solgun karanlıkta nereden gelip nereye gittiğini bilmeyen bir iskambil kağıdının dönüp durarak kanat çırptığını gördü. Kağıdın üzerinde bir Habeş maymunu, koyu renkli saçları olan genç bir adamın omuzunun üzerinden bakıp gülümsüyordu. Maymun, insanlarınkine benzer rahatsız edici görünüşlü parmaklarını genç adamın boynundaki ete o denli gömmüştü ki, parmaklarının uçları etin içinde görünmüyordu. Daha yakından bakınca Silahşor Habeş maymununun sıkı kavrayışlı, boğucu eliyle bir kamçıyı tuttuğunu gördü. Durumdan rahatsız olmuş adam, yüzü sözle ifade edilemeyecek bir korkuyla buruşmuş görünümdeydi.
Karalar Giyinmiş Adam (bir zamanlar Silahşor'un güvendiği Walter adındaki kişi) içtenlikli bir sesle fısıldadı. Hükümlü; adam biraz üzücü durumda değil mi? Biraz üzücü durumda... biraz üzücü durumda... biraz....

2

Silahşor yerinden fırlayarak uykusundan uyandı. Sakat eliyle çırpınıp üzerine gelen Batı Denizi'nin canavar gibi kabuklu yaratığından, bu yaratığın dilinin kendi kafatasını tuhaf bir şekilde araştırmasından korunmaya çalışıyordu. Oysa, aslında bunun yerine, sabah güneşinde parıldayan giysi düğmelerine gelip, üzerine konmuş bir deniz kuşu bu çırpınışlardan korkup acı bir ötüş sesi çıkararak uçup gitti.
Roland doğrulup oturdu.
Eli durup dinlemeden feci şekilde zonklayarak sancıyordu. Sağ bacağı da aynı durumdaydı. Ancak kopan başparmağıyla öbür parmakları ısrarla yerindeymiş gibiydiler. Gömleğinin alt kısmı yırtılmıştı. Geri kalan parçası paçavradan yapılmış bir yeleğe benziyordu. Silahşor gömleğini yırtıp bir parçasını elini ve öbür parçasını da bacağını sarmakta kullanmıştı.
Bedenindeki eksik parçalara, Gidin uzaklara dedi. Siz şimdi hortlaksınız, gidin uzaklara.
Bu sözlerinin bir parça yardımı oldu. Çok değil bir parça yararlı oldular. Onlar hortlaktı, tamam. Ama kendisi yemek yemekte dirençliydi. Yiyecekler midesine inince kendisini daha güçlü duyumsadı. Yiyecek pek fazla bir şeyi kalmamıştı. Ancak adam yemek yemeye ya da yerinden kıpırdamaya isteksizdi artık.
Gene de yapılacak şeyler vardı.
Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Çevresine bakındı. Kuşlar suya konup dalıyor ve sonra çıkıp uçuyorlardı. Dünya yalnızca kendisinin ve kuşların dünyası imiş gibiydi. Istakoza benzeyen canavar yaratıklar gitmişlerdi. Belki de onlar gecenin, olasılıkla gelgitlerin hayvanıydılar. Oysa durum şimdi fark etmezdi.
Deniz kocamandı. Mavi bir noktada ufku kararlaştırabilmek olanaksızdı. Uzunca bir süre düşüncelere dalan Silahşor acılarını unutur gibi oldu. Daha önce böyle büyük bir su kütlesini kesinlikle görmemişti. Kuşkusuz çocuklukta dinlediği öykülerde duymuş ve öğretmenleri büyük denizlerine varlığına ilişkin güvenceler vermişlerdi. Oysa kendisi yıllarca kıraç toprakları gördükten sonra denizi gerçekten bu büyüklüğü ve şaşırtıcılığıyla kabul etmek... karşısında gördüğü halde pek güçtü.
Adam, uzunca süre esrime durumunda kalıp denize bakarak şaşkınlık içinde geçici olarak acılarını bile unuttuğunu sezinledi.
Ama sabah olmuştu ve şimdi de yapacak şeyler vardı.
Pantolonunun arka cebindeki kemiği duyumsadı. Sağ elinin ayasıyla, parmaklarının uçlarındaki acılan feryatlara dönüştürmemeye çalışarak kemiğin şimdi de orada olduğuna emin olmaya çalıştı.
Kemik yerindeydi.
Tamam.
Sırada ne vardı?

Hantal hareketlerle kemerini çözdü ve silahlarını güneşin altında ısınmış kayanın üzerine dizdi. Tabancalarını söküp fişek yataklarını açtı ve içlerindeki işe yaramaz kurşunları çıkardı. bunları fırlatıp attı. Bir kuş güneşte parıldayan kurşunlardan birinin yanına kondu. Gagasıyla aldı, düşürdü ve sonra uçup uzaklaştı.
Silahların bakımı yapılmalıydı. Çünkü, bu dünyada ya da diğer dünyalarda cephanesi olmayan bir tabanca demir bir çomaktan başka bir şey olamazdı. Başka şey yapmadan önce kemerini alıp kucağına koydu ve elini dikkatle deri kemerin üzerinde gezdirdi.
Bele takıldığında kemerin bedenin önünde kalan ve kalçalara kadar uzanan kesimi yaş, kalan kesimi kuruymuş gibi görünüyordu.
Kemerin kuru kesimindeki kütüklüklerden kurşunları dikkatle çıkardı. Sağ eliyle bu işi yapıyor, duyumsadığı büyük acıya karşın parmaklarının eksikliğini unutmakta kararlı davranıyordu. Silahşor tabanını yere koymayan aptal ya da huysuz köpekler gibi diz çöküp ağırlığını bir dizinden ötekine sürekli aktarmakta olduğunu fark etti. Aklı başka şeylerle uğraşıp dağılmıştı ama duyumsadığı acılarla birkaç kez başı döner gibi oldu.
Bir kez daha, ilerde başıma ciddi sorunlar açılacak diye düşündü.

Kemerinin kuru kesiminden ayırdığı kurşunları bunlar sağlamdır diyerek bir yığın halinde biriktirdi. Yığın cesaret kıracak kadar küçüktü. Yalnızca yirmi sağlam kurşunu kalmıştı. Üstelik bunlardan birkaçı da ateş etmeyebilirdi. Kurşunların tümü de güvenilmez çıkabilirdi. Geri kalan kurşunları da kütüklüklerden çıkarıp ayrı bir yığın yapıp saydı. Güvenilmez durumda yirmi yedi kurşun saptadı.
İyi. Başta pek de güçlü bir cephaneliğim bulunmuyormuş diye düşündü. Ancak, sağlam elli yedi kurşun ile olasılıkla yirmi ya da on veya belki de sıfır sağlam kurşun arasındaki derin farkı görebiliyordu.
Şimdi de torbası yanındaydı. Bu da bir şeydi. Torbayı kucağına koydu ve sonra yavaş yavaş tabancalarını söküp temizleme işlemine başladı. İşi bittiğinde iki saat süre geçmişti. Ve o anda duyumsadığı ağrıları öyle şiddetliydi ki, başı ağrılara bağlı bir makara gibi dönüyor, bilinçli düşüncelerle düşünmesi olanaksız hale giriyordu. Uyumayı istedi. Yaşamında uyumayı hiç bu denli çok istememişti. Ama yapılacak işleri olduğu zaman, bunu yadsıyacak geçici bir nedeni kesinlikle bulamazdı.
Kendisinin bile güç tanıyacağı sesle konuşup, "Cort!" diye seslendi ve tatsız bir şekilde güldü.
Tabancalarını ağır ağır takıp monte etti ve kuru olduklarını düşündüğü mermilerle doldurdu. İş bitince silahlarından birini sol eline aldı. Horozu atış durumuna getirdi... ve sonra yavaşça horozu indirdi. Evet, bilmeyi istiyordu. Tetiği çektiğinde sevindirici bir sonuç ya da bir başka yarasız klik sesi alıp almayacağını merak ediyordu. Ancak, duyacağı klik sesi bir şey ifade etmeyecek yalnızca eldeki kurşun sayısını on dokuz... ya da dokuz... veya üç... ve sonunda sıfıra inmesine neden olacaktı.
Gömleğinden bir parça kumaş daha yırttı. Diğer kurşunları (ıslanmış olanları) kumaşın içine koyup bağladı. Bu işi yaparken sol elini ve ağzını kullanıyordu. Yaptığı çıkını torbasına koydu.
Uyku. Bedeni uyku istiyordu. Uyu, uyumalısın. Şimdi, karanlık basmadan. Yapacak başka şeyin kalmadı. Tükendin, diye düşündü.
Ayaklarının üzerine kalkarken sendeledi. Terkedilmiş kumsalı baştan aşağı gözden geçirdi. Kıyı uzun zamandır yıkanmadan giyilen bir iç çamaşırı rengindeydi. Sağda solda renksiz deniz kabukları serpilmişti. Bazı yerlerde kumdan dışarı kaya parçaları çıkmış ve üzerleri kuş pislikleri ile kaplanmıştı. Eski pislikler sarı tabakaları oluştururken yenileri beyaz lekeler şeklinde görülüyordu
Gelgit hattı tentürdiyot yapımında kullanılan ve adına kelp denilen kahverengi suyosunları ile markalanmıştı. Silahşor gelgit hattına yakın bir yerde sağ çizmesinin kopuk parçası ile yitirdiği su tulumlarını gördü. Öylesine yüksek gelen gelgit dalgalarının tulumları götürmemesini bir mucize olarak düşündü. Ağır ağır yürüyüp bacaklarını sürüyerek su tulumlarının bulunduğu yere doğru yollandı. Tulumları eline aldı ve kulağının yakınında salladı. Biri boştu, öbürünün içinde biraz su kalmıştı. Çoğu kişi iki tulum arasındaki farkı söyleyemezdi. Oysa silahşor doğurduğu yumurta ikizlerini birbirinden kolayca ayırt eden bir anne gibi tulumlarını tanıyordu. Uzun süreden beri bu tulumlarla birlikte yolculuk etmişti. Şimdi bunlardan birinde su şakırdıyordu. Bu iyi bir şeydi, sanki bir hediye almış gibiydi. Kendisine saldıran ıstakoza benzer yaratık ya da başka bir şey rasgele bir ısırışla ya da pençe vuruşuyla tulumu da patlatmış veya bir gelgit dalgası tulumu alıp götürmüş olabilirdi. Roland'ın öldürdüğü yaratık da ortalarda görünmüyordu. Olasılıkla diğer yırtıcılar onu haklamış ya da belki çocuklukta öykülerini sıkça duyduğu kendi mezarlarını kazan dev filler gibi bu yaratık da kendisini denize gömmüştü.
Tulumu sol dirseğiyle kaldırarak suyu kana kana içti ve biraz gücünün daha geriye döndüğünü duyumsadı. Kuşkusuz sağ çizmesi berbat olmuştu...ama gene de adam umut kıvılcımlarını görür gibi oluyordu. Hiç değilse sağ çizmesinin biraz örselenmiş tabanı sağlam kalmıştı. Diğer çizmesinden bir parça deri kesip yama yapmak ve bir süre durumu idare edecek pabucu oluşturmak mümkün olabilirdi.
Üzerine baygınlık çöküyordu. Bu durumu geçiştirmeye çalıştı ama dizleri sanki yerlerinden çıkmış gibiydiler. Dilini aptallar gibi ısırarak oraya çöktü, oturdu.
Kendi kendisine acımasız bir tavırla seslendi: Tümüyle bilincini yitirmeyeceksin. Bu gece o uğursuz yaratıklardan birinin geri gelip de senin işini bitirebileceği bu ortamda bilincini yitiremezsin.
Zorlanıp ayağa kalktı ve boş deri tulumunu göğsüne bağladı. Ama, tabancalarıyla torbasını bıraktığı yere doğru olan yirmi metrelik uzaklığı yürümeden yarı baygın durumda bir kez daha yere düştü. Bir süre orada yanağı kuma dayalı

olarak yattı. Bir deniz kabuğununun kenarı neredeyse kesip kan çıkaracak denli çenesini kesiyordu. Tulumundan biraz daha su içmeyi başardı. Sonra uyandığı yere doğru süründü. Orada eğimli alanın yirmi metre kadar yakınında bir avizeağacı bulunuyordu. Ağaç bodur kalmıştı ama hiç değilse biraz gölge veriyordu.
Şimdi Roland'a yirmi metrelik uzaklık, yirmi kilometrelik yol gibi görünmekteydi.
Buna karşın, büyük zahmetler pahasına eşyasından geri kalanları küçük gölgeye taşıdı. Orada başını otlara dayayıp yatarken şimdiden bir uykuya, bilinçsizliğe ya da ölüme doğru kayıyordu. Göğe bakıp zamanı kestirmeyi istedi. Henüz öğle olmamıştı ama dinlendiği ağacın gölgesinin büyüklüğü öğle zamanının yaklaştığını gösteriyordu. Bir an sağ elini kaldırıp gözlerine yaklaştırarak yarasındaki bulaşmanın durumuna baktı. Şimdi bir miktar zehir içine doğru akıyor olmalıydı.
El ayası donuk kırmızı renkteydi. Bu da pek iyiye yorulacak şey değildi.
Bundan sonra, sol elle mastürbasyon (!) yaparım diye düşündü. Hiç değilse bu da bir şeydi.
Sonra karanlık onu aldı ve izleyen on altı saat boyunca Batı Denizi aralıksız adamın düş gören kulaklarına vururken Silahşor kesiksiz bir uykuyla uyudu.

3

Silahşor yeniden uyandığında deniz karanlıktı oysa göğün doğu kesiminde silik ışıklar görülüyordu. Sabah yaklaşmaktaydı. Adam doğrulup oturdu ama az kalsın baş dönmeleri onu alt ediyordu.
Başını eğdi ve bekledi.
Sonra baygınlık durumu geçti. Eline baktı. Eli bulaşmış, mikrop kapmıştı. Tamam. Kırmızı renkte bir şişkinlik avuç içine ve oradan bileğe kadar yayılmıştı. Kırmızılık orada kesiliyor ama soluk kırmızılıkların başlangıcı görülüyordu. Bunlar sonunda kalbini ve kendisini öldürecekti. İçinin ateş gibi yandığını duyumsadı.
Bir ilaca gereksiniyorum diye düşündü. Ama, burada hiç ilaç yok.
Şu halde buraya kadar yalnızca ölmek için mi gelmişti? Böyle olmamalıydı. Kararlılığına karşı ölecekse Kule yolunda ölmeliydi.
Kafasındaki Karalar Giyinmiş Adam kıkır kıkır gülerek konuştu: Ne tuhafsın sen Silahşor! Ne boyun eğmez şeysin! Aptalca sabit fikrinle ne denli romantiksin sen!
"Siktir ol (!) yıkıl karşımdan!" diyen Silahşor tulumundan biraz su içti. Pek fazla suyu kalmamıştı. Önünde kocaman bir deniz uzanıyordu. Her taraf su içindeydi ama bunun bir damlası bile içilemezdi. Değeri yoktu.
Kemerini beline taktı, tokalarını bağladı. Güneşin ilk zayıf ışıkları günün gerçek başlangıcı olarak ortalığı aydınlatmadan önce kemerini takması uzunca bir süre zamanını alan işi oldu. Ayağa kalkıp dikilmeye çalıştı. Sonunda ayakta durana değin bunu yapabileceğine inanmamıştı.
Sol eliyle avize ağacını tutup suyu iyice azalan tulumu sağ eliyle kaparak omuzuna astı. Sonra torbasını da omuzuna attı. Doğrulduğunda bir kez daha üzerine baygınlık çöktü. Başını öne eğdi. İstekle bekledi.
Baygınlığı geçmişti.
Sarhoşların yürüyüşüne benzer sendeleme ve tökezlemelerle kumsala doğru yürüdü. Orada durup karadut şarabı rengindeki kapkara denize baktı ve torbasından güneşte kurutulmuş etinin son parçasını çıkardı. Yarısını yedi ve bu kez ağzı ile midesi yiyeceği biraz daha fazla istekle benimsediler. Dönüp Jake'in öldüğü dağların ardından güneşin yükselişini seyrederken etin geri kalanını da yemeye başladı. Güneş önce dağların ağaçsız ve sivri doruklarından görünüp sonra yükselmişti.
Roland yüzünü güneşe çevirdi. Gözlerini kapadı ve gülümsedi. Etini yiyip bitirdi.
Şöyle düşünüyordu: Tamam. Şimdi yiyeceksiz de kaldım.
Birlikte doğduğum iki parmağımla bir başparmağımı da yok artık. Yanındaki mermileri belki de ateş etmeyecek bir Silahşor’um. O uğursuz yaratığın bedenimde açtığı yaralar yüzünden hastayım ve ilaca sahip değilim. Eğer şanslıysam bir gün idare edecek kadar suyum var. Kendimi sonuna kadar zorlasam belki on, on beş kilometre yürüyebilirim. Kısaca ben her şeyini bitirme noktasındaki bir adamım.
Hangi yöne doğru yürümeliydi? Doğu yönünden gelmişti. Bir aziz ya da kurtarıcının gücü olmazsa batıya doğru yürüyemezdi. Geriye kuzey ve güney yönleri kalıyordu.
Kuzeye.
Kalbiyle verdiği yanıt buydu ve bu konuda soru sorulamazdı.
Kuzeye. Silahşor kuzeye doğru yürümeye başladı.

4

Üç saat yürüdü. İki kez yere düştü. İkinci düşüşünde yeniden ayağa kalkabileceğine inanamadı. Sonra ona doğru bir dalga geldi ve adama silahlarını anımsattı. Kendini bilemeden ayağa dikildi ama uzun tahta bacaklar üzerine çıkmış gibi bacakları titremekteydi.
Üç saatte altı kilometre kadar yürümeyi başardığını düşündü. Şimdi güneş ortalığı iyice ısıtıyordu. Ama ortama egemen olan sıcaklık Silahşor’un kafasına vuran ya da yüzünden terler akıtan nedenin tek açıklaması değildi. Aynı şekilde onu

birdenbire kavrayıp saran, bedenini kaz etine çeviren ve çenelerini sarsan titremelerin nedeni de denizden esen rüzgârın yeterince güçlü oluşu değildi.
Karalar Giyinmiş Adam gene kıkır kıkır gülerek konuştu: Bu, bedenindeki ateş Silahşor. İçinde kalan her şey ateş almış senin...
Roland'ın elindeki kırmızı çizgiler şimdi daha belirgindi.
Sağ bileğinden dirseğine kadar olan uzaklığın yarısına çıkmışlardı.
Bir buçuk kilometre kadar daha yürüdü ve tulumundaki suyu içip bitirdi. Boşalan tulumu göğsünde ötekinin yanına bağladı. Çevresindeki görüntü tekdüze ve sıkıcıydı. Yürürken deniz sağında, dağlar solunda kalıyordu. Üzerine deniz kabukları serpilmiş gri renkli kumlar yıpranmış çizmelerinin altında uzanıyordu. Denizden dalgalar geliyor ve geriye çekiliyordu. Kıyıda ıstakoza benzer yaratıkları arandı ama göremedi. Silahşor şimdi nereden geldiği ve nereye gittiği belli olmayan kişi durumundaydı. Bu gidişi bir yere varacağa benzemiyordu.
Öğleye doğru bir kez daha yere düştü. Artık ayağa kalkamayacağını biliyordu. Şu halde burası onun yeriydi. Evet burası... Bu da onun sonuydu artık.
Ellerinin ve dizlerinin üzerine abanarak kroke olmuş bir dövüşçü gibi başını kaldırdı... Ve bir buçuk belki de beş kilometre ötede (kumsalın değişmeyen tekdüze görüntüsü içinde ve adamın gözkürelerinde zonklayan ateşler arasında uzaklığı kestirebilmek pek güçtü) yeni bir şeyi gördü. Plajda bir şey dikilmiş durumda görülüyordu.
O ne idi?
O Üç sözcük)
Önemli değildi.
(Üç, senin yazgının sayısıdır)
Silahşor yeniden ayağa kalkmayı başardı. Bir şeyi, yalnızca çevresindeki deniz kuşlarından gelen bir yakarışı işitti (ve şimdi bu kışlar gözlerimi oyup yuvalarından çıkarmaktan mutluluk duyacaklar, diye düşündü. Ne denli tatlı lokma olacak organlarım onlara!) ve yürüdü. Şimdi daha korkutucu bir şekilde sendeliyor, ardında tuhaf daireler ve çırpınmalarını gösteren izler bırakıyordu.
İlerde, kumsalda dikilip duran cisim her ne ise, bakışlarını onun üzerinde sabit tutuyordu. Saçları gözünün üzerine düşünce eliyle onları yana itti. Kumsaldaki cisim yaklaşır gibi görünmüyordu bir türlü. Güneş gökyüzünün çatısına erişmişti ve orada uzun süre kalacak gibi görünmüyordu. Roland yeniden çölde bulunduğunu, son yabancının kulübesine yakın bir yerde olduğunu hayal etti.
(sen yedikçe boru sesi çıkardığın müzikli meyve)
ve oğlanın durduğu ara istasyon
(senin Isaac'ın)
onun gelişini beklediği..
Dizleri büküldü, doğruldu, büküldü ve yeniden doğruldu. Saçları bir kez daha gözüne düşünce onları itmek için uğraşmadı. Bunu yapacak gücü bile kalmamıştı. İlerde, kumsalda dar bir gölgeyi oluşturan cisme baktı ve yürüyüşünü sürdürdü.
Şimdi ateşler içinde yanmakta olsa da cismin ne olduğunu ayırt edebiliyordu.
Kumsaldaki cisim bir kapıydı.
Kapının durduğu yere yarım kilometreden az uzaklıkta Roland'ın dizleri yeniden büküldü ve bu kez adam onların menteşelerini sıkılayamadı. Düştü ve yaralı sağ eli iri taneli kumlara ve deniz kabuklarına sürtündü. Kopan parmaklarının elinde kalan uçlarındaki yaraların kabukları acı feryatlar çıkarır gibi sancıyarak yerlerinden kalktılar. Parmak uçları bir kez daha kanamaya başladı.
Silahşor yerde süründü. Kulaklarında Batı Denizi'nin sürekli koşan, kükreyen ve sonunda geri çekilen dalgalarının sesiyle süründü, süründü. Kumda gelgit hattını markalayan yeşil kahverengi kelp suyosunlarının üzerinde dirsekleri ve dizleriyle küçük oyuklar oluşturarak ilerledi. Rüzgârın şimdi de estiğini düşünüyordu. Çünkü serin dokunuşlar bedenini kamçılamayı sürdürmekteydi. Oysa, sesini işittiği tek esinti akciğerlerinden kaba bir üfürüşle bedenine girip çıkan kendi soluğuydu.
Kapı giderek yakınlaşır gibi oldu.
Daha daha yakına gelir gibiydi.
Sonunda saçmalamalarla dolu uzun bir günün öğleden sonrasında saat üç dolayında artık kendi gölgesi sol yanında büyümeye başlarken Silahşor kapıya vardı. Kalçalarının üzerine oturdu ve yorgun bakışlarla onu baktı.
İki metre yüksekliğindeki kapı belli ki çok sert ağaçların kerestesinden yapılmıştı. Bu türden ağaçlar bölgeye en yakın bin kilometre uzaklıkta yetişirdi. Kapının tokmağı sanki altından yapılmış gibiydi. Ve üzerindeki bezemeyi Silahşor sonunda tanıyabildi: Bu, bir Habeş maymununun sırıtan yüzüne benziyordu.
Kapı tokmağının üst ya da alt kısmında bir anahtar deliği bulunmuyordu.
Kapının menteşeleri vardı ama bunlar bir yere raptedilmemişti ya da öyle görünüyor diye düşündü Silahşor. Bu bir gizem, en olağanüstü türünden bir gizem. Oysa gerçekten önemli mi? Sen ölüyorsun. Senin kendi gizemin (sonunda bir kadın ya da erkek olsun ona gerçekten önemli gelecek şey budur) yaklaşıyor.
Bununla birlikte, kapının durumu önemliydi.

Kapı. Bu kapı, hiçbir kapının olmaması gereken yerdeydi. Gelgit hattından üç metre uzaklıkta gri renkli kumun üzerinde şimdi güneş batıya yönelirken doğu yönünde hafif eğimli gölgeleri içeren denizin kendisi gibi kapı da başı ve sonu olmayan ebedi bir varlık gibi görünüyordu.
Kapının üzerinde, yerden yüz yirmi santim kadar yükseklikte kara renkte büyük harflerle yazılmış bir sözcük bulunuyordu:
HÜKÜMLÜ
Bir ifrit ona zarar vermişti. İfritin adı EROİN'di.
Silahşor hafiften gelen tekdüze bir vızıltıyı işitti. Önce bunu rüzgâr ya da kendi ateşli kafasında oluşan bir ses diye düşündü oysa giderek bir motordan geldiğine inandı... Ve vızıltı sesi kapının arkasından geliyordu.
Şu halde kapıyı aç. Kapı kilitli değil. Kilitli olmadığını biliyorsun.
Bunun yerine Roland incelikten yoksun bir biçimde sendeleyerek yürüdü ve çevresinden dolaşarak kapının arka tarafına vardı.
Kapının arka tarafı bulunmuyordu.
Burada yalnızca koyu gri renkli kumsal boydan boya uzanıyordu. Ve salt dalgalar, deniz kabukları, gelgit hattı, kendisinin buraya yaklaşırken kumda bıraktığı işaretler olan çizme izleri ve dirsekleriyle açtığı küçük oyuklar görülüyordu. Adam gözleri irileşmiş olarak bir kez daha bütün bunlara baktı. Kapı orada değildi, yalnızca gölgesi görülüyordu.
Sağ elini uzatmak üzere harekete geçti. (Oh, şimdi yaşamında sağ elinin yapacağı işlerin yerini öğrenmek ne yavaş gerçekleşiyordu.) Sonra sağ elini indirip yerine sol elini kaldırdı. Sert bir cismin kendine direnişini eliyle arandı.
Eğer onu duyumsarsam olmayan bir şeyin üzerine elimle vurmuş, kapıyı çalmış olacağım diye düşündü. Bu da ölmeden önce yaşadığım ilginç.bir deneyim olacak.
Sol eli kapının bulunması gereken yerde (eğer kapı görünmez türden değilse kuşkusuz) seyrek bir hava tabakası ile karşılaşmıştı.
Vurulup çalınacak bir kapı bulunmuyordu.
Ve motor sesleri (eğer gerçekten varsalar) şimdi susmuştu. Şu anda yalnızca rüzgâr, dalgalar ve kendi kafasındaki vızıltının sesi duyuluyordu.
Silahşor yavaş yavaş kapının hiçbir şey bulunmayan yanından öbür tarafa yürürken daha şimdiden akıl dengesi bozukluğundan ileri gelen sanrılan görmeye başladığını düşündü.
Durdu.
Bir dakika süreyle batı yönüne bakarken kesintisiz soyu gri renkli kumsalı, gelen dalgaları gördü ve sonra görüşü bir kapı kalınlığı ile kesintiye uğradı. Kapının bu da altından yapılmışa benzeyen anahtar deliği zeminini ve oradan metal bir dil gibi dışarı sarkan mandalını görebiliyordu. Roland başını üç, beş santim daha kuzey yönüne çevirdi kapı gözden kayboldu. Daha önce bulunduğu yere başını çevirince kapı yeniden yerindeydi. Kapı görünmüyordu ama kesinlikle oradaydı.
Çevresini dolaşarak kapı ile karşı karşıya geldi. Adam şimdi ayakta sallanıyor gibiydi.
Deniz tarafından da yürüyüp kapının çevresini dolanabilirdi. Ancak aynı şeyin başına gelebileceğini düşündü. Üstelik bu kez yere düşecekti.
Hiçbir şey olmayan taraftan bu yana kapıdan geçer gibi geçebilir miydim? diye kendi kendisine sordu.
Oh, merak edilecek pek çok şey vardı ama gerçek yalındı, pek basitti: Burada kumsalın sonsuzluğa uzanışı içinde kapı yalnız başına dikiliyordu. Kapı yalnızca iki şey, açma ve kapalı bırakma işlemleri içindi.
Silahşor soluk bir mizah güdüsüyle belki de düşündüğü kadar hızla ölmediğini sezinledi. Eğer öyle olsaydı, böyle korktuğunu duyumsar mıydı?
Uzandı ve kapı tokmağını sol eliyle kavradı. Ne metalin ölümcül soğukluğu ne de tokmak üzerine kazınmış olan eski Germen alfabesiyle yazılı yazıların ateşli sıcaklığı onu şaşırttı.
Kapı tokmağını çevirdi. Çekince kapı kendisine doğru açıldı.
Burada tüm beklediği şeyler içinde bunlar olası değildiler.
Silahşor baktı, donar gibi oldu ve yetişkinlik yaşamı içinde ilk kez korku çığlığı atarak kapıyı çarpıp kapattı. Burada kapandığında güm diye ses çıkaracak bir şey bulunmuyordu. Oysa, gene de aynı güm sesi duyuldu ve çevredeki kayaların üzerine tüneyip kendisine gözleyen kuşların çığlıklar atarak havalanmalarına neden oldu.

5

Gördüğü, gökyüzünde biraz yüksekten ve olanaksız bir uzaklıktan (kilometrelerce yükseklikten) görülebilen şeylerdi. Dünyanın dışında ve üstünde yer alan ve düşler gibi yüzen bulutların gölgesini görmüştü. Eğer kişi bir kartalın uçabileceği yüksekliğin üç katına yükselse göreceği şeyleri kendisi görmüştü.
Böyle bir kapıdan geçme çığlıklar atılarak dakikalarca sürecek ve sonunda kişinin kendisim dünyanın derin bir yerinde bulacağı bir düşüş olacaktı.
Hayır, sen bundan daha çoğunu gördün.

Kapalı kapının önünde, kumun üzerinde ve yaralı eli kucağında olarak aptalca tavırla otururken bunu düşündü. Şimdi dirseğinin üzerinde de yaradan oluşan ilk soluk belirtiler görülmeye başlamıştı. Yakında bulaşma kalbine değin ulaşacaktı. Bundan kuşku duyulamazdı.
Kafasında Cort'un sesi çınlıyordu:
Beni dinleyin sürfeler, tırtıllar! Yaşamlarınıza kulak verin, çünkü onlar bir gün bir anlam ifade edebilirler. Gördüklerinizin tümünü kesinlikle görmeyeceksiniz. Size gönderdikleri şeylerden biri bana göre, gördükleriniz içinde (korktuğunuzda, kaçarken ya da cinsel ilişkide bulunurken) göremediklerinizi benim size. göstermemdir. Ama siz Silahşorlar yani Batıya gidemeyecek olanlarınız) siz bir tek bakışta çoğu insanın bir yaşam süresinde göreceğinden daha çok şey göreceksiniz. Ve bu bakışta görmediklerinizi daha sonra belleğinizde görebileceksiniz, kuşkusuz anımsayacak kadar uzun yaşarsanız... Çünkü görme ile görmeme arasındaki fark, yaşama ile ölme arasındaki fark gibidir.
Silahşor dünyayı böyle korkunç yükseklikten görmüştü (ve bu görüşü Karalar Giyinmiş Adamla birlikte geçirdiği zamanın bitiminden önce kendisine her nasılsa daha baş döndürücü ve rahatsız edici gelmişti çünkü kapıdan gördüğünde bir görüntü bulunmuyordu.) Dikkatinde kalan, gördüğü alanın ne bir çöl ne de bir deniz oluşu; ancak kurumuş bir bataklığı düşündürür derin yarıklanyla inanılmaz berekette yeşil bir alanı temsil edişiydi. Ancak...
Dikkatinde ne denli az şey kalmış senin! diyen Cort yabanıl bir biçimde eleştiriyordu: Sen daha çok şey gördün!
Evet.
Beyazları da görmüştü.
Beyaz kenarları da.
Kafasının içinde Cort, Bravo Roland! diye bağırdı. Ve Roland elindeki yaralarının onarılıp nasırlaşarak sertleştiğini duyumsadı. Ürperdi.
Şimdi bir pencereden dışarı bakıyordu.
Silahşor büyük çaba harcayarak öne eğildi. El ayasında soğuğu ve ince bir alevin kızgın sıcaklığını duyumsadı. Bir kez daha kapıyı açtı.

6

Beklediği görüntü, (dünyanın korkunç, düşünülemez yükseklikten görünüşü) gitmişti. Şimdi Roland anlamadığı sözcüklere bakıyordu. onları neredeyse anlar gibi oldu. Sanki, Büyük Harfler eğilip bükülmüş gibiydiler.
Görüntüde sözcüklerin üzerinde atı olmayan bir arabanın, harekete geçmeden önce dünyayı doldurduğu düşünülen bir aracın resmi yer alıyordu. Ansızın Silahşor ara istasyonda Jake'i ipnotize ettiği sırada onun kendisine anlattıklarını düşündü.
Yanında kürkten şal takınmış gülen bir kadın duran atı olmayan araba, Jake'i ezip bu dünyadan ötekine gönderen araç olabilirdi.
Silahşor bu dünyadan ötekine diye düşündü.
Görüntü bir an değişmedi ama hareketlendi. Ve Silahşor ayaklarının üzerinde sallandı, başının döndüğünü ve midesinin bulandığını duyumsadı. Görüntüde şimdi sözcükler ve resim küçülüyor ve iki tarafında oturulacak sıralar dizilmiş bir ara geçidi görülüyordu. Oturulacak yerlerin bazısı boştu. Ama, çoğunda tuhaf giysili adamlar oturuyordu. Roland bu giysilerin takım elbise olduklarını düşündü ancak daha önce kesinlikle benzeri giysiler görmemişti. Boyunlarındaki şeyler papyon ya da kravat olabilirdi ama böyle boyunbağlarını da kesinlikle görmemişti. Kendisine sorulsa adamlardan hiçbirinin silahlı olduğunu söyleyemezdi. Bırakın tabancayı, adamların hiçbirinde kama ya da kılıç görememişti. İnsanlara güvenen ne türden koyunlardı bunlar? Bazıları minik minik yazıları olan; yazıları orasında burasında resimlerle kesilen gazeteleri okuyor; diğerleri Silahşor'un bugüne değin görmediği türden kalemlerle kâğıtların üzerine yazılar yazıyorlardı. Ancak burada Silahşor için önemli olan kalemler değil, kâğıtlardı. Roland şu ana değin kâğıtla altının kabaca eşit değerde sayıldığı bir dünyada yaşamıştı. Yaşamında bu denli çok kağıdı hiç görmemişti. Şimdi bile adamlardan biri kucağındaki sarı kâğıtlı not defterinden bir tabaka kâğıdı yırtıp buruşturarak avucunun içinde top şekline sokuyordu. Oysa kâğıdın bir yüzünü hiç kullanmamış, diğer yüzünün yalnızca baş tarafına birkaç satır bir şeyler yazmıştı. Silahşor bu denli doğal olmayan savurganlık karşısında yalnızca ürkü değil, öfke de duyulmuyordu.
Adamların ilerisinde eğimli bir duvar ile bir dizi pencere vardı. Birkaç pencere bir tür pancurla kapatılmıştı ancak diğer pencerelerden koyu mavi renkli gökyüzü görülüyordu.
Şimdi kapı girişine bir kadın yaklaşıyordu. Bu kadın üniforma giyinmişti ama bu da Roland'ın bugüne dek gördüğü türden üniforma değildi. Parlak kırmızı renkteydi ve kısmen pantolondan oluşuyordu. Silahşor kadının pantolonunun ağında bacaklarının birleştiği yeri görebiliyordu. Bu görüntü, çıplak bir kadında görebileceklerine göre hiçbir şey düzeyindeydi.
Kadın kapıya o denli yaklaştı ki, Roland onun kapıdan geçeceğini sandı ve hiç düşünmeden geriye doğru bir adım attı. Şanslıydı. Yere düşmedi. Kadın ona bir zamanlar bir hizmetli ya da kimsenin değil kendisinin metresi imiş gibi kışkırtıcı bakışlarla bakıyordu. Bu bakışı Silahşor'un ilgisini çekmedi. Onu asıl ilgilendiren kadının yüz ifadesinin değişmemesi olmuştu. Hatta kadının bakışları; kirli, ayakta sallanan, yorgun, tabancaları kalçalarından sarkan, sağ eli

kanlı bir paçavrayla sarılı ve kot pantolonu daire testerede çalışmış bir insanınki gibi harap görünen kişiye karşı bir kadından beklenen bakışlar olamazdı.
Kırmızılı kadın," ister miydiniz?" diye sordu. Silahşor sorunun baş kısmını tam olarak anlayamamıştı. Yiyecek ya da içecek öneriyor olabilir diye düşündü. Kadının giysisinin kırmızı kumaşı pamuklu değildi. İpekli miydi yoksa? İpekliye benziyordu ama...
Bir ses, "Cin isterim" diyerek yanıtladı ve Silahşor bunu anladı. Birdenbire daha çok şeyi de anlamıştı.
O cisim bir kapı değildi.
Gözlerdi.
Çılgınca görünebilirdi: Silahşor gökte uçan bir arabanın bir bölümüne bakıyordu. Ancak başka birinin gözleriyle bakıyordu.
Kimin gözleriyle bakıyordu?
Oysa biliyordu. O, bir hükümlünün gözleriyle bakıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

EDDİE DEAN

1

Çılgınca olsa bile bu fikri doğrulamak ister gibi, Silahşor'un kapı girişinden baktığı görüntü ansızın kaktı ve yanlara doğru kaydı. Görüntü döndü (Roland'a gene baş dönmesi gelmişti. Sanki onun görmediği hareketlerle sağa sola devinen bir zeminin üzerine basıyormuş gibi duyumsuyordu kendisini) ve sonra görüntüdeki ara geçidi kayıp kapı geçidinden akıp gitmek üzere hareketlendi. Silahşor tümü kırmızı renkli aynı üniformaları giyinmiş ayakta duran birkaç kadın daha gördü. Burası çelikten eşyalarla oluşturulmuş bir yerdi. Ve Roland tüm acıları ve bitkinliğine karşın görüntüyü durdurup çelikten yapılmış eşyaları (bir tür makineleri) görmekten hoşlanacaktı. Eşyalardan biri, fırını azıcık andırıyordu. Daha önce görmüş olduğu üniformalı kadın kendisinden istenen cini kadehe koyuyordu. Elindeki cin şişesi pek küçüktü, camdan yapılmıştı. Kadeh de camdan yapılmışa benziyordu ama Silahşor onun gerçekte ne olduğunu düşünemedi.
Daha fazlasını göremeden kapı girişindeki görüntü hareketlendi. Bir başka baş döndürücü dönüş oldu ve bu kez Roland metal bir kapıya bakıyordu. Kapıda dikdörtgen şeklinde küçük bir işaret vardı. İşaretin üzerindeki yazıyı Silahşor okuyabiliyordu: Orada AÇIK sözcüğü yazılıydı.
Görüntü biraz daha aşağıya kaydı. Silahşor'un baktığı kapıdan bir el görüntüye girdi ve adamın baktığı kapının tokmağını kavradı. Elin uzantısı olan kolda mavi renkli bir gömleğin manşeti ile hafifçe geriye çekilmiş kolun üzerinde kıvırcık kara kıllar görünmüştü. Eldeki parmaklar uzundular. Bir parmakta yakut ya da beş para etmeyen değersiz taklit bir taşı içeren yüzük bulunuyordu. Silahşor burada ikinci seçeneği düşünmek istedi. Çünkü yüzükteki taş gerçekten değerli olamayacak kadar iri ve kaba hatlıydı.
Metal kapı çarpılarak ardına kadar açıldı ve Silahşor şimdiye değin gördükleri içinde en tuhaf tuvalete tanık oldu. Bu tuvalette her şey metalden yapılmıştı.
Bu kez metal kapının kenarları bir plajın üzerine doğru kaydılar. Silahşor kapının kapandığını ve mandallandığını işitti. Bir kez daha sersemletici baş dönmelerine kapıldığını duyumsadı ve onun gözleriyle çevresini gözetlediği adamın arkasına gelip kendisini kilit altına aldığını düşündü.
Sonra görüntü döndü (bu kez tümüyle değil yarı yarıya dönmüştü) ve Silahşor bir aynaya bakıyor, daha önce gördüğü bir suratı... eski zamanların yirmi iki kâğıtlık iskambil destesinin bir kartı üzerinde görüyordu. O suratı, aynı koyu renk gözlerle ve alnına dökülmüş koyu renkli saçlarla görmekteydi... Surat sakin, dingin ama soluk renkliydi. Ve o gözlerde Roland, Habeş maymunlu karttaki genç adamın duyumsadığına benzer korku ve dehşeti gördü.
Adam titriyordu.
O da hastaydı.
Sonra Tull'daki yabanıl ot yiyen Nort'u anımsadı.
Kahini düşündü.
Bu ifrit ona zarar vermişti.
Silahşor birdenbire EROİN'in ne olduğunu bildiğini düşündü. O, bir tür şeytan otuydu.
Adam biraz üzücü durumda, değil mi?
Fazla düşünmeden uyguladığı basit kararlılık Silahşor'u, Kule fikriyle ilerlerken Cuthbert ve arkadaşlarının öldüğü ya da yürümekten vazgeçtiği, intihar ettikleri veya ihanet yoluna saptıkları o uzun yolu yürüyüşte yalnız bırakmıştı. İyi edilemez sabit fikirlilikle yoluna devam edip çölü geçen Silahşor, sürekli Karalar Giyinmiş Adam'ın izini sürerek kapı girişine kadar gelmişti.

2

Eddie cintonik ısmarladı. Belki de New York kenti gümrüklerine sarhoş girmek iyi fikir değildi. Ve bir kez içmeye başlayınca bunu sürdüreceğini biliyordu. Ama şu anda bir şey içmek zorundaydı.
Bir seferinde ağabeyi Henry ona şöyle demişti: Sen bir kez aşağı inmeye başlar ve asansörü bulamazsan, her yolu denemek zorundasın. Elinde bir tek kürek olsa bile...
Daha sonra siparişini verip de hostes başından çekilince Eddie kendisini belki de kusacakmış gibi duyumsadı. Kusacağından emin değildi. Belki kusabilirdi ama güvencede olmak daha iyiydi. Kişinin her iki koltukaltında yarımşar kilo saf eroinle ve soluğunda cintonik kokusuyla gümrükten geçmeye çalışması iyi fikir değildi. Pantolonunun üzerinde kurumakta olan kusmuk lekeleriyle gümrüğe girmek felaket olurdu. Bu yüzden güvencede bulunmak daha iyiydi. Kusar gibi oluş duyumsamaları geçecekti. Hep öyle olmuştu. Ama, güvencede bulunmak daha iyiydi.
Sorun şu ki, serinkanlı bir hindi olacaktı. Serinkanlı ama soğuk değil. Eroin düşkünü Henry Dean, pek çok kez hikmet dolu ve geçerli fikirleri ileri sürerdi.
Bir gün Regency Kulesi'nin çatı katının balkonunda oturmuşlardı. Yüzleri güneşle ılınmış, bu da kendilerine iyi gelmişti... Aldıkları uyuşturucudan ötürü daha uyuklama noktasına varmamış ama oraya yaklaşmışlardı... Bir kez daha eski, iyi günlere dönmüşlerdi. Eddie koklayarak esrarı içine çekmeye başlamış, Henry kendisine ilk iğneyi yapmıştı.
Gene Henry konuşup şöyle demişti: Herkes soğuk hindi olmaktan söz eder ama sen oraya varmadan önce serinkanlı hindi olmalısın.
Ve o anda Eddie çılgın tavırlarla, aklını yitirmiş gibi kesik kesik gülmüştü. Çünkü Henry'nin neden söz ettiğini tümüyle biliyordu. Oysa, Henry hafifçe gülümsemişti, o kadar.
Bazı bakımlardan serinkanlı hindi olmak soğuk hindilikten daha kötüdür diyen Henry eklemişti: Hiç değilse soğuk hindi olurken kusacağını BİLİRSİN. Titreyeceğini de bilirsin. Terlersin ve bu terin içinde boğulur gibi olacağını BİLİRSİN. Serinkanlı hindilik bir beklentinin laneti gibidir.
Eddie, bir iğne düşkününe ne denileceğini Henry'e sorduğunu anımsadı. (Altı ay önce yaşadıkları halde, geçmişte kalmış ve belli belirsiz gibi olmuş günlerinde kendi kendilerine uyuşturucuyu iğneyle alıp da kesinlikle birer iğne düşkünü olmayacaklarına ilişkin ciddiyetle güvence vermişlerdi.)
Henry hemence, onları fırınlanmış hindi olarak adlandırabilirsin diye yanıtlamış ama sonra pek şaşırmış gibi görünmüştü. Söylediğinin düşündüklerinden çok daha tuhaf olduğunu sezinleyen biri gibi şaşırmıştı. Karşılıklı bakışıp kahkahalarla gülmeye başlamış ve sonra birbirlerine sarılmışlardı. Fırınlanmış hindi lafı pek tuhaftı ama şimdi kulağa pek tuhaf gelmiyordu.
Eddie uçaktaki sıralar arasındaki geçitte ilerleyip mutfak kesimini geçerek tuvalete doğru yürüdü. Kapıdaki küçük etikette BOŞ yazısını okudu ve kapıyı açtı.
Hey Henry, hikmet sahibi ve önde gelen esrar düşkünü kardeş; tüylü yaratıklardan söz açmışken sen de benim pişmiş kaz tanımımı dinlemek ister misin? New York'un Kennedy havaalanındaki gümrük memuru senin görünüşünde bir tuhaflık olduğuna karar verirse ya da gümrükçülerin, duyarlı burunları bu işte doktora sahibi olmuş köpeklerini işe saldıkları günlerden biri ise, köpeklerin tümü havlamaya ve yerlere işemeye başlarlarsa başına geleceklerden sonra seninki pişmiş kaz durumudur. O, durumda köpeklerin hepsinin boğmak istedikleri ve gümrük memurlarının tüm bagajına el koydukları, küçük bir odaya tıkıp gömleğini çıkarır mısın dedikleri kişi sen olursun. İşte öyle bir günde ben tamam demiş ve Bahama adalarındaki odada soğuğu kapmıştım. Ve New York gümrüğünde havalandırma gerçekten etkilidir. Korkarım ki, soğuk algınlığı zatürreye kadar ilerler. Gümrük memurlarının tüm diyeceği bağışla bizi bayım, havalandırma böyle etkili bir şekilde çalışırken sen hep böyle terler misin biçiminde olacaktır. Bay Dean, iyi, lütfen bizi bağışla. Şimdi iç fanilanı de çıkar. Çünkü bir takım tıbbi sorunların var gibi görünüyor deyip ekleyeceklerdir: Koltukaltlarındaki bu şişkinlikler olasılıkla lenfatik urlar ya da başka bir hastalıktan ötürüdür. Ve sen, ağzını açıp bir şey demezsin bile. Başka yöne topun gittiğini gören ve topu izlemeyi bile düşünmeyen bir orta saha oyuncusu gibisindir. Top gittiyse gitti dersin. İşte böylece iç fanilanı de çıkarırısın. Hey bakın! Sen, sanık bir çocuksun artık. Eğer sizler kendi toplumunuzda bunlara ur adını vermiyorsanız, bunlar bildiğimiz ur değiller! Cık cık! Bunlar yapıştırıcı bantlarla tutturulmuş torbalara pek benziyorlar. Sırası gelmişken koku sizi telaşlandırmasın, evlat. Bu bir kaz kokusudur. Pişmiş kazın kokusu...
Eddie arkasını döndü, tuvaletin kapısını kilitledi. Küçük tuvalet kabininde ışık yandı. Dışardan motorların sesi pek hafif geliyordu. Eddie ne denli kötü göründüğünü anlamak üzere aynaya döndü. Ansızın korkunç kapsamlı bir duyumsama onu sardı.
Haydi, kendine gel, boş ver! diye huzursuz bir şekilde düşündü. Sen, dünyada delilikle en az ilgili kişi olarak düşünüldün. Bu yüzden seni buraya gönderdiler.
Ama birdenbire aynadakiler, kendi gözleri; Eddie Dean'in pek çok kalbi eriten ve yirmi bir yıllık yaşamının son üçte birinde pek çok güzel bacağa onu yaklaştıran kahverengi, neredeyse yeşil gözleri değil de bir yabancının gözleri gibi göründüler. Bu gözler kahverengi değil, soluk bir Levis kot pantolonunun mavi rengi gibiydiler. Bu gözler; soğuk, dakik ve ayarlılığın görkemini içeriyorlardı. Bunlar bir bombardıman uçağınının bombacısının gözleriydi.
Bu gözlerin aynaya yansımasında Eddie açık biçimde kırılan bir dalga üzerine dalış yapıp oradaki balığı kapan martının gözlerini gördü.
Tanrı adına bu ne tür pislik? diye düşünecek zamanı bulmuştu. Ancak bunun kısa süreceğini ve sonunda kusacağını biliyordu.

Kusmadan önce son anda aynaya bakarken mavi gözlerin kaybolduğunu gördü... Ancak bundan önce de kabinde iki kişi imişler gibi bir duyumsamaya kapıldı.... Şeytan filminde ruhuna sahip çıkılan küçük kız gibi duyumsadı kendisini. Şimdi kendi kafasında açık seçik yeni bir aklı duyumsuyor ve bir radyodan gelen ses gibi kafasında şu sözleri işitiyordu: Benden bekleneni yaptım. Gök aracının içindeyim.
Bir ses daha vardı ama Eddie onu işitmedi. Olabildiğince sessiz davranarak tuvaletteki lavaboya kusmaya koyuldu.
O iş bitince daha önce hiç yapmadığı şekilde ağzını bile temizleyip kuruladı, insanı korkutan bir dakika süreyle her şey yok olmuş ve salt boş bir an geçmiş gibiydi. Sanki bir gazetenin tam bir sütunu basılmayıp boş kalmıştı.
Eddie çaresizlik içinde düşündü: Bu ne? Bu pislik de ne oluyor?
Sonra bir kez daha kusmaya başladı. Ve belki de, ne denilirse denilsin kusmak Eddie'nin yararına olmuştu.

3

Silahşor, benden bekleneni yaptım. Gök aracının içindeyim, diye düşündü. Bir saniye duralayıp düşünmeyi sürdürdü: O, beni aynada görüyor.
Roland geriye çekildi. Oradan ayrılmadı ama uzun bir odada bir köşeye çekilen bir çocuk gibi geriye çekildi. Bir gök aracının içindeydi. Aynı zamanda kendisi olmayan bir erkeğin, Hükümlü'nün içindeydi. İlk anda öne yakın durduğunda (Roland bunu ön sıfatı ile tanımlıyordu), adamın içinde olmasının ötesinde hemen hemen o adam olmak biçimine giriyordu. Adamın hastalığı her ne ise onu ve öğüren adamın duyumsadıklarını duyumsadı. Roland eğer gereksinirse bu adamın bedenini kontrol edebileceğini anlıyordu. Onun çektiği acılan çekecek, onun omuzuna binen şeytan maymun kendi sırtına da çıkacak ama eğer gerekirse onun bedenini kontrol edebilecekti.
Ya da dikkatleri çekmeden geride kalabilecekti.
Hükümlü'nün kusma nöbetleri geçince Silahşor öne fırladı. Bu kez öne kadar tüm yolu ilerlemişti. Tuhaf durumu pek az anlıyordu. Ve böyle bir durumda kişi en korkunç sonuçlara çağrı çıkardığını anlayamazdı. Ancak bilmeye gereksindiği iki şey vardı: Bu denli umutsuzca öğrenmeye gereksindiği şeyler, ortaya çıkacak sonuçlan alt etmesine yeterli olacak mıydı?
Geçip geldiği kapı şimdi de orada olan kendi dünyasına mı açılıyordu?
Ve eğer öyleyse, fiziksel benliği şimdi de orada çökmüş, sahipsiz bir beden gibi kalmışsa, belki ölüyorsa ya da çalışmakta olan, akciğerleri, kalbi ve sinirlerini düşünmeden ölmüşse ne olacaktı? Eğer bedeni şimdi de yaşıyorsa, bu yaşam kumsalda gece başlayana kadar sürebilirdi. Sonra ıstakoza benzeyen o korkunç yaratıklar tuhaf sorular sorar gibi sesler çıkararak gelecek ve akşam yemeklerini aranacaklardı.
Başını hızla çevirip sağma soluna sonra arka tarafa baktı.
Kapı şimdi de oradaydı. Şimdi de arkasında duruyordu. Silahşor'un kendi dünyasına açılmak üzere kapı orada dikiliyor ve çelik menteşeleri adamın özel yaşamına raptedilmiş bulunuyordu. Ve evet, son Silahşor Roland orada, yanına doğru dönüp kıvrılmış yatıyordu. Sakatlanmış olan sağ eli midesinin üzerindeydi.
Roland şöyle düşündü: Soluk alıyorum. Öyleyse yaşıyorum. Geriye dönüp hareket etmeliyim. Ama, daha önce yapılacak şeyler var. Önce...

4

Kusması bitince Eddie gözlerini sıkıca yummuş olarak lavaboya eğilmiş durumda kaldı.
Bir saniye süren bir boşluk oldu. Bunun ne olduğunu bilemedim. Çevreme baktım mı?
Musluğu aradı ve soğuk suyu akıttı. Gözlerini şimdi de yumup soğuk suyu yanaklarına ve alnına çarptı.
Artık suyu yüzüne çarpmaması gerekince yeniden başını kaldırıp aynaya baktı.
Kendi gözleri şimdi de ona bakıyordu.
Kafasında yabancı sesler bulunmuyordu artık.
Gözetlendiğine ilişkin duyumsama kalmamıştı.
Geçici bir besteleme yetisine sahip olmuşsun sen, Eddie diyen hikmet sahibi ve önde gelen esrar düşkünü Henry eklemişti: Soğuk hindi durumuna gelen bir kişi için rastlanmayan bir durum değil bu..
Eddie saatine baktı. New York'a varmaları için daha bir buçuk saatlik yolları vardı. Uçak, Doğu Amerika saat sistemine göre öğleden sonra saat 4.05'de alana inecekti. Ama bu gerçekte öğle zamanı gibi, iskambil oyunlarında elde bulunan tüm kartları açma ve kesin bir sonuca varma zamanı gibi olacaktı.
Tuvaletten çıkan Eddie oturduğu yere döndü. İçkisi orada oturduğu yerin karşısında katlanan küçük masacığın üzerine konulmuştu. İki yudum içti. Hostes daha başka istediği bir şey var mı diye sormak üzere yanına geldi. Eddie "Hayır" demek üzere ağzını açtı... O bomboş geçen anlardan biri daha geldi.

5

Silahşor, Eddie Dean'in ağzından konuşmak üzere, "Ben, bir şeyler yemek isterdim, lütfen" dedi.
"Biz burada yalnızca sıcak alaminüt yiyecek servisi yapıyoruz."

Tümüyle gerçeği dile getiren Silahşor, "Açlıktan ölüyorum. Her şeyi hatta bir kanepeyi bile yiyebilirim" şeklinde konuştu.
"Kanepeyi mi?" diyen üniformalı kadın kaşlarını çatıp ona baktı ve Silahşor aynı anda kadını Hükümlü'nün gözleriyle gördü. Sandiviç sözcüğü kendisine bir sedefli deniz helezonunun kabuğundan gelen mırıltı gibi uzak ve anımsanamaz bir sözcük gibi gelmişti.
Sonunda Silahşor kendisini zorlayıp konuştu, "Bir sandiviçi bile yiyebilirdim."
Üniformalı kadın ona kuşkuyla bakarak yanıtladı, "İyi... Biraz tonbalıklı sandviçim vardı sanırım?"
Silahşor hiç sevmediği bu balığın adını ilk kez duymuş gibi yaparak, "O dahi açlığıma çok iyi gelebilir" dedi. Dilenciler seçme olanağına sahip değildiler.
"Biraz solgun görünüyorsunuz" diyen üniformalı kadın ekledi, "Sanırım sizi uçak tutmuş..."
"Yalnızca açlık nedeniyle solgunum."
Kadın profesyonelce gülümseyip konuştu, "Sizin için ne yapabileceğime bir bakayım."
Silahşor yapmak mı? diye düşündü. Kendi dünyasında yapmak fiili bir kadını zorla, ele geçirmek demekti. Neyse boşver! Yiyeceği bir şeyler gelecekti. Gelecek yiyeceği, kapı girişindeki besine fena halde gereksinim duyan bedene götürüp götüremeyeceğini bilemiyordu. Ancak, her şey sırası gelince olurdu. Yapmak diye düşündü. Eddie Dean'in başını inanamaz tavırlarla salladı.
Sonra, Silahşor bir kez daha geriye çekildi.

6

Büyük kahin, önbilici ve önde gelen esrar düşkünü Henry ona şöyle diyerek güvence vermişti: Sinirden yalnızca sinirden bu halin. Bu, soğuk hindi deneyiminin bir bölümüdür, küçük kardeş.
Oysa sinirden olsaydı tüm bedenini saran bu tuhaf uyuşukluğu nasıl duyumsardı? Uyuşukluğu tuhaftı, çünkü gerçek titremelerden önce kaşıntılarla, kıpırtı ve kıvranmalarla geliyordu. Henry'nin "serinkanlı hindi" tanımında olmasa bile, ortada onun bir kilo kokaini ABD gümrüklerinden geçirine girişimi bulunuyordu. Bu da, yakalanıldığında federal cezaevlerinde en az on yıllık hükümlülükle cezalandırılan bir suçtu. Ve birdenbire bu durumu bir karartma hali gibi görüyordu.
Şimdi de uyuşukluk durumundaydı.
Yeniden içkisini yudumladı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi.
Neden karartma yaptın?
Ben karartma yapmadım yoksa o kadın taşıyabileceği tüm ivedi durum donanımıyla birlikte koşuyor olacaktı.
Şu halde karartma yaptın. Bu da iyi bir yol değil. Yaşamında hiç böyle karartma yapmamıştın. Başını eğip onayladı. Oh evet, hiç karartma yapmamıştım diye düşündü.
Sağ elinde tuhaf bir şey oldu. Belli belirsiz bir şey elinde nabız gibi attı. Sanki o eline bir çekiçle vurulmuş gibi olmuştu.
Gözlerini açmadan kolunu büktü. Acı yoktu. Nabız gibi atma hali de bulunmuyordu. Bombacının mavi gözleri de ortalarda görünmüyordu. Karartmalara gelince, onlar serinkanlı hindi durumu ile büyük kahin, önbilici ve önde gelen esrar düşkünü vesairenin kuşku duymadan kaçakçıların mavisi diyeceği durumun bir bileşkesi olmalıydı.
Ama, ne olursa olsun uyuyacağım diye düşündü. Buna ne dersiniz?
Henry'nin yüzü yanıbaşında sopanın ucuna bağlı bir balon gibi havada süzülüyordu. Endişe etme diyordu Henry: İyileşeceksin, küçük kardeş. Nassau'ya kadar uçacak, Aquinas'ta bir otelde kalacaksın. Ve cuma gecesi oraya bir adam gelecek. Gelen, iyi adamlardan biri olacak. Pazar gecesi sana kokaini getirecek ve sen de ona bankadaki özel müşteri kasasının anahtarını vereceksin. Pazartesi sabahı Balazar'ın sana söylediği programı uygularsın. Balazar işi yönetenlerden biridir. Neyin nasıl yapılacağını bilir. Pazartesi öğleyin uçakla yola çıkarsın. Seninki gibi namuslu bir suratla gümrükten rüzgârlar gibi geçer ve daha akşam olmadan nefis bifteğini Sparks'ta yersin. İşin rüzgâr gibi olacak. Başka bir şey değil ama serin bir rüzgâr gibi olacak.
Oysa iş bir tür ılık rüzgâr gibi gelişmişti.
Onunla Henry arasındaki sorun, gazetelerdeki seri karikatür kahramanları Charlie Brown ile Lucy'e benzemelerinde yatıyordu. Aralarındaki tek fark, Henry'nin futbol maçı seyretmeye düşkün oluşuna karşın, Eddie'nin seyrek olsa da futbol oynamasındaydı. Eddie eroin alıp da yarı bilinçsizlik durumlarından birine düştüğünde Charles Schultz'a bir mektup yazması gerektiğini bile düşünmüştü. Mektubuna şöyle başlayacaktı: Sayın Bay Charles Schultz. Siz HER ZAMAN Lucy'nin son anda golü kurtarmasıyla bahsi kaybettiriyorsunuz. Arada bir o kız da golü yemeli. Hiç değilse ayda birkaç kez bu böyle olmalı. Biliyorsunuz, beni anladınız, değil mi? Bu böyle olursa GERÇEKTEN iyi olacaktır. Değil mi?
Eddie böyle olursa Charlie Brown için gerçekten çok iyi olacağını biliyordu.
Deneyimiyle bunun iyi olacağını sezinliyordu.
Henry, iyi adamlardan biri demişti. Oysa, adaya gelen adam, İngiliz aksanı ile konuşan, 1940'ın siyah beyaz filmlerinden çıkmış biri gibi bıyıkları saç çizgisine kadar uzanan, sapsarı dişleri hayvan tuzağı gibi içeri doğru bükülmüş ve beti benzi sararmış, soluk yüzlü bir adamdı.

Gelen adam, "Anahtar sizde mi, senyor?" diye sormuştu. Konuşması, lise son sınıfta özenilen ve İngiliz kamu okullarında konuşulan dile benziyordu.
Eddie, "Kasa anahtarından söz ediyorsunuz sanırım?"demişti.
"Şu halde anahtarı bana verin."
"İş böyle olmayacaktı. Hafta sonunu geçirmem için sen bana bir şey verecektin. Ben de bunu üzerine anahtarı verecektim. Pazartesi günü sen kente inip onu başka bir iş için kullanacaktın. Ne olduğunu bilmiyorum. Çünkü, benim sorunum değil bu."
Ansızın soluk yüzlü adamın elinde mavi renkli, küçük, yassı bir otomatik tabanca görünmüştü. Adam, "Şu halde neden bana anahtarı vermiyorsun, senyor! Böylece ben zamandan ve çabadan ekonomi yaparım; sen de canını kurtarırsın" demişti.
Eroin düşkünü olsa ya da olmasa, Eddie'nin çelik gibi bir bileği ve yılmak bilmez azmi vardı. Henry bunu biliyordu, daha önemlisi işi yöneten Balazar da bunu biliyordu. Bu yüzden işe Eddie gönderilmişti. Çoğu kişi onun küçük bir paket uyuşturucu almak için kapana düşeceğini düşünmüştü. Oysa, Eddie'nin ne biçim insan olduğunu Henry de, Balazar da biliyordu. Ancak yalnızca Eddie'nin kendisi ile Henry, Eddie'nin işi sağlam kazığa bağladığını bilirlerdi. Balazar henüz bunu kestiremezdi ama Balazar şimdilik siktir olsundu (!)
Eddie, "O elindeki şeyi neden ortadan kaldırmıyorsun, küçük çiroz?" diye sorup eklemişti, "Ya da belki Balazar'ın buraya birisini gönderip senin gözlerini paslı bıçakla oymasını istiyorsun, ha?"
Soluk benizli adam gülümsemiş, hokkabazlık yapar gibi bir anda tabancası elinden kaybolmuş ve yerinde ufak bir zarf görünmüştü. Zarfı Eddie'ye uzatırken, "Küçük bir şaka yapmıştım, biliyorsun" diye konuşmuştu.
"Eğer öyle diyorsan öyledir."
"Seni pazar gecesi görürüm" diyen soluk benizli kapıya doğru dönerek yürümüştü.
"Biraz beklesen iyi olur sanırım."
Soluk benizli adam geriye dönüp gözlerini kaldırarak, "Gitmek istersem gidemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sormuştu.
"Eğer gidersen ve bu bana verdiğin kötü bir pislikse ben de yarın sabah çeker giderim. Sen burada derin bir pislik içinde kalırsın."
Soluk benizli suratını asıp odadaki tek iskemleye otururken Eddie ufak zarfı açmış ve içindeki kahverengi maddeden birazını eline dökmüştü. Madde kötü bir şeye benziyordu. Eddie başını kaldırıp soluk benizliye bakmıştı.
"Onun neye benzediğini bilirim. Pisliğe benzer ama yalnızca görünüşü böyledir" diyen soluk benizli eklemişti, "Bu madde iyidir."
Eddie komodinin üzerindeki not defterinden bir tabaka kağıt yırtıp kahverengi tozdan küçük bir tutamı ayırmıştı. Tutamı parmağıyla alıp damağına sürmüş ve bir saniye sonra ağzındakini çöp sepetine tükürmüştü.
"Sen ölmeyi mi istiyorsun? Bu mu o? Sen ölümüne mi susadın?" diyen Eddie üst üste sorular sormuştu.
"Eldeki madde bu" diyen soluk benizli her zamankinden daha da suratsızlaşmıştı.
"Yarın sabah uçağa yer ayırttım" diyen Eddie yalan söylemişti. Ancak, soluk benizlinin yalanını ortaya çıkaracak kaynaklan olmadığını biliyordu."Senin gibi boktan (!) bir herifle karşılaşırsam diye TWA'da kendime yer ayırtmıştım. Duruma zerre kadar üzülmüyorum. Gerçekte rahatladım da diyebilirim. Çünkü ben bu türden işler için yaratılmamışım."
Soluk benizli adam oturduğu yerde düşünmeye başlamıştı. Eddie de yatağın üzerine oturup adamın dikkatini çekmemek üzere hareket etmemeye özen göstermişti. Oysa davranmak, hareket etmek, yerinden kayıp adamı vurmak, onu soyup canını yakmak, tırmalamak ve kafasını yarmak istiyordu. Bir an gözleri komodinin üzerinde duran kahverengi maddeye özlemle kaydı oysa onun zehirli olduğunu biliyordu. Sabah saat onda uyuşturucu madde almıştı ama aradan on saat geçmişti. Eğer düşündüğü şeyleri soluk benizli adama yaparsa durum değişecekti. Şimdi soluk benizli, düşünmenin ötesinde bir şeyler yapıyor, kendisini inceliyor ve yeteneklerini hesaplamaya çalışıyordu. Sonunda, "Belki de senin için bir şeyler bulabilirim" diye konuşmuştu.
"Şu halde neden bunu hemen denemiyorsun?" diye yanıtlayan Eddie eklemişti, "Ama en geç saat on bire kadar buraya gelmiş ol. O saatte ben ışığı söndürmüş ve kapıya RAHATSIZ ETMEYİNİZ yazısını koymuş olacağım. O saatten sonra birisi kapımı çalarsa otelin resepsiyonuna telefon ederek birinin beni rahatsız ettiğini ve güvenlik görevlilerini göndermelerini söyleyeceğim."
Soluk benizli (!) kusursuz İngiliz aksanıyla konuşarak, "Sen bir siktiricisin!" dedi.
"Hayır" diyen Eddie sözünü şöyle sürdürmüştü, "Siktirici (!) senin burada beklediğin kişidir. Ben buraya anlaşmayı bozmak için gelmedim. Sen saat on birden önce benim kullanabileceğim uyuşturucuyla birlikte burada olmalısın. Getireceğin şeyin çok muazzam bir şey olması gerekmiyor. Yalnızca kullanabileceğim bir şey olmalı. Yoksa sen ölü bir çiroz olursun!"

7

Soluk benizli adam saat on birden çok önce, dokuz buçuk sularında gelmişti. Eddie şimdi gelen maddenin onun arabasında zaten bulunduğunu kestirebiliyordu.

Adamın bu kez getirdiği uyuşturucu öncekinden biraz daha çoktu. Rengi beyaz değildi ama hiç değilse donuk fildişi rengindeydi. Ve görünümü oldukça umut vericiydi.
Eddie uyuşturucunun tadına bakmıştı. İyiye benziyordu. Gerçekte durumu geçiştirebilecek olandan bile daha iyiydi. Kağıda döküp biraz çekti.
Hareketlenen soluk benizli adam ayağa kalkıp, "Şu halde pazar günü görüşeceğiz" dedi.
Sanki odada silaha sahip olan kişi kendisiymiş gibi Eddie buyurganca konuşup, "Bekle!" demişti. Onun silahı Balazar idi. Enrico Balazar, New York kentinin görkemli uyuşturucu dünyasının büyük yeteneklere sahip önemli kişisiydi.
Soluk benizli adam, "Bekleyeyim mi?" diye sorup sanki çılgın birisiyle karşı karşıyaymış gibi Eddie'ye bakıp eklemişti, "Ne için?"
Eddie, "İyi. Aslında seni düşünüyordum" diyerek eklemişti, "Bedenime aldığım bu madde yüzünden gerçekten hastalanırsam anlaşma bozulur. Ölürsem doğallıkla anlaşma bozulacaktır. Düşünüyorum ki, eğer biraz hasta olursam sana bir şans daha tanıyabilirim. Bilirsin, bazı çocuklar ellerindeki bir lambayı oğup üç dilek tutma şansı elde ederler..."
"Bu madde seni hasta etmeyecek, çünkü o Çin Beyazı'dır."
"Eğer bu madde Çin Beyazı ise, ben de Dwight Gooden'im"
"Kimsin?"
"Aldırma, boş ver!"
Solgun benizli adam oturmuş. Eddie de otel odasında yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran beyaz tozun yakınına, yatağın üzerine çökmüştü. Tuvalete gitmeydi çok olmuştu. Odadaki televizyonun ekranında, Aquinas Oteli'nin damındaki büyük uydu anteni sayesinde WTBS kanalından yapılan yayından bir futbol takımının ötekini açık farkla yenilgiye uğrattığını izleyebiliyordu. Eddie şimdi aklının arkasından gelen hafif bir sakinleşme hissini duyumsuyordu... Bir tıp dergisinde okuduğuna göre, böyle bir duyumsama belkemiğinin tabanında bir demet sinir telinden geliyordu. Orası, eroin düşkünlüğünün sinir sisteminde doğal olmayan bir kalınlaşmaya neden olduğu yerdi. Bir seferinde Henry'e, "Sen ivedi bir iyileşme ister misin? diye sormuştu. Belkemiğini kır, Henry. O zaman bacakların çalışmayacaktır. Aynı şekilde cinsel organın da kaput olacaktır. Oysa şimdi şu iğneye duyduğun gereksinimi hemen kesmelisin.
Henry onun bu anlattığım güldürücü bulmamıştı.
Aslında Eddie de söylediklerini pek tuhaf bulmuyordu. Sırtındaki maymundan en çabuk kurtulma yolu omuriliğinin bu sinir demetini koparmaksa sen tek bir ağır maymunla uğraşıyorsun demektir. O da, Orta Amerika'nın uzun kuyruklu küçük bedenli maskot olarak kullanılan kapuçin maymunu değil, iri ve yaşlı bir Habeş maymunu olabilir.
Eddie uyuşturucu maddeyi burnundan çekmeye başlamıştı.
Sonunda adama, "Tamam!" deyip eklemişti, "Bu, iş görür. Şimdi şu odadan çekip gidebilirsin, çiroz!"
Soluk benizli ayağa kalkıp, "Benim bazı arkadaşlarım var. Onlar buraya gelip sana türlü eziyetler yapabilirler. Sonunda anahtarın yerini söylemek için onlara yalvarabilirsin," demişti.
Eddie, "O kişi ben olamam, şampiyon. Bu çocuk, o işi yapmaz" diye yanıtlayıp gülümsemişti. Gülümsemesinin nasıl göründüğünü bilmiyordu ama oldukça neşeli gülümsemiş olmalıydı. Çünkü soluk benizli adam odadan çıkmış, hızla davranıp arkasına bile bakmadan çekip gitmişti.
Onun gittiğine emin olunca Eddie işe koyulmuştu.
Uyuşturucuyu almıştı.
Uyumuştu.

8

Ve şimdi de uyuyordu.
Silahşor her nasılsa bu adamın aklının içinde olarak (adamın adını şimdi de bilmiyordu. Soluk benizli aşağılık adamı da tanımamış, onunla hiç konuşmamıştı) onu bir zamanlar çocukken oyun izlediği gibi seyrediyordu. Önündeki görüntüler dünyası kıpırdanıp hareket ettikçe o da önünden geçenleri izliyordu... Ya da izlerken, bütün bu oyunları daha önceden görmüş olduğunu düşünüyordu. Eğer bir filmde bu olanları görmüş olsa onu düşünecekti. Gerçekte göremediği şeyler Hükümlü'nün aklında zorlayıp da göremediği şeylerdi. Çünkü tüm ilişkiler ona pek yakın geliyordu. Adlar da çok tuhaftı. Hükümlü'nün kardeşinin adını biliyor ama onun kendi adım çıkaramıyordu. Kuşkusuz adlar gizemli kavramlardı. Güçlüydüler...
Ancak, bu adamın adının yanında diğer nitelikleri de önemliydi. Birincisi, uyuşturucu alışkanlığıydı. İkincisi, zaafının içine gömülmüş çelikten yönüydü ve bu, kumlu bataklığa gömülmüş iyi bir silaha benziyordu.
Şimdi adam, Silahşor'un üzülerek arkadaşı Cuthbert'i anımsamasına neden oluyordu.
Birisi geliyordu. Tutuklu uyuyor ve işitemiyordu.
Ve uyumayan Silahşor gene öne çıktı.

9

Hostes Jane Dorning, işte bu muazzam diye düşündü. Genç adam önce bana ne denli aç olduğunu söylüyor. Ve ben onun pek cana yakın olduğunu düşünerek yemesi için bir şeyler hazırlıyorum. Ama adam durduğu yerde uykuya dalıyor.
Sonra yolcu, (yirmi yaşlarında, uzun boylu, temiz ama hafifçe soluk mavi kot pantolon ve şal desenli gömlek giyen genç adam) gözlerini hafifçe aralayıp hostese gülümsedi.
"Size teşekkürler ederim" dedi ya da buna benzer bir ses çıkardı. Konuşması artık kullanılmayan eski dile ya da yabancıların İngilizce'sine benziyordu. Jane, uykusunda konuşuyor, hepsi bu diye düşündü.
"Bir şey değil" derken ona en güzel hostes gülümseyişiyle gülümsedi. Kuşkusuz bu arada genç adam bir kez daha uykuya dalmış ve gerçek yemek servisi başlayana değin tonbalıklı sandviç orada öylece kalmıştı.
İyi. İşte bunun için size yolculardan neler bekleyebileceğinizi öğrettiler, değil mi?
Genç hostes bir sigara içmek üzere mutfağa doğru yürüdü.
Kibriti çaktı, sigarasına götürürken durdu. O an durum dikkatini çekmemişti. Çünkü ona yolculardan tüm beklemeniz gerekenleri öğretmemişlerdi.
Genç adamın biraz cana yakın olduğunu düşünmüştüm. Genelde onun gözleri yüzündendi bu. Onun kahverengi gözleri yüzünden.
Oysa 3A numaralı koltukta oturan genç adam bir dakika önce gözlerini açtığında bu gözler kahverengi değil, mavi renkliydiler. Ancak bunlar, sinema aktörü Paul Newman'inkiler gibi tatlı ve seksi gözlere benzemiyor, daha çok buzdağlarının mavi rengini içeriyorlardı.
"Ay!" diye çığlık attı.
Kibritin alevi parmağına kadar gelip yakmıştı.
Arkadaşı Paula sordu, "Jane, iyi misin?"
"Çok iyiyim. Ayakta düş görüyordum."
Bir kibrit daha yaktı ama bu kez işini doğru yaptı. Sigarasından bir nefes çekmişti ki, aklına mükemmel mantıklı bir açıklama geldi: Genç adam gözlerine kontak lens takıyordu. Kuşkusuz öyleydi. Bu lensler gözün rengini değiştiren türdendiler. Genç adam biraz önce uçağın tuvaletine gitmişti. Orada, uçak mı tuttu diye kendisini meraklandıracak kadar uzun kalmış ve sağlığı pek de iyi olmayan bir insanın solgun yüzüyle çıkıp gelmişti. Herhalde daha rahat kestirebilmek üzere gözündeki merceği orada çıkarmıştı. Bu, çok mükemmel, akılcı bir açıklamaydı.
Genç kadının pek de uzak olmayan geçmişinden bir ses birdenbire konuştu: Bir şeyler duyumsayabilirsiniz. İçinizi gıcıklayan, sizi rahatsız eden bir şey olabilir. Çevrenizde bir şeyin yanlış gittiğini görebilirsiniz.
Renkli kontak mercekleri gibi.
Kişisel olarak Jane Dorning gözlerine mercek takan iki düzineyi aşkın kişiyi tanıyordu. Bunların çoğu havayollarında çalışmaktaydı. Kimse bu konuda kendisine bir şey dememişti ama gözlük takan uçuş personeli kendilerini sinirlendirdiği için yolcuların uçakta çalışanların gözlük takmasından hoşlanmadığını duyumsadıklarından arkadaşlarının mercek kullandıklarını düşünmüştü.
Bütün mercek takan arkadaşları içinde belki de yalnızca dördü renkli mercek kullanıyordu. Normal kontak lensler pahalıydı ama renkli olardan küçük bir servete mal oluyordu. Jane'in tanıdıkları içinde bu tür harcamayı yapacak olanlar yalnızca kadınlardı. Üstelik bunlar kendilerini aşırı derecede beğenmiş tiplerdi.
Şu halde ne olabilirdi? Erkekler de kendisini aşırı beğenmiş olabilirler. Neden olmasın? Bu adam yakışıklı biri...
Hayır. Yakışıklı değildi. Cana yakın olabilirdi ama o kadar. Dişinin rengindeki soluk teniyle yalnızca cana yakın bir erkek olabilirdi. Şu halde neden renkli göz merceği kullanıyordu?
Havayolları yolcuları genellikle uçaktan korkuyorlardı.
Uçak kaçırma ve uyuşturucu kaçakçılığının günlük olaylar haline geldiği günümüz dünyasında havayolları çalışanları da genellikle yolculardan korkuyordu.
Genç kadında bu düşünceleri başlatan ses, uçuş okulundaki öğretmeninin fikirlerinden gelmişti. Öğretmen eski bir uçuş personeli ama daha çok eski savaş baltası tipinde bir kocakarıydı ve şunları söylüyordu: Kuşkularınızı bilmezlikten gelmemelisiniz. Gerçek ya da olası bir teröristle uğraşma durumu ile ilgili her şeyi unutsanız bile şunu anımsayın: Kuşkularınızı bilmezlikten gelmemelisiniz. Bazı olaylarda, uçuştan sonra yapılan soruşturmada uçak personelinin adam el bombasını ortaya çıkarıncaya değin hiçbir şeyden kuşkulanmadıklarını söylediğini duyarsınız. Ama çoğu durumda, iki, üç farklı kişiyi ele alın. Bunlar uçakta bir aydan az çalışmış kadın görevliler olabilir. Anlattıkları iç gıcıklayıcı ve rahatsız edici durumlardır. Uçakta 9IC numaralı koltukta oturan adam ya da 5A numaradaki genç kadın normalden biraz farklı davranıyor olabilir. Uçuş personeli bir şeyler duyumsamış ama hiçbir şey yapamamıştır. Onlar bu yüzden işten atıldılar mı? Tanrı'm, hayır! Bir kişiye sivilcelerini kaşıma şekli yüzünden sınırlamalar koyamazsınız. Burada gerçek sorun, uçak personelinin bir şeyler duyumsamış... ve daha sonra bunları unutmuş olmasıdır.
Eski savaş baltası bir parmağını havaya kaldırarak konuşurken Jane Dorning sınıf arkadaşlarıyla birlikte kadının şunları söyleyişini can kulağıyla dinlemişti: Eğer siz yolculardan biri yüzünden iç gıcıklamaları ve rahatsızlık duyumsarsanız bir şeyi yapmayın... Bir şeyi yapmayın derken sözüm olayı da unutmayın anlamını içermektedir. Çünkü, her zaman bir olay başlamadan önce onu durdurmak üzere küçük bir şansınız olabilir...
Evet, pislik dolu bir Arap ülkesininin bir havaalanında, asfalt yol üzerinde program dışı on iki günlük zorunlu bir konaklamayı önlemek üzere.
Burada rahatsız edici şey yalnızca göz mercekleriydi, ama...

Size teşekkürler ederim.
Genç adam uykusunda mı konuşmuştu? Yoksa bir an dili sürçüp İngilizce'sini başka bir dille mi karıştırmıştı?
Jane Dorning bu adamı göz altında tutmayı kararlaştırdı.
Ve duyumsadığı tuhaflığı unutmayacaktı.

10

Şimdi diye düşündü Silahşor. Şimdi göreceğiz, öyle değil mi?
Adamın dünyasından bu bedene kumsaldaki kapıdan geçerek gelebilmişti. Şimdi gereksindiği, eşyaları geriye götürüp götüremeyeceğini öğrenmekti. Oh, kendisi için hiç endişelenmiyordu. İstediği anda kapıdan geçip zehirlenmiş hasta bedenine geri dönebileceğine emindi. Ama, öteki şeyler ne olacaktı? Fiziksel şeyler gibi. İşte sözgelişi, önünde üniformalı kadının tonbalıklı sandviç dediği şey vardı. Silahşor'un bu sandaviçin tadına ilişkin fikri bulunmuyordu oysa görür görmez bu yiyeceği tanımıştı.
Bedeni yiyebileceği ve içebileceği şeylere gereksiniyordu. Ancak bundan daha çok gereksindiği şey ilaçtı. İlaç olmazsa ıstakoza benzeyen yaratığın oluşturduğu yaralar nedeniyle bedeni ölecekti. Dünya üzerinde bunu önleyecek ilaçlar bulunmalıydı. Çünkü bu dünyada en güçlü kartalların uçabileceği yüksekliklerin üstünde uçan araçlar vardı. Şu halde ona her şey olası görünüyordu. Ama kendisi kapıdan geçip onları geriye getiremiyorsa güçlü ilaçların ne yararı olacaktı?
Kafasının içindeki Karalar Giyinmiş Adam boğuk sesle fısıldadı: Bu bedenin içinde yaşayabilirsin, Silahşor. O soluk et parçasını orada ıstakozlara benzeyen yaratıklara bırak. Sırası gelmişken söyleyeyim: O, yalnızca bir dış kabuktur.
Kendisi bu sözlere uymayacaktı. Birincil olarak, bu hırsızlığın en canice şekli olacaktı. Çünkü uzun süreyle yalnızca bir yolcu olup bu adamın gözleriyle bir gezgin gibi yanındaki pencerede kayıp geçen görüntüye bakmaktan hoşnut kalmayacaktı.

İkincil olarak, kendisi Roland'dı. Eğer ölmesi gerekiyorsa Roland olarak ölmeye niyetliydi. Eğer gerekli olan buysa, kendisi Kule'ye doğru yerde süreklenerek olsa bile giderken ölecekti.
Dahası, doğasındaki romantizmin ötesinde var olan bir kaplan; kaba bir pratiklikle kendi kendisine güvence veriyordu: Henüz olayı yaşamadan ölümü düşünmeye gerek bulunmuyordu.
Sandiviçi eline aldı. Sandiviç ikiye bölünmüştü. Her bir parçasını bir elinde tutuyordu. Tutuklunun gözlerini açıp onlara baktı. Kimse kendisine bakmıyordu. (Buna karşın, mutfaktaki hostes Jane Dorning kendisini düşünüyordu. Hem de pek yoğun bir biçimde onu düşünüyordu.)
Roland kapıya doğru dönüp iki elinde sandiviçin yarılarını tutarak kapıdan geçti.

11

Önce denizden gelen dalganın oyucu kükreyişini duydu ve daha sonra kendisinin büyük çabalarla üzerlerine oturur duruma geçtiği kayalardan havalanan pek çok deniz kuşunun çığlıklarını işitti. (Kulamparalar, insana hissettirmeden korka korka yaklaşıyorlar diye düşündü. Kısa süre sonra seni gagalamaya başlayacaklar. Soluk alıp almaman onlar için sorun oluşturmayacak. Bunlar ceketleri beyaza boyalı akbabalardan başka şey değiller.) Sonra sağ elindeki sandaviçin gri renkli sert kumların üzerine düştüğünün farkına vardı. Çünkü, kapıdan geçerken tüm eliyle sandviçi tutmuştu (ya da sandviçi şimdi acısını çekmekte olduğu yüzde kırk kadarı eksilmiş sağ eliyle tutmuştu.)
Düşen sandviçi hantal hareketlerle yerden alırken onu başparmağının elinde kalan parçası ile yüzük parmağı arasında sıkıştırmıştı. sandviçin üzerindeki kumu olabildiğince temizledi ve deneme kabilinden bir lokma ısırdı. Bir dakika sonra dişlerinin arasına kumların geldiğine dikkat bile etmeden sandviçi aç kurtlar gibi yiyordu. Saniyeler geçti ve dikkatini ikinci sandviçin üzerinde yoğunlaştırdı. Öyle ki, bu parça da üç ısırışta bitti.
Silahşor tonbalıklı sandviçin ne olduğunu bilemezdi. Yalnızca tatlı olduğunu düşünüyordu. Bu da ona yeterliymiş gibi görünüyordu.

12

Uçakta kimse tonbalıklı sandviçin gözden kaybolduğunu görmedi. Eddie Dean'in ellerinin sandviçin iki parçasını başparmakları beyaz ekmeğe gömülecek kadar sıkı kavradığını hiç kimse fark etmemişti.
Öteki yolculardan hiçbiri sandviçin solup saydamlaştığını ve sonra geriye yalnızca birkaç kırıntı bırakarak gözden kaybolduğunu görmemişti.
Olaydan yirmi saniye sonra Jane Dorning sigarasından bir nefes daha çekip mutfakta uçağın baş tarafına doğru bir, iki adım attı. Büyük el çantasından okumakta olduğu kitabı çıkardı ama gerçekte yapmayı istediği şey, 3A numaralı koltuktaki yolcuya bir göz atmaktı.
Genç adam şimdi de derin bir uykuya gömülmüş görünümdeydi... Oysa sandviçi ortadan yok olmuştu.
Hostes Jane, Tanrı'm! diye düşündü. Adam sandviçi lokma lokma yemedi. Onu bir bütün halinde yutmuş olmalı. Ve şimdi yeniden uyuyor ha? Sen dalga mı geçiyorsun?

3A numaralı koltukta oturan ve gözleri şimdi kahverengi biraz sonra mavi olan erkek yolcu, genç kadınını fena halde rahatsız ediyordu. Onda bir şey olağan değildi.
Evet genç adamda bir şey olağandışıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BAĞINTI KURUŞ VE İNİŞ

1

Eddie uçakta yapılan bildirinin sesine uyandı. Yardımcı pilot kırk beş dakika sonra New York'un Kennedy havaalanına ineceklerini, görüşün açık olduğunu, rüzgârın Batı yönünden saatte on beş kilometre hızla estiğini ve alanda hava sıcaklığının yirmi derece olduğunu bildiriyordu. Yardımcı pilot vedalaşmak üzere yeniden karşılaşamamaları halinde şimdiden bu uçuşta Delta'y1 seçtikleri için yolculara teşekkür ettiklerini sözlerine ekliyordu.
Çevresine bakman Eddie yolcuların gümrük bildirim kartlarını ve vatandaşlık belgesini incelediklerini gördü. Nassau'dan gelişte sürücü ehliyeti ve ABD'de bulunan bir bankanın kredi kartı giriş için yeterli olmalıydı. Ancak yolculardan pek çoğunda pasaport bulunuyordu. Ve Eddie içinde çelik bir telin kendisini sıktığını duyumsadı. Biraz önce öyle derin bir uykuya dalabilmiş olduğuna şimdi kendisi de inanamıyordu.
Ayağa kalktı ve tuvalete gitti. Koltukaltındaki kokain torbalan bedenin dış hatlarına uygun, rahat ve sağlam bir şekilde yerlerinde duruyorlardı. Onları oraya otel odasına hafif sesle konuşan William Wilson adlı Amerikalı yerleştirmişti. Daha sonra Poe adlı kişi, giyinmesi için bu gömleği kendisine vermişti. (Eddie paketler ve gömlek hakkında kinayelerde bulunurken Wilson ona boş bakışlarla bakmıştı.) Gömlek, sınavlarından sonra uçak yolculuğuna çıkacak bir üniversite öğrencisinin giyeceği türden biraz soluk, şal desenli sıradan bir giysiydi. Ancak dışardan göze hoş gelmeyecek şişkinlikleri gizlemek üzere özel kesimle dikilmişti.
Wilson, "İnişten önce işlerin yolunda gittiğini görmek üzere her şeyi kontrol etmelisin. Ama, sen çok iyi olacak ve bu işi başaracaksın" demişti.
Eddie iyi olup olmayacağını bilmiyordu oysa KEMERLERİNİZİ BAĞLAYINIZ ışıklı yazısının görülmesinden önce tuvalete gitmesi için bir başka nedeni daha bulunuyordu. İçinden gelen tüm kışkırtmalara kansın, (bunlar bir gece önceki yalnızca kışkırtma değil tüm benliğini saran öfke dolu gereksinim durumuna gelmişti) soluk yüzlü adamın odaya getirdiği ve delice yüreklilikle Çin Beyazı diye adlandırdığı uyuşturucunun son zerrelerini henüz kullanmamıştı.
Bahamalar'ın limanı Nassau'da gümrükten geçmek; Haiti, Quincon ya da Bogota gümrüklerinden geçmek gibi bir olaydı ama genelde insanı gözetleyen kişiler bulunuyordu. Bunlar eğitimli kişilerdi. Şu anda Eddie ne türden ve ne kadar olursa olsun bir uyuşturucu almaya gereksiniyordu. Eğer tuvalete girip de biraz serinkanlı hindi olabilirse, işi başarması için kendisine uygun ortamı yaratmış olacaktı.
Uçağın tuvaletinde tozu burnuna çekti. Uyuşturucunun paket kağıdını buruşturup klozete attı ve sifonu çekip suyu akıttı.
Sonra ellerini yıkadı.
Kuşkusuz, eğer onu yaparsan, kesinlikle bilemeyeceksin yoksa bilecek misin? diye düşündü. Hayır. Bilmeyecekti. Ve bilse de aldırış etmeyecekti.
Oturduğu yere dönerken kendisine içip de bitiremediği cin-toniği getiren hostesi gördü. Genç kadın kendisine gülümsedi. Eddie de gülümseyerek ona karşılık verdi. Yerine oturdu. Kemerini bağladı. Önündeki torbadan uçuş dergisini eline aldı. Sayfalarını çevirip resimlere ve sözcüklere baktı. Bunlar onun üzerinde hiçbir etki yapmıyordu. Şu anda çelik bir tel bağırsaklarını sıkmayı sürdürüyor ve KEMERLERİNİZİ BAĞLAYINIZ ışıklı yazısı görününce çelik tel iki kez dolanmış olarak at kolam gibi bedenine sıkıca sarılmış bulunuyordu.
Eroin ona dokunmuştu. Bunu kanıtlamak ister gibi Eddie burnunu çekti ama durumdan kesin emin olamadı.
İnişten biraz önce, daha önceleri de yaşadığı boşluk anlarından birini daha yaşadı... Boşluk duyumsaması kesin sürmüş ama kesinlikle var olmuştu.
Boeing 727 uçağı, Long Island'a dönerken havada yan yatmış ve iniş hazırlığına başlamıştı.

2

Jane Dorning uçağın ekonomi sınıfı bölümünün mutfağında çalışıp yemekten sonra içilen içkilerin bardaklarını toparlamaya çabalayan Peter ve Anne'a yardım ederken 3A numaralı koltukta oturan ve üniversite öğrencisine benzeyen genç yolcu birinci sınıfın tuvaletine gitmişti.
Hostes Jane uçağın birinci sınıf ile ekonomi sınıfı bölümlerini birbirinden ayıran perdeyi yana çekip açarken genç adam tuvaletten oturduğu yere dönüyordu. Hostes ne yaptığını düşünmeden ona doğru hızlı yürüdü. Adama yetişip gülümsedi ve onun da başını kaldırıp kendisine gülümsemesini sağladı.
Genç adamın gözleri şimdi gene kahverengiydi.
Tamam, tamam. Adam tuvalete gitti ve biraz kestirmeden önce lenslerini çıkardı. Şimdi gene oraya gitti ve merceklerini taktı. Tanrı aşkına, Janey! Sen birinci sınıf kaz gibi davranıyorsun.

Oysa, kadın kaz değildi. Ortada üzerine parmağını basabileceği bir sorun bulunmuyordu ama o kazlık etmeyecekti.
Genç adamın yüzü pek soluk.
Soluksa ne olur? Safra kesesi yıkıma uğramış olan senin anneni de içermek üzere binlerce insanın yüzü çok soluk değil mi?
Genç adamın mavi gözleri insanı durdurucuydu. Belki kahverengi mercekler kadar cana yakın değildi ama insanı olduğu yerde durduruyordu. Şu halde neden zahmete ve masrafa katlanıp kahverengi mercekleri satın almıştı?
Belki de yaratıcı kişilerin gözlerinden hoşlandığı için öyle davranmıştı. Bu, yeterli neden olamaz mıydı?
Hayır.
Hostes Jane, KEMERLERİNİZİ BAĞLAYINIZ yazısı görülmeden önce son kontrolü yaparken o güne değin hiç yapmadığı bir şeyi, uçuş eğitimindeki eski savaş baltası kocakarının söylediklerinden aklında kalanların etkisini kullanarak uyguladı. Bir termosu kaynar sıcaklıkta kahveyle doldurup termosun kırmızı renkli plastik kapağını şişenin boğazında durur şekilde gevşekçe kapadı. Kapak ilk döndürüşte açılacak şekilde kapanmıştı.
Hostes Susy Douglas uçağın alana inişiyle ilgili son bildirileri yapıyor, ebleh yolculara sigaralarını söndürmelerini, yerlerinden oynattıkları paketlerini yeniden yerlerine koymalarını, inişte bir Delta kapı görevlisinin kendilerini karşılayacağını, gümrük bildirim kartlarını ve vatandaşlık belgelerini hazır etmelerini söylüyor, şimdi tüm fincan, bardak ve minik mikrofon setlerinin toparlanıp ortadan kaldırılması gerektiğini vurgulanıyordu.
Jane Dorning aklı başından bir an gitmiş gibi düşündü: Yolcuların bu yasaları uygulayıcı ile ilgili olarak onları kontrol etme zorunda bulunmadığımıza her zaman hayret ediyorum. Genç kadın böyle düşünürken bir yandan onu da sıkan çelik telin bağırsaklarını sardığını ve bedeninin bir at kolanı ile sıkılmış gibi sıkılandığını duyumsuyordu.
Bildiriyi yapıp mikrofonu yerine asan Susy'e, "Yanıma gelir misin?" dedi.
Susy termosa ve Jane'in yüzüne bakarak konuştu, "Jane neyin var? Hasta mısın? Rengin bembeyaz olmuş..."
"Hasta değilim. Yanıma gel. Olanları sonra sana açıklarım" diyen Jane uçağın sol tarafındaki çıkış kapısının yanında bulunan atlama koltuklarına kısa süre baktı, "Zorunlu bir uçuş yapmak istiyorum" diye ekledi.
"Jane, sana ne oluyor?"
"Yanıma gel!"
"Tamam" diyerek durumu benimseyen Susy sözünü şöyle sürdürdü, "Tamam, Jane. Sorun yok."
Jane uçaktaki orta geçide en yakın atlama koltuğuna oturdu. Termosu elleriyle tutuyor ve kapağını kesinlikle sıkılamıyordu. İki eliyle birden termos şişesini tam kontrolü altında tutmak istediği belliydi.
Susy keçileri kaçırdığımı düşünüyor.
Hostes Jane arkadaşının böyle düşünmediğini umut etmeye çalıştı.
Eğer Kaptan McDonald sert bir iniş yaparsa ellerim tümüyle yanacak ve su toplayacak.
Genç kadın bu rizikoyu göze alacaktı.
Uçak alçalıyordu. 3A numaralı koltukta oturan, iki renk gözleri ve soluk yüzü olan genç adam birdenbire öne eğildi ve koltuğunun altında duran elçantasını çekti.
Jane, İşte yapacağını yapıyor diye düşündü. İşte şimdi el bombası, otomatik tabanca ya da hangi türden lanet olası silahı varsa onu ortaya çıkarıyor.
Ve onu gördüğü anda, tam silahı gördüğü anda termosun kırmızı renkli kapağını titreyen parmaklarıyla çıkaracak ve Delta 901 numaralı uçuşu yapan uçağın sıralan arasındaki ana geçidin de Tanrı'nın Dostu yanan yüzüyle yerlere yuvarlanır durumda olacaktı.
3A numaralı koltukta oturan genç adam el çantasının fermuarını çekti.
Hostes Jane hazırlandı.

3

Silahşor, hava aracında gördüğü kişiler arasında Hükümlü olsun ya da olmasın bu adamı düşünüyordu. Genç adam kendisini kurtarabilse çok iyi olacaktı. Uçaktaki diğer kişilerin çoğu şişman, oldukça düzgün görünüşlü ve aynı zamanda kendilerini sakınmadan çevrelerine bakan adamlardı. Yüzleri çocukken pek şımartılmış insanlarınki gibiydi. Sonunda belki kavga ederlerdi ama bundan daha önce sonu gelmez ağlama ve sızlanmalara başvuracak tiplerdi. Onların bağırsaklarını pabuçlarının üzerine dökseniz bile, yüzlerindeki son ifade öfke ya da acı değil, bir şaşkınlık belirtisi olabilirdi.
Hükümlü bu bakımdan onlardan daha iyiydi...Tümüyle yeterli olmasa bile daha iyiydi.
Üniformalı kadın asker bir şey görmüştü. Ne olduğunu bilmiyorum ama görmemesi gereken yanlış bir şeyi görmüştü. Genç adama karşı, diğerlerine olduğundan daha uyanık, tetikteydi.
Hükümlü yerinde oturuyor, yumuşak kaplı kitaba onu "Magda-Seen" olarak düşünerek bakıyordu. Oysa, Magda'nın kim olduğunun ya da hostesin ne gördüğünün Roland için önemli olmaması gerekiyordu. Silahşor, kitaba ya da şaşırtıcı şeylere bakmak istemiyordu. Onun bakmak istediği asker üniforması giyinmiş kadındı. Öne çıkan ve kontrolü ele alan dürtüsü pek güçlüydü. Ama, kendisini tutacaktı...hiç değilse şimdilik kendisini tutacaktı.
Hükümlü bir yere gitmiş ve uyuşturucu madde almıştı. Bu ilacı kendisi için değil, Silahşor’un bedeninin iyileşmesine yardımcı olmak için değil; oysa, yasaya aykırı olduğu için bu işe büyük paralar yatıran kişi için almıştı. Uyuşturucuyu ağabeyine verecek, ağabeyi de Balazar'a teslim edecekti. Anlaşma, Balazar'ın bu iş karşılığı onlara gereksindikleri

uyuşturucu türünü vermesiyle yerine getirilmiş olacaktı. Bu da, Hükümlü'nün Silahşor'a pek yabancı gelen bir töreni doğru biçimde uygulamasıyla gerçekleşecekti (dünya bu türden pek çok törenin yapılması gerekli oluşuyla pek şaşılacak tuhaf bir yerdi.) Burada törene, gümrükten geçiş deniliyordu.
Oysa kadın onu görmüştü, fark etmişti.
Genç kadın onu gümrükten geçmekten alıkoyacak mıydı? Roland bu soruya yanıtı olasılıkla "Evet" şeklinde düşünüyordu. Ve sonra ne olacaktı? Tutukluluk, cezaevi. Ve Hükümlü cezaevine kapatılırsa, kendisinin hastalıkla bulaşmış, ölmekte olan bedeninin gereksindiği ilacı bulacak yeri olmayacaktı.
Roland şöyle düşünüyordu: Hükümlü gümrükten geçebilmeli. Geçmeli. Ağabeyi ile birlikte Balazar denilen o adama gitmeli. Bu plan belki ağabeyinin hoşuna gitmeyecek ama aynen uygulanmalı.
Çünkü uyuşturucu ve ilaçlarla uğraşan bir adam, hastalıkla boğuşan kişinin gereksindiği ilaçlan bilirdi. Kişi onun doğru ya da yanlış diye tanımladığı şeyleri dikkatle dinleyip uygulamalıydı.
Silahşor, Hükümlü gümrükten geçmeli diye düşündü.
Her şeyi göremese bile yanıt onun için pek yakında, kocaman ve pek basit, yalındı. Hükümlü için uyuşturucunun anlamı şimdi gümrükten kaçak bir malı geçirmekti. Doğallıkla kuşkulu gibi görünen kişilerin içinde bulundukları durumda akıl danışacağı bir tür kahinler, önbiliciler bulunmalıydı. Aksi takdirde Roland gümrük olayını basit ve kendi dünyasına doğru olan dost bir sınırı geçişteki tören gibi görürdü. Bu durumda, o dünyaya ilişkin basit bir sadakat işaretini yapmak geçişi için yeterli olacaktı.
Silahşor'un gücü, Hükümlü'nün dünyasından kendi dünyasına bazı şeyleri alıp götürmeye yetiyordu. Tonbalıklı sandviçle bunu kanıtlamıştı. sandviçi götürdüğü gibi uyuşturucu madde torbalarını da götürebilecekti. Hükümlü gümrükten geçebilecekti. Ve Roland uyuşturucu madde torbalarını geriye getirebilecekti.
Bunu yapabilecek misin?
Ah işte bu, aşağıdaki suyun görüntüsünden dikkatini başka yöne çekmeye yeterli olacak kadar rahatsız edici bir soruydu.. Onlar kocaman bir okyanusun üstüne gitmiş ve şimdi geriye, deniz kıyısına dönüyorlardı. Ve bunu yaparlarken su giderek yaklaşıyordu. Hava taşıtı yere doğru yakınlaşıyordu (Eddie'nin bakışı kısa ve gelişi güzel bir göz atışken Silahşor'un bakışı ilk kez kar yağışım gören bir çocuğunki gibi esrime durumda bir bakıştı.) Bu dünyadan birtakım şeyleri alabilecekti. Bunu biliyordu. Ama yeniden geriye getirebilecek miydi? Henüz bilmediği buydu ve bunu öğrenmeliydi.
Silahşor, Hükümlü'nün cebine doğru uzandı ve Hükümlü'nün parmaklarına bir madeni parayı kavrattırdı.
Roland kapıdan geriye geçti.

4

Silahşor yerinde doğrulup otururken kuşlar havalandılar. Bu kez yanına gelmeye cesaret edememişlerdi. Adamın canı yanıyor, kendisini sersemlemiş, sarhoş olmuş ve bedenini ateşliymiş gibi duyumsuyordu... Gene de, bir parça beslenmiş olmanın onu ne denli canlandırdığına şaşmamak elde değildi.
Bu kez yanında getirdiği madeni paraya baktı. Gümüşten yapılmışa benziyordu oysa bir kenarındaki kırmızımsı rengin varlığı aslında daha sıradan bir metalden yapılmış olduğunu ortaya çıkarıyordu. Paranın bir yüzünde bir adamın soyluluk, yüreklilik ve inatçılığı temsil eden profili yer alıyordu. Saçı başının arka tarafındaki buklelerden kesilmişti ve daha sonra ensesinde yavrulamış gibi uzuyordu. Bu da, bir tür kendini beğenmişliği akla getiriyordu. Madeni paranın arka yüzünü çevirdi ve kendisini boğuk sesle haykırtacak bir şeyi gördü. Paranın arka yüzünde kendi sancağıyla süslenmiş bir kartal bulunuyordu. Krallıkların ve sancakların kartallarla simgelendiği o belli belirsiz uzak geçmişten kalmış günlerdeki gibi...
Zaman kısalıyor. Acele et. Geriye dön.
Bir an düşünerek oyalandı. Bu kafanın içinde düşünmek onun için daha güçtü. Hükümlü'nün aklı açık seçik düşünebilmekten pek uzaktı ama şimdilik hiç değilse kendisinin aklından daha temiz bir araçtı.
Madeni paranın iki yüzünü incelemek deneyimin yarısıydı. Öyle değil mi?
Kütüklüğündeki deniz kabuklarından birini çıkardı ve elindeki madeni paranın üzerine onu kapatacak şekilde koydu.
Roland kapıdan geçmek üzere bir adım attı.

5

Hükümlü'nün madeni parası şimdi de orada, onun cebine soktuğu parmaklarının arasındaydı. Silahşor öne çıkıp da deniz kabuğunun altını kontrol etmek zorunda değildi. Yolculuğu yaptığını biliyordu.
Gene de kısa bir süre için öne çıktı. Çünkü, bilmesi gereken bir şey daha vardı. Onu görmeliydi.
Bu yüzden döndü. Sanki oturduğu koltuktaki kâğıtları şeyi düzeltmek ister gibi döndü. Ve kapı girişine baktı (tüm Tanrı'ların her zaman oldukları gibi, bu dünyada her yerde kâğıt bulunuyordu.) Eskisi gibi bitkin yatan bedenini gördü. Şimdi de yanağındaki taze bir yaradan akan kan görülüyordu. Üzerinden aşarken takılıp düştüğü bir taş parçası yüzündeki yeni yaranın nedeni olabilirdi.
Madeni paranın yani sıra elinde tuttuğu bir fişek şimdi kapının tabanında.yerde yatıyordu.

Sorusuna şimdi de yeterince yanıt vardı: Hükümlü gümrükten geçebilecekti. Gözetleyiciler onu tepeden tırnağa, kıçından (!) ağzına kadar tekrar tekrar arayacaktı.
Oysa bir şey bulamayacaklardı.
Silahşor sorunun boyutlarını şimdi de kavrayamamış olarak hiç değilse şimdilik kendinden hoşnut ve hiçbir şeyi önemsemeden yerine yerleşti.

6

Boeing 727 ardında kullanılmış isli yakıt izleri bırakarak Long Island'ın tuz bataklıkları üzerine doğru düzgün biçimde alçaldı. İniş takımları bir gümbürtü ve trak sesine neden olarak ortaya çıktılar.

7

Uçağın 3A numaralı koltuğunda oturan iki renk gözlü genç adam koltuğunda doğruldu. Ve Jane o anda adamın elinde küçük ve kalkık burunlu Uzi marka silahı gördüğünü sandı. Aslında adamın elinde gördüğü gümrük bildirimi kartı ile bazı erkeklerin ellerinde taşıdığı şeyleri koydukları küçük, fermuarlı bir çantacıktı.
Uçak, alanın pistine yavaşça değdi.
Genç kadın tüm bedeniyle titremeyi bırakıp termosun kapağını sıkıladı.
Susy'e dönüp, "Beni artık ödlek diye çağırabilirsin" dedi. Artık pek geç olarak kendisi de kemerlerini bağlıyordu. Son anda arkadaşına genç adamdan kuşkulandığını söylemişti. Bu sayede Susy da yardıma hazır olacaktı. "Bana bu adı vermekte haklı olacaksın" diye ekledi.
"Hayır" diyen arkadaşı sözünü sürdürdü, "Sen doğru olanı yaptın."
"Aşırı duyarlı davrandım. Bu akşam yemekler benden."
"O iş hoşuma gider. Artık adama bakma. Bana bak ve gülümse, Janey."
Janey gülümsedi. Başını eğip onayladı. Şu anda Tanrı adına neler olduğunu merak ediyordu.
"Sen sürekli adamın ellerini gözetliyordun" diyen Susy güldü. Jane de bu gülüşe katıldı. Susy ekledi, "Oysa ben, adam çantasına doğru eğilince onun gömleğine ne olduğuna baktım. Bu adamın koltukaltlarında Woolworth büyük mağazalarının bir tuhafiye bölümünün tezgahını dolduracak kadar mal var. Ancak bu gencin Woolworth 'da satın alabileceğin malları taşıdığını sanmıyorum."
Jane başını geriye doğru devirdi ve kendisini bir kukla gibi duyumsayarak güldü. Arada, "İşi nasıl çözümleyeceğiz?" diye sordu. Susy meslekte kendisinden beş yıl kıdemliydi. Ve daha bir dakika önce durumu kendisinin kontrol ettiğini düşünürken şimdi Susy'nin yanında bulunmasından sevinç duyuyordu.
"Biz bir şey yapmayacağız. Uçak pistte yol alırken sen git, kaptanla konuş. Onlar durumu gümrüğü bildirirler. Genç arkadaşın herhangi bir yolcu gibi gümrüğe kadar gider. Ama, onu orada küçük bir odaya sokarlar. Böylece uzun zamandır bu odalarda yakalanacak ilk suçlu o olacak sanırım."
"Tanrı'm" diyen Jane gülümsüyordu. Kendisini üşümüş gibi duyumsadı. Aslında bedeninde birbiri sıra bir sıcak, bir soğuk akımların dolaştığını duyumsuyordu.
Uçak motorlarını geri çalıştırmaya başlayınca genç hostes kemerini çözdü, elindeki termosu Susy'e verdi ve sonra ayağa kalkıp pilot kabinine doğru yürüyerek kapıyı çaldı.
3A numaralı yolcu bir terörist değil kaçakçı çıkmıştı.
Böyle küçük taraf tutmalarından ötürü Tanrı'ya şükürler olsundu. Gene de Jane olan bitenlerden tiksiniyordu. Çünkü, genç adamı cana yakın bulmuştu.
Pek fazla değil, bir parça cana yakındı.

8

Hükümlü şimdi de durumu görmedi diye düşündü Silahşor. Öfke ve umutsuzluk içindeydi. Tanrılar! diye söylendi. Eddie gümrük işlemleri için gerekli kağıtlarını çantasından çıkarmak üzere öne eğilmişti. Başını kaldırıp bakınca üniformalı kadının gözleri irileşerek ve yanakları koltukların üzerindeki kâğıtlar gibi aklaşmış durumda kendisine baktığını gördü. Kadının kucağındaki gümüşi renkli, kırmızı kapaklı matara şeklindeki boru belli ki bir silahtı. Kadın şimdi silahını göğüslerinin üzerinde tutuyordu. Roland bir, iki dakika süreyle kadının bu silahı adamın üzerine atacağını ya da kapağını açıp onunla ateş edeceğini düşündü.
Sonra genç hostes rahatlayıp kemerlerini çözünce daha önceki trank sesinin duyulmuş olmasına karşın, hem Hükümlü hem de Silahşor şimdi hava aracının alana inmiş olduğunu düşündüler. Genç hostes dönmüş yanındaki üniformalı arkadaşına bir şeyler söylüyordu. Diğer kadın onayladı ve güldü. Ancak bu gerçek bir gülüşse Silahşor da nehir boyunca uzanan bir yoldu.
Silahşor şöyle düşünüyordu: Hostes, çantamıza eğilip ben ya da o kâğıtlarımızı alırken, ortaya bir silah çıkaracağımızı düşündü. Onun yerine çantadan kağıtlarımızı çıkardığımızı görünce rahatladı ve uçak yere inince herkesin yaptıklarını yaptı. Şimdi hostes ve arkadaşı konuşup gülüşüyorlar. Ama yüzleri (özellikle kucağında metal boru olan kadının yüzü)

olması gerektiği kadar rahat değil. Konuşuyorlar, tamam. Ama gülüyorlarmış gibi davranarak rol yapıyorlar... Bunun nedeni de ben ya da onun kısaca bizlerin hakkında konuşmuş olmaları.
Hava taşıtı şimdi alanda benzeri pek çok olan asfalt yollardan biri boyunca ilerliyordu. Silahşor genellikle kadınları gözetliyor ama göz ucuyla diğer hava taşıtlarının da asfalt yollar üzerinde oraya buraya doğru gidip geldiklerini görüyordu. Uçaklardan bazısı ağırdan alıyor, diğerleri de inanılmaz hızlarla hareket ediyordu. Durum ağırlaşıp umutsuzlaştıkça, Silahşor'un bir bölümü öne çıkıp başını çevirerek biraz sonra göğe yükselecek öbür hava araçlarına sıçrayarak geçmeyi istiyordu. Bunlar insan yapısı hava taşıtlarıydı ama her parçaları büyükbabalarımızın uzak çağlarda yaşayan ve efsane kahramanı olan kralların yaşam öyküleri kadar inanılmaz şeylerdi çünkü masal ürünü değil, insan yapısı araçlardı.
Ona sandviçi getiren genç kadın kemerlerini çözdü (oysa, onları bağlayalı daha bir dakikadan az zaman olmuştu.) Ve sonra ayağa kalkıp uçağın baş tarafındaki küçük bir kapıya doğru gitti. Silahşor Aracın sürücüleri orada oturuyor olmalılar diye düşündü. Gerçekten kapı açılıp da kadın içeri girerken Silahşor üç sürücünün de orada oturup hava taşıtını yönettiklerini ve o kısacık an içinde adamların bir milyon gösterge, manevela ve ışıklı göstergeye komuta ettiklerini gördü.
Hükümlü bir şey göremezken Silahşor her şeyi görebiliyordu.
Genç kadın onu önce bir hırsız ya da çılgın olarak düşündü. O ya da belki ben, evet bu kadını öyle düşündürmeye yeterli davranışları yaptık. Kadın şimdi düşüncesini değiştirdi. Arkadaşı da fikir değiştirdi... Şimdi onlar nerede hatalı davrandığımızı biliyorlar. Kadınlar onun gümrük işlemini atlatıp geçmeye çalışacağını biliyorlar.
Sonra, bir gök gürlemesi kadar kısa süren bir anda sorunun geri kalanını da gördü. İlk olarak, uyuşturucu madde torbalarını kendi dünyasına getirebilmek daha önce madeni parayı buraya getirmek uğraşı kadar kolay olamazdı. Madeni para, torbalar gibi Hükümlü'nün bedeninin üst kısmında yapıştırıcı bantlarla adamın derisine sıkıca yapıştırılmamıştı. Yapışkan bantlar bu sorunun yalnızca bir bölümüydü. Hükümlü cebindeki birçok madeni para arasından bir tanesinin geçici olarak kayboluşunu gözden kaçırmamıştı. Ancak, yaşamım onlar adına rizikoya soktuğu uyuşturucu paketlerinin birdenbire gittiklerini sezinlerse kuşkusuz ortalığı velveleye verebilirdi... O zaman ne olacaktı? Hükümlü o anda pek olasıdır ki akıl dışı hareketler yapacak ve bu, gümrükten mal kaçırırken olduğu gibi ivedi tutuklanıp cezaevine konmasına neden olacaktı. Ortaya çıkan kayıp her durumda yeterince kötüydü. Çünkü adamın koltukaltlarındaki torbaların yalın biçimde eriyip yok olmaları belki de onun gerçekten çıldırdığım düşünmesine neden olacaktı.
Hava taşıtı şimdi bir boğa gibi toprağın üzerinde hareketleniyor ve sola doğru bir dönüş yapıyordu. Silahşor daha fazla düşünme lüksü için zamanının kalmadığını sezinledi. Öne çıkmasının ötesinde bir şeyler yapmalı, Eddie Dean ile bağıntı kurmalıydı.
Ve bunu hemen yapmalıydı.

9

Eddie gümrük bildirim kartı ile pasaportunu göğüs cebine soktu. Bir çelik tel şimdi sürekli olarak bağırsaklarının çevresine dolanıyor, etinde daha daha derine batıyor ve sinirlerini ateşleyip cızırdamasına neden oluyordu. Birdenbire başının içinde bir ses konuşmaya başladı.
Bu düşünce değil, bir sesti:
Beni dinle arkadaş. Dikkatle dinle. Eğer güvencede kalmak istersen üniformalı kadınların kafasında daha fazla kuşkunun uyanmasına izin verme. Tanrı biliyor ki, onlar senden şimdiden yeterince kuşkulanmış durumdalar.
Eddie ilkönce havayollarının kulaklığını şimdi de takmış olduğunu ve bu sesin pilot kabininde yapılan tuhaf bir yayımdan geldiğini düşündü. Oysa, uçaktaki tüm kulaklıklar beş dakika önce toplanmıştı.
Genç adamın ikinci düşüncesi, birisinin yanında ayakta durduğu ve konuştuğu şeklinde oldu. Az kalsın başını hızla sola çevirecekti ama bu da tuhaf olacaktı. Çünkü yakınında kimse yoktu. Hoşlansın ya da hoşlanmasın kaba gerçek, bu sesin kafasının içinden geldiği biçimindeydi.
Belki de bir tür yayımı (AM, FM, ya da VHF türlerinden biriyle yapılanı) dişlerinde var olan dolgularıyla alıyordu. Buna benzer söylenceleri duymuştu.
Doğrul be sürfe, tırtıl! bir çılgın gibi görünmesen bile senden yeterince kuşkulanmış durumdalar.
Sanki bir yerine tokat atılmış ya da küt diye vurulmuş gibi Eddie oturduğu yerde hızla doğruldu. Bu, ağabeyi Henry'nin sesi değildi. Oysa, çocuklukta ailede birkaç çocuk birlikte yetişirlerken duyduğu ağabeyinin sesine benziyordu. Henry kendisinden sekiz yaş büyüktü. Aralarında bir zamanlar Selina adlı bir kız kardeşleri vardı. Selina, Henry on ve kendisi iki yaşındayken bir arabanın çarpması sonucu ölmüştü. Eddie bu soğuk ses tonunu, kız kardeşleri Selina gibi kendisi yanlış bir şey yaptığı zaman ağabeyinden duyardı.
Orada neler oluyor öyle?
Var olmayan sesleri duyumsuyorsun sen! diyen kafasının içindeki ses geri dönmüştü. Hayır bu Henry'nin sesi değil; daha yaşlı birisine ilişkin, sert... ve güçlü bir sesti. Ancak kesinlikle Henry'nin sesi değildi. Ve inanılması olanaksız bir durumdu.
İlk olarak sen çıldırmayacaksın. BEN BAŞKA BİR KİŞİYİM.
Yoksa bir telepati olayı mıydı bu?

Eddie belli belirsiz bir duyumsamayla yüzünün tümüyle ifadesiz olduğunu biliyordu. Bazı koşullarda kendisini Yılın En İyi Aktörü Akademi Ödülü'ne değer görülmesi gerektiğini düşünürdü. Uçağın penceresinden dışarı baktı ve Kennedy Uluslararası Varış binasının Delta bölümüne yaklaştıklarını gördü.
Tam sözcüğüyle bilmiyorum. Ama üniformalı kadınlar senin bir uyuşturucu maddesi taşıdığını biliyorlar.
Bir duralama oldu. Söylenemeyecek kadar tuhaf bir duyumsamayla hayalet parmaklar sanki canlı bir kart katalogu varmış gibi, beyninin içini altüst edip arandılar.
Uyuşturucu madde eroin ya da kokain. Hangisi olduğunu söyleyemem. Ancak, kokain olmalı. Çünkü sen para verip de kendin için aldığın uyuşturucu maddeyi taşımıyorsun şimdi.
Eddie alçak sesle mırıldandı; "Hangi üniformalı kadınlar bunlar?" yüksek sesle konuştuğundan habersiz ekledi, "Sen hangi lanet olası şeylerden söz ediyorsun?"
Bir kez daha yüzüne dürtülmüş, tokat atılmış gibi oldu... Bu duyumsama öyle gerçek gibiydi ki. Adamın yüzük parmağını yüzünde duyumsamıştı.
Ağzını kapa, sesini kes sersem herif!
Tamam, tamam. Tanrı'm!
Şimdi bir kez daha beynini altüst eden parmakları duyumsuyordu.
Üniformalı hostesler diye yabancı ses yanıtladı. Beni anlıyor musun? Senin her fikrini okuyacak kadar zamanım yok, Hükümlü!
Eddie, "Sen ne yaptın?" diye söze başladı ama hemen sesini kesip düşündü: Sen beni ne diye adlandırdın?
Şimdi söylediğim sözcüğe boş ver ve beni dinle. Zaman pek kısa. Onlar durumu biliyorlar. Üniformalı hostesler sende kokain bulunduğunu biliyorlar.
Nasıl bilebilirler? Saçma!
Bilgiyi nasıl edindiler bilemem. Ve bunu bilmemizin de yararı yok. Kadınlardan biri uçağın sürücülerine haber verdi. Sürücüler gümrükte yapılacak tören için görevlilere durumu iletecekler.
Kafasındaki sesin konuştuğu, üstü kapalı bir dildi. Bazı terimleri alışılmadık şekilde söylüyor ama konuşması insana şirin geliyordu... Sonuç olarak verdiği mesaj yüksek sesli ve açık seçikti. Yüzü ifadesiz kalmasına karşın Eddie'nin dişleri acılı bir tıkırtıyla birbirlerine çarptı ve dişlerinin arasında kızgın bir hışırtıyla biraz hava içeri aktı.
Ses, oyunun sona erdiğini söylüyordu. Eddie daha uçaktan bile inmemişti ve oyun şimdiden sona ermişti.
Ancak, durum gerçek olamazdı. Gerçek olmasına yol bulunmuyordu. Genç adam son dakikada kafasında küçük bir paranoid çığ dansı yapıyordu Bütün bunlara boş verecek ve yoluna devam edecekti.
Hayır. Boş vermeyeceksin. Yoksa sen cezaevine girersin ve ben de ölürüm! diyen ses şimdi kükrer gibi konuşuyordu
Eddie'nin kafası korkuyla doldu ve isteksizce sordu: Tanrı aşkına sen kimsin? Ve o anda kafasının içinde birisinin ya da bir şeyin ansızın rahatlayarak derinden iç çektiğini işitti.

10

Silahşor; O inanıyor. Tüm var olmuş ve var olacak Tanrılara şükürler olsun ki, bana inanıyor diye düşündü.

11

Uçak durdu. KEMERLERİNİZİ BAĞLAYINIZ yazısının ışığı söndü. Uçağa yanaşan körüklü yol ileri doğru fırladı ve hava taşıtının ön sol tarafındaki kapısına hafif bir dank sesi çıkararak dokundu.
Yolculuk bitmişti.

12

Kafasının içindeki ses şöyle konuştu: Sen gümrükten güvenle geçerken paketleri bırakabileceğin bir yer var. Güvenli bir yer orası. Sonra, gümrükten çıkınca geri dönüp paketleri oradan alarak Balazar denilen adama götürebilirsin.
Uçaktaki yolcular şimdi ayağa kalkmış, üst gözlerdeki el paketlerini, ceket ve pardösülerini alıyorlardı. Pilot kabininin bildirisine göre dışarda pardösü giyilemeyecek kadar sıcak bir hava egemendi.
Çantanı al. Ceketini de al. Sonra gene tuvalete git.
Tuvalet mi? Oh, anladım. Yüz numara...
Eğer bende uyuşturucu madde olduğunu düşünüyorlarsa paketleri oraya bırakmaya çalışacağımı da akıl edecekler.
Ancak Eddie düşündüklerinin bu bölümünün önemli olmadığını anlıyordu. Adamlar tuvaletin kapısını kırmayacaktı. Çünkü, yolculardan korkuyor olabilirdiler. Ve adamlar, bir kilo kokaini klozete atıp geriye iz bırakmanın olanaksızlığım da bilirdiler. Ta ki Eddie'nin kafasındaki ses gerçek durumu söylüyorsa... orada güvenilir bir yer bulunabilirdi. Ama, öyle küçük bir kabinde bu yer nasıl olabilirdi?
Boş ver, lanet olası herif! Kımılda, hareket et!
Eddie hareketlendi. Çünkü, sonunda bulunduğu duruma uymak üzere canlanmıştı. Uzun süren acı dolu ve duyarlı öğrenimine karşın şimdi Roland'ı görmüyor ama hosteslerin yüzlerini, gülümsemeleriyle ve yolculara paketlerini

alırken yardımcı olmaya çalışan davranışlarıyla aydınlanan suratlarını görebiliyordu. Arada bir hosteslerin bakışlarının kendisine kayışını, bir an kamçılar gibi baktıktan sonra gözlerini üzerinden kaçırışlarını fark ediyordu.
Eddie el çantasını ve ceketim aldı. Uçağın ön kapısı körüklü yola açılmıştı. Daha şimdiden yolcular uçağın ortasındaki geçit boyunca ilerlemeye başlamıştı. Pilot kabininin kapısı da açıktı. Ve orada kaptan oturmuş yolculara gülümsüyordu... Ama, aynı zamanda birinci sınıf yolcuların eşyalarını toplamalarına bakıyordu. Ve arada bir hedef gözetmeden Eddie'ye bir bakıp gözlerini kaçırıyor, başını eğip yolculardan birini selamlıyor ya da eğilip bir çocuğun saçlarını okşuyordu.
Şimdi Eddie üşüyordu. Bu, Henry'nin sözünü ettiği "soğuk hindi" durumu değildi. Gerçekten üşüyordu. Şu anda üşümek üzere kafasının içindeki sese muhtaç değildi. Üşümek bazen iyiydi. Çünkü soğuğu duyumsayınca donmadan önce dikkatli olurdunuz.
Eddie uçakta ön tarafa doğru ilerledi. Sola doğru dönerse körüklü yola açılan kapıya gideceği noktaya varacaktı. Ve birdenbire elini ağzına koydu.
"Kendimi iyi duyumsamıyorum" diye mırıldandı. "Beni bağışlayın." Pilot kabinine açılan kapıya doğru yürüdü. Burası birinci sınıf tuvaletinin kapısını biraz örter gibiydi. Tuvaletin kapısı sağa sola doğru açılıyordu.
Eddie, tuvalet kapısını açarken pilot ona seslendi; " Korkarım ki, uçaktan inmek zorundasınız! Bu..."
"Sanırım kusacağım. Ve bu işi sizin pabuçlarınızın üzerine yapmayı istemem" diyen Eddie ekledi, "Kendi pabuçlarımı da kirletmeyi istemem doğrusu."
Bir saniye sonra tuvalete girmiş ve kapıyı içerden kilitlemiş bulunuyordu. Kaptan arkasından bir şeyler söylüyordu. Eddie onun ne dediğini anlayamadı, anlamak da istemedi. Önemli olan adamın kapıda bağırmayıp yalnızca konuşma tonunda seslenmesiydi. Kaptan bağırmamakta haklıydı. Bir tek ön kapıdan dışarı çıkmak üzere belki de iki yüz elli kişi ayakta beklerken uçağın içinde bağırmak doğru olamazdı. Eddie tuvaletteydi ve geçici olarak güvencedeydi... Ama, orada bulunmanın ona ne yararı olacaktı?
Eddie kafasındaki sese seslenir gibi düşündü: Eğer orada isen, kim olursan ol, pek çabuk davranarak bir şeyler yapsan iyi olacak.
Korkunç bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Bu, pek kısa bir an olarak sürmüş ama Eddie Dean'in kafasında sonsuzluğa değin uzanıyor gibi görünmüştü. Durum aynen çocukluğundaki yaz aylarında Henry'nin kendisine davranışlarını anımsatmıştı. O dönemde kendisi iyi davranırsa ağabeyi ona Bonomo'nun Türk lokumlarından satın alır, kötü davrandığı günlerde onu fena pataklardı. Yaz tatili sırasında Henry'nin artan sorumluluklarını çözümleme yolu buydu.
Tanrı'm, oh Tanrı'm! Her şeyi hayal etmiş, görür gibi olmuştum. Ne çılgın şeymişim ben, bu işi yapmaya girişmekle diye düşündü.
Kafasındaki acımasız ses, Hazır ol! diye konuştu. Ben bu işi yalnız başıma yapamam. ÖNE ÇIKABİLİRİM ama KAPIDAN GEÇİREMEM. O işi benimle birlikte yapmalısın.
Eddie ansızın iki çift göz aracılığıyla görmeye ve iki takım sinir sistemiyle duyumsamaya başladı (ancak burada diğer kişinin tüm sinir sistemiyle duyumsamıyordu. Bu kişinin bazı sinirleri gitmiş ve bu bölümleri acıyla çığlık atıyordu.) Eddie şimdi Ön duyuyla duyumsuyor, iki beyinle düşünüyor ve kanı iki kalple atıyordu.
Döndü. Tuvaletin yan tarafından bir delik vardı. Ve bir kapı girişine benziyordu. Bu girişten Eddie gri renkli kumları ve kirli bir atlet fanilasının rengiyle kumların üzerinde çatlayan dalgaları görebiliyordu.
Dalgaların sesini işitebiliyordu.
Denizin tuzlu kokusunu duyuyordu. Koku burnunu akıtacak kadar keskindi.
Kapıdan geç.
Birisi tuvaletin kapısını vuruyor, dışarı çıkıp uçaktan inmesi gerektiğini söylüyordu.
Lanet olası, kapıdan geç!
İnler gibi ses çıkaran Eddie kapı girişine adım attı, tökezledi... ve bir başka dünyaya düştü.

13

Ağır ağır ayağa kalktı. Yerdeki deniz kabuğuna çarpan sağ elinin ayasının kesilmiş olduğunun farkındaydı. Damarından akan kana aptallar gibi baktı. Sonra sağında bir adamın kendi ayağının yanından ağır ağır yükseldiğini gördü.
Eddie irkildi. Şaşkınlığı ve bulunduğu yeri yadırgama duyumsaması birdenbire yerini şiddetli bir korkuya bırakmıştı: Şimdi görmekte olduğu bu adam ölüydü ve onu tanımıyordu. Adamın yüzü besinsizlikten kurumuş gibiydi. Yüzünün derisi bir metalin üzerine sarılan ve uçlarında neredeyse yırtılacakmış gibi gerilen kumaşlara benziyordu. Adamın derisi elmacık kemiklerinin üzerindeki hastalıklı kırmızı lekeler dışında canlıydı. Alnında gözlerinin arasında bir çocuğun beceriksizce çabasıyla yapılmışa benzeyen ve Hinduların kast sistemini gösteren daire biçiminde bir işaret bulunuyordu.
Bununla birlikte adamın mavi renkli; dengeli, akıllı bakışlarla dolu gözleri canlıydı ve korkunç bir azimle parıldıyorlardı. Adam, evde dokunmuş koyu renkli kumaştan ceket giyinmişti. Gömleği bir zamanlar siyahken solup şimdi koyu gri renge dönüşmüştü. Pantolonu kot kumaştan dikilmişe benziyordu silah kayışındaki kütüklükleri kalçalarına değin uzanıyordu. Ama, kütüklükler boşmuş gibi görünüyordu. Meşin tabancalıktaki silahları 45'lik

tabancalara benziyordu. Ancak bunlar inanılmaz derecede eski ve modası geçmiş silahlardı. Kabzalarındaki ağaç kesimler, kendi içlerinden gelen bir ışıkla parıldar gibiydi.
Eddie, ölüye benzer adamla konuşmaya niyetli olup olmadığını bilmiyordu. Bununla birlikte şunları söylemeye başladığını işitti, "Sen bir hortlak mısın yoksa?"
Tabancaları olan adam kurbağa vıraklamasına benzer ses çıkararak konuştu, "Henüz hortlak değilim. Sende şeytan otu, kokain ya da her ne ad veriyorsan ondan var. Gömleğini çıkar."
"Kolların..." diyen Eddie hemen konuşmasını kesti. İtalyanların makarnacı kovboy filmlerinden fırlamış gibi her şeyiyle abartılı görünen Silahşor'un kollarında kırmızı parlak lekeleri vardı. Eddie bunların ne anlama geldiğini yeterince biliyordu. Anlamları, kan zehirlenmesiydi. Ve de şeytanın kıçınıza havalı üflediği ve içinize doğru işlediği anlamına geliyordu.
Beti benzi atmış olan hayalet, "Benim lanet olası kollarıma boş ver şimdi!" diye söylenip ekledi, "Gömleğini çıkar ve uyuşturuculardan kurtul!"
Eddie şimdi de dalgaları işitiyor, hiçbir engel tanımayan rüzgârın yalnız yaşayan bir baykuş gibi ötüşünü duyuyor ve ölmekte olan bu çılgın adamda yıkımdan başka şey göremiyordu. Yine de arkasından gelen, uçaktan inmekte olan yolcuların mırıldanmalarını ve kapıya sürekli vuran ellerin çıkardığı sesleri işitmekteydi.
"Bay Dean!" diye adım seslenen kişiyi duydu. Kafamdaki ses başka bir dünyadan geliyor diye düşündü.
Bu konuda gerçekten hiçbir kuşkusu bulunmuyordu. Kalın bir maun ağacına çakılan çivi gibi, bu gerçek kendi kafasına çakılıyordu... Hayalete, "Aslında siz tedavi olmak zorundasınız" dedi.
"Şimdi uyuşturucu paketlerini buraya bırak. Onları sonra alabilirsin diyen" Silahşor kurbağa vıraklamasına benzer bir sesle konuşuyordu. "Tanrı'lar! Burada durup konuşmak zorunda olduğumu anlamıyor musunuz? Canım yanıyor. Ve senin zamanın kalmıyor be şapşal!"
Böyle kaba sözcükleri yüzüne karşı söylediği için Eddie'nin öldürebileceği kişiler vardı... Oysa, böyle bir adama öldürme işleminin uygulanıp uygulanamayacağım Eddie bilemiyordu. Üstelik adama Öldürülmek iyi bile geleceğe benziyordu.
Gene de, mavi gözlerin içinde yatan gerçeği duyumsuyordu. O gözlerdeki çılgınca parıltılar içinde tüm sorular ortadan kalkmıştı.
Eddie gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. İlk kararı, onları koparır yırtar gibi çözmekti. Aynen, bir demiryolu hattı üzerine bağlı durumdaki Lois Lane'e Clark Kent'in yaptığı gibi... Oysa, bu davranış gerçek yaşamda iyi olmayacaktı. Er ya da geç eksik düğmeleri birine açıklamak zorunda kalacaktı. Bu yüzden arkasından kapı güm güm vurulurken Eddie düğmeleri teker teker deliklerinden geçirerek çözdü.
Gömleğini kot pantolonunun içinden çekip çıkardı ve yere düşürerek bedenine yapışık bantları ortaya koydu. Şimdi kaburgaları fena halde zedelenmiş bir insanın iyileşme aşamasının sonuna gelişini akla getirir durumdaydı.
İvedi arkasına göz attı ve açık bir kapı gördü... Kapının alt tabanı plajın gri renkli kumunu bir yelpaze şeklinde çizerken belli ki ölmekte olan adam kapıyı açmıştı. Kapı girişinden Eddie birinci sınıf bir tuvaleti klozeti, lavabo ve aynasıyla gördü... Aynada kendi mutsuz ve umutsuz yüzü alnına ve kaşlarının üzerine dökülen kara saçları ve kahverengi gözleriyle görülüyordu. Eddie arka planda Silahşor'u, koyu gri renkte kumsalı ve orada ne olduğunu Tanrı'nın bileceği bir şeyin üzerinde çığlıklar atarak uçuşan deniz kuşlarını gördü.
Bir kez daha üzerine baygınlık başlangıcı çökerken işe nasıl başlayacağını, uçlarını nasıl bulacağını bilemeden bedenine yapışık bantlara el attı. Bu durumuyla geniş bir karayolunun üzerine çıkıp yolun yarısına kadar yürümüş olan ve orada üzerine doğru yaklaşan araba farlarına başını döndürüp sabit bakışlarla bakarak yolun üzerinde kalakalan bir tavşana ya da geyiğe benziyordu.
Bedenine bantları William Wilson adlı kişi tam yirmi dakikada yapıştırmıştı. Oysa şimdi, tuvaletin kapısını beş, en fazla yedi dakika içinde kırıp açacaklardı.
Önünde durup da ayakta sallanan adama, "Bu pisliği üzerimden çıkaramam" dedi ve ekledi, "Senin kim olduğunu ya da kendimin şu anda nerede olduğumu bilmiyorum. Oysa, bedenime yapışık pek çok bant bulunduğunu ve geriye pek az zaman kaldığını çok iyi biliyorum."

14

Yardımcı pilot Deere, Kaptan McDonald'a kapıyı vurmaktan vazgeçmesini söylemişti. Zaten vuruşlarına yanıt alamadığı için fena halde bozulmuş olan kaptan sonunda yardımcısının sözüne uydu.
Deere üst üste sorular sordu; "Nereye gideceğini düşünüyor bu adam? Ne yapacak ki? Kendini klozete sokup üzerine sifonu mu çekecek? Bunu yapamayacak kadar iriyarı..."
McDonald, "Adam eğer uyuşturucu madde taşıyorsa..." diyerek söze başladı.
Kendisi de birkaç kez kokain kullanmış olan Deere şöyle konuştu, "Eğer uyuşturucu madde taşıyorsa, ağır bir madde var demektir yanında. Onu atıp hemen kurtulamaz."
Birden Kaptan McDonald'ın aklına geldi, "Tuvaletin suyunu kapatın."
"Ben şimdiden suyu kesmiş bulunuyorum" diyen uçuş mühendisi de birkaç kez uyuşturucu alemine katılmış birisiydi. "Ancak bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Tuvaletin aktığı tankların içeriğini daha sonra çözümleyebilirsiniz. Oysa şimdi, tankın içinde bu olası değil," diye ekledi.

Uçuş personeli tuvaletin kapısının önüne toplamıştı. Kapıdaki MEŞGUL yazısı onlarla alay edermiş gibi parıldıyordu. Adamların hepsi şimdi alçak sesle konuşuyorlardı. Uçuş mühendisi, "Narkotik Büro elemanları tankın suyunu boşalttırıp uyuşturucu maddeyi bulacak ve herif zokayı yutacaktır!" dedi.
McDonald onu şöyle yanıtladı, "Ama, adam her an kendisinden önce birisinin tuvalete girip uyuşturucuyu klozete attığını öne sürebilir." Kaptanın sesi şimdi alışılmadık bir sertlik kazanıyordu. Sürekli olayı konuşmayı değil, bir şeyler yapmayı istiyordu. Şimdi yolcuların her zamankinden daha meraklı bakışlarla çevrelerine toplanıp uçuş pensoneli ile hosteslere baktıklarını fark ediyordu. Uçuş görevlileri yolcuların aklının gerisinde uçak kaçıran teröristlerin neden olduğu eylemlerin yarattığı endişenin yattığını biliyordu.
Kaptan McDonald yardımcısı ile uçuş mühendisinin sözlerinde haklı olduklarının da farkındaydı. Klozete atılan uyuşturucu madde plastik torbalar içinde olacak ve torbaların üzerinde kaçakçının parmak izleri bulunacaktı. Gene da kaptan aklında alarm çanlarının çaldığını duyumsuyordu. Bir noktada düşündükleri doğru çıkmayabilirdi. İçinden bir ses, "Çabuk ol! Çabuk ol!" diye bağırıyordu. Sanki 3A numaralı koltukta yolculuk etmiş olan genç adam eline aslan doldurmuş ve sonunda bunları oyuna sürecek bir nehir gemisi kumarbazı gibi geliyordu ona...
Hostes Susy Douglas, "Bu adam uyuşturucuyu klozete atıp sifonu çekmeye çalışmıyor" diyerek ekledi, "Adam lavabonun musluklarım akıtmayı bile denemiyor. Eğer öyle yapsaydı musluklardan gelen hava sesini işitirdik. Ben başka bir ses işittim ama..."
McDonald hostese dönüp kabaca, "Buradan gidin!" dedi. Gözleri bir an Jane Dorning'e kaydı, "Sen de git. Bu işi biz çözümleriz!" diyerek sertçe sözünü sürdürdü.
Jane oradan uzaklaşmak üzere döndü. Ağlamak üzereydi. Yanakları yanıyordu.
Hostes Susy sakin bir sesle kaptana hitap etti, "Bu adamdan Jane kuşkulandı ve ben de koltukaltındaki şişkinlikleri fark ettim. Bizim de burada kalmamız gerektiğini düşünüyorum, Kaptan McDonald. Astlarınıza sözle saldırıda bulunmak istiyorsanız bunu yapabilirsiniz. Oysa, gerçekten büyük bir uyuşturucu yakalama olayını yıkıma uğratabileceğinizi size anımsatmak isterim."
Kaptanla hostesin gözleri kızgın çeliğin kıvılcımlarını saçarak birbirlerine kenetlendi.
Bir kez daha hostes Susy konuştu, "Ben seninle yetmiş, seksen kez birlikte uçtum, Mac. Arkadaşın olarak kalmak isterim."
McDonald bir an hostese bakıp sonra başını öne eğerek onun sözlerini onayladı. "Pekiyi. Şu halde burada kalın. Ama ikinizin de pilot kabinine doğru birkaç adım uzaklaşmanızı istiyorum" dedi.
Ayak parmaklarının üzerinde yükselip uçağın gerisine doğru bakan kaptan geçitteki yolcu kuyruğunun sonunun birinci sınıf kesimine doğru yaklaştığını gördü. İki ya da üç dakika sonra son yolcular da uçaktan inmiş olacaklardı.
Bu kez körüklü yola açılan kapıda durup kendilerini gözetleyen kapı görevlisine baktı. Adam herhalde sorunu duyumsamıştı çünkü telsizini kemerinden çıkarmış elinde tutuyordu.
McDonald sakin bir sesle yardımcısına, "Kapı görevlisine git, söyle: Gümrükçülerin buraya gelmelerini istiyorum. Üç, dört kişi gelsinler. Silahlı olsunlar. Hemen," dedi.
Yardımcı pilot yolcuları yararak ve sonra sakin biçimde gülümseyerek kapı görevlisine yaklaştı. Onunla hafif sesle konuşup durumu anlattı. Daha sonra kapı görevlisi telsizi ağzına yaklaştırıp alçak sesle talimatını verdi.
Yaşamında bedenine aspirinden başka ilaç sokmayan ve onu da pek seyrek kullanan McDonald, yanına gelen yardımcısına döndü. Dudakları sanki bir yara iziymiş gibi ince beyaz çizgilere dönüşmüştü.
"Son yolcu da iner inmez şu boktan (!) kapıyı kırıp tuvalete gireceğiz. Gümrükçülerin gelip gelmemiş olmalarına aldırış etmiyorum. Anladın mı?" dedi.
"Tamam" diyen Deere yolcu kuyruğunun ucunun birinci sınıf bölümüne yaklaşışına baktı.

15

Silahşor, "Bıçağımı al. Torbamın içinde duruyor" dedi.
Yaptığı hareketle, kumun üzerinde duran çatlamış deriden yapılmış torbayı gösteriyordu. Bu torba, daha çok sırtta taşınan çadır bezi ya da deri çantalara benziyordu. Ancak, Silahşor'un torbası bir özentinin değil gerçek bir gereksinimin ürünüydü. Ve yıllardır yapılan uzun yolculukta adamın kahrını çektiği görülüyordu.
Adam yaptığı harekede çantayı göstermiş, ancak onu işaret etmemişti. Zaten sağ eliyle işaret edemezdi. Eddie adamın sağ eline neden kirli bir bez sarmış olduğunu sezinlemişti. Adamın sağ elinin bazı parmakları kopuktu.
"Bıçağı al" diyen Silahşor ekledi, "Bantları kes. Bu arada kendini kesmemeye dikkat et. Bunu kolayca yapabilirsin. Dikkatli olmalı aynı zamanda ivedi davranmalısın. Uzun zamanın kalmadı."
"Biliyorum" diyen Eddie kumun üzerine diz çöktü. Olayların hiçbiri gerçek değildi. Bu böyleydi ve yanıt da buydu. Büyük kahin, önbilici ve önde gelen uyuşturucu tutkunu Henry Dean şurada olsa herhalde şöyle söylerdi: Bir takla at, hopla zıpla, koltuğun üzerinden atla, yaşam bir roman ve dünya bir yalan. Şu halde kendine güven ve olduğun yerde yüksel, diren.
Olayların hiçbiri gerçek olamazdı. Hepsi yalnızca olağanüstü güçlü onaylayıcı idiler. Şu halde, en iyi davranış gösterişsiz bir biniş yapmak ve akıntıyla birlikte akıp gitmekti.
Evet, adam kuşkusuz olağanüstü güçlü ve onaylayıcıydı. Eddie adamın "torbasının" üzerindeki fermuara uzandı (ya da bu fermuar değil, birbirine özel çıkıntılı dokusuyla yapışan bir kumaş şeritti.) Ve o anda torbanın ağzının karşılıklı

zikzak dikilmiş olan tabaklanmış deri sırımlarla birbirine bağlanarak tutturulmuş olduğunu gördü. Sırımlardan bazısı kopmuş, yeniden dikkatle yerine dikilmiş, bir kez daha kopup yeniden dikilmiş ve bazıları iyice kısalmıştı.
Eddie torbanın sırım bağcıklarını çözdü. Torbanın ağzını açtı ve bıçağı gömlekten yırtılmış kumaşlarla çıkın edilmiş ıslak kurşun paketinin altında buldu. Yalnızca bıçağın sapı bile genç adamın soluğunun kesilmesine yeterliydi. Bu sap belli ki uzun yıllar önce gri beyaz renkli saf gümüş üzerine elle dikkati çekici şekillerin kazınmasıyla yapılmıştı.
Genç adamın kulağının üzerinde bir acı patlayarak başı üzerinde kükreyerek dolaştı. Eddie hantalca hareketlerle torbanın üzerine düştü ve kuma çarptı. Başını kaldırıp çizmeleri parçalarıymış soluk yüzlü adama baktı. Adam bir onaylayıcı değildi. Ölmekte olan yüzdeki mavi gözler, tüm gerçeği taşıyarak parıldıyorlardı.
Silahşor, "Bıçağa sonra hayran olursun, Hükümlü. Şimdi onu kullan!" derken buyurganca konuşuyordu.
Eddie, kulağının şiştiğini ve zonkladığını duyumsayarak sordu, "Neden bana hep öyle Hükümlü diyorsun?"
"Bantlarını kes" diyen Silahşor asık suratlıydı. Ekledi; "Sen buradayken oradaki adamlar tuvaletin kapısını kırarlarsa, burana uzun süre kalamayacağını duyumsuyorum. Pek uzun süre bir cesetle arkadaşlık edemeyeceksin."
Eddie bıçağı kınından çıkardı. Bu, yalnızca bir bıçak değil, belki de çok eski ve antika bir şeydi. Kesici ağzı neredeyse görülmeyecek bir uca kadar bilenmiş bulunuyordu Bıçağın metali yıllanmış gibi görünüyordu.
Soluk yüzlü adam, "Evet, bıçak pek keskin gibi görünüyor, değil mi?" diye sorarken sesi artık dengeli imiş gibi duyulmuyordu.

16

Uçaktaki son yolcular da ön kapıdan geçip körüklü yola giriyorlardı. Onlardan biri olan yetmişlik yaşlı bir kadın ilk kez uçağa binmiş olanların şaşkınlığıyla ya da konuşabildiği yetersiz İngilizce'sinin yarattığı güvensizlikle hostes Jane Dorning'in önünde durup biletini genç kadına gösterdi. "Montreal'e gidecek uçağımı nasıl bulacağım? Çantalarım ne olacak? Gümrüğe burada mı, orada mı gireceğim?" diye sordu.
Jane, "Şu körüklü yolun sonundaki kapı görevlisi size gereksindiğiniz tüm bilgiyi verecek, hanımefendi" dedi.
"İyi. Ama, bütün bu bilgileri neden sizin vermediğinizi anlayamıyorum" diyen yaşlı kadın sözünü şöyle sürdürdü, "O körüklü yol şimdi de insanlarla dolu."
Kaptan McDonald sert bir sesle uyardı; "Yürüyün bayan, lütfen! Zaten başımızda bir dert var!"
"İyi. Yaşadığım için beni bağışlayın" diyen yaşlı kadın patlamaya hazır bir tavırla konuşuyordu, "Sanırım biraz önce cenaze arabasından düştüm!"
Ve yaşlı kadın bu sözlerini bitirince uzaktaki dumanın kokusunu almaya çalışan köpek gibi burnunu havaya kaldırarak yürüyüp geçti, gitti. Kadın, bir eliyle kocaman el çantasını öteki eliyle uçak bileti zarfını tutuyordu. (Zarftan o denli çok uçağa biniş bileti koçanı görülüyordu ki, insan bu yaşlı kadının dünyanın öbür ucundan geldiğini ve yol boyunca her duruşta aktarma yapıp uçak değiştirdiğini düşünebilirdi.)
Hostes Susy mırıldandı, "Karşımızda Delta Havayollarının büyük jetleriyle olasılıkla bir kez daha uçamayacak yaşlı bir kadın var."
McDonald, "Lanet olası yaşlı kadın Supermen giysileri giyinip uçsa bile şu anda beni ilgilendirmiyor" diyerek sordu, "Bu kadın sonuncu yolcu muydu?"
Jane Dorning hızla harekete geçip ekonomi sınıfı tarafına geçti. Sonra geriye dönüp haber verdi: Uçak boşalmıştı.
McDonald ön kapıdan eğilip körüklü yola baktı. Ve kalabalık arasında iki üniformalı gümrük memurunun özür dileyerek insanları yarıp uçağa doğru geldiklerini ve rahatsız ettikleri insan kütlesine dönüp bakmadıklarını bile gördü. Böylece rahatsız edilen kişilerden biri gümrükçülerin eline çarpıp bilet zarfını düşürdükleri yaşlı kadıncağızdı. Kağıtlar yerlere saçılmıştı. Yaşlı kadın şimdi gümrükçülerin arkasından öfkeli bir karga gibi acı ve tiz sesle çığlıklar atıyordu.
Gümrükçüler uçağa varınca Kaptan McDonald "Tamam," diyerek ekledi, "Siz, beyler şurada durun!"
"Efendim, biz Federal Gümrük görevlileriyiz."
"Bu doğru. Ve ben sizlerin gelmesi için rica ettim. Bu denli çabuk geldiğiniz için sevinçliyim. Şimdi sizler orada durun çünkü uçak benim ve oradaki adam da kazlarımdan biri. O adam ne zaman körüklü yola çıkarsa, işte o anda sizin kazımız olur ve adamı istediğiniz gibi pişirebilirsiniz." diyerek yardımcısı Deere'e doğru başını sallayıp sözünü sürdürdü, "O orospu çocuğuna (!) bir şans daha vereceğim ve sonra içeri girmek üzere şu kapıyı kıracağız."
Deere, "Tamam. Bence hava hoş" dedi. McDonald elinin tabanıyla tuvalet kapısını vurdu ve bağırdı; "Dışarı çık, arkadaş! Senden bunu istiyorum!" Yanıt gelmedi. "Tamam!" diyen McDonald ekledi, "Kapıyı kıralım."

17

Eddie, yaşlı kadının, "İyi. Yaşadığım için beni bağışlayın! Sanırım biraz önce cenaze arabasından düştüm!" şeklindeki sözlerini belli belirsiz duyar gibi olmuştu.
Bantlar yarı yarıya sökmüş durumdaydı. Yaşlı kadının sözlerini işitince eli biraz titredi ve karnına doğru bir damla kanın aktığını gördü.
"Bok (!)" diyerek küfretti.
"Küfretmek şimdi sana yardımcı olamaz" diyen Silahşor boğuk bir sesle konuşuyordu. "Şu işi bitir. Yoksa bir parça kan görmek seni hasta mı ediyor?"

Eddie, "Ben yalnızca kendi kanımı görünce fena olurum" diye yanıtladı. Bedenindeki bantlar karnının üzerinden başlıyordu. Bant sıraları yükseldikçe görülmeleri güçleşiyordu. Eddie yedi, sekiz santim daha yukarı çıkınca az kalsın kendi bedenini kesiyordu. O anda kaptanın gümrükçülere şöyle seslenişini duymuştu; "Tamam! Siz, beyler şurada durun!"
Eddie ölü yüzlü adama, "Ben bu işi bitiririm ama kendimi kesip iyice yaralarım. Ya da sen bu işi yaparsın" diyerek ekledi, "Çünkü, ne yaptığımı iyi göremiyorum. Lanet olası çenem görüşümü kapıyor."
Silahşor sol eliyle bıçağı aldı Eli titriyordu. Bıçağın pek keskin oluşu ve adamın elinin titreyişi Eddie'nin asabını bozmuştu. Karar değiştirdi.
"Belki de şansımı kendim denesem daha iyi olacak" dedi.
"Bekle!"
Roland sabit bakışlarla sol eline bakıyordu. Eddie hiçbir zaman tam olarak telepatiye inanmazlık etmemiş, ama bu kavrama tam olarak da inanmamıştı. Gene de şimdi yeni bir şey, bir fırından yeni pişip de çıkmış gibi kızgın sıcak, gerçek ve dokunarak duyulan açık seçik bir hissi duyumsuyordu. Birkaç saniye sonra ne olduğunu sezinledi: Bu, ölmekte olan tuhaf bir adamın tüm niyet ve iradesini bir araya getirme çabasıydı.
Lanet olsun! Eğer ben ondaki gücü bu denli canlı biçimde duyumsarsam adam nasıl ölüyor olabilir?
Şimdi o sol elin titremesi azalmıştı. Bir süre sonra hiç titremez olacaktı. Çok değil on saniye sonra, bir kaya gibi titremesiz kalacaktı.
"İşe şimdi başlayalım" diyen Silahşor bir adam ileri atıp bıçağı kaldırdı ve Eddie adamdan başka bir şeyin, ekşimiş ve küflenmiş bir ateşliliğin kokusunun çevreye yayıldığını duyumsadı.
"Sen solak mısın?" diye sordu.
"Hayır."
"Oh Tanrı'm!" diyen Eddie bir süre gözlerini kapasa kendisini daha iyi duyumsayacağına karar verdi. Bu arada bedenini bir maske gibi saran bantların birbirinden ayrılırken çıkardığı fısıltıya benzeyen sesi işitti.
Geriye doğru çekilen Silahşor, "Oradan... Şimdi oradan tut ve olabildiğince uzağa doğru hızla çek. Geri kalan bantları ben alırım" dedi.
Artık tuvaletin kapısı incelikle tıklatılmıyor, yumruklanıyordu. Eddie, yolcular uçaktan indiler. Şu anda Bay Nazik yok artık. Oh, pis herifler! diye düşündü.
O anda, "Dışarı çık arkadaş! Senden bunu istiyorum!" uyarısı geldi.
Silahşor, "Bantları olabildiğince hızlı çek!" derken homurdanır gibi konuşuyordu.
Eddie bantların ucunu iki eliyle tutup tüm gücüyle çekti.
Kahrolsun! Canı çok yanmıştı. Kendi kendine konuştu: Sızlanmayı, yakınmayı bırak. Her şey çok daha kötü, sözgelişi, göğsün Henry gibi bol kıllı da olabilirdi.
Aşağı doğru baktı ve göğüs kemiğinin üzerinde yirmi santim kadar genişliğinde kıpkırmızı renkte tahriş olmuş deri yüzeyini gördü. Bedeninin orta çizgisi üzerinde ve güneş siniragının bulunduğu yerin hemen üstünde kendi kendini yaraladığı yerden kan çıkıyor ve kızıl bir derecik gibi göbeğine doğru akıyordu Koltukaltlarındaki uyuşturucu paketleri şimdi kötü bağlanmış heybeler gibi sallanıyordu.
Tuvalet kapısının arkasından sesi boğulmuş bir buyruk işitildi, "Tamam! Kapıyı kıralım"
Eddie, hiçbir törene gerek görmeden kendisinde büyük bir acı seline neden olarak kalan bantları sırtından çekip ayıran Silahşor sayesinde tüm bantlardan ve uyuşturucu paketlerinden kurtulmuştu.
Duyduğu acı yüzünden haykırmamak için dudaklarını kemirdi.
Silahşor, "Gömleğini giy" derken yüzü yaşayan bir kişi için düşünülebilecek en soluk renkteydi Teni eski küllerin rengine dönüşmüştü. Kesik bantlardan oluşan korseyi sol eliyle tutup bir kenara fırlattı (bu korse şimdi anlamsız bir bant yumağına dönüşmüştü ve beyaz renkli uyuşturucu paketleri tuhaf kozalara benziyordu.) Eddie, Silahşor’un sağ elindeki uyduruk sargıdan şimdi taze kanın sızmakta olduğunu gördü.
Kapıya gümbürtüyle vuruluyordu. Bu, içeri girmek için izin isteyen bir kişinin çıkaracağı ses değildi. Eddie kapının ve tavandaki ışığın titrediğini farketti. Adamlar kapıyı kırmaya çalışıyorlardı.
Birdenbire kendisine pek irileşmiş ve hantallaşmış gibi görünen parmaklarıyla gömleğini yerden aldı. Gömleğinin sol kolunun içi dışına çıkmıştı. Gömlek kolunu içine sokmaya çalıştı ama bir an eli orda takılı kaldı. Sonra da hızla çektiği halde gömlek kolu bir türlü düzelmedi.
Gümmm! Tuvalet kapısı bir kez daha sarsıldı.
"Tanrılar! Sen nasıl bu denli hantal olabiliyorsun" diye soran Silahşor inler gibi konuşuyordu. Yumruğuyla Eddie'nin gömleğinin sol koluna vurdu. Eddie de gömleğin sol kolunun manşetini yakalayıp çekti. Şimdi Silahşor gömleği bir uşağını efendisine tutuşu gibi giyinmesi için Eddie'ye tutuyordu. Genç adam gömleği giyindi ve alttaki düğmeyi iliklemek üzere arandı.
"Hemen düğmeleri ilikleme" diyen Silahşor yırtıla yırtıla tükenmekte olan kendi gömleğinden bir parça daha yırttı ve sözünü sürdürdü, "Önce karnındaki kanı temizle"
Eddie olabildiğince iyi bir şekilde biraz önce oluşan kesik yarasını ve sızan kanları temizledi. Bıçak çok keskin olduğu için derin bir yara açılmıştı ve şimdi de kanıyordu.
Daha sonra kanlı bezi kumun üzerine attı ve gömleğin düğmelerini ilikledi.

Gümmm! Bu kez kapı yalnızca sarsılmakla kalmamış çerçevesinden çıkar gibi olmuştu. Kumsaldaki kapı girişinden tuvalete bakan Eddie lavabonun üzerinde durmakta olan köpüklü sabun şişesinin kopup yere düşmüş olduğunu gördü. Şişe, kendisinin fermuarlı küçük çantasının yanına yuvarlanmıştı.
Eddie şimdi düğmeleri iliklenmiş (hem de şaşırtıcı şekilde doğru iliklenmiş olan) gömleğini pantolonunun içine sokmak istiyordu. Ansızın aklına daha iyi bir fikir geldi. Hemen pantolonun kemerini gevşetti.
Silahşor onun ne yapacağını sezinleyerek bağırmaya çalıştı ama başaramayıp yalnızca konuşma tonunda seslendi; "Buna zamanın kalmadı! Bir kez daha vururlarsa kapı yere inecek!"
"Ne yaptığımı biliyorum ben" diyen Eddie umarım öyledir diye düşündü. İki dünya arasındaki kapı girişine yaklaşıp kot pantolonunun ön düğmesini çözerek fermuarını alta kadar indirdi.
Bir an umarsızlıkla duralayan Silahşor her yanı acıdan kavrularak sonunda genç adamı izledi. Aslında şu anda yapmak istediği tek şey, Eddie'nin kafasına esaslı bir yumruk indirmek olacaktı.

18

Suratı asık kaptan McDonald, "Bir kez daha sıkı vuralım" dedi ve yardımcısı Deere başını eğerek onayladı. Şimdi tüm yolcular uçağın yanı sıra körüklü yoldan da çıkmış ve gümrük görevlileri silahlarını çekmiş bulunuyordu.
"Haydi, şimdi!"
İki pilot ileri doğru fırlayıp birlikte kapıyı omuzladılar. Kapı uçar gibi olup açıldı. Kilidin dili bir an kapıyı tuttu ama sonra düşmesine engel olamadı..
Ve orada, 3A numaralı yolcu kot pantolonu dizlerinin üzerinde ve şal desenli soluk gömleğinin uçları iyi kötü penisini gizleyerek klozetin üzerinde oturuyordu. Kaptan McDonald bitkin bir tavırla ona bakıp düşündü: iyi. belli ki onu bir eylem durumunda yakaladık. Yalnız sorun şu ki, şimdiye kadar işittiğim kadarıyla eylemi yasalara aykırı değil..
Ansızın omuzunda, kapıya vurduğu yerde bir zonklama duyumsadı. Omuzuyla kapıya kaç kez vurmuştu? Üç kez mi, yoksa dört kez mi?
Yüksek sesle sordu, "Orada ne halt işliyorsun, be adam?"
Utanmasızca, "Sıçmaya (!) çalışıyordum!" diyen 3A ekledi, "Eğer sizin hepinizin de kötü bir sorununuz varsa, ben kıçımı (!) terminalin tuvaletinde temizleyebilirdim!"
"Sanırım sen bizi hiç işitmedin. Öyle değil mi zeki çocuk?"
"İşittim amma kapıya uzanamadım" diyen 3A göstermek ister gibi oturduğu yerde elini uzattı. Kapı yerinde olmamasına karşın kaptan McDonald onun ne demek istediğini anlar gibiydi. 3A sözlerini şöyle sürdürdü, "Yerimden kalkmam gerekirdi sanıyorum ama ellerimde kötü bir sorunum vardı. Yalnız ellerimde de değil... Ellerimin üzerinde oturmuyordum. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?" Bunları söylerken genç adam zafer kazanmış kaçıklar gibi gülüyordu. Bu gülüşü de, kaptan McDonald'a dokuz dolarlık bir kağıt paranın varlığı kadar sahici görünüyordu. Genç yolcuyu dinlerseniz, ona kimsenin basit bir öne eğilme eylemini bile öğretmediğini düşünebilirdiniz.
McDonald, "Ayağa kalk" dedi..
"Çok mutlu olurum. Yalnız bayanları biraz geri çekerseniz kalkarım" diyen 3A çekici bir tavırla gülümseyerek ekledi, "Biliyorum. Bu denli utangaçlık şu günlerde tarihe karışmış durumda. Ama, benim elimden gelmiyor. Pek alçakgönüllüyüm. Aslında alçakgönüllü davrandığım pek çok niteliğim var benim." Başparmağı ile işaret parmağını kabaca üç santim aralık tutarak sol elini havaya kaldırdı ve Jane Dorning'e göz kırptı. Genç hostes kıpkırmızı kesilerek hemen körüklü yola geçip gözden kayboldu. Susy d e arkadaşını izledi.
Kaptan McDonald düşündü: Sen de pek alçakgönüllü görünmüyorsun ya. Kremayı kapıp kaçan kedilere benziyorsun. Görünüşün aynen öyle.
Hostesler gözden kaybolunca 3A klozetten kalkıp şortunu ve kot pantolonunu yukarı çekti. Sifonun düğmesine uzandı ve hemen kaptan onun elini vurup düğmeden uzağa itti. Genç adamı omuzlarından kavrayıp uçağın sıralar arasındaki geçiş yoluna çevirdi. Bu sırada Deere de yolcuyu kot pantolonunun arkasından engeller gibi yakalamıştı.
Eddie, "Fazla samimi olmayın bakalım" dedi. Sesi hafif ve tam uygun bir tonda çıkmıştı. Hiç değilse kendisi böyle düşünüyordu. Oysa, o anda içinde her şey özgürce kopup düşme halindeydi. Öteki adamı, Silahşor'u açık seçik duyumsuyordu. Adam, aklının içindeydi. Kendisini yakından gözlüyor, hazır bekliyor ve Eddie'nin başı derde girerse diye harekete hazır duruyordu. Tanrı'm, bütün bunlar bir düşte geçiyor olmalılar, değil mi? Öyle değil mi?
Pilot yardımcısı Deere, "Kıpırdanma, hareketsiz kal" dedi.
McDonald klozete bakıp, "Burada pislik yok" diye konuştu.
Bu sözler üzerine yardımcı pilot kendini tutamayıp gülünce kaptan ona yiyecek gibi bakışlarla baktı.
"İyi. Mideniz tuhaf olunca durumun nasıl olduğunu bilirsiniz" diyen Eddie ekledi, "Kimi zaman şanslı olur ve sahte alarm alırsınız. Gene de ben iki kez mükemmel çıkış yaptım. Yani, bataklık gazı koyverişimden söz ediyorum. Üç dakika önce burada bir kibrit çalsaydınız Şükran Günü hindinizi pişirebilirdiniz! Anlıyorsunuz, değil mi? Bütün bunlar uçağa binmeden önce yediğim yemekten ötürü sanırım!"
McDonald, "Bu herifi defedin!" dedi ve şimdi de Eddie'yi kot pantolonunun arkasından yakalamış olan Deere, genç yolcuyu körüklü yola doğru ilerletti. Orda gümrükçüler genç adamı iki kolundan yakaladılar.
Eddie, "Hey! diye bağırdı. "Çantamı isterim! Ceketimi de isterim!"

Gümrükçülerden biri, "Oh, biz senin tüm mallarına sahip olmanı isteriz." diye konuştu. Soluğu, Maalox'un ve mide asidinin ağır kokusu ile birlikte Eddie'nin yüzünü yalamıştı. Ekledi, "Biz senin tüm mallarınla ilgiliyiz. Şimdi gidelim, küçük arkadaş."
Eddie onlara sakin olmalarını, doğru düzgün yürüyeceğini söyleyerek sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama, daha sonra pabuçlarının körüklü yolda Boeing 727'den terminal çıkışına kadar ancak bir, iki kez yola değmiş olduğunu düşündü. Terminal kapısında yarım düzine polis ile yarım düzine havaalanı güvenlik görevlisi Eddie'yi bekliyor ve polisler onu görmek üzere çevrelerine toplanan küçük kalabalığı uzakta tutmaya çalışıyorlardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KULE

1

Eddie Dean bir iskemlede oturuyordu. İskemle, beyaza boyanmış küçük bir odadaydı. Küçük beyaz odadaki tek iskemleydi bu. Beyaz oda kalabalıktı. Sigara dumanlıydı. Eddie yalnızca külotunu giyinmiş durumdaydı. Genç adamın canı bir sigara içmek istiyordu. Odadaki altı (hayır, yedi) kişi giyinikti. Adamlar Eddie'nin çevresinde ayakta ona iyice yakın duruyorlardı. Adamların üçü (hayır, dördü) sigara içiyordu.'
Genç adam, sinirli davranmak ve gevezelik etmek, bir iskemleye oturup bir ayağa kalkmak istiyordu.
Daha sonra iskemlenin üzerinde gevşemiş olarak hareketsiz kalıyor, çevresindeki adamlara eğlenerek, ilgiyle bakıyordu. Sanki uyuşturucu almak için çıldıran ve basit bir klostrofobi (kapalı yerlerde bulunma korkusu-Çeviren) hastası olan kendisi değil gibiydi.
Bunların nedeni kafasının içindeki öteki adamdı. Başlangıçta öteki adamdan korkmuştu. Şimdi öteki adam orada kendisiyle birlikte diye Tanrı'ya şükrediyordu.
Öteki adam, hastalanmış ya da ölüyor durumda olabilirdi, ama gene de yirmi bir yaşındaki bu uyuşturucu düşkünü, korkmuş gence ödünç verecek kadar çelik o adamın belkemiğinde vardı.
Gümrükçülerden biri Eddie'ye, "Göğsündeki şu kırmızı leke pek ilginç" dedi. Adamın ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu. Gömleğinin cebinde de bir sigara paketi vardı. Eddie sanki bu paketten beş adet sigara alabileceğini, hepsini ağzına dizip yakabileceğini, dumanı iyice içine çekebileceğini ve o zaman daha rahat düşünebileceğini duyumsuyordu. Gümrükçü sözlerini şöyle sürdürdü; "Bu leke bir şeride benziyor. Sanki oraya bantla bir şey yapıştırılmış gibi, Eddie. Ansızın bandı söküp o şeyden kurtulmak iyi fikir gibi gelmiş olabilir sana..."
"Bahama Adaları'ndayken bir alerji kapmıştım" diye yanıtlayan Eddie ekledi, "Bunu sizlere anlatmıştım. Demek istiyorum ki, bütün bunları birkaç kez yineledik. Ben olayları esprili görme yeteneğimi yitirmemeye çalışıyorum ama işim giderek güçleşiyor."
Başka bir gümrükçü yabanıl bir sesle "Şimdi sen espri yeteneğini siktir et (!) diye çıkış yaptı. Ve Eddie hemen bu ses tonunu tanıdı. Kendisine bütün geceyi soğuk bir odada geçirten, "Bekle hemen geliyorum" diyip de gelmeyen adamın sesi de aynen böyleydi. Çünkü, bu adamlar da uyuşturucu tutkunu idiler. Ama, aradaki fark, adamların kendisi ve Henry gibi kişilere uyuşturucu gibi düşkün olmalarıydı.
"Pekiyi ya karnındaki yaraya ne diyelim? Bu yara oraya nereden geldi. Eddie? Yayıncıların Takas Odası'ndan mı?" diyen üçüncü gümrük memura Eddie'nin kendisini kesip yaraladığı yeri gösteriyordu. Oradaki kanama sonunda durmuştu ama şimdi de üzerinde en ufak bir zorlama ile kopup açılmaya hazır koyu mor renkli bir kabuk bulunuyordu.
Eddie bedeninde bantların yapıştırılmış olduğu yerdeki şerit şeklindeki izi göstererek, "Burası pek kaşınıyor" dedi. Yalan söylememişti. "Uçakta düşüp uyuya kalmışım. Eğer bana inanmıyorsanız hosteslere sorun" diyerek sözlerini sürdürdü.
"Sana neden inanmayalım, Eddie?"
"Ne bileyim ben" diyen Eddie ekledi, "Siz genellikle büyük uyuşturucu kaçakçılığı yapan kişileri yolda uykuya dalınca yakalarsınız, öyle değil mi?" Duraladı. Adamlara söylediğini düşünmeleri için bir dakika zaman tanıdı ve sonra ellerini uzattı. Bu ellerde bazı tırnaklar çarpık çurpuk, öbürleri çentikli idiler. Eddie soğuk hindi durumuna geçildiğinde insanın en sevdiği yiyeceğin kendi tırnakları haline geldiğini öğrenmişti. "Bu tırnaklarımla kendimi tırmalamıyordum; ama, alerjim nedeniyle uyurken kendimi fena halde kaşımış olabilirim."
"Ya da uykunda değil, uyuşturucu alırken oldu... Bu, bir iğne yarası olabilir."
Eddie bu adamların neleri iyi bildiğini çok iyi kestirebiliyordu: Sinir sisteminin anahtar tablosu durumundaki güneş sinirağı noktasının yakınına iğne yapıp oradan bedene uyuşturucu alırsanız, artık bir kez daha kendinize iğne yapamazdınız.
"Bana biraz dinlenme süresi tanıyın" diyen Eddie sözünü şöyle sürdürdü; "Yüzüme öyle yakın durup gözbebeklerime bakıyorsunuz ki, beni Fransız usûlü ağzı açık öpüşle öpeceğinizi bile düşündüm. Biliyorsunuz ben uyuşturucu almamıştım."
Üçüncü gümrük memuru bu sözler üzerine tiksinmiş gibi bakarak konuştu, "Masum bir kuzucuk olarak uyuşturucu denen şeyler hakkında ne çok şey biliyorsun sen, Eddie."

"Onları Miami Vice'den öğrenmediysem Reader's Digest dergisinde okuyup öğrenmiş bulunuyorum. Şimdi bana gerçeği söyleyin. Bunları daha kaç kez yineleyeceğiz?"
Dördüncü gümrükçü küçük bir plastik torbayı uzattı. Torbanın içinde birkaç lif vardı.
"Bunlar birtakım lifler... Laboratuvarda doğrulamasını da yaptıracağız, ancak biz ne olduklarını biliyoruz. Bunlar bir yapıştırıcı bantın lifleridir" dedi.
Eddie onlara dördüncü kez anlattı; "Otelden ayrılmadan önce duş yapmadım. Henüz havuzdan çıkmış ve biraz güneş banyosu yapmıştım. Bedenimdeki kaşıntıdan kurtulmayı istiyordum. Alerji kaşıntısından. Sonra uyuya kalmışım. Uçağı kaçırmadığım için şanslıyım. Ancak, cehennemden kaçar gibi koşmuştum. Rüzgâr da esiyordu. Bu arada derime nelerin yapıştığını nelerin de yapışmadığını bilemem."
Bir başka gümrük memuru uzandı ve Eddie'nin sol dirseğinin iç kesimindeki kasın üzerinde parmağını yedi, sekiz santimlik bölgede gezdirdi.
"Ve bunlar da iğne izleri değil, öyle mi?" diye sordu.
Eddie bu adamın elini itti. "Onlar sivrisinek ısırıkları. Size söylemiştim. Neredeyse iyileşir gibi oldular. Tanrı'm! Siz kendiniz de bunu görmüyor musunuz?" dedi.
Adamlar durumu görebiliyordu. Sorun son on beş gün içinde ortaya çıkmamıştı. Eddie bir ay kadar önce kolundan iğne yapıp uyuşturucu almayı bırakmıştı. Henry bunu yapamazdı. Eddie'yi Eddie yapan özelliklerinden biri de kararlılığıydı. Genç adam iğneyle uyuşturucu alması gerektiğinde, bunu kasığından, sol hayasının bacağına değdiği yere iğne yaparak alıyordu...Önceki gece de öyle olmuş ve soluk benizli adam sonunda işe yarar uyuşturucuyu getirdiğinde, Eddie gene oradan iğne yapmıştı. Eddie çoğu kez uyuşturucu maddeyi burnundan soluyarak içine çekerdi. Oysa Henry bu yöntemle uyuşturucu almaktan hoşnut olamıyordu. Bütün bunlar Eddie'nin tam olarak tanımlayamadığı... gurur ve utanç duyumsamalarına neden oluyordu. Gümrükçüler hayasını çekip kasığına baksalar başı derde girebilecekti. Bir kan testi yapsalar sorunları daha ciddileşecekti. Ancak bu da, ellerinde kanıt olmaksızın gümrük memurlarının atacağı bir ileri adım daha olacaktı. Adamlar her şeyi biliyor ama bir şeyi kanıtlayamıyordu. Bütün bunlar yaşlı anasının dediği gibi, gerçek dünya ile insanın istekleri, özlemleri arasındaki fark gibiydi.
"Bunlar sivrisinek ısırıkları mı?"
"Evet."
"Ve bu kırmızı leke de alerjik tepkime sonucu, öyle mi?"
"Evet, öyle. Bahama adalarına gittiğimde bir alerji derdi başıma gelmişti. Ama, o zaman durum bu denli kötü değildi.
Gümrük memurlarından biri ötekine, "Alerjiyi oraya gittiğinde kapmış! dedi.
İkinci gümrükçü, "Puh-puh! Sen de buna inanıyorsun, ha?" diye sorarak yanıtladı.
"Kuşkusuz inanıyorum!"
"Sen, Noel Baba'ya da inanırsın."
"Doğallıkla inanırım. Küçükken benim onunla çekilmiş bir fotoğrafım bile vardı" diyen adam Eddie'ye bakıp sözünü sürdürdü, "Sen de bu kısa yolculuğunda edindiğin kırmızı lekelerin resmini çektirdin mi, Eddie?"
Genç adam bu soruyu yanıtsız bıraktı.
Ağzının kenarından sigara sarkan ilk gümrükçü yeniden sora sordu, "Eğer temizsen neden kan testini yaptırmayı istemiyorsun?" Adamın sigarası ağzının kenarını yakacak kadar kısalmıştı.
Eddie birdenbire kızdı. Gerçekte kıpkızıl öfkelendi. Susmuş, içindeki sesi dinlemeye başlamıştı.
Kafasındaki ses hemen, Tamam dedi. Bırak, testleri yapsınlar, yalnız... Eddie bir anlaşmanın da ötesinde onaylamayı duyumsamıştı. Bu sanki ağabeyi Henry'nin kendisini kucakladığı, saçlarını karıştırdığı, omuzuna yumruk atıp, İyi yaptın çocuk, bundan ötürü başın dönmesin ama gerçekten iyi yaptın dediği zamanki duyumsamalarına benzemekteydi.
"Temiz olduğumu biliyorsunuz" diyen Eddie ansızın ayağa kaktı. O denli ani kalkmıştı ki, adamlar birden gerilediler. Genç adam kendisine en yakın duran ve ağzında şimdi filitresi de yanmakta olan sigarayı içen gümrükçüye bakarak öfkeyle konuştu; "Ve sana bir şey söyleyeyim mi bebek, eğer o tabut çivisini yüzümden çekmezsen yüzüne bir yumruk çakacağım ben de!"
Adam irkilip geri çekildi.
"Şimdiden uçağın pislik tankını boşalttınız. Tanrı'm! Olayı baştan aşağı en az üç kez dinlediniz. Tüm eşyalarımı gözden geçirdiniz. Beni domaltıp (!) dünyanın en uzun parmağını kıçıma (!) soktunuz. Söz konusu bir prostat muayenesi olsa canım yanmayacaktı. O durumdayken önüme bakmaktan bile korktum. Kıçımı (!) parmaklayan adamın tırnağını penisimin (!) ucunda göreceğimden korktum."
Bu sözleri söyleyen genç adam çevresindekilere yiyecekmiş gibi bakışlarla bakıyordu.
"Kıçımı (!) incelediniz. Eşyalarımı didik didik ettiniz. Şu anda suratıma sigara dumanı üflenirken yalnız külot giyinmiş durumda iskemlede oturmaya zorlanıyorum. Kan testi yapılsın mı istiyorsunuz? Tamam... Bu testi yapacak birini bulup buraya getirin."
Adamlar birbirlerine bakıp mırıldandılar. Şaşırmış, rahatsız olmuşlardı.
"Ama, o adamla birlikte bir de mahkeme kararı getirin," diyen Eddie ekledi, "Mahkeme kararını getirecek arkadaşınız fazladan iğneler ve şişeler de getirsin. Çünkü, tek başıma işemek (!) istemiyorum. Burada bir federal polis görevlisi bulunmasını ve bu lanet olası testleri hepinizin de yaptırmanızı isterim. Her şişenin üzerine kimlikleriniz yazılmalı ve şişeler federal polis tarafından saklanmalı. Benim için hangi test uygulanacaksa (kokain, eroin, anfetamin hapları ya da

haşhaş; hangisi olursa olsun) aynı testlerin buradaki herkese uygulanmasını ve alınacak sonuçların avukatıma ulaştırılmasını istiyorum."
Adamlardan biri, "Oh, iyi be! Sonuçlar AVUKATINA verilecek ha?!..." diye bağırdı ve ekledi, "Böyle bir poz her zaman o pislik torbalarından edinilir, öyle değil mi Eddie? AVUKATIMDAN HABER ALACAKSINIZ! AVUKATIMI ÜZERİNİZE SALACAĞIM! Sizler her zaman böyle dersiniz. Bu türden sözler beni kusturuyor."
"Doğrusunu söylemek gerekirse ben de biraz önce kusmuştum" diyen Eddie gerçeği konuşuyordu, "Artık benim için kusmaya gerek bulunmuyor. Sizler benim fikrimi değiştirttiniz. Sizde bir şey yok çünkü bende bir şey yok. Ama bu sallan yuvarlan dansı bir türlü bitmiyor, öyle değil mi? Şu halde şimdi benim dans etmemi istiyorsunuz, ha? Tamam, çok iyi. Ben de dans edeceğim. Ama, yalnız başıma dans etmeyeceğim. Siz de benimle birlikte dans etmek zorunda kalacaksınız."
Odada salt sessizlik egemen oldu.
Adamlardan biri, "Bay Dean, sizin külotunuzu bir kez daha indirmenizi istiyorum" dedi. Bu adam ötekilerden daha yaşlıydı ve şu ana değin sessiz kalmıştı. Bu işten sorumlu oymuş gibi görünüyordu.
Eddie, sonunda bu adam yeni iğne izlerimin nerede olabileceğini sezinledi diye düşündü. Şu ana değin, orayı kontrol etmemişlerdi. Kollarına, omuzlarına ve bacaklarına bakmışlar...ama hayalarını kaldırıp altına, kasıklarına bakmayı akıl edememişlerdi. Şu anda bir şey bulamayıp top attıklarını anlamış bulunuyorlardı.
"Ben bu soyunmalardan, külotumu indirip kaldırmalardan ve her türlü benzeri bok yemelerden (!) bıktım" diyen Eddie ekledi, "Ya birisini getirin kan ve idrar testlerini yapsın ya da bırakın buradan çıkayım. Şimdi bu şıklardan hangisini istiyorsunuz?"
Yeniden sessizlik oldu. Adamlar ürkmüş gibi birbirlerinin yüzüne bakınca Eddie partiyi kazandığını anladı.
Sonra, BİZ kazandık diye kendi kendisini düzeltti. Senin adın ne arkadaş?
Roland. Seninki Eddie. Eddie Dean.
Sen, iyi kulak vermişsin.
Dinle ve gözetle.
Yaşlı adam bıkkın bir sesle, "Ona giysilerini verin" dedi. Eddie'ye bakarak sözlerini sürdürdü, "Sende ne olduğunu ve ondan nasıl kurtulduğunu bilmiyorum. Ama, bunları bulup öğreneceğimizi bilmeni isterim"
Şimdi yaşlı züppe Eddie'yi yokluyordu:
"Şu halde oraya otur. Otur ve istersen sırıt. Söylediklerin değil de yaptıkların beni kusturuyor."
"Ben, sizi kusturmak istedim."
"Bu doğru işte."
"Oh be!" diyen Eddie konuşmasını sürdürdü. "Bu hoşuma gitti. Burada, küçük bir odada oturuyorum. Üzerimde külottan başka giysi yok. Çevremde kıç (!) ceplerinde tabancaları bulunan yedi kişi var. Ve ben, sizi kusturmayı istiyorum. Be adamlar! Sizin kendi sorununuz mu var yoksa?"
Eddie yaşlı adama doğru bir adım attı. Yaşlı gümrükçü bir an olduğu yerde durdu. Ama, Eddie'nin gözlerindeki yarı kahverengi yarı mavi çılgın bir şey sonunda onu istencine karşıt olsa bile geriletti.
Genç adam kükrer gibi konuştu, "BEN BİR ŞEY TAŞIMIYORUM! VAZGEÇİN! BIRAKIN BUNLARI! BENİ DE YALNIZ BIRAKIN!"
Yeniden uzun bir sessizlik oldu. Sonunda yaşlı adam çevresine baktı ve adamlarından birine bağırdı, "Beni işitmedin mi? Şu adama giysilerini verin dedim!"
Ve olay kapandı.

2

Taksi sürücüsü, "İzlendiğimizi mi sanıyorsunuz?" diye sordu. Durumdan eğleniyormuş gibiydi.
Eddie önüne baktı, "Bunu neden söylediniz?" dedi.
"Sürekli arka camdan bakıyordunuz da."
"İzlendiğimizi kesinlikle düşünmemiştim" diyen Eddie salt gerçeği söylüyordu. Çevresine ilk bakışta peşinden gelen izleyiciler görmüştü. İzleyicisi olsun ya da olmasın, sürekli çevresine bakıp onların varlığını doğrulamak zorunda değildi. Akıl hastahanesinden çıkmış hastalar bile bu trafikte Eddie'nin bindiği taksiyi gözden kaybetmekte zorluğa düşerlerdi. Şu saatte Long Island'ın Doğu kesiminin caddelerinde trafik pek yoğun değildi.
"Ben trafik sorunları üzerinde öğrenimimi sürdürüyorum, hepsi bu kadar" dedi.
Taksi sürücüsü yalnızca, "Oh, öyle mi?" diyebildi.
Bazı çevrelerde Eddie'ninki gibi tuhaf sözler hemen başka soruları da beraberinde getirir. Oysa, New York taksi sürücüleri pek seyrek sorar, bunun yerine büyüklük taslayan pozlarla kendi görüşlerini ileri sürerler. Bu görüşlere çoğu kez, "Şu kent!" denilerek başlar ve sözcükler bir vaazın girizgahı gibidir. ....Aslında taksi sürücülerinin sözleri de vaaza benzer. Ancak sürücü şimdi şu sözleri söylüyordu, "Çünkü, eğer izlendiğimizi düşünüyorsanız, size izlenmiyoruz derim. Ben bu işi bilirim. Şu kent! Tanrı'm, yaşamım boyunca birçok arabayı izledim! Arabama atlayan ne çok kişinin 'Şu arabayı izle' dediğini bilseniz şaşardınız. Biliyorum, bu söz size yalnızca filmlerde işitilen bir şeymiş gibi gelir, doğru mu? Doğru. Oysa dedikleri gibi; sanat yaşamı, yaşam da sanatı taklit eder; birbirlerine öykünürler. Gerçekten

böyledir! Ve sizi arabayla izleyen adamı da silkelemek pek kolaydır. Eğer siz arkanızdan gelen adamı başlangıçta görmüşseniz kuşkusuz. Siz..."
Eddie bundan sonra sürücünün sözlerini dinlemeyip kulak ardı etti. Yalnızca doğru yerlerde adamı onaylayacak kadar dinliyordu. Eğer düşünülürse sürücünün gevezeliği aslında eğlendiriciydi bile. Arkalarında kendilerini sürekli izleyen arabalardan biri dört kapılı, kapalı ve koyu renkli bir otomobildi. Eddie bunun bir gümrük arabası olduğunu kestiriyordu. Diğer araba, üzerinde GİNELLİ'NİN PİZZASI yazılı bir kamyonetti. Kamyonetin üzerinde bir pizza ile dudaklarını yalayan güler yüzlü bir erkek çocuğun resmi ve bunların altında HIMMMMMM! BU İYİ PİZZA" yazısı bulunuyordu. Ancak kentli bir sanatçı, kullandığı püskürtücü boya ile ve az gelişmiş mizah anlayışıyla PİZZA sözcüğünün üzerine bir çizgi çekip FERÇ sözcüğünü (Pek kabaca dişi insanın cinsel organı anlamına gelir-Çeviren) yazmıştı.
Ginelli. Eddie'nin tanıdığı tek bir Ginelli vardı. O da, Dört Babalar adlı bir lokantayı işletiyordu. Pizza yapıp satmak onun yan uğraşı, garantili tezgahı ve yaşamının melek tarafıydı. Ginelli ve Balazar. Bunlar birbirlerine sosisli sandviç ve hardal gibi uyarlardı
İşin başlangıcında yapılan özgün plana göre havaalanının dış hatlar terminal binasının önünde bir limuzin araba Eddie'yi bekleyecek ve sürücüsü genç adam gelir gelmez onu alıp Balazar'ın kentin merkezindeki işyeri olan bir meyhaneye götürecekti. Ama, kuşkusuz özgün plan beyazlara boyanmış küçük odadaki bir sürü gümrükçü tarafından yapılan iki saatlik sorgulamayı ve 901 numaralı uçuşun gerçekleştiği uçağın tuvalet tankının boşaltılıp incelenmesi işlemleri akla getirilmeden yapılmıştı.
Eddie dış hatlar terminal binasının dışına çıkağında doğallıkla ortalarda limuzin araba görülmüyordu. Çünkü arabanın sürücüsüne eğer katır (!) on beş dakika ya da tüm yolcular çıktıktan sonra görülmezse hemen son hızla yola çıkması talimatı verilmişti. Limuzin sürücüsü, dışardan bir radyo ile rahatlıkla dinlenebilecek olan araba telefonunu bu konuda kullanmaması yolunda kesin sözlerle uyarılmıştı. Balazar'ın adamları Eddie'nin başının derde girdiğini öğrenmiş ve patronun da bir soruna bulaşmaması için hazırlıklı davranmışlardı. Balazar, Eddie'nin karakterindeki çelik yanı öğrenmiş olabilirdi. Ancak bu özelliği genç adamın bir uyuşturucu düşkünü olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Bir uyuşturucu düşkününe, ayakta iki ayağı üzerinde sağlam basan normal ve temiz kişi kadar güvenilemezdi.
Bunun anlamı da, pizza kamyonetinin karayolunda şimdi taksinin gittiği şeride yaklaşıp kamyonetteki bir kişinin pencereden otomatik silahını çıkararak ortalığı taraması ve bu durumda taksinin arka tarafının kanlı bir peynir rendesine benzemesi demek olacaktı. Eddie, gümrükçülerin kendisini iki saat yerine dört ya da altı saat tutarak sorgulamaları durumunda başına gelecekleri düşünüp endişeleniyordu. Oysa, yalnızca iki saat tutmuşlardı...Ve Balazar, kendisinin dudaklarını bu kadarlık bir süre için kapalı tutacağına güvenmeliydi. Balazar mallarını iyi tanımayı isterdi.
Eddie'yi bindiği takside sürekli arkaya baktıran neden, kapının görüntüsü idi.
Kapı genç adamı büyülüyordu.
Gümrük memurları kendisini yarı taşır yarı sürükler durumda Kennedy havalimanının yönetim binasına götürürlerken Eddie omuzunun üzerinden geriye bakmış; kapıyı orada olanaksız ama kuşku götürmez ve varlığından tartışılmaz biçimde bir, bir buçuk metre uzaklıkta havada yüzer gibi hareket ederek kendisini izler durumda görmüştü. Bu arada denizden sürekli dalgaların geldiğini, kumsala vurduğunu ve güneşin batıp orada havanın kararmaya başladığını görüyordu.
Kapı, arkasında gizli hayal bulunan hileli resimlerden birine benziyordu. Başlangıçta yaşamın gizli kalmış bölümünü göremiyor, oysa onu bir kez görünce ne denli uğraşsanız bu sefer görmemezlikten gelemiyordunuz.
Silahşor'un Eddie yanında olmaksızın geriye gidişinde iki sefer kapı ortadan yok olmuş, bu durum da genç adama pek korkutucu gelmişti. O süreler içinde Eddie gece lambası söndürülmüş küçük çocuklar gibi korkmuştu. Bunlardan birini, gümrükçülerin sorgulaması sırasında yaşamıştı.
Gümrük memurları o anda ne türden soru sorarlarsa sorsunlar, Eddie'nin kulağına yalnızca Roland'ın Ben gitmek zorundayım, birkaç dakika sonra döneceğim. Korkma, sözleri pek açık seçik olarak gelmişti.
Ona; Niçin? diye sormuştu Eddie. Niçin gitmek zorundasın?
Gümrük memuru da kendisine soru yöneltmişti; "Sorun ne? Birdenbire pek korkmuş gibi göründün..."
Evet, genç adam ansızın çok korktuğunu duyumsamıştı. Ancak sersem gümrükçü bunun nedenini anlayamazdı. Arkasına dönüp bakınca sorgulamayı yapan gümrük memurları da geriye dönüp bakmışlardı. Adamlar duvarda sesi emmek için konulmuş üzeri delikli levhalardan başka bir şeyi göremezken Eddie hep bir, bir buçuk metre uzaklığındaki kapıyı görüyor (kapı şimdi sanki bir odaya açılıyordu. Ve sorgulamayı yapan kişilerin kesinlikle göremeyeceği ambara açılan bir ambar kapağı gibiydi.) Eddie dahasını da görmüştü. Dalgaların arasından bir şeylerin, bazı yaratıkların çıktığını; bu şeylerin korku filmlerindeki sığınmacılara benzediklerini ve bunların sizin olmalarını istediğinizden biraz daha özel olduklarım, bunun ötesinde her şeyin sanki gerçekmiş gibi göründüğünü sezinliyordu. Bu şeyler karides, deniz tekesi, ıstakoz ve örümceklerin çapraz döllenmeleriyle ortaya çıkan iğrenç yaratıklardı. Ve birtakım tuhaf sesler çıkarıyorlardı.
Gümrük memurlarından biri Eddie'ye sormuştu; "Çok sinirlisin, arkadaş! Delilik nöbetleri mi geçiliyorsun? Duvarlardan aşağı inen hamamböcekleri ile kakalakları mı görüyorsun?"
Oysa, gördükleri o denli gerçeğe yakındı ki, Eddie neredeyse gülecekti. Roland adlı adamın şimdi neden geriye çekildiğini anlıyordu: Roland'ın aklı (hiç değilse şimdilik) yeterince güvencedeydi. Oysa, yaratıklar onun bedenine

doğru ilerliyorlardı. Ve şimdi Eddie, Silahşor'un bulunduğu yerden ayrılmaması durumunda onun bedeninden bu dünyaya gelecek hiçbir parçanın kalmayacağından kuşkulanıyor, korkuyordu.
Ansızın kafasında David Lee Roth'un feryadını işitti: Oh, ayyyy!.... Bedenim yok artık... Ve bu kez Eddie güldü. Gülüşüne engel olamamıştı.
Hamamböceklerini görüp görmediğini soran gümrükçü bir kez daha konuşmuştu, "Bu denli tuhaf olan ve seni güldüren ne ki?"
Eddie adama, "Bütün bu durum" diyerek karşılık vermiş ve eklemişti, "Ancak eğlendirici değil, tuhaf bir durum, bu... Demek istiyorum ki., Woody Allen'inkiler gibi değil Fellini'nin filmleri gibi. Kuşkusuz ne dediğimi anlayabilirsen."
Roland sormuştu, Sen iyi olacak mısın?
Evet, iyi olacağım. İYİ, arkadaş.
Anlamadım, o ne demek?
İşini iyi gözet, arkadaş.
Oh, şimdi tamam. Geç kalmayıp geriye döneceğim.
Ve birdenbire öteki adam gitmişti. Yalın biçimde çekip gitmişti. Çok ince bir duman kütlesinin ilk çıkan hafif rüzgârla sürüklenip dağılması gibi uçup gitmişti. Eddie yeniden çevresine bakındı, duvarlardaki kaplamalardan başka bir şeyi göremedi. Ne kapı, ne okyanus, ne korkunç yaratıklar görülüyordu. Ve şimdi genç adamın bağırsakları gerilmeye başlamıştı. Bu arada tüm esrimelerinin de gittiği kuşku götürmezdi. Üzerindeki uyuşturucunun etkisi de gitmişti. Eddie'nin istediği, gereksindiği tek kanıt şu anda buydu. Oysa Roland... her nasılsa kendisine yardımcı olmuş, her şeyi kolaylaştırmıştı.
Gümrükçülerden biri önermişti, "Duvara bir resim asmamı ister misin?"
"Hayır" diyen Eddie içini çekerek sözünü sürdürmüştü, "Beni oraya salıvermenizi isterdim."
"Tamam. Bize eroninin öyküsünü anlatırsan seni hemen salıvereceğiz" diyen gümrükçü eklemişti, "Ya da kokainin öyküsünü .." Ve sorgulama yeniden başlamıştı: Dön baba dönelim, nerelere gidelim?...
On dakika sonra (aslında Eddie için pek uzun süren on dakika sonra) Roland birdenbire aklına geri dönmüştü. Adam bir saniyede gidiyor, ikinci saniyede geri dönüyordu. Eddie onun ne denli yorgun olduğunu görmüştü.
İşini iyi gözettin mi? diye sormuştu.
Evet. Biraz uzun sürdü. Yerlerde sürünmek zorunda kaldım.
Eddie yeniden çevresine bakındı. Kapı yerine dönmüştü. Ama şimdi o dünyanın biraz farklı bir görüntüsünü sunuyordu. Ve Eddie kapının buraya gelişinin Roland'ın gelişiyle birlikte gerçekleştiğini sezinledi. Bu düşünce onu biraz titretti. Sanki bunlar birbirlerine tuhaf göbek bağlarıyla bağlanmış gibiydiler. Silahşor'un bedeni kapının tam önünde yere serilmiş durumda yatıyordu. Ancak şimdi Eddie kumsalın geniş bir kesitini gelgit hattı ile ve orada tuhaf sesler çıkararak, vızıldayarak dolaşan tuhaf yaratıklarıyla birlikte görüyordu Her dalga gelişinde canavar yaratıkların hepsi kıskaçlarını havaya kaldırıyorlardı. Bu durum da, eski belgesel filmlerde Hitler'in kalabalıklara seslenirken herkesin elini havaya kaldırıp o eski Heil! sözünü haykırarak selamlamalarını andırıyordu. Sanki korkunç yaratıkların yaşamı bu hareketlerine bağlıydı (düşünülürse belki de bu böyleydi.) Eddie ayrıca Silahşor'un kumun üzerinde ilerlemek üzere o acılı, eziyetli uğraşının izlerini de görebiliyordu.
Genç adam kapıdan içerisini gözetlerken korkunç yaratıklardan biri havaya doğru uzandı ve kumsala doğru iniş yapan bir deniz kuşunu yıldırım hızıyla kaptı. Yaratık, kumun üzerine çevreye kan püskürten iki kütle halinde indi. Bedenindeki kabuklu halkalar şimdi titreşmeyi bırakmıştı. Beyaz bir tüy havaya dikilir gibi oldu ama yaratığın bir kıskacı hemen çekip onu aşağı indirdi.
Eddie duyusuz kalmış gibi düşündü. Kutsal Tanrı'm! Şu kapkaççılara bak!
Sorgulamadan sorumlu olan yaşlı kişi, "Neden hep dönüp de geriye bakıyorsun?" diye sormuştu.
Eddie, "Zaman zaman panzehire gereksiniyorum" diyerek yanıt vermişti.
"Neye karşı?"
"Sizin yüzlerinize karşı."

3

Taksi sürücüsü, Eddie'yi kentin merkezindeki bir mahallede bulunan Co-Op City adlı binanın önünde bırakırken aldığı dolgun bahşişe teşekkür edip arabasıyla oradan uzaklaştı. Genç adam bir süre orada fermuarlı çantası bir elinde, ceketi çengele asılmış gibi bir parmağıyla omuzunun üzerine atılmış durumda öteki elinde olmak üzere dikildi. Bu binada erkek kardeşiyle birlikte iki yatak odalı bir apartman katını paylaşmaktaydı. Şimdi Eddie baştan aşağı taştan yapılmış, katlan kibrit kutusu gibi zevksizce üst üste dizilmiş olan binaya bakıyordu.Binanın caddeye bakan yüzünde var olan aşırı sayıdaki pencere genç adama bir cezaevinin hücre düzenini anımsatıyordu. Kendisi binanın bu görünüşü için can sıkıcı derken öteki adam Roland binayı dıştan şaşırtıcı buluyordu.
Hiçbir zaman ve çocukken bile böylesine yüksek bir bina görmemiştim diye fikrini öne süren Roland oysa burada böyle pek çok bina var, diyordu.
Evet diyerek onaylayan Eddie düşündü: Bizler burada bir tepenin üzerindeki karınca yığınları gibi yaşıyoruz. Bu durum sana iyi gelebilir. Ama, fikrimi söyleyeyim, Roland. Zamanla durum insanda kanıksama yaratıyor. Hem de pek hızla oluşuyor bu kanıksama.

Peşlerindeki koyu renkli otomobil genç adamın yanından geçti, gitti. Pizza kamyoneti köşeyi dönüp yaklaştı. Eddie kamyoneti görünce katılaştı ve içindeki Roland'ın katılaştığını da duyumsadı. Olasılıkla Balazar'ın adamları kendisini havaya uçurmayı kararlaştırmışlardı.
Roland. Kapıyı ister misin? diye sordu. Kapıdan geçecek miyiz? Bunu ister misin? Genç adam, Roland'ın herhangi bir durum için hazır olduğunu duyumsadı. Oysa, adamın sesi pek sakın ve dingindi.
Henüz değil diyen Eddie ekledi. Yalnızca konuşmayı istiyor olabilir adamlar. Ancak biz hazır olalım...
Söylediğinin gereksiz olduğunu duyumsayan genç adam, Roland'ın en derin uyku durumunda bile kendisinin en uyanık halinden daha etkin biçimde harekete geçmek üzere hazır olduğunu sezinliyordu.
Yanlarında gülen çocuk resmi bulunan pizza kamyoneti yaklaştı. Sürücüsünün karşı tarafındaki cam indirildi ve Eddie oturduğu binanın önünde ayakta durarak camdan dışarı çıkacak bir insan suratıyla ya da tabancayla karşılaşmayı bekledi.

4

Roland'ın Eddie'yi ikinci kez bırakıp gidişi, gümrük memurlarının genç adamı sonunda havalimanı yönetim binasında salıvermelerinden beş dakika sonra gerçekleşmişti.
Silahşor yeterli olmasa bile bir şeyler yemişti. Adam şimdi bir de içeceğe ama bunların ikisinden daha çok ilaca gereksiniyordu. Roland'ın gerçekten muhtaç olduğu ilaç konusunda Eddie ona henüz yardım edememişti. Hiç değilse basit bir aspirin Ronald'ın ateşini düşürebilirdi.
Genç adam havalimanının ana terminal binasındaki mağazanın önünde duraladı.
Senin geldiğin yerde aspirin var mıydı? diye sordu.
Adını hiç duymamıştım. Bir büyü mü yoksa ilaç mı?
Her ikisi de, sanırım.
Eddie mağazaya girdi ve Ronald için çabuk etki yapacak aspirin türü olan Ekstra Etkin Anacin'den bir kutu satın aldı. Oradan alaminüt yemeklerin satıldığı lokantaya geçip bir çift uzun sosis ile aile boyu şişede Pepsi aldı. Sosislerin üzerine hardal ve ketçap dökmek üzereydi ki (Henry burada olsa böyle uzun sosislere Godzila sosisi derdi), birdenbire bu yiyeceklerin kendisi için olmadığını anımsadı. Tüm bildiği. Roland'ın hardal ve ketçaptan hoşlanmayabileceğiydi. Bildiği kadarıyla, Silahşor bir etyemez olabilirdi. Üstelik o pislikler zaten ağır yaralı olan adamı öldürebilirdi.
Genç adam, İyi ama şimdi her şey için çok geç diye düşündü. Roland konuştuğunda ya da harekete geçtiğinde Eddie adamın bütün söyledikleri ve yaptıklarının gerçeğe uyduğunu görüyordu. Roland geriye çekilip sessizleşince, durum kendisi için sersemletici bir duyumsama ve bir düş gibi oluyordu. (Bu öyle olağandışı bir düş haline geliyordu ki, Eddie Delta 901 numaralı uçuşu yapan uçak Kennedy havaalanına doğru alçalırken Roland'ın yanına dönmesi için pek ısrarlı olmuştu.)
Roland genç adama yiyecekleri kendi dünyasına götürebileceğini söylemiş, Eddie uykudayken bir kez bunu yaptığını anlatmıştı. Genç adam bunun inanılması olanaksız bir davranış olduğunu söylemiş ancak Silahşor söylediklerinin gerçekliği konusunda ona güvence vermişti.
İyi. Gene de pek dikkatli olmalıyız diyen Eddie şöyle düşünmüştü: İki gümrük görevlisi beni gözetliyor. Hayır, bizi gözetliyor. Ben kaçakçı olsam da olmasam da gözetleyecekler.
Dikkatli olmamız gerektiğini ben de biliyorum diyen Roland geri dönmüştü. Seni gözetleyen gümrük görevlileri iki değil, beş kişi. Ansızın Eddie yaşamındaki en tuhaf hissi duyumsamıştı. Gözlerini hareket ettirmiyor ama gözleri kendiliğinden deviniyordu. onları harekete geçiren Roland'dı.
Bu sırada, kaslarını sergilemek üzere her yanı açık fanila giyen genç bir adam yakınındaki bir kulübede telefon ediyordu.
Yakınındaki sıraya oturmuş genç bir kadın el çantasında bir şeyler aranıyordu.
Ameliyatla kısmen düzeltilmiş tavşan dudağının dışında pek yakışıklı bir zenci genç biraz önce Eddie'nin çıktığı mağazanın vitrinindeki tişörtlere bakıyordu.
Bu kişilerin davranışlarında tuhaflık bulunmuyordu. Gene de Eddie onları bir çocuğun bulmacasındaki bir kez görülünce artık görünmemesi olanaksız hale gelen gizlenmiş hayaller gibi hemen tanıyıvermişti. Bir an yanaklarında can sıkıcı bir yanmayı duyumsadı. Çünkü, kendisinin hemen görmesi gereken şeyi öteki adam göstermişti. Başlangıçta kendisi çevresinde dolanan yalnızca iki gümrük görevlisini saptamıştı. Oysa, bu üç kişi kuşkulanılması daha olası kişilerdi. Telefonda konuşan gencin bakışları boş değildi. Konuştuğu kişiyi hayal etmiyor aslında göz ucuyla Eddie'nin bulunduğu yana bakıyordu. Çantasını karıştıran kadın bir türlü aradığını bulamıyor sonunda çantayı karıştırmayı bırakıp Eddie'ye doğru dönüp bakıyordu. Ve zengin genç, vitrindeki her bir gömleğe belki de bir düzine kez baktıktan sonra gözlerini çevirip bir de Eddie'yi yokluyordu.
Birdenbire Eddie kendisini, ağabeyi Henry elini tutmadan caddede karşıdan karşıya geçemediği beş yaşındaki günlerindeki gibi duyumsadı.
Roland, Boşver dedi. Yiyecekler için üzülme. Ben canlı böcekleri bile yemek zorunda kaldım. Öyle ki, onlardan bazısı gırtlağımdan aşağı koşuşuyordu sanki.
Eddie, Evet diye yanıtladı. Ama, burası New York kenti.

Sonra sosisleri ve içecek şişesini tezgahın en uzak ucuna götürüp arkası terminalin kalabalığına dönük durumda ayakta durdu. Sol köşeye doğru baktı. Oradaki dışbükey ayna yüksek tansiyonlu bir kişinin gözü gibi çıkıntı yapıyordu. Genç adam tüm peşindekileri bu ayna sayesinde görebiliyor ama onlar yiyecek ve içeceği görecek kadar yakında bulunmuyorlardı. Ve bu çok iyiydi. Çünkü Eddie'nin de neler olacağına ilişkin en ufak bir fikri yoktu.
Astin'i etin üzerine koy. Sonra her şeyi ellerinde tut.
Astin değil, aspirin.
İyi. Ona hangi adı istersen verebilirsin...Eddie, sen benim dediklerimi yap.
Genç adam, Anacin marka aspirin kutusunu cebinden çıkardı ve sosislerin üzerine koydu. Ansızın Roland'ın kutuyu tek başına açmayı beceremeyeceğini düşündü.
Özel kapaklı kutuyu açtı. Kağıt peçetenin üzerine kutudan üç aspirin hapı düşürdü. Durum yargılaması yaptı ve sonra üç aspirin daha düşürdü.
Şimdi üç, daha sonra üç tane daha ilaç alırsın diye içinden geçirdi. Eğer daha sonrası varsa, kuşkusuz...
Tamam, teşekkür ederim.
Şimdi ne yapmamı istersin?
Onların hepsini elinde tut.
Eddie dönüp bir kez daha dışbükey aynaya baktı. Gümrükçülerden ikisi kayıtsız tavırlarla alüminüt yemeklerin hazırlandığı tezgaha doğru yürüyorlardı. Olasılıkla Eddie'nin kendilerine arkasını dönüp oturmasından hoşlanmamış. Belki de bu işte bir bityeniği var diye durumu daha yakından görmeyi istemişlerdi. Eğer bir şey olacaksa yakın bulunup atik davranmak akılcı olacaktı.
Genç adam sosislerin sıcaklığını ve pepsinin serinliğini avuçlarında duyumsayarak ellerini bunların üzerine bastırdı. Bu görünüşüyle çocuklarına alüminüt yiyecekler götürmeye hazırlanan bir babayı andırıyordu.... Ve sonra yiyeceklerle içecekler erimeye başladılar.
Gözleri irileşen Eddie sabit bakışlarla tüm yiyecek ve içeceklerle bakıyor, henüz sandviçlerin arasındaki sosis ve şişedeki Pepsi'yi görebiliyordu. Ancak, bütün bu şeyler şimdi hayal meyal görülmeye başlamıştı.
Sonra, uzun sosisli sandviçlerle Pepsi Kola'nın arasından tezgahın kırmızı formikası görünmeye başladı. Elleri şimdi de yiyecek ve içeceklere dokunuyor ama bunların eline karşı direnci giderek daha daha azalıyordu... Ve sonunda elleri birbirlerine yaklaşıp avuç avuca geldiler. Ve yiyecekler... Kağıt mendiller... Pepsi Kola... altı Anacin hapı .... ellerinin arasındaki her şey yok olup gitti.
Duyularını yitirmiş gibi olan Eddie, İsa peygamber yerinden kalktı, kemanı çalıp mucizeyi oluşturdu diye düşündü. Hemen dışbükey aynaya göz attı.
Aynen aklından Roland'ın gidişi gibi... kapı da gitmişti.
Eddie, Ye, içtenlikle ye diye düşündü. Ancak kendini Roland diye tanıtan bu tuhaf yaratık onun arkadaşı mıydı? Durum henüz kanıtlanmış değildi, yoksa kanıtlanmış mıydı? Evet adam Eddie'nin poposunu (!) kurtarmıştı, bu doğruydu. Ama bunun anlamı, Roland'ın izciler gibi her an hazır olacağı değildi.
Her ne olursa olsun, genç adam Roland'dan hoşlanıyordu. Ondan korkuyor... ama, aynı zamanda ondan hoşlanıyordu. Zamanla onu ağabeyi Henry gibi seveceğini de düşünüyordu.
İyi ye yabancı diye içinden geçirdi. İyi ye ve canlı kal... Sonra geri gel.
Tezgahın üzerinde yakınında daha önceki müşterinin bırakmış olduğu hardal lekeli kağıt mendiller duruyordu. Eddie onları avucunda sıkarak kağıt top yapıp kapının yanında duran çöp sepetine fırlattı. Ve sanki son lokmasıymış gibi ağzındaki havayı çiğnedi. Daha sonra, zenci izleyicisi arkasından geçerken geğirir gibi ses çıkarmayı bile becerdi. Adama dönüp, "Vitrinde, beğendiğin bir tişört bulamadın mı?" diye sordu.
Amerikan Havayollarının uçaklarının varış çizelgesini incelermiş gibi yapan kara derili adam dönüp, "Pardon, ne dediniz anlayamadım?" diye sordu.
"Ben senin LÜTFEN BENİ BESLE, BEN BİR ABD KAMU GÖREVLİSİYİM diyen kişiyi aradığını sanmıştım" diyen Eddie gülümseyerek yürüdü.
Merdivenlere yaklaşırken deminden beri sürekli çantasını karıştıran kadının el çantasını kapatıp hemen ayağa kalktığını gördü.
Oh çocuğum, bu Macy büyük mağazasının Şükran Günü geçit resmi gibi bir şey olacak.
Gün, lanet olası ilginç bir gün olarak geçmişti ve Eddie henüz bugünün sona ermediğini düşünüyordu.

5

Roland, ıstakoza benzer korkunç yaratıkların dalgaların içinden çıktıklarını görünce (aslında bu hayvanların gelgit dalgalarıyla ilgisi yoktu. Yalnızca karanlıkta sudan kumsala çıkıyorlardı bedenini bulup parçalayarak yememeleri için Eddie Dean'i yalnız bırakıp harekete geçmişti.
Silahşor acı çekmeyi beklemiş ve buna hazırlanmıştı. Acıyla o denli uzun süredir birlikte yaşamıştı ki neredeyse onunla arkadaş olmuştu. Ancak, şu anda ateşinin yükselişi ve gücünün azalışıyla birlikte bedenindeki acının artışına şaşırıyordu. Eğer daha önce ölme durumuna girmemişse bile şimdi bu durumda olduğuna emindi. Hükümlü'nün dünyasında bu durumu önlemeye yeterli güçte bir şey var mıydı? Belki vardı. Ama kendisi gücü sonraki altı ya da sekiz

saat içinde almazsa, sonra alsa da bir yararı olmayacağını düşünüyordu. Eğer kötü koşullar aşırı derecede ilerlemişse dünyadaki hiçbir ilaç ya da büyü kendisine yararlı olmayacaktı.
Kendisi için yürümek olanaksızdı. Yerde sürünmek zorunda kalacaktı.
Tam harekete geçmek üzereydi ki, gözleri kumun üzerinde karmakarışık durumdaki bant yığını ile şeytan tozu torbalarına takıldı. Eğer onları burada bırakırsa ıstakoza benzer yaratıklar kuşkusuz torbaları yırtıp açacaklardı. Denizden eser rüzgâr tozu dört bir yana savuracaktı. Silahşor asık suratla, O tozların ait oldukları yer aslında orası diye düşündü. Ama, buna izin veremezdi.. Zamanı gelince tozu ortaya çıkaramadığı için Eddie Dean'in başı büyük çapta belaya girecekti. Balazar türünden kişilere blöf yapmak pek zordu. Adam parasını ödediği malı görmek isteyecekti ve bu gerçekleşinceye değin, Eddie'nin üzerine küçük bir ordu silahlarını yöneltmiş bulunacaktı.
Silahşor yapışkan bantlardan oluşan salkımı çekip bir ucundan boynuna astı ve kumsalın yüksekçe bölümüne doğru sürünmeye başladı.
Yirmi metre kadar ilerleyip kendisini yeterince uzakta ve güvencede duyumsarken ansızın korkunç (ve aynı ölçüde ruhani bir sezinlemeyle kapı girişini geride bıraktığını düşündü. Tanrı adına, o kapıdan ne için geçecekti ki?
Başını geriye çevirdi ve kapıyı kumsalda çok ötede değil, yalnızca bir metre kadar ardında gördü. Bir an için kapıya sabit bakışlarla bakmakla kalmayıp daha önceden bildiği bir şeyi yeniden sezinledi: Eğer bedeninin aşırı ateşi değilse bu, sorgulamacıların sonu gelmez; Neredeydin? Onu nasıl yaptın? Neden yaptın? Ne zaman yaptın? gibi sorularını Eddie'ye yöneltmelerine benziyordu (ve bunlar dalgalar ve yerde sürünme sesleriyle birlikte gelen Dad-a-çok? Dad-a-çam? Did-e-çik? sorularına karışıyordu.)Bütün bunlar insanı delirticiydi.
Şimdi nereye gidersem gideyim, ben de hükümlü gibi bu şeytan tozunu yanımda götüreceğim diye düşündü. Kesinlikle kurtulamayacağımız bir lanet gibi her gittiğimiz yere paketleri de beraberimize alacağız.
Bütün bunlar... ve bir şey daha o denli soruya yer bırakmaksızın doğru olarak duyum sanıyordu ki....
Eğer Hükümlü ile aralarındaki kapı kapalı kalmalı ise, sonsuzluğa değin kapalı kalmalıydı.
Roland asık suratla düşündü: Ve böyle olduğunda, Hükümlü hu tarafta, benimle birlikte kalmalı.
Şimdi Karaları Giyinmiş Adam kafasının içinde, Ne kadar erdem örneğisin sen, Silahşor! diyerek kahkahalarla gülüyordu. Adam, Roland'ın kafasının içinde sürekli yaşar gibiydi. Sen o oğlanı öldürdün. O, senin beni yakalamanı sağlayan kurbandı. Ve sanırım, dünyalar arasındaki kapıyı oluşturuyordu. Simdi sen teker teker olmak üzere üçü çizmek ve onları senin için yapmadıklarından ötürü suçlamak istiyorsun: Yaşam boyu yabancı bir dünyada olmak onları, yabanıl dünyada yaşamaya alışkın hayvanların bir hayvanat bahçesi kafesinde kalıp da ölüşleri gibi, kolayca öldürecektir diyordu.
Roland yabanıl bir şekilde düşündü: Kule. Ben bir kuleye gittim ve orada yapmam gerekeni yaptım. Niyetlendiğim temel düzeltme ve kurtarma hareketimi böylece yapmış oluyordum. Ve belki de onlar...
Ancak Karalar Giyinmiş, ölmüş ama Silahşor’un lekeli vicdanında yaşamakta olan Adam'ın yüksek sesle çınlayan kahkahası onun böyle düşünmesini yarıda kesiyordu.
Gene de geçmişindeki ihanetle ilgili olarak aklına gelen bu düşünceler Roland'ı yolundan çevirmeyecekti.
Yerde sürünerek on metre kadar daha ilerlemeyi başardı, dönüp geriye baktı ve kumun üzerinde sürünen en büyük canavarların bile gelgit hattından altı, yedi metreden fazla uzaklaşmaya cesaret edemediklerini gördü. Kendisi daha şimdiden bunun üç katı uzaklığa varmıştı.
Şu halde iyi.
Karalar Giyinmiş Adam neşeli bir sesle yanıtladı: Hiçbir şey iyi değil ve sen bunu biliyorsun.
Silahşor, Sesini kes! diye düşündü. Ve sesin kesildiğini şaşırarak sezinledi.
Şeytan tozu torbalarını iki kayanın arasındaki bir yarığa itip üzerini avuçlar dolusu otla örttü. Bunu yaptıktan sonra biraz dinlendi. Başı, içinde kaynar su varmış gibi zonkluyor, derisi bir sıcak bir soğuk havada kalmış gibi yanıp üşüyordu. Sonra yuvarlanıp kapı girişinden öteki dünyaya geçerken bedenindeki ölümcül rahatsızlığı bir süre arkasında bırakıyordu.

6

Silahşor ikinci kez kendisine döndüğünde, öyle uykulu bir bedene dönmüştü ki, bir an için koma durumuna girdiğini düşündü.... Bedensel işlevleri öyle düşük düzeye inmişti ki, neredeyse bilincinin bir karanlığa doğru kaymaya başladığını duyumsayacaktı.
Oysa Roland bunun yerine bedeninin zorlayarak, kendi kendisine yumruklar atarak ve döverek bedenini içine düştüğü bu karanlık mağaradan çıkarmaya çalışıyordu. Böylece kalbinin vuruşunu hızlandırmış, sinirlerini tenindeki cızırdatan acıyı benimsemeye zorlamış ve etini acılı gerçeğe hazırlamıştı.
Şimdi gece olmuş ve yıldızlar görünmüştü. Eddie'nin kendisine getirdiği sandviçler çevrenin serinliği içinde tek ılık şeydi.
Canı yemek yemeyi istemiyordu ama ne olursa olsun sandviçleri yiyecekti. Bununla birlikte, önce....
Elindeki beyaz haplara baktı. Eddie onlara Astin demişti. Hayır, bu ad doğru değildi. Oysa Roland, Hükümlü'nün söylediği adı doğru telaffuz edemiyordu. Her neyse bunlar buraya gelmiş ilaçlardı. Öteki dünyanın ilaçlarıydı.
Bir kez daha asık suratla düşündü: Senin dünyanın bir şeyi bana yararlı olacaksa, bu örneğe ilaçların sandviçlerden daha uygundur, Hükümlü.

Şu anda denemek zorundaydı. Aslında gereksindiği ilaç bu değildi (ya da Eddie böyle düşünmüştü) ama bunlar şu anda ateşini düşebilirdi.
Şimdi üç, daha sonra üç tane ilaç alırsın Eğer daha sonrası varsa, kuşkusuz.
Üç hapı ağzına koydu ve sonra örtüyü örttü. (Bu ne kağıttı ne de cam. Ama her ikisine de benziyordu. Aslında Pepsi Kola şişesiyle verilen kağıt fincandı.) Ve Silahşor, Pepsi'yi bunun içine döküp ilacın üstüne içerek ilacı örtmüş, midesine göndermeye başlamıştı.
İçtiği ilk yudum onu öyle şaşırttı ki, bir an kayaya dayanmış yatar durumda kalakaldı. O anda yanından birisi geçse, irileşmiş ve bakışları sabitleşmiş gözlerinin yıldızları yansıttığını görünce doğallıkla onu ölüymüş gibi düşünebilirdi. Silahşor daha sonra fincanı iki eliyle tutarak açgözlü tavırlarla içindekini yudumladı. Kendisini içme eylemine öylesine vermişti ki, artık kopuk parmaklarının yerindeki zonklayan acıya pek dikkat bile edemiyordu.
Tatlı! Tanrı'lar, bu öylesine tatlı ki! Öylesine tatlı ki! Öylesine....
İçeceğin içindeki küçük, düz bir buz parçası boğazına takıldı....Öksürdü, göğsüne yumruk vurdu ve buz parçasını çıkardı. Şu anda kafasının içinde yeni bir ağrı vardı: Bu, çok soğuk bir sıvıyı pek hızla içmekten oluşan saydam bir ağrıydı.
Şimdi olduğu yerde hareketsiz yatıyor, kalbinin kaçak bir makine gibi vurduğunu ve bedenindeki yeni bir enerjinin patlayacak gibi hızla dolaştığını duyumsuyordu. Ne yaptığını düşünmeden gömleğinden bir parça kumaş daha yırttı (bu gidişle gömleği yalnızca boynunun çevresinden sarkan küçük bir kumaş olarak kalacaktı.) Ve kumaşı bacağının üzerine yaydı. İçeceği bitince kalan buzları bu kumaş parçası üzerine dökerek bir çıkın yapacak ve buz çıkınını yaralı elinin üzerine koyacaktı, ama, şu anda aklı başka yerdeydi.
İçinden üst üste, Tatlı! Tatlı! Tatlı!.... diyordu. Söylediği sözün anlamını ortaya çıkarmaya ve bu anlamda bir şey varmış gibi kendini inandırmaya çalışıyordu. Yaptığı aynen, Eddie'nin kafasındaki öteki kişinin gerçek bir varlık olduğuna ve aklında oluşan karışıklıklarının kendini aldatmadığını kendi kendisini inandırmak isteyişi gibiydi. Üst üste Tatlı! Tatlı! Tatlı! diye yineledi.
Koyu renkli içeceğe (Pepsi Kola), Martini'den biraz fazla olsa bile gene de az miktarda şeker katılmıştı. (Roland mezar kaçkını görünüşüne karşın eskiden boğazına düşkün bir kişiydi ve sabahları yatıştırıcı olarak kahvesine martini katardı.)
Şeker.... beyaz.... toz.
Silahşor'un gözleri şimdi kayaların yangında bulunan ve üzeri otlarla örtülü olduğu için pek az bir kesimi görülen uyuşturucu torbalarına kaydı. Aklı bir an için içeceğine konulan madde ile torbalardaki maddenin aynı olabileceğine takıldı. İkisi de ayrı fiziksel maddeler olduğu halde Eddie'nin bu konuda kendisini mükemmelen anlayacağını biliyordu. Genç adamın dünyasına bedensel olarak geçtiğinden kuşkulanıyordu. (Ve içgüdüsel olarak bunu yapabileceğini anlıyordu... Eğer orada olduğu sırada aradaki kapı kapalı tutulursa, sonuna değin kendisi orada kalırken Eddie de pozisyonlar tersine çevrilene değin burada kalacaktı.) Ve Roland oradaki dili çok iyi bir şekilde anlayacaktı. Eddie'nin kafasının içinde bulunarak ilk olarak her iki dünyanın dillerinin de birbirlerine benzediğini öğrenmişti. Evet, diller benziyordu ama birbirinin aynısı değildiler. Şu halde, Eddie'nin kokain dediği ilaç Silahşor'un dünyasında şeker olarak adlandırılabilir miydi?
Yeniden düşününce Roland bunu olası görmedi: Eddie bu içeceği gümrük görevlilerinin gözü önünde açık açık satın almıştı. Dahası, Silahşor Eddie'nin içecek için göreceli olarak az para ödediğini duyumsamıştı. Hatta sandviçlerden daha az parayla satın almıştı. Hayır, şeker kokain değildi. Ancak, Roland şeker gibi güçlü bir madde bu denli bol ve ucuzken kişilerin kokain ya da diğer yasal olmayan ilaçlan neden istediklerini anlayamıyordu.
Yeniden sandviçlere baktı ve açlığın midesinde yarattığı ilk kıpırdanışları duyumsadı. Şaşkınlıkla ve kafası karışmış olarak şükran duygusuyla kendisini daha iyi duyumsadığını anladı.
Onu böyle yapan içtiği içecek miydi? Pepsi Kola mıydı? Ya da içecekteki şeker miydi?
İyileşmesinin bir bölümü, küçük bir bölümü bedenine almış olduğu şeker nedeniyle olabilirdi. Roland bunu çocukluğundan beri biliyordu. İnsanın gücü yerinde değilse şeker onu canlandırabilirdi. Oysa, şeker, bedeninizdeki bulaşma bir durumuna geldiğinde, ağrınızı ve terinizi hafifletemezdi. Bütün bunlar aynen onun bedeninde olmuştu ve şimdi de oluyordu.
Kaslarının istemsiz kasılmalarına neden olan titremeleri durmuştu. Alnındaki terler kuruyordu. Gırtlağına sarkan olta gibi ipçikler yok oluyordu. İnanılmaz aynı zamanda tartışılmaz bir gerçek olarak bunlar yalnızca hayal ürünü ve özlem dolu düşünceler değildi (Gerçekten, son on yıllarda Silahşor hayal ürünü ve özlem dolu düşünceler gibi saçma hoppalıklara yaşamında yer vermiyordu.) Kopan başparmağıyla öbür parmakları şimdi de zonkluyor ve kükrer gibi sancıyordu ama Roland bu acıların da sonunda dilsizleşeceğine inanıyordu.
Silahşor başını arkaya doğru eğdi, gözlerini kapadı ve Tanrı'ya şükretti.
Tanrı'ya ve Eddie Dean'e teşekkür etti.
Aklının derinliklerinde bir ses şöyle konuştu: Kalbini onun elinin yakınına koyma hatasına düşme, (Bu, Karalar Giyinmiş Adam ya da Cort'lardan kaba birisinin sesiydi. Silahşor'a göre, babasının sesine benziyordu.) Biliyorsun, Eddie Dean'ın senin için yaptıkları, onun kendi gereksinimleri içindi. Sen böyle adamları tanırsın ve sorgulamacılar bu tür kişiler için düşündüklerinde kısmen ya da tümüyle haklı olabilirler. Eddie çürük bir teknedir. Onu böyle bir iş için seçmelerinin nedeni, ne sahteci ne değersiz, sıradan bir kişi oluşudur. Onda çelik bir yön var. Bunu tartışamam. Aynı zamanda onda bir zaaf da bulunuyor. O aynen aşçı Hax gibi. Hax istemeyerek, gönülsüzce kendi kendisini

zehirlemişti... Oysa, gönülsüzlüğü ölürken attığı feryatlara yansımamıştı. Üstelik Eddie'den sakınmak üzere bir neden daha var...
Ancak Roland herhangi bir sesin bu nedenin ne olduğunu söylemesine gereksinmiyordu. Bunu, kendi amacını sonunda çocuk anlamaya başladığında Jake'in gözlerinde görmüştü.
Kalbini onun elinin yakınına koyma hatasına düşme!
Bu iyi bir öğüt.
Görevini anımsa, Roland.
Yıldızlar acımasızca parıldar, dalgalar kıyıyı oyar ve ıstakoza benzeyen korkunç yaratıklar aptalca sorularını vızıldayarak; sorarken Silahşor boğuk bir sesle, "Onu kesinlikle unutmadım! diye yanıtlayarak ekledi, "Ben, görevim için lanetlenmişim. Ve bu lanetli dönüşü neden bir yana bırakayım?"
Eddie'nin sosisli sandviç dediği yiyeceği yemeye başladı.
Bunlar tonbalıklı sandviçle kıyaslanırsa çamur gibi yiyeceklerdi. Ancak, olağanüstü içecekten sonra yakınmaya hakkı var mıydı? Hakkı olmaması gerektiğini düşündü, üstelik oyunda bu tür boşlukları aşırı düşünmek üzere geç kalınmıştı.
Roland tüm sandviçi yedi ve sonra Eddie'nin bulunduğu yere büyülü bir araçla geri döndü. Bu araç bir metal çubukla ve tek bir atla değil, düzinelerce belki de yüzlerce at tarafından çekiliyordu.

7

Pizza kamyonu göründüğünde Eddie her şeye hazır olarak ayakta bekliyordu. İçinde de Roland, genç adamdan bile daha hazır olarak beklemekteydi.
Roland şöyle düşünüyordu.: Bu Diana'nın düşünün başka bir uyarlaması. Kutudaki neydi? Altından bir kase mi yoksa sokan bir yılan mı ? Ve tam Diana anahtarı çevirip ellerini kutunun kapağı üzerine koyarken annesi sesleniyordu..
"Uyan, Diana! Süt içme zamanın geldi!"
Tamam diyen Eddie düşündü: Hangisi olacak? Hanımefendi mi, yoksa kaplan mı?
Pizza kamyonetinin yolcu tarafındaki penceresinden kocaman tavşan dişli, soluk ve sivilceli bir surat göründü. Eddie bu tipi tanıyordu.
Genç adam pek fazla sevinç ve heves göstermeden, "Merhaba, Col" dedi. Col Vincent'in arkasında kamyonetin direksiyonunda Henry'nin Yaşlı Çifte Çirkin diye ad taktığı Jack Andolini oturuyordu.
Eddie, Ancak Henry bu adamın yüzüne karşı taktığı adı kesinlikle söyleyemez diye düşündü. Evet, kuşkusuz söyleyemezdi. Jack Andolini'yi böyle bir adla çağırmanız, öldürülmeniz için çok iyi bir yol olurdu. Jack, mağara insanınkine benzer ileriye çıkıntılı alnı ve buna pek uyan çenesiyle pek çirkin ve iriyarı bir adamdı. Bir yeğeninin evlenmesi nedeniyle Balazar'ın akrabası oluyordu... Şimdi kalın parmakları bir maymunun ağaç dalını tutuşu gibi kamyonetin direksiyon simidini kavramıştı. Adamın kulaklarında kalın kıl demetleri uzamıştı. Eddie şimdi kulaklardan yalnızca birini görebiliyordu çünkü çevresine bakmayan Jack Anodolini profilden gözükmekteydi.
Yaşlı Çifte Çirkin. Ancak, Henry şimdiye değin adamı yaşlı Çifte Aptal diye adlandırmak hatasına düşmemişti. (Eddie her zaman ağabeyinin dünyada en fazla algılayıcı insan olmadığını kabul etmek zorundaydı.) Arabadaki diğer kişiye gelince: Colin Vincent bu özelliğiyle övülmesi gereken aptal kukladan başka bir şey değildi. Oysa Jack, Naendertal insanınkine benzer alnı gerisinde Balazar'ın bir numaralı yardımcısı olacak kadar zeki bir beyine sahipti. Şu anda Balazar bu denli önemli adamını buraya gönderdiği için Eddie'nin canı pek sıkılmıştı.
Col, "Merhaba, Eddie. Başının derde girdiğini duyduk" dedi.
"Çözümleyemeyeceğim bir sorun değildi" diyen Eddie o anda önce bir kolunu sonra diğerini kaşımakta olduğunu sezinledi. Bu hareketi, sorgulama sırasında yapmamak üzere kendisini aşırı zorladığı uyuşturucu düşkünlerine özgü tipik davranışlardan biriydi. Hemen hareketi yapmayı bıraktı. Oysa Col gülümsüyordu. Eddie bu gülümseyişi de kesmek üzere, içinden gelen adamın yüzüne bir yumruk patlatma isteğini duyumsadı. Eğer Jack kamyonette olmasa... isteğine kolayca uyabilirdi. Jack şimdi de ileriye doğru bakıyor ve dünyayı salt asal renklerle ve temel hareketlerle görüyormuş gibi kendi birincil düşüncelerine dalmış görünüyordu. (Ya da Eddie'ye bakmadan genç, adamı görüyor ve olanları algılamaya çalışıyordu.) Bununla birlikte Eddie, Col Vincent denilen salağın tüm ömrü boyunca görebileceklerini Jack'ın bir günde göreceğini düşünüyordu.
"Tamam, iyi" diyen Col ekledi, "Bu çok iyi.'
Ardından sessizlik oldu. Col gülümseyerek Eddie'ye bakıyor ve uyuşturucu düşkünlerine özgü tipik davranışlar olan kaşınması, tuvalete gitme gereksinimi duyan küçük çocuklarınlar gibi beden ağırlığını sürekli bir ayağından ötekine aktarması ve sırası gelmişken yanlarında biraz uyuşturucu var mı diye sormasını bekliyordu.
Genç adam kaşınmadan, hareket etmeden ve ağzını açmadan yalnızca onlara baktı.
Hafifçe esen rüzgâr karşı parktan yaldızlı bir paket kâğıdını yerde sürükleyerek getirdi. O anda kâğıdın yeri kazır gibi geçişi ve pizza kamyonetinin motorunun gevşek pistonlarının cızırtılı çalışması tek duyulan sesler oldu.
Col'ün bilgiçce gülümsemesi solmaya başlamıştı.
Çevresine bakınmayan Jack, "Arabaya atla, Eddie! Bir gezinti yapalım" dedi.
Eddie de malını bilen tavırlarla sordu, "Nereye doğru?"

"Balazar'ın yerine " diyen Jack dönüp bakmamıştı. Bir kez daha ellerini direksiyon simidinin üzerinde esnetti. Elindeki som altından iri bir yüzük oniks taşıyla bir dev böceğin gözü gibi kabarıklık yapıyor, sağ elinin üçüncü parmağında parıldıyordu. Çirkin adam sözünü sürdürdü, "Balazar, mallarının durumunu öğrenmek istiyor."
"Mallar bende.Güvencedeler."
"Çok iyi. Şu halde kimsenin endişelenmesine gerek bulunmuyor" diyen Jack Andolini gene çevresine bakınmamıştı.
Eddie, "Önce yukarı çıkmalıyım. Giysilerimi değiştirmek ve Henry ile konuşmak istiyorum" dedi.
Col sararmış iri dişlerini gösteren kötü bir sırıtışla gülümseyip araya girdi, "Ve uyuşturucunu da alacaksın. Bunu söylemeyi unuttun. Oysa elinde hiç uyuşturucu yok, değil mi, küçük arkadaş?"
Eddie'nin kafasının içindeki Silahşor, Bu adam 'Dad-e-çam?' der gibi vızıldıyor diye düşündü. Ve Roland ile Eddie birlikte titrediler.
Genç adamın titreyişini fark eden Col'un gülümseyişi daha da yayıldı. Oh işte, diyen gülümseyişte şunlar da vardı: Bu, eski iyi bir uyuşturucu düşkünü davranışı. Seni bir an olsun düzeldi mi diye merak etmiştik, Eddie.
"Oraya niçin gideceğiz?" diye Eddie bir kez daha sordu.
"Bay Balazar siz adamlarının temiz bir yerde bulunduklarından emin olmayı istiyor" diyen Jack gene çevresine bakınmıyordu. Böyle bir adamdan beklenmeyen şekilde bir noktaya bakarak dünyayı gözetliyordu. Ekledi, "Herhangi bir kişinin çıkıp sizin yerinize gelmesi durumuna karşı, kuşkusuz."
Col, "Sözgelişi, Federal arama izni olan kişiler gibi" derken yüzü gevşek ve çok bilmiş bir ifade taşıyordu. Şu anda Eddie'nin kafasının içindeki Roland da bir gülümseyişi bu denli azarlayıcı ve umarsız sırıtış şekline sokan sararmış, çürük dişlere yumruk atma isteğini duyumsuyordu. Duygularındaki oybirliği genç adamı biraz neşelendirmişti. Col Vincent sözünü şöyle sürdürdü, "Balazar duvarlarınızı silmek ve halılarınızın tozunu almak için buraya bir temizleme ekibi gönderdi. Bunun için seni bir tek sent borçlandırmayacak, Eddie."
Şimdi bende ne türden uyuşturucu bulunduğunu soracaksın diyordu Col'ün gülümseyişi. Oh, evet. Şimdi soracaksın, Eddie oğlum benim. Çünkü şekerciyi sevmeyebilirsin ama şekerlemeni çok seviyorsun, öyle değil mi? Ve şimdi, Balazar'ın senin özel zulandaki değerli malını alıp götürdüğünü biliyorsun.
Ani düşünce hem çirkin hem de korkutucu olarak Eddie'nin aklında şimşekler gibi çaktı. Eğer evinde gizli bir köşeye sakladığı değerli malı, uyuşturucusu gitmişse?...
Genç adam birdenbire, "Henry nerede?" diye sordu. Öyle haşin bir tavırla sormuştu ki, Col şaşırarak geriye doğru çekildi.
Sonunda Jack başını çevirdi. Sanki pek seyrek olarak yaptığı bir hareketmiş ve büyük enerji harcamalarına neden olacakmış gibi ağır ağır çevirmişti başını. Neredeyse kalın boynunun içinde yağsız kalmış menteşelerin sesi duyulacaktı.
"Ağabeyin emin yerde" diyen Jack kafasını gene özgün durumuna ağır hareketlerle çevirdi.
Eddie pizza kamyonetinin yanında ayakta duruyor, kafasında birbiriyle çarpışan fikirlerin etkisiyle boğuluyormuş gibi oluyordu. Şu ana değin yatıştırmada başarılı olduğu uyuşturucu alma gereksinimi birdenbire artıp dayanılmaz şekle girmişti. Mutlaka uyuşturucu almalıydı. Yalnızca uyuşturucu madde alarak düşünebilir ve kendisini kontrol altında tutabilirdi.
Kafasının içindeki Roland kükredi, Vazgeç ondan şimdi! Bu ses öyle yüksek çıkmıştı ki, Eddie ürküp şaşırdı. (Ve Col yanlışlıkla genç adamın acıyla yüzünü buruşturuşunu uyuşturucu düşkünü davranışlarında bir aşama daha kabul edip yeniden gülümsemeye başladı.)
Eddie'nin kafasındaki ses, Vazgeç ondan şimdi! Tüm gereksindiğin lanet olası kontrolü ben sağlayacağım! diyordu. Sen beni anlamıyorsun! O, benim ağabeyim! O, benim lanet olası erkek kardeşim! Balazar erkek kardeşimi alıp götürmüş!
Sanki hiç duymadığım bir şeyden söz edermiş gibi konuşuyorsun. Erkek kardeşin için korkuyor musun?
Oh, evet! Tanrı'm!
Onların bekledikleri de bu. Ağla. Çocuklar gibi ağla ve yakın. Uyuşturucu madde iste onlardan. Eminim ki, bunları yapmanı bekliyorlar. Eminim ki, bu tepkiyi senden alacaklar. Bütün bunları yap, onların senden beklediklerini yap. Tüm korkuların için bir mazeret olacak bunlar sanırım.
Ne demek istediğini anlayamıyorum.
Demek istiyorum ki, korkak bir adam olduğunu onlara gösterirsen değerli kardeşini ölüme kadar götürürsün. Yoksa istediğin bu mu?
Tamam, serinkanlı olacağım. Sana öyle gelmeyebilir ama serinkanlı olacağım.
Göstereceğin davranışa bu adı mı veriyorsun? Pekiyi, şu halde evet. Serinkanlı ol.
"Aramızdaki anlaşmanın yürüyüş şekli bu değildi" diyen Eddie şimdi Col'u atlayıp doğrudan Jack Andolini'nin kıllı kulağına sesleniyordu. "Bu, benim Balazar'ın mallarına özen gösterişim ve başkasının beş adı birden vereceği bir sorgulamada benim ağzımı bile açmayışımın karşılığı olacak bir davranış şekli değil."
Jack bir kez daha çevresine bakmadan konuştu, "Balazar, erkek kardeşin kendisiyle birlikte bulunursa daha çok güvencede olacağını düşündü. Onu koruyucu bir tutuklama altına aldı."
"O halde iyi" diyen Eddie ekledi, "Balazar'a benim tarafımdan teşekkür et. Geri geldiğimi, malların güvencede olduğunu benim Henry'e, onun her zaman bana özen gösterdiği gibi bakabileceğimi söyle. Altı küçük paket malı

alacağımızı, Henry eve dönünce malı onunla paylaşacağımı ve sonra arabaya binip kente ineceğimi ve anlaşmaya göre malı kendisine teslim edeceğimi patronuna anlat. Aynen, başta konuştuğumuz şekilde olacak bunlar..."
"Balazar seni görmek istiyor, Eddie" diyen Jack'ın sesi bağışlamasız ve sert çıkıyordu. Başını çevirmeden sözünü sürdürdü, "Haydi durma, kamyonete atla!"
"Kamyonetini güneş görmeyen bir yerine sok, anasını beceren (!) adam!" diyen Eddie oturduğu evin girişine doğru yürüdü.

8

Yürüyeceği yer kısa bir uzaklıktaydı ama daha yarı yola gelmişti ki, Andolini'nin güçlü eli felç edici bir kavrayışla kolunun üst kesimini kavradı. Adamın soluğu bir boğanınki gibi Eddie'nin ensesini yakıyordu. Çirkin adama dönüp bakarsınız bu hareketi tam zamanında yapmış olmanın huzuruyla kendi kendine gülümsediğini sanırdınız. Sanki eli bir kapının kolunu açmak üzere tokmağı yukarı çevirmiş gibi hareket etmişti.
Eddie arkasını döndü.
Roland, Serinkanlı ol, diye fısıldadı.
Eddie, Olacağım diye karşılık verdi.
"Bu sözlerinden ötürü seni öldürebilirdim" diye konuşan Jack Andolini ekledi, "Kimse bana kıçıma (!) neyi sokacağımı söyleyemez! "Özellikle senin gibi küçük uyuşturucu tutkunları bunu söyleyemezler."
Eddie dönüp çirkin adama, "Bok'u (!) öldür sen, pislik!" diye bağırdı. Ancak bu hesaplı, serinkanlı bir bağırıştı. Eğer dikkatle dinlenirse ve üzerinde düşünülürse bunun serinkanlı bir bağırış olduğu anlaşılırdı. Sanki genç adam sesini çevreye duyurmak istiyor gibiydi.
İki adam ilkbaharın sonunda bir günün akşam güneşi kızıllıkları içinde batmak üzereyken çevreye yaydığı altın renkli ışıklar altında Bronx'da yeni iskan alanında bulunan Co-Op binasının girişinde duruyorlardı. Binadaki insanlar Eddie'nin bağırışını ve özellikle öldür! sözcüğünü duymuşlardı. Ancak bunun üzerine eğer radyoları açıksa sesini yükseltmiş, kapalıysa radyolarını açıp sesini olabildiğince yükseğe ayarlamışlardı. Çünkü böylesi, onlar için daha iyi ve güvenliydi.
Eddie bağırarak ekledi, "Rico Balazar sözünü tutmadı! Ben, onun için taraf tuttum ama o benim tarafımı tutmadı! Bu yüzden sana kıçına sok (!) diyorum, ona da lanet olası kıçına sokun (!) derim. Bu durumda herhangi birine de kıçına soksun (!) diyebilirim!"
Andolini genç adama sabit bakışlarla bakıyordu. Gözleri öyle kahverengi görünüyordu ki, bu renk gözlerinin saydam tabakasına da sızıp orayı de eski bir parşömen kâğıdının sarı rengine boyar gibiydi.
Genç adam bağırışını sürdürüyordu: "Eğer sözünü tutmazsa Başkan Reagan'a da kıçına soksun (!) derim!"
Bütün bu bağırışlar binanın tuğla ve beton duvarlarında emilip yutuldu. Genç adamı duyan tek kişi; Yüzü, bembeyaz şortu, fanilası ve lastik ayakkabılarıyla tam bir zıtlık oluşturan kapkara tenli bir zenci çocuk sokağın karşı tarafındaki basketbol alanında ayakta durmuş onları izliyordu. Oğlanın basket topu dirseği ile bedeni arasında sıkıştırılmış, durumdaydı.
Son bağırışlarının yansıması da gidince Andolini genç adama, "Söyleyeceklerini bitirdin mi?" diye sordu.
Eddie tümüyle normale dönmüş bir sesle, "Evet" diyerek yanıtladı.
"Tamam" diyen Andolini maymunlarınkine benzeyen parmaklarıyla kavradığı genç adamın kolunu bırakıp gülümsedi... Ve o gülümseyişiyle aynı anda iki şey belli oldu: Birincil olarak, adamda insanı savunmasız bırakan bir çekicilik göründü. İkincil olarak ise, adamın ne denli zeki olduğu anlaşıldı. Ne kadar da tehlikeli bir zekâydı bu ? Çirkin dev, "Şimdi yola çıkalım mı ?" diye sordu.
Genç adam parmaklarıyla saçlarını tarar gibi yaptı. Sonra ellerini çapraz tutarak bir an iki kolunu birden kaşıyıp konuştu, "Bence de gitsek iyi olacak. Çünkü böyle bağırmamla bir yere varamayacağız."
"Tamam" diyen Andolini başını çevirmeden ve ses tonunu yükseltmeden ekledi, "Şu anda kimse bir şey söylemedi ve hiç kimse başkasını aşağılamadı. Haydi kamyona atla, sersem kafa!"
Bu arada Col Vincent kamyonetten aşağı Andolini'nin açık bıraktığı kapıdan öyle hızlı inmişti ki az kalsın kapıya vurduğu kafasını patlatacaktı. Şimdi eski yerine yerleşirken kafasını oğuşturuyor ve surat asıyordu.
Jack Andolini akılcı bir tavırla konuştu, "Gümrükçüler sana el koyunca anlaşmanın değişeceğini anlamalısın. Balazar büyük adamdır. Korumak zorunda olduğu çıkarları ve adamları var. Onlardan biri de, senin ağabeyin Henry. Bunları bir saçmalık mı sanıyorsun? Eğer öyle sanıyorsan şimdi Henry'nin nasıl olduğunu da düşünmelisin."
"Henry iyidir" diyen Eddie duyduğu endişeyi ortaya vurduğunu biliyordu. Kendi sesinde bunu duyarken kuşkusuz Andolini de durumu anlamıştı. Son zamanlarda Henry sürekli aldığı uyuşturucunun etkisi altında hep başı öne eğik durumda oluyordu. Gömleğinde sigara yanıklarıyla oluşan lekeler peydahlanmıştı. Evde besledikleri kedileri için mama kutusunu elektrikli açacakla açarken elini kesmişti. Eddie elektrikli kutu açacağı ile insanın elini nasıl yaralayabileceğim bilemiyordu. Oysa Henry bunu başarmıştı işte. Bazen mutfak masası Henry'nin temizlemeyip bıraktıkları ile çöp içinde kalıyor ya de Eddie o çıktıktan sonra banyo lavabosunda sigara izmaritleri buluyordu.
Genç adam ağabeyini görünce şöyle diyecekti: Henry, bunlara dikkat et. Durum giderek kontrolünden çıkıyor. Sen yıkıma uğramış durumda çevrede dolanıyor ve başına gelecekleri bekliyorsun.

Bunun üzerine Henry şöyle karşılık verecekti: Tamam, küçük kardeş! Canını üzme, terleme, ben en kısa zamanda her şeyi kontrol altına alacağım.
Oysa, Henry'nin kül gibi sararmış yüzünü ve ateşten tutuşmak üzere olan gözlerini görünce Eddie ağabeyinin kendisini bir kez daha kontrol edemeyeceğini çok iyi anlıyordu.
Sonunda genç adamın ağabeyine söylemek isteyeceği sözler şunlar olacaktı: Henry, senin içinde öleceğin odayı arar gibisin. Bana öyle geliyor. Hemen bu lanet olası durumu bırakmanı istiyorum! Çünkü sen ölürsen ben ne için yaşayacağım?
"Henry hiç de iyi değil" diyen Andolini sözlerini şöyle sürdürdü, "Ağabeyin kendisine göz kulak olacak birisine gereksiniyor. Bilinen şarkıda ne deniyordu? İşte onun gibi Henry birisine muhtaç. Sorunlu sular üzerinde bir köprüye gereksiniyor. Henry'nin muhtaç olduğu şey bu: Sorunlu sular üzerinde bir köprü. II Roche ağabeyin için böyle bir köprü olacak."
Genç adam, II Roche lanet olası bir köprüdür, diye düşündü. Ama, yüksek sesle yalnızca şunları sordu; "Henry'nin bulunduğu yer orası mı? Ağabeyim Balazar'ın yerinde mi?"
"Evet"
"Eğer mallarını verirsem, Balazar Henry'i bana verecek mi?"
"Evet. Üstelik senin mallarını da verecek," diyen Andolini ekledi, "Bunu unutma."
"Şu halde, anlaşma normale dönüyor, ha?"
"Doğru."
"Şimdi bana gerçekte neler olacağını söyle. Haydi, Jack. Bana olacakları söyle. Bana doğrudan bakan bir yüzle bunu yapıp yapamayacağını görmek istiyorum. Eğer bana doğrudan bakan bir yüzle söylersen burnunun ne kadar büyüyeceğini görmeyi de isterim."
"Seni anlayamıyorum, Eddie."
"Kuşkusuz anlıyorsun. Balazar, benim mallarını aldığımı düşünüyor, öyle değil mi? Öyle düşünüyorsa aptal olmalı ve ben Balazar'ın aptal olmadığım biliyorum."
"Balazar'ın ne düşündüğünü bilemem" diyen Andolini sakin bir sesle konuşuyordu, "Benim görevim onun ne düşündüğünü bilmek değil. O, Adalar'dan ayrıldığında malın sende olduğunu, gümrükçülerin seni yakaladıklarını ve sonra salıverdiklerini biliyor. Şimdi buradasın ve patrona gitmek istemiyorsun. Balazar, malının bir yerlerde olduğunu biliyor."
"Ve Balazar, gümrük görevlilerinin bir dalgıcın ıslak giysileri gibi üzerime yapıştıklarını da bilmeli. Çünkü sen bunu biliyorsun ve kamyonetin telsiziyle ona şifreli bir mesaj gönderdin. Örneğin, 'Çifte peynir geldi, ançuezleri tutun' gibi. Doğru değil mi, Jack?"
Andolini bir şey demeden sakin bakışlarla baktı.
"Sen yalnızca Balazar'a zaten bildiği bir şeyi söylüyordun. Sanki önce görmüş olduğun bir resimdeki noktalan birbirine yapıştırır gibiydin."
Şu anda yavaş yavaş portakal rengine dönen güneş ışıklarının altında Andolini gene bir şey demiyor ve sakin tavırlarla dikiliyordu.
"Balazar, gümrükçülerin beni saptadıklarını ve izlediklerini düşünüyor. Onlarla anlaştığımı sanıyor. Onu gerçekten kınamıyorum. Bu düşüncelerine neden olmasın? derim. Eroin kullanan biri her şeyi yapabilir, değil mi? Sen de şimdi üzerimde bir verici tel var mı diye kontrol etmek istersin, öyle değil mi, Jack?"
"Üzerinde öyle bir telin olmadığını biliyorum" diyen Andolini ekledi, "Kamyonette aygıt var. Aynasızların takım taklavatı gibi bir şey bu. Kısa dalga radyo yayımlarını yakalıyor. Bunun sayesinde senin federal polislere haber vermediğini biliyorum.
"Evet, şu halde?"
"Kamyonete binip kente gidecek miyiz şimdi?"
"Başka seçeneğim var mı?"
Kafasının içindeki Roland, Hayır yok diyerek araya girdi.
Andolini, "Hayır" dedi.
Eddie kamyonete doğru yürüdü. Caddenin öteki tarafındaki basket toplu çocuk şimdi de orada dikiliyordu. Gölgesi bir uzay roketi servis iskelesi gibi uzamıştı.
Ona seslenen Eddie, "Buradan uzaklaş, be çocuk!" diyerek uyarısını sürdürdü, "Sen burada değildin, hiç kimseyi ve hiçbir şeyi görmedin, tamam mı? Haydi, siktir ol (!) şimdi."
Çocuk koşarak oradan kaçtı.
Col sırıtıyordu.
Eddie ona, "Yana kay bakalım, şampiyon" dedi.
"Sen ortada otursan iyi olacak, Eddie."
Genç adam bir kez daha, "Yana kay" diye konuştu. Col ona ve sonra Andolini'ye baktı. O sırada Andolini yerine oturmuş yanındaki kapıyı çekip kapatmış ve sanki izinli günündeki bir Buda heykeli gibi ileriye doğru bakıyor ve onların arabada oturma yerini seçme anlaşmalarını kendilerinin yapmalarını ses çıkarmadan bekliyordu. Col bir kez daha Eddie'ye bakıp koltuğun üzerinde yana kaymaya karar verdi.

New York'a doğru yola çıktılar. Eddie'nin kafasının içindeki Silahşor, sabit bakışlarla ve şaşkınlıkla çevredeki kule şeklindeki ince binalara, nehrin üzerine çelikten örümcek ağı gibi aşan köprülere, insan eliyle yapılmış böceklere benzeyen havadaki uçaklara bakıyor ve şimdi de Kule'ye doğru yola çıkmış olduklarını bilmiyordu.

9

Andolini gibi, Enrico Balazar da Eddie Dean'ın Federal ajanlar için çalıştığını yalnızca düşünmüyor, tıpkı Andolini gibi bunu kesin olarak biliyordu.
Balazar'ın ban boştu. Kapısına YALNIZCA BU GECE İÇİN KAPALI yazısı asılmıştı. Bürosunda oturan Balazar, Jack Andolini ile Col Vincent'in Dean adlı oğlanla birlikte gelmelerini bekliyordu. İki kişisel koruyucusu olan Claudio Andolini (Jack'ın erkek kardeşi) ve 'Cimi Dretto kendisiyle birlikteydiler. Koruyucular, Balazar'ın geniş çalışma masasının solundaki kanepede oturuyor, patronlarının oluşturduğu büyük yapıyı büyülenmiş gibi seyrediyorlardı.
Büronun kapısı açıktı. Kapının dışında kısa bir koridor vardı. Koridor sağa doğru barın arka tarafına ve ilerde, makarnalı yemeklerin hazırlandığı küçük mutfağa doğru uzanıyordu. Koridorun solunda muhasebecinin bürosu ile barın deposu bulunuyordu. Muhasebecinin bürosundaki üç "kibar bay" (adamlar, çevrede böyle tanınıyorlardı) şimdi Henry Dean ile saçma bir izleme oyunu oynuyorlardı.
"Tamam" diyen George Biondi sözünü şöyle sürdürüyordu; "İşte sana kolay bir soru, Henry. Henry? Burada mısın, Henry? Yere in Henry. Dünya insanları sana gereksiniyorlar. İçeri gel, Henry. Bir kez daha sesleniyorum: İçeri gel, Henry. Bir kez daha sesleniyorum: İçeri gel, Henry..."
"Buradayım, buradayım" diye yanıt veren Henry'nin sesi, sözcükleri ağzından kaydırır gibi cansız çıkıyordu. Şimdi de uyuduğu halde kendisini beş dakika daha rahat bırakması için karısına uyanık olduğunu söyleyen bir koca gibi konuşmuştu.
"Tamam. Bu kez soru türü Sanat ve Eğlence dalından. Soru şu.... Henry? Lanet olası kafanı öne devirip durma!"
Henry yakınır gibi bağırdı, "Eğmiyorum kafamı!"
"Tamam. Soru şu: William Peter Blatty'nin başkent Washington'un banliyölerinde geçen ve konusu genç bir kıza şeytanın sahip oluşuyla ilgili olan ünlü romanının adı nedir?"
"Johny Cash."
Triks Postino, "Hey Tanrı'm!" diye söylendi, "Sen her soruya bu yanıtı veriyorsun!" Johnny Cash, her lanet olası soruya bu yanıtı veriyorsun!"
"Johny Cash her şeydir" diye konuşan Henry pek ciddiydi. Bir an için uyuşturucu düşkünü adamın duyumsadığı şaşkınlık açık seçik ortaya çıkmıştı... Daha sonra yüksek sesli kahkahalar yalnızca üç kibar bayın bulunduğu bürodan değil, Balazar'ın yanındaki koruyuculardan da yükseldi.
Ancak gülmesini hemen kesen 'Cimi sordu, "Kapıyı kapatmamı ister misiniz, Bay Balazar?"
"Hayır, her şey yolunda" diyen Balazar ikinci kuşaktan Sicilyalıydı. Oysa, aksanında ne yabancılık ne de öğrenimini sokaklarda tamamlamış bir kişinin İngilizce'si işitiliyordu. Bu işlerde çalışan pek çok çağdaşının tersine Balazar liseyi bitirmişti. Aslında, dahasını da yapmış ve New York Üniversitesinde iki yıl Ticaret Fakültesi'ne devam etmişti. İş yöntemlerine benzer şekilde sesi de sakin ve kültürlü bir Amerikalı gibi çıkıyor, bu da Jack Andolini'nin fiziksel görünüşü gibi aldatıcı oluyordu. Balazar'ın temiz ve aksansız Amerikalı konuşmasını işitenler başlangıçta şaşırıyor, sanki karnından iyi konuşan bir vantriloğu dinliyormuş gibi oluyorlardı. Aslında Balazar herhangi sıradan düzeyde beyin sahibi bir kişinin erdemli oluşundan daha çok doğru yerde ve doğru zamanda bulunuşuyla başarılı olarak ortaya çıkan bir çiftçi, bir meyhaneci ya da ikinci derecede bir Mafia üyesini akla getiriyordu. Bir önceki kuşağın "Bıyık Pete" diye adlandıracakları kişilere benzemekteydi. Çiftçiler gibi giyinen şişman bir adamdı. Bu akşam yakası açık, beyaz, sade bir gömlek (kollarının altında yayılan leke izleri bulunuyordu) ile kabarık kumaştan gri renkli bir pantolon giyinmişti. Çorapsız ayaklarındaki kahverengi mokasen pabuçları o denli eskiydi ki, ayakkabıdan çok terliğe benziyorlardı. Adamın ayak bileklerinde mavi ve mor renkli varisli damarlar görünüyordu.
'Cimi ile Claudio şimdi büyülenmiş gibi onu seyrediyorlardı.
Eskiden Balazar'a Kaya anlamına gelen // Roche derlerdi. Şimdi de çok eski arkadaşları onu aynı adla çağırıyordu.
Enrico Balazar diğer işadamlarının not defterlerini koyduğu yere, çalışma masasının sağ köşesine her zaman üç deste iskambil kâğıdı koyardı. Ancak bu kâğıtlarla kumar ya da oyun oynamazdı.
İskambillerle yapı yapardı.
İki iskambil kartını alıp birbirlerine bir kenarlarından dayayarak orta çizgisi olmayan bir A harfi oluştururdu, sonra böyle bir A şekli daha yapardı. İki A'nın üzerine bir tek kart koyarak evin çatısını oluşturuyordu. Daha sonra birçok A harfi yapar ve çalışma masasının üzerini kağıttan evlerle dolana değin bunu sürdürdü. Eğilip baksanız bunların üçgen bal peteklerine benzediğini görürdünüz. 'Cimi bu evlerin yıkıldığım yüzlerce kez görmüştü. (Claudio da zaman zaman bu olayı görürdü ama çok daha az görmüştü çünkü 'Cimi'den otuz yaş gençti. 'Cimi emekliye ayrılıp karısıyla birlikte çekileceği ve tüm zamanını bahçesine ayıracağı Kuzey New Jersey'deki küçük çiftliğin hayalini kuruyordu... Orada 'Cimi kaynanasından değil ama karısından daha uzun yaşamayı umut ediyordu. Çünkü uzun yıllar önce kaynanasından daha uzun yaşama umudunu bırakmıştı. Babası her zaman İngilizce'ye şöyle çevrilebilecek bir söz söylerdi: "Tanrı her gün ensenize işer ama sizi yalnızca bir kez boğar." 'Cimi, babasının Tanrı için çok iyi bir kişi olduğunu söylediğinden tümüyle emin olamadan, bu iki kadından hiç değilse birinden daha uzun yaşayacağını umut ediyordu.)

Ancak 'Cimi, Bay Balazar'ın kağıttan evleri sinir bozukluğuyla bilerek bozduğunu birkaç kez görmüştü. Çoğu kez yandaki odada birisinin kapıyı hızla çekerek ve gümbürterek kapaması ya da bardaki otomatik, parayla çalışan pikabın tiz sesinin pek yüksek sesle açılması yüzünden Balazar'ın ('Cimi onu Chester Gould'un komik karikatür dizilerindeki gibi Patron anlamına gelen Da Boss adıyla adlandırırdı) saatlerini harcayarak kurduğu görkemli yapıları kendisinin yıktığı olmuştu. Bir seferinde ('Cimi bu öyküyü her tanıdığı kişiyi içermek üzere belki de beş bin kez anlatmıştı) Da Boss kağıttan yıkıntıya bakıp, "Görüyor musun 'Cimi?" demiş ve eklemişti, "Yoldaki kazada ölen çocuğu için Tanrı'ya lanet okuyan her anne; fabrikadan kovulup işsiz kalan ve gene lanetler okuyan her baba; acılar çekmek üzere doğmuş her çocuk için yanıt budur. Yaşamlarımız benim kurduğum evler gibidir. Bazen bir nedenle, bazen hiçbir neden olmaksızın yıkılırlar."
Carlo 'Cimi Dretto insanlık koşullarına ilişkin bu sözleri yaşamında duyduğu en derin ifadeler olarak düşünürdü.
Balazar'ın yaptığı bu tür kâğıt evlerin bir kez asap bozukluğuna neden olacak şekilde yıkılışı on iki, belki de on dört yıl önce olmuştu. O gün, bir adam gelip içki alemiyle ilgili olarak Balazar'a sorular sormuştu. Adamın hiçbir iyi niteliği ve tavırları bulunmuyordu. Yılda bir kez banyo yaparmış gibi pek pis kokmaktaydı. Adam, saldırgandı. Uyuşturucu değil ama çok miktarda içki almıştı. İçkinin de neden olduğu saldırganlıkla Da Boss'un çalışma masasına kadar gelişi sanki bir şaka gibiydi. Sarhoş adam, Balazar'a "Bir dilek tut!" diye bağırmış, Da Boss onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Ve sonra, kızıl dalgalı saçlı ve yüzü de veremliler kadar beyaz olan sarhoş adam, küçük bir çocuğun doğum günü pastasındaki mumları üfleyerek söndürüşü gibi eğilmiş ve Da Boss'un masasına olanca gücüyle yumruk atmıştı. Bunun üzerine Balazar'ın kurduğu evler yıkılmış iskambil kâğıtları her tarafa saçılmıştı. Bay Balazar çalışma masasının sol üst gözünü çekip sarhoşun kafasına bir kez ateş etmişti. O anda Bay Balazar'ın yüz ifadesi hiç değişmemişti.
'Cimi ile dört yıl kadar önce bir kalp krizi sonucu ölen Truman Alexander vurulan sarhoşu Conneticut eyaletinde Sedonville kentinin varoşlarındaki bir çiftliğin kümesinin altına gömdükten sonra Balazar 'Cimi'ye, "Böyle şeyleri insanlar yapar, Tanrı onları yıkar. Tamam mı, köylü arkadaş?" demişti.
"Evet, Bay Balazar" diyen 'Cimi patronunu onaylamıştı.
Balazar da başını eğip onaylamış, duruma memnun olmuştu. Sonra sormuştu, "Dediğim gibi yaptınız mı? Adamı tavukların ve ördeklerin üzerine pisleyeceği bir yere gömdünüz mü?"
"Evet."
"Pek iyi olmuş!" diyen Balazar çalışma masasının sağ üst gözünden yepyeni bir iskambil destesi çıkarmıştı.

10

Balazar, sorgulamada her şeyin nasıl geçmesi gerektiğini biliyordu.
Federal ajanlar Eddie'den kuşkulanmışlardı. (Belki de başlangıçta Eddie'yi bu işe göndermek hataydı. Olasılıkla kendi içgüdüleri Balazar'ı yanıltmıştı. Eddie kendisine işe öyle uygun, öylesine kusursuz görünmüştü ki... Balazar'ın amcası, onun işinde amcası için çalıştığı günlerde bir gün her kuralın bir ayrıcalığı olabileceğini ama bu işte ayrıcalık olmayacağını söyler ve kuralı şöyle söylerdi: "Hiçbir zaman uyuşturucu kullanan birisine güvenme." Amcası böyle konuştuğunda Balazar yanıt verememişti. Çünkü, on beş yaşındaki bir çocuk konuşamaz yalnızca kendisine söyleneni benimserdi. Oysa o gün özel olarak en doğru kuralların bile bir ayrıcalığı olabileceğini düşünmüştü.)
Balazar düşündü: Eğer amcan Tio Verone yaşamış olsaydı sana güler ve şöyle derdi: Rico, sen her zaman kendi yararın söz konusu olduğunda pek kurnazsın. Oyunun kurallarını biliyorsun. Ağzını gereksiz yere açmıyorsun. Ama gözlerinde kibirli, kendini beğenmiş bakışlar bulunuyor. Her zaman ne denli kurnaz olduğunu biliyor ve sonunda bildiğin gibi kendi kazdığın gurur çukuruna düşüyorsun.
Bir A şekli daha yaptı ve üzerine enlemesine bir kart koydu.
Adamlar, Eddie'yi içeri almış, bir süre orada tutmuş ve sonra salıvermişlerdi.
Balazar da, Eddie'nin ağabeyi Henry'i tutuklamış ve saklamıştı. Bu da, genç adamı buraya getirmeye yeterli olacaktı...Ve kendisi, genç adamı görmek istiyordu.
Eddie'yi görmek istiyordu. Çünkü o, sorgulamada yalnızca iki saat kalmıştı ve bu yanlış bir durumdu.
Üstelik genç adamı 43.Cadde'de değil de Kennedy havalimanında sorgulamışlardı. Bu da pek yanlış bir durumdu.
Anladın mı, Eddie'nin kokainin çoğunu ya da tamamını kurtardığı demek oluyordu.
Acaba kurtarabilmiş miydi?
Balazar düşünüyor, durumu merak ediyordu.
Eddie'nin ağabeyi Henry fazla uyuşturucu almak yüzündeni hayalete dönmüştü. Oysa Eddie şimdi de zeki, kurnaz ve dayanıklıydı. Eğer ağabeyine benzemiyorsa iki saatte pes etmezdi.
Bu çocukta çelik bir yan vardı.
Ama, gene da onu neden 43. Cadde'ye getirmemişlerdi? Neden peşinden Posta Yönetimininkine benzeyen tek farkı arka kısmında telsiz anteninin ızgaraları bulunan bir gümrük kamyoneti göndermemişlerdi? Yoksa Eddie gerçekten mallara bir şey mi yapmıştı? Onları kurtarmış mıydı? Saklamış mıydı?
Uçakta malları saklamak olanaksızdı.
Onları kurtarmak olanaksızdı.

Kuşkusuz belirli cezaevlerinden kaçmak, bazı bankaları soymak ya da cezadan kurtulmak olanaksızdı. Gerçi bunları yaparılar olmuştu. Sözgelişi, Henry Houdini deli gömleğinden, kilitli kamyonlardan ve lanet olası bankaların kilitli mahzenlerinden kurtulmuştu. Ama Eddie, hokkabaz Houdini değildi.
Yoksa onun gibi miydi?
Balazar, Henry'i evinde öldürebilir, Eddie'yi Doğu Long Island caddelerinde silahla taratabilir ya da daha iyisi genç adamın işini evinde bitirebilirdi. Polisler bu durumda, iki uyuşturucu düşkününün ağabey kardeş olduklarını unutarak umutsuz durumda birbirlerini öldürmüş olduklarını düşünebilirdi. Ancak bu durumda pek çok soru yanıtsız kalacaktı. Kendisi yanıtları burada alacak, geleceğe hazırlanacak ya da merakında doyuma ulaştıktan sonra aldığı yanıtlara göre iki adamı da burada öldürecekti.
Aldığı birkaç yanıt ile iki uyuşturucu düşkünü daha az olacaktı. Biraz kazanç ve büyük bir zarar demek oluyordu bu.
Öteki odada adamları gene oyun oynuyorlardı. George Biondi, "Tamam, Henry" diyor ve ekliyordu, "Şimdi dikkatli ol. Çünkü bu seferki soru şaşırtmalı. Soru dalı, Coğrafya ve soru da şöyle: Kanguruların doğal yaşam içinde bulundukları tek anakara hangisidir?"
Suskun bir duraklama oldu.
Bunu Henry'nin, "Johnny Cash" yanıtı ve ardından kulakları sağır eden bir kahkaha seli izledi.
Sanki oda duvarları titrer gibi oldular.
'Cimi oturduğu yerde gerildi. Balazar'ın kartlardan yaptığı evinin (eğer Tanrı ya da evreni O'nun adına yöneten güçlü kişi isterse bu bir Kule olacaktı) yıkılmasını bekledi.
İskambil kâğıtları biraz titrediler. Biri düşse hepsi yıkılacaktı.
Balazar başını kaldırıp 'Cimi 'ye gülümseyerek "Köylü arkadaş" diye seslendi ve İtalyanca konuştu; "Tanrı iyidir, Tanrı kötüdür. Zamanlar çok daralmıştır. Ve sen büyük bir keleksin!"
'Cimi de gülümseyerek yanıtladı, "Evet bayım. Ben büyük bir keleğim. Ama ben senin emrindeki bir keleğim!"
"Sen kötü bir adam değilsin, kelek!" diyen Balazar ekledi, "Kötü olan Eddie Dean!" Sonra incelikle gülümsedi ve kartlardan oluşan kulesinin ikinci katını çıkmaya başladı.

11

Kamyonet, Balazar'ın Yeri'nin önüne yaklaşırken Col Vincent rastlantısal olarak Eddie'ye bakıyordu. Ve o anda olanaksıza bir şeyi gördü. Konuşmaya çalıştı ve kendisini konuşamaz durumda buldu. Dili sanki damağına yapışmıştı. Çıkarabildiği tek ses, engellenmiş bir homurdanma olabildi.
Vincent, genç adamın gözlerinin kahverenginden mavi renge dönüştüğünü görmüştü.

12

Bu kez Roland öne çıkmak için bilinçli bir karar vermemişti. Elinde silahla bir adam odaya dalınca düşünmeden oturduğu iskemleden fırlayan kişi gibi o da yerinden fırlamıştı.
Ateşli bir şekilde düşündü: Kule! İşte kule, Tanrı'm Gökteki Kule, Kule! Gökyüzündeki Kuleyi görüyorum! Kızıl hatlarla çizilmiş bir Kule! Cuthbert! Alan! Desmond! Kule! Ku...
Ancak bu kez Eddie'nin kendisine karşıt olarak değil; kendisiyle konuşmak ve umutsuzca bir şeyi açıklamak için çırpındığını duyumsadı.
Silahşor geriye çekildi. Umutsuzca dinliyor, evrendeki uzak bir kumsalda en büyük acıları ve en derin korkuları yaşayarak, bedeni seğirerek ve titreşerek Eddie'nin söylediklerini işitmeye çalışıyordu.

13

Eddie kendi kafasına... ve öteki kişinin kafasına doğru bağırıyordu: O bir tabela, yalnızca bir levha!...
O yalnızca bir tabela, neon lambalarından yapılmış bir şey. Düşündüğün Kule'nin ne olduğunu bilmiyorum. Ancak, burası bir bar. Balazar'ın Yeri. Adı, Eğri Kule. Adam, bu adı Pisa'daki kuleden almış! Şu da, Pisa'nın siktirici (!) eğri kulesini anımsatmak üzere yapılmış bir levha! Haydi rahatla! Onları karşı bir kez saldırma şansı elde edemeden öldürülmenizi istemezsin, sanırım?"
Pizza mı? diye yanıtlayan Silahşor kuşkuluydu. Bir kez daha tabelaya baktı.
Bir tabela ha? Evet, tamam. Şimdi görebiliyordu. Bu bir kule değil, işaret levhasıydı. Bir yana doğru eğikti ve pek çok eğik çizgi parçalarından oluşuyordu. Pek güzeldi ama hepsi bu kadardı. Roland şimdi bataklık kırmızısı ile dolu borularla yapılmış levhayı görebiliyordu. Levhanın bazı yerlerinde kırmızı renk soluklaşıyor, orada ışıklar titreşiyor ve vızıldamalar oluşuyordu.
Silahşor şu anda kule şeklini oluşturan boruların üzerindeki harfleri görebiliyordu. Bunlar büyük harflerdi. KULE yazısını okuyabiliyordu. Ve evet, EĞRİ yazısını da okuyordu. Gerçi baştaki üç harf iyice belirgindi ama son harfi belli belirsiz görülüyordu.
Evet, EĞRİ. Sorun yok. Bir levhayı görüyorsun. Bu da önemli bir şey değildir.

Silahşor, Evet, görüyorum, diye yanıtlarken Hükümlü'nün söylediklerine gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyordu.
Şu halde rahat ol! Beni işitiyor musun! Rahat ol!
Roland, Yani serinkanlı mı olayım! diye sorarken her ikisi de Silahşor'un Eddie'nin kafasının içinde gülümsediğini duyumsuyordu.
Tamam, serinkanlı ol. İşleri benim çözümlememe izin ver!
İyi. Pekiyi, diyen Roland, Eddie'nin işleri çözümlemesine izin verecekti.
Bir süre için bu böyle olacaktı, kuşkusuz.

14
Sonunda Col Vincent dilini damağından kurtarmayı başarabildi ve "Jack" dedi. Sesi kaba tüylü bir halı gibi hışırtılı çıkmıştı.
Andolini arabanın motorunu susturdu ve rahatsız olmuş gibi ona baktı.
Col, "Gözleri" diyebildi.
"Ne olmuş gözlerine?"
Eddie de sordu, "Evet, gözlerime ne olmuş ki?"
Col bir kez daha genç adama baktı.
Güneş batmış, havada yalnızca günün küllerini bırakmıştı. Ama, gene de ortalıkta Col'un, Eddie'in gözlerinin yeniden kahverengileştiğini görmesine yetecek kadar ışık bulunuyordu.
Eğer bunlar göz değil de başka şey değilseler kuşkusuz...
Col'ün aklının bir bölümü, Onları gördüm diye direniyordu.
Ama. gerçekten görmüş müydü? Col Vincent yirmi dört yaşındaydı Oysa bunun yirmi bir yılında kimse onu güvenilir bir kişi olarak görmemişti. Bazen yararlı bir insandı. Hemen her zaman yumuşak başlı, söz dinleyen bir kişiydi... Kuşkusuz, tasma kayısı kısa tutulursa böyleydi. Güvenilir bir insan mıydı? Hayır. Sonunda yalnızca Col kendi kendine inanır hale gelmişti.
Söylediklerine inandıramayacağını bilerek, "Bir şey yok" diye mırıldandı.
Andolini, "Şu halde gidelim" dedi.
Pizza kamyonundan indiler. Andolini sağ taraflarında, Vincent sollarında olmak üzere Eddie ve Silahşor Eğri Kule'ye doğru yürüdüler.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ELDEKİ İSKAMBİL KAĞITLARINI AÇIŞ VE ÖLDÜREREK YOK EDİŞ

1

Bin dokuz yüz yirmili yıllarda Billie Holliday tarafından söylenen hüzünlü bir şarkıda bir gün gerçeğin keşfedileceği dile getirilerek şöyle deniliyordu: "Doktor bana dedi ki, Kızım bir an önce bunu bırakmalısın Çünkü bir bilet daha alırsan bu senin son yolculuğun olacaktır." Henry Dean'ın son roketi de, içinde erkek kardeşinin bulunduğu kamyonet Eğri Kule barının önündeki kaldırıma yanaşmadan beş dakika önce havalanmıştı
Muhasebecinin bürosunda, Henry'nin sağında oturan George Biondi (bu adam arkadaşları arasında "Büyük George" ve düşmanları arasında da "Koca Burun" diye anılırdı) uyuşturucu tutkunu adama sorular soruyordu. Henry oturduğu yerde başını öne eğiyor ve gözlerini baykuşlar gibi kırpıştırırken Tricks Postino, uzun zaman aşırı derecede uyuşturucu kullanma sonucu pas rengini almış ve kangrenin habercisi görünümdeki ele zarı koydu.
Tricks, "Sıra sende, Henry" diyince Henry zarın elinden düşmesine izin verdi.
Boşluğa doğru bakıp oyun oynamak için hiçbir niyet ortaya koymayınca Jimmy Haspio zarı ona doğru uzattı ve, "Şuna bak, Henry" diyerek ekledi, "Rüşvet almak üzere bir şansın daha var senin."
Anlamsız bir şekilde, "Reese'nin Parçaları" diyen Henry düş görüyormuş gibiydi. Sonra çevresine bakındı. Sanki uykudan uyanıyormuş gibi sordu: "Eddie nerede?"
Tricks onu yatıştırmak ister gibi konuştu, "Kardeşin biraz sonra burada olacak. Sen oyununu oyna."
"Bana bir iğne daha yapılmasına ne dersiniz?"
"Oyunu oyna, Henry"
"Tamam, tamam. Üzerime düşmeyi bırakın."
Kevin Blake Jimmy'e, "Adamın üzerine düşmeyin" dedi.
Jimmy, "Pekiyi. Üzerine düşmeyeceğim" diye yanıtladı.
George Biondi, "Hazır mısın, Henry?" derken dönüp arkadaşlarına abartılı bir şekilde göz kırpıyor ve Henry'nin çenesinin göğsüne düşüşünü ve sonra bir kez daha ağır ağır kalkışını gösteriyordu. (Bu ıslak bir kerestenin kendini bırakıp bir daha yüzeye çıkmamak üzere suların derinliğine gömülüşüne benzeyen bir hareketti.)
Henry, "Evet, hazırım. Getirin onu" dedi.

"Getirin onu!" diye mutlu bir sesle bağıran Jimmy Haspio oldu.
Tricks, "Sen getir o boktan (!) şeyi" diyerek onayladı ve hepsi birden kükrer gibi güldüler. (Öteki odada şimdi üçüncü kat düzeyinde olan Balazar'ın kartlardan oluşan yapısı bir kez daha titredi ama yıkılmadı.)
"Tamam. Dikkatle dinleyin" diyen George bir kez daha göz kıptı. Henry, Spor dalında olduğu halde George, Sanat ve Eğlence dalından bir soru soracağını bildirdi ve sordu: "Hangi popüler folk şarkıcısı 'Sue Adlı Oğlan', 'Folsom Cezaevi Şarkıları' ve diğer sayısız saçma sapan şarkıyı söylemiştir?"
Aslında yedi ile dokuz sayısını toplayabilen (bunu kendisine poker fişlerini verdiğinizde yapabilen) Kevin Blake ulur gibi güldü. Diziyle masanın ayağına çarptı ve az kalsın masayı deviriyordu.
Şimdi de elinde bir soru kartı varmış ve onu inceliyormuş gibi görünen George sözünü sürdürdü; "Bu popüler şarkıcı ayrıca Karalar Giyinen Adam diye tanınır. Şarkıcının ilk adı senin gidip işediğin (!) yerin adının ilk harfleriyle başlar."
Uzun süren beklenti dolu bir sessizlik oldu.
Sonunda Henry, "Walter Brennan" diyerek yanıtladı.
Gene kahkahalar yükseldi. Jimmy Haspio, Kevin Blake'i kolundan yakaladı. Kevin üst üste Jimmy'nin omuzuna yumruklar attı. Balazar'ın bürosunda çalışma masasının üzerindeki kağıttan kule bir kez daha titredi.
'Cimi seslendi, "Çocuklar sessiz olun! Da Boss bina kuruyor."
Adamlar hemen sustular.
"Doğru, Henry" diyen George ekledi, "Bunu doğru buldun, Henry. Zor bir soruydu ama başardın."
"Ben her zaman başarırım" diyen Henry konuşmasını şöyle sürdürdü, "Her zaman güç soruların altından kalkarım. Şimdi bir iğneye ne dersiniz?"
"İyi fikir" diye yanıtlayan George arka tarafındaki dolaptan bir Roi-Tan puro kutusu çıkardı. Kutunun içinden bir iğne aldı. İğneyi Henry'nin dirseğindeki yaralı damara batırdı. Ve böylece Henry'nin son roketi yola çıkmış oldu.

2

Pizza kamyonetinin dış kısmı eski püsküydü. Oysa., karoserindeki yolun pisliği ve püskürtme boyayla yazılan ek yazıların altında pek çok elektronik uzmanın bile görünce gıpta edeceği yüksek düzeyde teknik aygıtlar bulunuyordu. Balazar'ın birçok vesileyle dediği gibi: Piçlerle yarışmazsınız; eğer aygıtlarınız onlarınkine uymazsa onları yenemezsiniz. Kamyonette bulunanlar pahalı aygıtlardı ancak Balazar'ın adamlarının bir üstünlüğü bulunuyordu: Onlar, enflasyonla fiyatları iyice yükselmiş aygıtları çalarak ele geçiliyorlardı. ABD'nin doğu kıyısı boyunca gizli aygıtları bile ederinin çok altındaki fiyatlarla vermeğe istekli elektronik şirketi yetkilileri bulunuyordu. Bu uyuşturucu tutkunları (Andolini onlara Silisyum Vadisi Kokain Kelleri diyordu) teknik gereçleri gerçekten size doğru fırlatır gibi sunuyorlardı.
Kamyonetin gösterge tablosunun altında bir adet UHF polis radarı engelleyicisi, bir adet uzun menzil /yüksek frekans telsiz yayınları alıcısı, bir adet uzun menzil/yüksek frekans engelleyicisi, bir adet telsiz sinyaline yanıt veren telsiz verici yükselticisi (ki bu aygıt kamyoneti standart üçgen yöntemleriyle Connecticut, Harlem ve Montauk Sound'dan saptamaya çalışanları izleyecekti), bir adet telsiz telefon... ile Eddie kamyonetin indiği anda bardakileri uyarmak için Andolini'nin bastığı küçük, kırmızı renkte bir düğme bulunuyordu.
Balazar'ın bürosundaki iç haberleşme sistemi kısa bir zil sesi çıkardı.
"İşte geldiler" diyen Balazar buyurganca konuştu, "Claudio, onları içeri sen al. 'Cimi, sen herkese ortadan yol olmalarını söyle. Şu ana değin Eddie beni, seni ve Claudio'yu tanıdı. 'Cimi, sen de diğer kibar baylarla birlikte depoda bulunursun."
'Cimi sola, Claudio sağa doğru yürüdüler.
Balazar yaptığı yapıya sakin bir tavırla bir kat daha çıkmaya başladı.

3

Claudio barın kapısını açarken Eddie, Roland'a Bırak da bunu ben yöneteyim, dedi.
Olur diyerek karşılık veren Silahşor tetikte kalarak gerektiğinde hemen ortaya çıkmaya hazır durumda bekledi.
Anahtarlar takırdadı. Silahşor birtakım kokuları fark etti: Sağ tarafındaki Col Vincent'ten bayat bir ter kokusunun, soldaki Jack Andolini'den keskin neredeyse acı bir traş sonu kolonyasının kokusunun ve yarı karanlık yere girdiklerinde ekşi, acı bira kokusunun burnuna geldiğini duyumsamıştı.
Bunlar içinde kendisi için tek tanıdık koku, biranın kokusuydu. Girdikleri yer yarı yıkık bir salon değildi. Döşemesinde toz, toprak bulunmuyordu. Bir testere tezgahı bara dönüştürülmüş değildi. Silahşor'un bildiği yerler arasında bir tek Tull'daki Sheb'in Yeri burayı anımsatabilirdi. Her yanda kadehler tatlı tatlı pırıldıyorlardı. Burada kendisinin çocukluğundan beri gördüğünden çok daha fazla kadeh vardı. Bunun nedeni, kısmen asi Farson'un Güneyli ordusunu geri çektikçe ikmal yollarını kapaması ama daha çok dünyanın dönüşünü sürdürmesiydi. Büyük eylemde Farson bir neden değil, bir belirti olabilirdi.
Silahşor her tarafta, duvarlarda, camla kaplı barın üzerinde ve barın arkasındaki aynada yansımalar görüyordu. barın üst kısmında tersine çevrilerek asılmış çan şeklindeki kadehlerde bile minyatür yansımalar ışıyordu... Bu kadehler şenliklerin süsleri gibi görkemli ve kırılmaya hazır şeylerdi.

Barın bir köşesinde sürekli yükselen ve renkleri değişen yontu şeklinde bir ışık kaynağı bulunuyordu. Buradaki ışık altın renginden yeşile, yeşilden sarıya, sarıdan kırmızıya ve kırmızıdan yeniden altın rengine dönüyordu. Işık kaynağının karşısında büyük harflerle yazılmış ve Silahşor'un okuyabildiği ama anlamını çıkaramadığı bir sözcük yer alıyordu: ROCKOLA.
Neyse, bunları düşünmemeliydi. Burada yapılacak bir iş vardı. Kendisi turist değildi. Bardaki şeyler ne denli görkemli ve tuhaf olsalar da bir turist gibi davranma lüksüne kendini kaptırmamalıydı.
Onları bara sokan adam belli ki Eddie'nin kamyonet dediği şeyi süren kişinin kardeşiydi. Ancak bu kişi daha uzun boylu ve ötekinden belki de beş yaş daha gençti. Omuzundaki silahlığa asılmış bir tabancası bulunuyordu.
Eddie, "Henry nerede?" diye sordu ve ekledi, "Henry'i görmek istiyorum." Sonra sesini yükseltip seslendi, "Henry! Hey, Henry!"
Bağırışına yanıt gelmedi. Barın üstünde asılarak sıralanmış kadehlerde sallanma ile çıkan insan kulağının duyamayacağı duyarlılıkta sesler oluştuğu halde ortalığa sessizlik egemendi.
"Bay Balazar önce seninle görüşmeyi istiyor."
"Henry'nin ağzına bir tıkaç koyup elini ayağını bağladınız, değil mi?" diye soran Eddie, Claudio'nun yanıt veremeden yalnızca ağzını açtığını görünce gülerek sözünü sürdürdü, "Hayır, ona ne yaptığınızı biliyorum. Ağabeyime uyuşturucu verdiniz. Onu susturmak için bir tek iğne yeterli ise neden tıkaç iplerle uğraşasınız ki? Tamam. Beni Balazar'ın yanına götürün. Önce onunla görüşelim."

4

Silahşor, Balazar'ın çalışma masasının üzerindeki kuleye bakıp düşündü: Bir başka işaret daha.
Balazar başını kaldırıp bürosuna gelenlere bakmadı. (Şimdi birkaç kattan oluşan kule gereğinden yüksek olmuştu ve şişman adam yalnızca kulenin tepesine bakıyordu.) Yüzünde, zevk duruyormuş gibi sıcak bir ifade görülüyordu.
"Eddie" diyerek söze başladı, "Seni gördüğüm için sevinçliyim, evlat. Kennedy havalimanında başının derde girdiğini işittim."
Genç adam dümdüz bir sesle, "Ben senin evladın değilim" dedi.
Balazar aynı anda hem komik, hem üzgün ve hem de güvenilemeyecek bir jest yaptı. Bu jestin anlamı: Beni üzdün Eddie. Böyle bir sözü söyleyerek beni üzdün şeklindeydi.
"Bunu burada keselim" diyen Eddie sözlerini şöyle sürdürdü; "Nasıl olsa konu o ya da bu şekilde şunları sormanıza gelecek: Federal ajanlar beni kullanıyorlar mı yoksa peşimi bıraktılar mı? Onların yalnızca iki saatin içinde beni terletemeyeceklerini bilirsin. Gene bilirsin ki, beni terletmiş olsalar 43. Cadde'ye atarlar, sorgulamayı orada sürdürür ve arada bir bana kusma molaları vererek tüm yanıtları alırlardı."
Balazar yumuşak bir sesle sordu, "Onlar seni kullanıyorlar mı, Eddie?"
"Hayır. Beni bırakmak zorunda bile kaldılar. Beni izliyorlar ama ben onlara yol göstermiyorum."
"Şu halde malı kurtardın?" diyen Balazar ekledi; "Bu büyüleyici bir şey. İnsan bir jet uçağında yarım kiloluk iki paketi nasıl saklar, bana söyleyebilir misin? Pek kullanışlı bir bilgi olacak bu. Kilitli odanın gizi öyküsüne benziyor da..."
"Malı saklamadım. Ama, bende de değil."
Claudio, "Şu halde mal kimde?" diye sordu ama ağabeyi Jack kendisine ters bakışlarla bakınca adam birdenbire kızardı.
"Mal onda" diyen Eddie gülümsedi ve kartlardan oluşan kulenin üzerinden kolunu uzatarak Balazar'ı gösterdi. "Mal şimdiden yerine teslim edilmiş durumda."
Eddie bürosuna getirildiğinden bu yana ilk kez gerçek bir ifade, bir şaşkınlık belirtisi Balazar'ın yüzünü aydınlattı. Sonra, bu ifade yok oldu. Şişman adam incelikle gülümsedi.
"Evet" dedi ve ekledi. "Mal, daha sonra yeri açıklanacak bir adrese teslim edildi. Sen, ağabeyin Henry ve sizin özel malınız buradan gittikten sonra adresi açıklanacak bir yere....Belki de İzlanda' da bir yerdir orası. îşin böyle mi olması gerekiyordu?"
Eddie, "Hayır" diyerek konuşmasını sürdürdü, "Anlamıyorsunuz. Mal burada. Teslimat kapınıza yapıldı. Önceden mutabık kaldığımız biçimde. Çünkü bu çağda ve günümüzde bile, anlaşmaya başta yapıldığı şekilde uyulması gereğine inanan kişiler bulunuyor. Bu sizler için şaşırtıcı ama gerçek böyle."
Adamların hepsi ona sabit bakışlarla bakıyorlardı.
Eddie kafasının içindeki Roland'a sordu: Nasıl, başarıyor muyum?
Sanırım pek iyi davranıyorsun. Ama, bu adamın, Balazar'ın dengesini kazanmasına izin verme, Eddie. Sanırım, o tehlikeli bir kişi.
Öyle düşünüyorsun, ha? İyi. Ben burada senden daha eskiyim, arkadaş. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Pek siktirici (!) biri, ama gerçekten tehlikelidir.
Genç adam Balazar'a baktı, hafifçe göz kırparak konuştu, "İşte bu nedenle şimdi benimle değil, federal ajanlarla ilgilenmelisiniz. Eğer bir arama izniyle çıkıp buraya gelirlerse bacaklarınızı bile açamadan kendinizi bombok (!) durumda bulabilirsiniz, Bay Balazar."
O anda Balazar eline iki kart almıştı. Ansızın elleri öyle titredi ki kartları bir yana bırakmak zorunda kaldı. Adamın bu durumunu anında Roland ile Eddie gördüler. Bir anlık kendine güvensizlik ifadesi (belki de korku duyumsaması) şişman adamın yüzünde görünüp kayboldu.

"Benimle konuşurken söylediklerine dikkat et, Eddie. Kendini ifade ederken pek dikkatli ol ve lütfen saçmalıklarına karşı benim zamanımla hoşgörümün kısıtlı olduğunu aklından çıkarma!"
Jack Andolini durumdan ürkmüş gibi görünüyordu, "Bu adam onlarla bir anlaşma yapmış. Bay Balazar! Küçük pislik kokaini ajanlara vermiş ve onlar bunu sorgular gibi yaparken ajanlar uyuşturucuyu bir yere gizlemişler," dedi.
"Buraya kimse gelmedi" diyen Balazar ekledi, "Kimse yakınımıza bile gelmedi, Jack. Sen de bunu biliyorsun. Çatıda bir güvercin yellense alarmlar zırlamaya başlıyorlar."
"Ama..."
"Eğer her nasılsa burada bir tuzak hazırlamayı başarsalar bile, bizim onların örgütü içinde o denli çok adamımız var ki, üç gün içinde onların zarfında delikler açabiliriz," diyen Balazar dönüp Eddie'ye baktı.
"Eddie" diyerek yeniden konuşmaya başladı, "Saçmalamayı bırakman için sana on beş saniye mühlet tanıyorum. Sonra canını acıtması için 'Cimi Dretto'yu burada çağıracağım. Seni biraz hırpaladıktan sonra buraya yakın bir odaya geçecek ve bu kez ağabeyinin canının yandığını bağırışlarından duyacaksın."
Genç adam durduğu yerde katılaştı.
Rahat ol diye mırıldanan Silahşor düşündü: Bu Eddie'yi incitmek için yapılacak tek şey, ağabeyinin adını anmak ya da ondan söz etmek oluyor. Açık bir yaraya çomak sokmak gibi bir şey bu.
"Sizin tuvaletinize gireceğim" diyen Eddie odanın sol tarafında uzak köşedeki bir kapıyı gösterdi. Kapı o denli göze çarpmaz görünümdeydi ki, kolayca duvar kaplamalarından biri sanılabilirdi. "Oraya tek başıma gireceğim. Sonra, yarım kiloluk kokain paketinizle ortaya çıkacağım. Bu, taşıdığım malın yarısı olacak. Siz malı inceler, sonra Henry'i buraya getirirsiniz. Ben de ağabeyime bakarım. Henry'i bakınca ve onun iyi olduğunu görünce siz de ona özel malımızı verirsiniz. Ağabeyim sizin kibar baylarınızdan biriyle eve gider. O giderken ben ve..." diyen genç adam az kalsın Roland'ın adını ağzından kaçırıyordu. Genç adam ekledi, "Bu arada ben ve senin adamların yaptığın bu binayı seyrederiz. Henry eve güvenlikli olarak varınca (bunun anlamı şakağına bir tabanca dayanmaması demektir) o bana telefon eder ve belli bir sözü söyler. Bu da, ağabeyim buradan ayrılmadan önce birlikte kararlaştıracağımız bir söz olur. İşte bu durumda teslimatın gerisini de yaparım."
Silahşor Eddie'nin bu söyledikleri doğru mu ya da blöf mü olduklarını anlamak üzere genç adamın aklını kontrol etti: Doğruydu ya da hiç değilse Eddie bunların doğruluğuna inanıyordu. Roland genç adamın ağabeyine ilişkin olarak doğruyu söylemezse onun öleceğine gerçekten inandığını gördü. Oysa kendisi bundan emin değildi.
Balazar, "Sen şimdi de benim Noel Baba'ya inandığımı düşünüyor olmalısın?" dedi.
"İnanmadığını biliyorum."
"Claudio, sen Eddie'nin üstünü başını ara. Jack, sen de benim tuvaletime gir, her tarafı ve her şeyi araştır. Tamam mı?"
Andolini, "Benim burada bilmediğim bir şey var mıdır?" diye sordu.
Balazar uzunca bir süre sessiz kalıp Jack'ın koyu kahverengi gözlerine baktı. Sonra, "Orada ilaç dolabının arkasındaki duvarda küçük kaplamayla kaplı bir yer var. Bazı kişisel şeylerimi oraya koyuyorum. İçine yarım kiloluk uyuşturucu paketi konulamaz ancak sen orayı bir yoklasan iyi olacak" dedi.
Jack küçük tuvalete girer girmez Silahşor orada aynen hava taşıtının tuvaletinde olduğu gibi donuk beyaz renkli bir ışığın yandığını gördü. Sonra kapı kapatıldı ve ışık görülmedi.
Balazar hemen bakışlarını çevirip Eddie'ye baktı.
"Neden böyle çılgınca yalanlar uyduruyorsun?" diye sordu. Duruma üzülürmüş gibi görünerek sözünü sürdürdü, "Senin aklı başında biri olduğunu sanırdım."
Eddie sakin bir sesle yanıt verdi; "Yüzüme bak ve bana yalan söylüyorsun de..."
Şişman adam Eddie'nin söylediğine uyup ona uzun uzun baktı, sonra arkasını döndü. Ellerini pantolon cebine o denli derine sokmuştu ki köylü kıçının (!) yarığı biraz belli oluyordu. Adamın duruşu pek üzgünmüş gibiydi. (Hata yapan oğluna bakan babalarınkini andırıyordu.) Oysa, geriye dönünce Roland, Balazar'ın yüzünde üzgün bir ifade olmadığını gördü. Eddie'nin yüzünde gördükleri onda üzüntü değil, derin bir rahatsızlık yaratmıştı.
Silahını Eddie'ye çevirmiş olan Claudio genç adama, "Soyun, hemen!" dedi.
Eddie giysilerini çıkarmaya başladı.

5

Jack'ın küçük tuvaletten çıkmasını bekleyen Balazar, Bundan hoşlanmadım diye düşündü. Ürkmüş, birdenbire yalnızca koltukaltları değil, apış arası ve iç çamaşırlarının altında kalan tüm beden kesimlerindeki kılların arası ter içinde kalmıştı. Eddie, uyuşturucu tutkununun ötesinde bir görünümüne girmişti. (Oğlan aslında zekiydi ama gene de bir uyuşturucu düşkünüydü. Hayalarına yakın yerde iğneyle aldığı eroin onu her şeyi yapmaya götürebilirdi.) Ve Eddie buraya nasıl bir havayla gelmişti?
Evet nasıl gelmişti?
Değişmiş biri olarak gelmişti.
Genç adam, güçlü bir içeceğin iki litresini birden boğazından aşağı akıtmış birisine benziyordu.
Evet, bu böyleydi. Bir de uyuşturucu vardı. Siktirici (!) uyuşturucu genç adamın elindeydi.
Şimdi Jack tuvaletin altını üstüne getiriyor ve Claudio sadist bir cezaevi gardiyanı gibi örseleyerek Eddie'yi arıyordu.
Balazar daha önce hiçbir uyuşturucu düşkününün Eddie gibi dayanıklılıkla ayakta dikileceğini ve sabırla bekleyeceğini

ummazken, Cloudio dört kez sol avuç içine tükürüp sağ elini bu tükrüğüyle ıslatarak elini genç adamın kıçına (!) bileğine kadar sokun kalın bağırsaklarını araştırıyordu.
Tuvalette, Eddie'nin üzerinde ya da içinde kokain bulunmuyordu. Giysilerinde, ceketinde ve yolculuk çantasında da uyuşturucu yoktu. Şu halde genç adamın tüm söyledikleri blöftü.
Yüzüme bak ve bana yalan söylüyorsun de...
Evet, genç adam yalan söylemişti. Ama, gördüğü şaşırtıcı bir durumdu: Eddie Dean'ın yetkin biçimde kendine güvenişini görüyordu. Oğlan tuvalete girip, Balazar'ın malının yarısını alarak dışarı çıkmayı istiyordu.
Balazar neredeyse ona inanır gibi olmuştu.
Claudio elini çekti. Parmakları Eddie Dean'in kıçından (!) plop sesi vererek dışarı çıktılar. Claudio'nun ağzı üzerinde düğümler bulunan bir olta misinası gibi büzülmüştü.
Öfkeli Claudio bağırdı, "Çabuk ol, Jack! Elimde bu uyuşturucu düşkününün pisliği var!"
"Burada başıma gelecekleri bilseydim, son kez bağırsaklarımı boşalttığımda kıçımı (!) temiz bir iskemle ayağıyla temizlerdim, Claudio" diyen Eddie hiç kızmamış gibi sakin bir sesle ekledi, "Böylece senin elin daha temiz çıkar ve ben de kendimi bir boğanın tecavüzüne uğramış gibi duyumsamazdım."
"Jack!"
Balazar da kesin bir sesle konuştu, "Git mutfağa da, elini oradaki muslukta temizle, Claudio. Eddie... Sen ve benim birbirimizi incitmemiz için bir neden bulunmuyor, öyle değil mi ?"
Eddie, "Evet" dedi.
"Herneyse, bu herif temiz. iyi. Temiz burada uygun bir sözcük değil ama demek istediğim, içinde bir şeyi saklamıyor. Bundan emin olabilirsin, patron" diyen Claudio pis elini ölü bir balık gibi önünde tutarak yürüyüp bürodan çıktı.
Eddie kendisine sakin tavırlarla bakarken Balazar bir kez daha Harry Houdini, Blackstone ve Doug Henning ile David Copperfield'i düşündü. Bunlar gösteri dünyasındaki büyülü şeylere ilişkin sözler söylemişlerdi. Ancak, Henning bir süper-yıldızdı ve Copperfield denen çocuk, Balazar'ın Atlantic City'de seyrettiği oyunda bir kalabalığı ortadan kaldırmıştı. Balazar ilk tez bir sokak köşesinde iskambil kağıtlarıyla milleti uyutup bozuk paralarını elinden aldıklarını gördüğünden beri büyücü ve hokkabazlardan hoşlanırdı. Bu adamların ilk yaptığı şey, her zaman bir şeyi ortaya çıkarmadan önce seyircilerinin soluklarını tutup sonra alkışlamalarını sağlamak değil miydi? Onların ilk yaptıkları şeylerden biri de, seyircilerden birisini yanına çağırıp tavşan, güvercin ya da çıplak göğüslü cici kızın çıkacağı yerin boş olduğunu o kişiye göstermek değil miydi? Üstelik, onlar bu yere ayrı bir giriş olmadığını göstermezler miydi?
Eddie'nin bu işi başardığını sanıyorum. Nasıl yaptığını bilmiyorum ve buna önem de vermiyorum. Ancak şu anda emin olarak tek bildiğim bu işten hoşlanmadığım, hem de hiç hoşlanmadığımdır.
George Biondi de şu anda bir şeyden hiç hoşlanmıyordu. Bunu, Eddie Dean'in de öğrenince çılgına döneceğinden hiç kuşkusu duymuyordu.
'Cimi yanlarına gelip de ışığı yaktığında George bir şeyden emin olmuştu: Bu da, Henry'nin sessiz bir ölümde öteki dünyaya göç etmiş oluşuydu. Ne yalvarmış, ne yakınmış ne de kimseyi rahatsız etmişti. Hafif esen bir rüzgârla yalın biçimde yükselen karahindiba çiçeğinin sporları gibi adamın ruhu uçup gitmişti. George ölüm olayının belki de Qaudio'nun elini yıkamak üzere mutfağa gittiği sırada gerçekleştiğini düşündü.
Adamın kulağına eğilip, "Henry" diye mırıldandı. Öyle yakınına gelmişti ki, sinemada bir kızın kulağını öper gibi olmuştu. Adamın ölü olduğu akla getirilirse, bu pek çarpıcı bir olaydı. Belki de narkofobi dedikleri uyuşturucudan korkma hastalığı buydu. Ancak durumu öğrenmeliydi. Burası ile Balazar'ın bürosu arasındaki duvar da öyle inceydi ki...
Tricks Postino, "Ne oldu, George?" diye sordu.
'Cimi, "Susun!" diye uyardı. Sesi rölantide çalışan bir kamyon motorunun sesi gibi hırıltılı çıkmıştı.
Hepsi sustular.
George elini Henry'nin gömleğinin içine soktu. Oh, durum giderek daha daha kötüleşiyordu. Bir kızla birlikte sinemada olduğu hayali kendisini rahat bırakmayacaktı. Şimdi kendisi buradaydı, Henry'i duyumsuyor ama adam kendisini duyumsamıyordu. Bu yalnızca bir narkofobi değil, eşcinsel bir narkofobi duyumsaması gibi oluyor ve Henry'nin göğsü yükselip alçalmıyor, kalbinden tamp-tamp-tamp sesleri gelmiyordu. Henry Dean için her şey sona ermiş, uyuşturucu düşkünü Henry Dean için golf oyunu yedinci çukurda bitmişti. Adamın kol saatinden başka tıklayan bir şeyi yoktu artık...
George Biondi, 'Cimi'yi saran zeytinyağı ve sarımsak kokulu ortama yaklaşıp ona, "Sanırım başımıza bir dert açıldı" dedi.

7

Jack tuvaletten dışarı çıktı.
"Burada uyuşturucu filan yok!" diyerek dümdüz bakışlarla Eddie'yi gözetleyip ekledi, "Ve sen, eğer oradaki pencereyi düşünüyorsun hemen onu unutmalısın. Çünkü pencerede ince çelik tel perde var."
Eddie sakin bir sesle konuştu, "Pencereyi düşünmüyorum. Kokain tuvalette. Yalnızca sen nereye bakacağını bilmiyorsun."
Andolini patronuna dönüp, "Üzgünüm, Bay Balazar. Bu beceriksiz, pek fazla gevezelik ediyor bence" dedi.

Balazar yardımcısını duymamış gibi yaparak Eddie'yi inceledi. Şişman adam derin düşüncelere dalmıştı.
Şapkadan tavşan çıkaran hokkabazları düşünüyordu.
Hokkabaz seyircilerden birini yanına çağırıp ona şapkanın boş olduğunu gösteriyordu. Olayda kesinlikle değişmeyen ne vardı? Şapkanın içinde ne olduğunu hokkabazdan başka kimse görmüyordu kuşkusuz. Ve bu çocuk ne demişti? Sizin tuvaletinize gireceğim... Oraya tek başıma gireceğim.
Bir hokkabazlık hilesinin nasıl yapıldığını Balazar genellikle öğrenmeyi istemezdi. Öğrenirse eğlence berbat olacaktı. Ama, genellikle böyleydi.
Burada berbat olmasını istemeyeceği bir hile bulunmuyordu.
Eddie'ye, "Pekiyi" diyerek sözünü sürdürdü; "Eğer uyuşturucu orada ise, git oradan al. Aynen şimdi olduğun gibi, çıplak kıçla (!) oraya gir!"
"İyi" diyen Eddie tuvaletin kapısına doğru yürüdü.
Balazar, "Ancak tuvalette yalnız olmayacaksın" diyince genç adam hemen duruverdi. Sanki şişman Balazar kendisine görünmez bir zıpkınla vurmuş gibi bedeni katılaşıyordu. Bunu görmek Balazar'ın yüreği için pek iyiydi. Çünkü, ilk kez bir şey çocuğun planına göre yürümüyordu. Balazar ekledi, "Jack da seninle birlikte tuvalete girecek."
Eddie hemen, "Hayır. Benim istediğim bu değildi" dedi.
Balazar incelikle ama buyurganca konuştu, "Eddie, bana 'Hayır" deme. Kesinlikle yapmam gereken bir şey bu!"

8

Silahşor, Tamam, dedi. Bırak o da gelsin. Ama... Ama.
Eddie kendisini güçlükle kontrol ediyor, neredeyse anlaşılmaz bir biçimde düşünmeye başlıyordu. Bu yalnızca Balazar'ın kendisine falsolu bir top atışı nedeniyle değil; genç adamın ağabeyi Henry için duyduğu endişe ve her şeyin üstünde giderek artan uyuşturucu gereksinimi nedeniyle oluyordu.
Bırak o da gelsin. Her şey iyi olacak. Dinle beni.
Genç adam, Roland'ı dinledi.

9

Balazar genç adamı gözledi: Zayıf, çıplak bir adam. Uyuşturucu düşkünlerinin tipik özelliklerini taşıyan çökük göğüslü bir bedenin üstünde yana eğik başı ve sersemce yürüyüşüyle Eddie şimdi kendine güvenini yitirmiş gibiydi. Yalnızca kendi işittiği sesi dinleyen bir çocuk gibi davranıyordu.
Benzeri bir düşünce Andolini'nin aklından biraz farklı şekilde geçti: Bu ne? Bu serseri, RCA Victory şirketinin eski plaklarındaki sahibinin sesi köpeğine benziyor.
Col Vincent kendisine genç adamın gözlerine ilişkin bir şeyler söylemek istemişti. Andolini ansızın adamını dinlemiş olmayı özledi.
Eddie kafasının içindeki sesleri dinliyorsa bu adamlar susmalı ya da genç adam onlara dikkat etmeliydi.
Sonunda Eddie, "Tamam" diyerek ekledi. "Sen de gel, Jack. Sana, Dünya'nın Sekizinci Harika'sını göstereceğim."
Gülümsedi, ancak bu gülümseyişe Enrico Balazar ve Jack Andolini zerre kadar aldırış etmediler.
"Öyle mi?" diyen Andolini belindeki kemerin arkasında bulunan silahlığından tabancasını çekerek yeniden sordu, "Ben mi şaşıracağım?"
Eddie'nin gülümseyişi iyice belirginleşti. "Oh, evet. Sanırım bu olay, senin külotunu yere düşürecek!" dedi.

10

Andolini tuvalete doğru giden Eddie'nin ardından yürüyüp genç adamı izledi. Sinirleri pek gergin olduğu için tabancasını Eddie'ye doğrultmuştu.
Eddie, "Kapıyı kapat" dedi.
Çirkin adam ona, "Siktir ol (!)" diyerek küfretti. Şimdi nedenini anlayamadığı bir olayın geçtiğini duyumsayarak korkmuş, yüzü kamyonette olduğundan daha uyanık bir görünüm kazanmıştı.
Bu kez Balazar'a dönen Eddie şöyle konuştu, "Anlaşıldı! Bu adam tuvaletin kapısını kapamayacak. Size güvenimi yitirmek üzereyim. Bay Balazar. Barda olasılıkla altı en iyi adamınızı tutuyorsunuz. Hepsinin de herhalde dörder adet silahı vardır? İkinizle birlikte sekiz kişi genç bir adamdan çekiniyor. Üstelik adam uyuşturucu kullanan bir çocuk..."
Bu sözlerden etkilenen Balazar, "Şu lanet olası kapıyı kapat, Jack" diye bağırdı.
Andolini bir tekme atıp kapıyı kapatınca Eddie, "Tamam" diyerek ekledi, "Sen bir erkek misin yoksa bir fare mi?..."
"Bu boktan (!) konuyu yeterince dinlemedim mi?" diyen Andolini sanki Eddie ile konuşmaz gibiydi. Tabancasını havaya kaldırmış, kabzasını genç adamın ağzına vurmak üzere nişanlamıştı.
Sonra çirkin adam tabancasını göğsüne doğru yaklaştırarak donar gibi kaldı. Col Vincent'in kamyonette ayırt ettiği şeyi şimdi o da görerek dişlerini birbirlerine bastırmıştı.
Eddie'nin gözleri kahverengiden maviye dönüşüyordu.

O anda alçak çıkan ama buyurgan bir ses, "Şimdi bu adamı yakala!" dedi. Bu ses Eddie'nin ağzından çıkmasına karşın aslında Eddie'nin sesi değildi.
Jack Andolini, Eddie ikiye bölünüyor diye düşündü. Bu adam ikiye bölünüyor; kahrolası herif ikiye....
Ancak bu düşüncesi omuzlarını Eddie'nin ellerinin kavrayışıyla yarıda kesildi. Aynı anda genç adamın bir metre gerisinde Andolini birdenbire bir deliğin varlığını sezinlemişti.
Yalnızca bir delik değildi bu. Boyutları bir deliğin de ötesindeydi.
Bu bir kapı idi.
"Neler oluyor Tanrı'm" diye söylenen Jack dua eder gibi mırıldanmıştı. Kapının açıldığı boşlukta, Balazar'ın duşunun birkaç metre ötesinde şimdi çatlayan dalgalarıyla bir plajı görebiliyordu. Buradaki kumsalda birtakım yaratıklar hareket halindeydi. Bunlar ıstakoza benzeyen yaratıklardı.
Çirkin adam tabancasını indirdi. Ancak Eddie'nin ön dişlerini dişetlerinden başlayarak kırmayı amaçlayarak vurduğu darbe genç adamın dudaklarını ancak ezip biraz kanamalarına neden olabilmişti. Çünkü, Andolini'nin tüm gücü bedeninden dışarı akar gibiydi. Çirkin adam bunu duyumsuyordu.
Eddie, "Göreceklerinin külotunu yere düşürteceğini sana söylemiştim" dedi ve sonra onu birden omuzundan çekti. Jackson anda genç adamın ne yapmak istediğini sezinlerdi. Ve kendisini kurtarmak üzere yabanıl kediler gibi çabaladı. Oysa geç kalmıştı. Her ikisi de kapıdan geçmek üzere yuvarlanıyorlardı. Gecenin içinde New York kentinin o alışılmış vızıltılı ve sabit kalan gürültüsü yerini dalgaların gidip gelen ve kumları oyan sesine, kumsalda dolaşan ve yarı karanlıkta güçlükle görülen korkutucu yaratıkların soru soran vızıltılı seslerine bırakıyordu.

11

Roland, Pek hızlı davranmalıyız yoksa kendimizi bir belanın göbeğinde buluruz demişti ve Eddie şimdi adamın ışık hızına yakın bir hızla harekete geçmezlerse tüm kozlarını yitireceklerini kast ettiğini anlıyor, kendisi de bu düşünceye katılıyordu. İş sıkı heriflere gelince Jack Andolini, Dwight Gooden'e benziyordu: Onu yerinden hoplatabilir, evet onu şoke edebilirdiniz, ama, onun ilk kazandığı oyun kalesine dönmesine izin verirseniz eninde sonunda Jack ağırlığım sizin üzerinize koyardı.
Roland genç adama ondan ayrılmış gibi bağırdı. Sol elle!
Anımsa! Sol elle! Sol elle!
Eddie ile Jack'ın birlikte geriye doğru tökezlediklerini, düştüklerini ve kayalıkta eğik zeminden plaja doğru yuvarlandıklarını, bu arada genç adamın Andolini'nin elindeki silahı kapmak için çabaladığını görüyordu.
Roland bu anda kendi dünyasına döndüğünde fiziksel bedeninin öldüğünü görse ve geç kalmış olduğunu sezinlese ne matrak olurdu diye düşündü. Böyle bir şeyi düşünmek için zaman geçti, geriye dönmek içinse çok geç...

12

Andolini başına neler geldiğini anlayamamıştı. Aklının bir bölümü kendisinin çıldırmış olduğuna emindi. Bir başka bölümü, Eddie'nin kendisine uyuşturucu verdiğini, gazla zehirlendiğini ya da buna benzer bir şey yaptığını düşünüyor, bir diğer bölümü de çocukluğunun pek öç alıcı Tanrı'sının sonunda şeytanlarını üzerine salıverdiğini ve onu bildiği dünyadan pek tuhaf bir acı çekme alemine gönderdiğine inanıyordu.
Sonra açık duran ve Balazar'ın tuvaletinden gelen ışıkları kayalık toprağın üzerine yayan kapıyı gördü ve geriye dönmenin olanaksızlığını anladı. Her şeyin ötesinde Andolini pratik bir adamdı. Bütün bunların ne anlama geldiğini daha sonra düşünecekti. Şu anda tek niyeti Eddie denen şu solucanı öldürmek ve kapıdan geçip kendi dünyasına geri dönmekti.
Şoke olduğu anda kendisinden boşalır gibi olan gücü geriye dönüyordu. Elindeki küçük ama pek etkili bir silah olan Colt Cobra marka tabancasını Eddie'nin almaya çalıştığını ve neredeyse bunda başarılı olacağını sezinledi. Küfredip bileğini geriye çekerek nişan almaya çalıştı. Ama, Eddie bir kez daha onun kolunu kaptı.
Andolini diziyle Eddie'nin sağ kalçasındaki büyük kasa bir darbe indirdi (pantolonunun pahalı gabardin kumaşı şimdi plajın kumlarıyla kirlenmiş ve buruş buruş olmuştu.) Kasındaki acı yüzünden Eddie kıvranıp haykırdı.
"Roland!" diye bağırarak ekledi, "Bana yardım et! Tanrı aş. kına bana yardım et!"
Andolini başını hızla çevirdi ve gördüğü şey bir kez daha dengesini yitirmesine neden oldu. Orada bir adam duruyordu... Ancak, bir adamdan çok hortlağa benziyordu. Üstelik dostça davranan bir hortlak da değildi. Ayakta sallanan bu kişinin suratı kül gibi beyazdı. Uzamış sakalları yüzünün bitkin görünüşünü kabalaştırıyordu. Gömleği yer yer yırtılmış, kurdeleler şeklinde sarkmış ve kaburgalarının görüntüsü adamın aşırı cılızlığını ortaya çıkarmıştı. Sağ eline kirli bir paçavra sarılıydı. Adam, hasta ve hatta ölmekte olan bir kişinin görünümündeydi. Ama, böyleyken bile Jack Andolini'nin kendisini az kaynatılmış bir yumurta gibi pelte şeklinde duyumsamasına yeterli olacak kadar sert ve dayanıklı biri gibi görünüyordu.
Ve bu şakacı adamın belinde bir çift tabanca bulunuyordu.
Bu silahlar yaşlı dağlardan daha eski, Yabanıl Batı müzesinden alınmış gibiydiler... Ama, ne olursa olsun birer tabancaydılar ve ateş edebilirdiler. Andolini ansızın beyaz suratlı adamla ilgilenmesi gerektiğini sezinledi... Eğer adam hortlaksa, eğer durum gerçekten öyleyse ortaya endişe edilecek bir şey çıkmayacaktı.

Andolini, Eddie'den kopmayı başardı ve birdenbire sağa doğru dönerek yuvarlandı. Üzerindeki ederi beş yüz dolarlık ceketinin yırtılan yerinden bir taşın bedenine verdiği acıyı duyumsadı.
Aynı anda Silahşor sol eliyle tabancasını çekti. Hasta ya da sağlıklı, uyanık ya da yarı uykulu olsun silahı çekişi her zamanki gibiydi: Roland bu konuda bir yaz gününde çakan şimşekten daha da hızlıydı.
Kendisini şaşkın ve hasta gibi duyumsayan Jack Andolini, Mahvoldum diye düşündü. Tanrım, bu adam şimdiye dek tanıdığım herkesten daha hızlı silah çekiyor! Mahvoldum, kutsal Meryem Ana! Bu adam beni öldürecek, öldü...
Paçavra giysiler içindeki adam sol elindeki tabancasının tetiğini çekti ve Jack Andolini düşündü (gerçekten düşündü.) Ne olduğunu bile anlayamadan ölecekti. Oysa, patlama yerine tabancadan yalnızca bir tıkırtı sesi gelmişti.
Silah ateş almamıştı.
Gülümsemeye başlayan Andolini dizlerinin üzerinde doğruldu ve tabancasını kaldırdı.
"Kim olduğunu bilmiyorum. Ancak, şimdi elveda diyerek kendi kıçını (!) öpebilirsin, lanet olası hortlak!" dedi.

13

Eddie titreyerek yerinde doğruldu ve oturdu. Çıplak bedeni almış olduğu darbelerle çiçek hastalığının neden olduğu kabarcıklar gibi kızarıklarla dolmuştu. Roland'ın tabancasını çektiğini görmüş, patlama sesi yerine çıkan tıkırtıyı duymuş, ardından Andolini'nin dizleri üzerinde doğruluşuna ve bir şeyler söyleyişine tanık olmuştu. O anda ne yaptığını kendisi de bilemeden eliyle bir taşı kavrayıverdi. Sonra, taşı kaldırdı ve olabildiğince sert bir şekilde fırlattı. Taş, Andolini'nin kafasının arkasında, tepesine yakın bir yere çarpıp geriye doğru sekti. Taze yaradan adamın şakağına doğru kanlar fışkırdı. Andolini ateş etti ancak böyle bir atışta kurşun ancak çıldırmışsa hedefi bulur ve Silahşor'u öldürebilirdi.

14

Silahşor Eddie'ye, Kurşun gerçekten çılgın değildi diyebilirdi. Sen de kurşunun rüzgârını yanağında duyumsamış olsaydın ona gerçekten çılgın diyemezdin.
Andolini'nin atışından irkilen Roland silahının horozunu geriye çekti ve bir kez daha tetiğe bastı. Bu kez fişek yatağındaki mermi ateş aldı, plaj boyunca kuru ama güvenilir bir ses yankılandı. Kayaların üzerine tüneyip uyuklayan martılar ürktü, bağrışarak havalandılar.
Silahşor'un kurşunu, Andolini düşünmeyi bırakıp atik davransa boşa gidebilirdi. Oysa düşünürken hareketsiz kalan çirkin adam iyi bir hedef oluşturmuş ve kafasına yediği mermiyle bir anda yana doğru devrilmişti. Silahşor'un silahının çıkardığı patlama sesi uzaklardan gelir gibiydi ama yeterince gerçek bir silah sesiydi. Roland'ı o ana değin duyumsadığı uyuşukluk durumundan kurtarmış, iki ayağının üzerinde iyice dikilmesine neden olmuştu. Bir eli (sağ eli) yıkıma uğramış ve yararsız kalmış olabilirdi. Oysa öbür elindeki tabanca yabanıl bir biçimde titreşiyor ve vuracak yeni bir hedef arıyordu.
Yere düşen Andolini, ilk olarak Eddie'ye uyuşturucu düşkünü ve kendisim her nasılsa bu çılgınların alemine getiren genç adamı gördü. Eddie orada ilk doğduğu günkü gibi çıplak olarak dikiliyor, serin serin esen deniz rüzgârında titriyor ve iki eliyle kendi kendisini sarıp ısıtmaya çalışıyordu. İyi. Jack Andolini burda ölebilirdi. Ama hiç değilse şu boktan (!) uyuşturucu düşkünü Eddie Dean'i kendisiyle birlikte öteki dünyaya yollayabilirdi.
Andolini tabancasını kaldırdı. Colt marka küçük tabanca şimdi kendisine on kilo ağırlıktaymış gibi geliyordu. Gene de silahını kaldırmaya başarabilmişti.

15

Bu da patlamayan bir kursun olmasa çok iyi olacak diye düşünen Silahşor asık suratlıydı. Bir kez daha tabancasının horozunu geriye çekti. Martıların cıyaklamalarının gerisinde tabancasının fişekliğinin dönerken çıkardığı yağlı bir tıkırtı sesini duydu.

16

Ancak bu kez de tabanca tutukluk yapmamış, kurşun ateş almıştı.

17

Silahşor, Andolini'nin kafasına değil elindeki silaha nişan almıştı. Karşıtlarının bu adama şimdi de gereksinip gereksinmediklerini bilmiyordu. Belki de onlar adama muhtaçtılar. Olasılıkla Balazar için Jack Andolini önemliydi. Ve Balazar pek tehlikeli bir kişi olduğunu ortaya koyduğu için tutulacak en iyi yol, en güvenlikle olanını seçmekti.
Şimdi ayağa kalkıp kumsal boyunca çığlıklar atarak yürüyen Andolini'yi izleyen Silahşor, Çok şanssızmışsın sen, Arkadaş! diye düşünüyordu. Çirkin adamın gömleği ve pantolonu kanlar içinde kalmıştı. Daha önce Colt Cobra marka

tabancayı tutan elinin avucundan aşağısı kopmuştu. Silah ise, şimdi işe yaramaz bir demir yığını olarak kumların üzerinde duruyordu.
Eddie şaşkınlıklar içinde kalmış durumda Jack Andolini'ye baktı. Artık Andolini'nin mağara adamlarınınkine benzeyen çirkin suratına bakan hiç kimse yanlış yargılara varmayacaktı. Çünkü adamın suratı da kalmamış gibiydi. Şimdi o yüzün yerinde birtakım parçalanmış etlerle ağzının yerinde küfürler savuran kara bir delik bulunuyordu.
"Tanrım! Ona ne oldu ki?"
"Benim kurşunum, tetiği çektiği onda onun tabancasının namlusuna vurmuş olacak" diyen Silahşor şu anda polis akademisinde balistik dersi veren bir profesör gibi kuru bir sesle konuşuyordu. "Sonuçta adamın silahının arka kesimi patladı. Sanırım, iki fişek aynı anda patladılar" diye ekledi.
"Onu vur" diyen Eddie şimdi öncekinden daha fazla titriyordu. Gerçi hava gecenin ayazıyla ve deniz rüzgârının etkisiyle pek soğuktu, üstelik genç adam çırılçıplaktı ama onu iliklerine kadar titreten Roland'ın sesindeki duyduğu buzdan ifade olmuştu. Sözünü şöyle sürdürdü; "Onu öldür! Tanrı aşkına adamı böyle perişan durumda bırakma!"
Silahşor bir kez daha buz gibi sesle konuştu, "Çok geç artık."
Ve Eddie başını yeniden Andolini'ye çevirdiğinde, kumsalda ıstakoza benzer yaratıkların çirkin adamın Gucci marka pahalı mokasen pabuçlarına saldırdıklarını gördü... Kuşkusuz adamın ayakları pabuçlarının içindeydi. Çirkin adam kollarını çırparak, haykırarak yere düştü. Yaratıklar açgözlülükle ona saldırır ve canlı canlı parçalayarak yerken bir yanda da sorguya çekiyorlardı: "Dad-a-çik? Did-e-çik? Dam-a-çam? Dod-a-çok?"
Eddie inler gibi konuştu, "Tanrı'm! Şimdi biz ne yapacağız?"
"Sen şimdi yanına Balazar adlı adama söz verdiğin kadar (burada Silahşor şeytan tozu dedi ama Eddie bunu kokain olarak algıladı) al. Yalnız bu sefer ben de seninle birlikte oraya gitmeliyim. Üstelik oraya kendim olarak gitmem gerekiyor."
"Vay canına! Bunu yapabilir misin?" diye soran Eddie hemen kendi sorusunu yanıtladı "Elbette yapabilirsin. Ama niçin?"
"Çünkü sen işi yalnız başına çözümleyemezsin" diyen Roland buyurgan bir sesle ekledi, "Buraya gel!"
Eddie bir kez daha dönüp şimdi kumsalda bir yığın oluşturan yaratıklara baktı. Aslında Jack Andolini'yi hiç sevmezdi. Gene de midesi bir fena oluyordu.
"Buraya gel!" diyen Roland sabırsızdı. "Zamanımız daralıyor ve ben de pek az hoşlandığım bir şeyi yapmak zorunda kalıyorum. Daha önce yapmadığım bir şey üstelik. Bunu yapabileceğimi kesinlikle düşünemezdim." Dudaklarını bükerek ekledi, "Böyle şeyleri yapmaya alışmam gerekiyor."
Eddie giderek daha çok kauçuktan yapılmış gibi duyumsadığı ayakları üzerinde yürüyerek kemikleri ortaya çıkmış bu adama doğru yürüdü. Silahşor'un derisindeki çıplak kesimler bembeyazdı ve karanlıkta parıldar gibiydi. Sen kimsin Roland? diye düşündü. Sen nesin? Sende duyumsadığım bu sıcaklığın nedeni ne? Yalnızca beden sıcaklığı mı? Yoksa bir tür deliliğin ateşi mi? Sanırım her ikisi de olabilir.
Tanrı'm. Genç adam bir uyuşturucuya gereksiniyordu. Dahası, uyuşturucu almayı hak etmişti.
"Neyi daha önce yapmamıştın? Nelerden söz ediyorsun?" diye sordu.
Roland, "Şunu al" diyerek sağ kalçasının üzerine doğru sarkan tabancayı gösterdi. Parmağı ile silahı işaret etmemişti. Çünkü tabancayı gösterecek işaret parmağı sağ elinde bulunmuyordu. Yerinde paçavralardan oluşmuş kirli bir sargı vardı. Silahşor sözünü şöyle sürdürdü, "Artık onun bana bir yararı kalmadı. Şimdi yararlı değil, belki ilerde de hiç yararlı olmayacak."
Eddie yutkundu ve güçlükle konuşabildi, "Ben... ben.... ona dokunmayı istemiyorum."
Silahşor tuhaf bir incelikle, "Ben de sana dokunmayı istemiyorum...." dedi ve ekledi, "Ama, korkarım ki ikimizin de başka seçeneği yok. Orada bir vuruşma olacak."
"Sahi olacak mı?"
"Evet" diyen Silahşor, Eddie'ye huzurlu bakışlarla bakarak bir kez daha konuştu, "Sanırım orada büyük bir vuruşma olacak."

18

Balazar giderek daha huzursuzlaşıyordu. İş uzun sürmüş, adamlar içerde çok uzun süre kalmışlardı. Ortalık pek sessizdi. Olasılıkla bir sokak ötede, birbirlerine bağıran insanların sesleri ve daha sonra belki de patlayan havaifişeklerin gürültüsü işitiliyordu. Ancak, Balazar'ın yaptığı türden bir işte çalışırsanız, havai fişeklerin gürültüsünü ilk düşünmeniz gereken şeylerden olmadığını bilirdiniz.
Bir haykırışı duyar gibi oldu. Bu, bir haykırış mıydı?
Aldırış etme. Bir sokak ötende olanların seninle ilgisi bulunmuyor. Yoksa git gide yaşlı bir kadına mı benziyorsun?
Ne olursa olsun sonuç aynıydı. Tüm işaretler kötüyü gösteriyordu. Pek kötüyü...
Kapalı tuvalet kapısına doğru seslendi; "Jack!"
Yanıt alamadı.
Çalışma masasının sol çekmecesini açtı ve oradan silahını çıkardı. Bu silahı Colt Cobra marka bir tabanca değildi. Meşin tabancalığa konacak boyutta bir silahtı ve 357'lik Magnum marka bir tabancaydı.
Daha sonra asıl kapıya doğru dönüp, "'Cimi seni istiyorum!" diye bağırdı.

Çekmeceyi vurup kapattı. Masanın üzerindeki iskambilden ev hafif bir tap sesi çıkararak devrildi. Balazar buna dikkat bile etmedi.
Yüz yirmi kiloluk 'Cimi Dretto girişi doldurarak kapıda göründü. Adam, Da Boss'un tabancasını çekmeceden çıkarmış olduğunu görünce kendi silahını hemen buruşuk ceketinin altından çekip ortaya çıkardı.
Balazar, "Claudio ile Tricks'i de isterim. Onları hemen buraya getir. Bu çocuk bir şeylerin peşinde..." dedi.
'Cimi onu, "Bir sorunumuz var" diyerek yanıtladı.
Gözlerini tuvaletin kapısından 'Cimi'nin üzerine kaydıran Balazar, "Başımda zaten birçok sorun var" diyerek ekledi, "Bu Yeni sorun da ne ki,'Cimi?"
'Cimi dudaklarım yaladı. En iyi koşullarda dahi Da Boss'a kötü haber vermeyi sevmezdi. Hele hele böyle bir durumda... Dudaklarını bir kez daha yalayarak, "İyi. Anlarsın ya..." diyerek duraksadı.
Balazar haykırdı, "Şu siktirici (!) sorunu hemen anlatacak mısın?"

19

Roland'ın verdiği tabancanın sandalağacı odunundan yapılmış kabzası öyle yumuşaktı ki, Eddie silahı tutarken az kalsın onu yere, ayak parmaklarının üzerine düşürüyordu. Tabanca tarih öncesi çağlardan kalma bir silaha benziyordu ve o denli ağırdı ki, genç adam onu ancak iki eliyle doğrultabileceğim biliyordu. Şöyle düşündü: Böyle bir silahın seğirdi mi beni en yakınımdaki duvara çarpar. Kuskusuz ateş alırsa... Oysa, genç adamın bir bölümü silahı tutmayı, tabancanın karanlık ve kanlı tarihçesini elinde duyumsamayı ve bu tarihçe içinde yer almayı istiyordu.
Bu bebeği elinde ancak en iyiler tutmuştu. Hiç değilse şu ana değin... diye düşündü.
Roland, "Hazır mısın?" diye sordu.
"Hayır, ama haydi harekete geçelim" diye yanıtlayan Eddie sol eliyle Silahşor’un sol bileğini kavradı. Bunun üzerine Roland ateşler içinde yanan sağ kolunu Eddie'nin çıplak omuzuna attı.
Birlikte geriye, kapı'ya doğru yürüdüler. Roland'ın rüzgârlı ve karanlık kumsalından Balazar'ın Eğik Kule adlı barının floresan lambayla aydınlatılmış özel tuvaletine doğru gidiyorlardı.
Eddie gözlerini kırpıştırarak ışığa alışmaya çalıştı ve öbür taraftan gelen 'Cimi Dretto'nun sesini işitti. "Bir sorumuz var" diyordu 'Cimi. Eddie Hepimizin de sorunları yok mu? diye düşündü ve sonra gözlerini Balazar'ın ilaç kutusuna dikti. Kutunun kapağı açık duruyordu. Genç adam, Balazar'ın Jack'a tuvaleti aramasını söylediğini ve Andolin'in barda bilmediğim bir yer var mı diye sorduğunu aklından geçirdi. Balazar adamını yanıtlamadan önce bir süre sessiz kalmıştı. Sonra orada, ilaç dolabının arkasındaki duvarda küçük, kaplamayla kaplı bir yer var. Bazı kişisel şeylerimi oraya koyuyorum, demişti.
Andolini metal kaplamayı açmış ama sonra kapamayı savsaklamıştı. Genç adam dönüp, "Roland" diye fısıldadı. Silahşor tabancasını kaldırdı ve namlusunu Sus! der gibi dudaklarına bastırdı. Eddie ses çıkarmamaya çalışarak dolabı karıştırdı.
Buradaki bazı kişisel şeyler şunlardı: Bir şişe dolusu fitil, Çocuk Oyunları dergisinin ağız sulandırıcı bir nüshası (kapağında sekiz yaşında iki çıplak kız çocuğu ağız ağıza öpüşüyorlardı)...ve sekiz, on paket Keflex. Eddie, Keflex'in ne olduğunu biliyordu. Her an bedenlerinin genelinde ya da bir kesiminde enfeksiyonlara açık olan uyuşturucu düşkünleri çoğunlukla Keflex! pek iyi bilirlerdi.
Keflex, antibiyotik türü bir ilaçtı.
Öte tarafta Balazar, "Başımda zaten birçok sorun var. Bu yeni sorun da ne ki, 'Cimi?" diyordu. Sesi, rahatsız olmuş bir kişinin sesiydi.
Eddie, Eğer bu terslik Balazar'ı nakavt etmeyecekse hiçbir şey adamı deviremez diye düşündü.Dolaptaki antibiyotik kutularını toparlayıp ceplerine doldurmak ister gibi bir hareket yaptı. O anda çıplak olduğunu ve cepleri bulunmadığını sezinleyerek gülme sayılmayacak kısa bir kıkırtı koyverdi.
İlaçları lavaboya doldurdu. Daha sonra onları buradan alacaktı.... Kuşkusuz, bu işte daha sonra olacaksa.
'Cimi, "İyi. Anlarsın ya..." diyordu.
Balazar bağırıyordu, "Şu siktirici (!) sorunu hemen anlatacak mısın?"
'Cimi, "Sorun çocuğun ağabeyi" diyince Eddie elinde son iki Keflex kutusuyla donup kaldı. Kafasını havaya kaldırdı. Şimdi genç adam, RCA Victor'un Sahibinin Sesi plaklarındaki köpeğe her zamankinden daha çok benziyordu.
Balazar sabırsız bir sesle sordu, "Henry'e ne oldu?"
'Cimi, "Öldü" diye yanıtladı.
Eddie, Keflex kutusunu lavaboya attı ve Roland'a döndü.
"Onlar ağabeyimi öldürdüler" dedi.

20

Balazar, 'Cimi'ye önemli şeylerle ilgilenmesi gerektiği şu anda kendisini bir sürü işe yaramaz pislikle uğraştırmaması gerektiğini söylemek üzere ağzını açmıştı. O anda 'Cimi ile birlikte öte yanda çocuğun söylediği sözleri işittiler: "Onlar ağabeyimi öldürdüler."

Ansızın Balazar beklediği uyuşturucuyu, yanıtlanmamış soruları ve sorunun bu tuhaf noktaya nasıl geldiğini umursamaz bir ruhsal duruma girerek bağırmaya başladı.
"Eddie'yi öldür, Jack!"
Bağırışına yanıt alamadı. Sonra genç adamın şunları söylediğini bir kez daha duydu: "Onlar ağabeyimi öldürdüler. Onlar Henry'i öldürdüler."
Balazar o anda Eddie denilen çocuğun Jack ile değil başka bir kişiyle konuştuğunu anladı.
'Cimi'ye dönüp, "Tüm adamları buraya getir" diyerek ekledi, "Hepsi gelsinler. Şu oğlanın kıçını (!) kavuracak ve öldüğünde kendim onu mutfağa götürüp kafasını keserek bedeninden ayıracağım."

21

Hükümlü, "Onlar ağabeyimi öldürdüler" demiş ve Silahşor yanıt vermemişti. O yalnızca çevresine bakınıyor ve düşünüyordu: Lavabodaki ilaçlar. Onlara gereksiniyorum ya da Eddie benim onlara gereksindiğimi düşünüyor. İlaç kutuları. Unutma Unutma onları.
Yandaki bürodan, "Eddie'yi öldür!" bağırışı duyuldu.
Ne Eddie ne de Silahşor bu bağırışı önemsediler.
Eddie, "Onlar ağabeyimi öldürdüler. Onlar Henry'i öldürdüler" dedi.
Öbür tarafta Balazar şimdi Eddie'nin kafasını kesip bir anı gibi saklamaktan söz ediyordu. Silahşor bu sözleri duyunca tuhaf bir rahatlık duyumsadı: Öyle görülüyordu ki, bu dünyadaki her şey kendi dünyasından farklı değildi.
'Cimi denen kişi kabaca öteki adamları yanına çağırıyordu. Koşan ayakların çıkardığı incelikten yoksun patırtılar duyuluyordu.
Roland Eddie'ye, "Burada dikilmeyi mi yoksa bir şeyler yapmayı mı istersin?" diye sordu.
"Oh, bir şeyler yapmayı isterim" diyen Eddie, Silahşor'un kendisine verdiği tabancayı doğrulttu. Yalnızca birkaç dakika önce bunu yapabilmek için iki elini birden kullanması gerektiğini düşündüğü halde şimdi bunu kolayca gerçekleştirdiğini görmüştü.
"Yapmak istediğin ne ki?" diye soran Silahşor'un sesi kendi kulağına bile yabancı gelmişti. Adamcağız hastaydı, ateşler içinde yanıyordu. Ancak, şimdi duyumsadığı ateş her zaman bildiği türdendi. Böyle bir ateş onu Tull'da da egemenliği altına almıştı. Oradaki olay, bir meydan savaşı gibiydi. Tüm düşünceleri sisler altında bırakıyor, her şeyi unutturarak insanı yalnızca ateş etmeye itiyordu.
Eddie sakin bir sesle konuştu, "Savaşa gitmek istiyorum."
"Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun ki" diyen Roland ekledi, "Ama, öğreneceksin. Şu küçük kapıdan büroya geçtiğimizde en sağa doğru gidersin. Ben sola gitmek zorundayım, elim yüzünden...
Genç adam başını eğip onayladı. Ve savaşmaya gittiler.

22

Balazar bürosuna Eddie'nin ya da Andolini'nin veya her ikisinin birlikte dönmesini bekliyordu. Eddie ile birlikte tümüyle yabancı, uzun boylu, kirli gri renkli saçlı ve yüzü yabanıl, Tanrı tarafından sert bir taşla kesilmiş gibi olan bir kişinin gelmesi hiç beklemediği bir şey olmuştu. Bar sahibi bir an için nereye ateş edeceğini bilemedi.
Oysa, 'Cimi'nin böyle bir sorunu bulunmuyordu. Da Boss, Eddie'ye pek içerlemişti. Bundan ötürü 'Cimi önce Eddie'yi haklayacak sonra diğer serserinin gereğine bakacaktı. Düşünceli bir tavırla genç âdâma doğru döndü ve otomatik tabancasının tetiğini üç kez çekti. Tabanca titredi ve havada parıldadı. Eddie dev adamın kendisine doğru döndüğünü görmüş ve deliler gibi kendisini döşemeye doğru fırlatmıştı. Bu hareketi yaparken disko yarışmalarındaki gençler gibi davranmış, ancak tüm John Trovolta giysilerini ve hatta iç çamaşırlarını giyinmemiş olduğunu unutmuştu. Yere çarparken önce dizlerinin yandığını duyumsadı. Sonra yere sürtünen tüm derisi sızladı.
Genç adam, Benim çıplak olarak ve uyuşturucuya gereksinim duyarken ölmeme izin verme, Tanrı'm diye dua etti. Böyle bir duanın küfür gibi kötü olduğunu biliyordu. Gene de kendisini engelleyemedi: Öleceğim, biliyorum. Ama, lütfen yalnızca bir kez daha uyuşturucu almama izin ver, Tanrı'm!...
Silahşor'un elindeki tabanca gümbürdedi. Plajda silahın sesi yüksek çıkmıştı. Oysa, burada kulakları sağır ediciydi. 'Cimi boğulur, soluksuz kalır gibi bir sesli, "Vay canına!" diye bağırdı. O durumda bağırabilmiş olması bile şaşırtıcıydı. Sanki birisi balyozla fıçıya vurup delik açmış gibi adamın göğsünde birdenbire koca bir delik açılmıştı. Gelincikler çiçek açarmış gibi gömleğinin üzerinde kırmızı lekeler oluşuyordu. Adam üst üste, "Vay canına! Vay canına! Vay...." dedi.
Claudio Andolini yaralanan adamı yana doğru itti. 'Cimi tak sesi çıkararak yere düştü. Balazar'ın duvardaki çerçeveli resimlerinden ikisi parçalanmıştı. Bunlardan birisi, Da Boss'u Polis Atletleri Ligi ziyafetinde sırıtkan bir gence Yılın Sporcusu Kupasını verirken çekilmiş olan fotoğrafı içeriyordu. Bu resim 'Cimi'nin kafasına düştü ve camları parçalanıp yaralı adamın omuzlarına dağıldı.
'Cimi bir kez daha baygın bir sesle, "Vay canına!" dedi ve dudaklarından kabarcıklar halinde kanlar sızdı.
Claudio'yu Balazar'ın bürosuna gelirken Triks ile muhasebe bürosunda bekleyen adamlardan biri izlemişti. Claudio'nun her iki elinde otomatik tabancalar vardı. Muhasebecinin bürosundan gelen adam Remigton marka kısa namlulu bir

avtüfeği taşıyordu. Tricks Postino'da ise, görkemli bir Rambo makinesi , yani M-16 seri ateşlenen bir saldırı silahı bulunuyordu.
"Ağabeyim nerede, siktirici (!) iğne düşkünü!" diye haykıran Claudio Andolini ekledi, "Jack'e ne yaptın?" Ancak adam sorduğu soruların yanıtlarıyla pek fazla ilgili değildi. Çünkü bir yandan bağırırken öte yandan elindeki silahları ateşlemeye başlamıştı. Eddie, Ben öldüm diye düşünmeye başlarken Roland bir el daha ateş etti. Qaudio Andolini kendi kan bulutu içinde kalıp geriye doğru bükülürken otomatik silahları elinden fırlayıp Balazar'ın çalışma masasına doğru kayıp gitti. Önce iskambillere çarpıp yerdeki halının üzerine düştüler. Claudio'nun bedeni arka tarafındaki duvara çarpmadan bir saniye önce bağırsaktan o duvara vurmuştu.
Balazar haykırıyordu, "Onu öldürün! Hortlağı vurun! Çocuk tehlikeli değil! O yalnızca kıçı (!) çıplak bir uyuşturucu düşkünü! Hortlağı vurun! Önce onu ortadan kaldırın!
Bunları söyledikten sonra Balazar kendi. 357'lik silahını iki kez ateşledi. Magnum da, Roland'ın silahı kadar gürültü çıkarmıştı. Mermiler, Silahşor'un önünde çömeldiği duvarda düzgün delikler açmadı. Ağaç taklidi kaplamanın üzerinde ve Roland'ın iki yanında biçimsiz oyuklar oluşturdular. Oyuklardan özel tuvaletin beyaz ışığı göründü.
Roland silahının tetiğini çekti.
Yalnız bir tıkırtı oldu.
Silah ateş almamıştı.
Silahşor, "Eddie!" diye bağırdı ve genç adam elindeki silahı doğrultarak tetiği çekti.
Patlama o denli gürültülü oldu ki, genç adam bir an için, Jack Andolini'nin elinde olduğu gibi tabanca parçalandı sandı. Silahın seğirtimi kendisini arka tarafındaki duvara çarpmamış, gene de kolunu yabanıl bir bükülüşle havaya doğru kaldırıp tüm pazı kaslarını ansızın gerginleştirmişti.
Genç adam, Balazar'ın omuzunun kırmızı bir püskürtü biçiminde dağıldığını gördü ve bar sahibinin yaralı kedilerininkine benzer çığlığını işitti. Ve ona doğru dönüp bağırdı: "Uyuşturucu düşkünü tehlikeli değil! Öyle demiştin, değil mi? Öyleydi, değil mi, duygusuz pislik? Sen benimle ağabeyimi yamyassı etmek istemiştin! Kimin tehlikeli olduğunu sana göstereceğim! Sana göstereceğim!..."
Muhasebe bürosundan gelen adam elindeki av tüfeğini ateşleyince odada bir el bombası patlamış gibi oldu. Patlama büronun duvarları ile tuvaletin kapısında yüzlerce minik delik açarken Eddie olduğu yerde yuvarlandı. Çıplak teni patlama nedeniyle birkaç yerinden dağlanmıştı. Ve genç adam av tüfekli kişi kendisine daha yakın olsa saçma kurşununun bedeninde açacağı izlerle buharlaşabileceğini aklına getirdi.
Sonra, Lanet olsun! Zaten ölmüşüm ben diye düşündü. Av tüfekli adam silahıyla uğraşır ve yeni bir mermiyi fişekliğe sürerken onu gözledi. Adam sırıtıyordu. Dudaklarının arasından görünen dişleri sapsarıydı. Eddie onun uzun süredir diş fırçası kullanmadığını da düşündü.
Tanrı'm dişleri sapsarı olan bir adama kendimi öldürteceğim. Üstelik bu adamın adını bile bilmiyorum. Ama, hiç değilse Balazar'ı vurdum. Hiç değilse bunu yapabildim, diye düşünen Eddie, Roland'ın bir kez daha ateş edip etmediğini anımsamaya çalıştı.
Tricks Postino neşeli bir sesle bağırdı: "Onu vuracağım! Önümü aç Dario!" Dario onun önünü daha açmadan Tricks elindeki görkemli Rambo makinesi ile ateş etmeye başladı. Makineli tüfeğin korkunç gürleyişi Balazar'ın bürosunu doldurdu. Bu ateş barajının ilk sonucu olarak Eddie Dean'ın yaşamı kurtuldu. Dario genç adama doğru kaymış ve Tricks tetiğini çeker çekmez arkadaşını ikiye biçerek öteki dünyaya göndermişti.
Balazar, "Ateşi kes, sersem herif!" diye haykırdı.
Oysa Tricks patronunu ya işitmedi ya da ateşi kesemedi ya da kesmek istemedi. Adam dudaklarını gerip geriye doğru öyle çekmişti ki, tükrüğü ile ıslanıp parıldayan iri dişleriyle ağzı bir köpek balığının ağzına benziyordu. Büroyu bir uçtan öteki uca taramış ve duvar kaplamalarını toz haline getirmiş, duvarlarındaki çerçeveli resimleri cam parçacıklarına dönüştürmüş ve tuvaletin kapısının menteşelerini koparmıştı. Balazar'ın duş kabininin buzlu camı patladı. Bar sahibinin bir zaman gurur duyduğu kupa, mermiler içinde geçerken gong çalar gibi bir ses çıkardı.
Filmlerde insanlar, birbirlerini ellerindeki atışları seri silahlarla öldürürler. Gerçekte böyle olaylar pek seyrek yaşanır. Eğer böyle olursa (Dario'nun tanık olduğu gibi. Ne yazıktır Dario bir kez daha tanıklık edemeyecekti?), olay atılan ilk dört ya da beş mermiyle gerçekleşir. İlk dört, beş mermiden sonra atıcı (güçlü bir kişi olsa bile) silahını kontrol etmek isterken iki şeyle karşı karşıya kalır. Tüfeğin namlı ağzı kalkmaya başlar ve atıcı hangi şanssız omuzu ile silahın seğirdimini karşılayacaksa ona göre sağa ya da sola doğru döner. Kısaca yalnızca geri zekalı biri ya da film yıldızı böyle bir silahı kullanmayı seçer. Bu deneme, hava basınçlı bir delme aracıyla insana ateş etmeye benzer.
Eddie bir an için kıpırdayamadan bu şapşallık örneğine baktı. Sonra diğer adamların kapıda Tricks'in arkasına toplandıklarını gördü ve Roland'ın silahını kaldırdı.
Pek çok film seyretmiş olan ve kafasındaki senaryo ile gerçeği birbirlerinden ayırt edemeyen bir adamın isterili neşesiyle Tricks, "Onu hakladım! Onu vurdum! Onu..." diye bağırdı.
Eddie tetiği çekti ve Tricks'i kaşlarının üzerinden başlamak üzere buharlaştırdı. Adamın davranışları göz önüne alındığında verdiği karşılık pek aşırı bir davranış olmamıştı.
Genç adam, Tanrı'm, bu silah ateş ettiğinde karşısındaki şeylerin içinde gerçek delikler açıyor diye düşündü.
Eddie'nin sol tarafından bir gümbürtü daha geldi. Sanki kızgın ağızlı çelik bir kalem genç adamın az gelişmiş sol pazısını yakıp geçmişti. Hükümlü, Balazar'ın üzerine iskambil kartları saçılmış olan çalışma masasının bir köşesine

sinip Magnum tabancasını kendisine doğru doğrultmuş olduğunu gördü. Omuzu kanlar içinde kalırken Magnum bir kez daha gümbürdüyor ve Eddie iyice yere doğru siniyordu.

23

Roland çömelmiş ve kapıdan içeri ilk giren adama nişan alarak tetiği kavramıştı. Daha önce silahındaki ateş almayan mermiyi çıkarmış, tabancasına yeni kurşunları doldurmuştu. Bu işi eli ile ve dişinin yardımıyla yapmıştı. Balazar, Eddie'yi vurmuştu. Roland, Eğer bu mermiler de ateş almazlarsa ikimiz de bittik diye düşündü.
Oysa, işleri bitmemişti. Elindeki silah gürledi ve seğirdim yaptı. Kurşunu yiyen Jimmy Haspio öldüğü yerde dönüp yıkıldı. Ölmekte olan parmaklarının arasından 45'lik tabancası fırladı.
Roland öbür adamın geriye doğru çekildiğini gördü ve döşemeye saçılmış olan tahta ve cam parçalarının arasından süründü. Silahını belindeki tabancalığına koymuştu. Eksilen parmakları yüzünden tabancasını bir kez daha doldurmak ona tatsız bir şaka gibi geliyordu.
Eddie o ana değin işi iyi başarmıştı. Silahşor genç arkadaşının çıplak olduğu gerçeğini düşünerek onu takdir ediyordu. Bu; çıplak bir kişi için güç, kimi zaman olanaksız bir işti.
Silahşor, Claudio Andolini'nin elinden düşen silahlardan birini yerden kaptı.
"Hey, geriye kalanlar, ne bekliyorsunuz?" diye bağıran Balazar ekledi, "Bitirin şu heriflerin işini!"
Dev cüsseli George Biondi ile muhasebe bürosundaki diğer adam kapıdan içeri koşarak girdiler. Biondi'nin yanındaki adam İtalyanca konuşarak yüksek sesle bir şeyler söylüyordu.
Roland çalışma masasının köşesine kadar süründü. Eddie doğrulup kapıya doğru nişan aldı. Roland, Eddie Balazar'ın nerede olduğunu biliyor. Balazar ise, yalnızca birimizin silahlı olduğunu sanıyor. İşte bu yüzden birisi daha, senin tarafından öldürülmek üzere hazır, bekliyor, Roland. Bu kadar kişinin sadakada sana öldürülmek üzere kendilerini teslim etmeleri için ne yaptın? diye düşündü.
Balazar şimdi yan tarafında Silahşor’un kendisini beklediğini düşünemeden yerinde doğruldu. Tek niyeti, bu felaketi başına getiren Tanrı'nın cezası uyuşturucu düşkünü genç adamın işini bitirmekti.
Silahşor, "Hayır!" diye seslendi ve Balazar yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi görülerek ona döndü.
Elindeki Magnum tabancayı çeviren Balazar, "Lanet olsun sana!" diye söylendi. Roland, Claudio'nun otomatik tabancasıyla dört el ateş etti. Bu, oyuncak tabancalardan pek de iyi olmayan ucuz bir silahtı. Böyle bir silaha dokunmak bile insanın elini kirletilmiş gibi oluyordu. Ama belki de böyle nefret edilesi bir insanı tiksindirici bir silahla öldürmek uygun olacaktı.
Enrico Balazar yüzünde son bir şaşkınlık ifadesi olarak yığıldı, kaldı. Ölmüştü.
Eddie, "Merhaba, Georgi Biondi!" diye seslenerek Silahşor’un silahının tetiğini çekti. O sevindirici gürleme bir kez daha duyuldu. Eddie çılgınlar gibi düşündü: Çok şükür bu silahta patlamayan mermi bulunmuyor. Sanırım iyi silahı ben almışım. yediği kurşun nedeniyle ayakları yerden kesilen George aynen bowling oyunundaki dokuz kukanın yuvarlanışı gibi yanındaki adamın üzerine devrildi. Bu kez Eddie akıldışı ama pek inandırıcı bir duyumsamayla düşündü: Roland silahını pek büyülü, tılsımlı bir biçimde tutuyor. Bu yüzden, o silahını böyle tuttukça kimse bizleri incitemez.
Daha sonra ortalığa sessizlik egemen oldu. Bu sessizliğin içinden ve dev George'un altından gelen bir iniltiyi Eddie işitti (George, Rudy Vechio adlı ufak tefek şanssız adamın üzerine düşerken adamcağızın üç kaburgasını da kırmıştı.) Ayrıca, genç adam kulağında çınlayan bir zil sesini duydu. Bu sesi bir kez daha duyup duymayacağını merak etti. Duyduğu sese oranla, genç adam şimdiye değin bulunduğu en gürültülü rock konserinde duyduğu sesleri bir sokak ötede çalan bir radyo sesi kadar hafif buluyordu.
Balazar'ın bürosu artık hiçbir biçimde tanımlanamazdı. Daha önceki işlevleri kesinlikle sona ermişti. Eddie çevresine böyle bir durumu ilk kez görmüş genç bir insanın irileşmiş, şaşkın gözleriyle bakarken Roland yaşamında hep böyle durundan görmüş olduğu için hiç de şaşkın değildi. İster topla, tüfekle, kılıçla ve baltalı kargıyla binlerce insanın birbirini öldürdüğü savaş alanı; isterse beş, altı kişinin birbirine silah çektiği küçük bir odada olay gerçekleşsin sonuç hep aynı oluyor, geriye yeni bir ölüler yuvası, barut ve pişmemiş etin çıkardığı kötü koku kalıyordu.
Büro ile küçük tuvaletin arasındaki duvardan geriye yalnızca birkaç payanda kalmış, her yana kırılmış camlar saçılmıştı. Tricks Postino'nun gürültücü ama yararsız M-16 tüfeğiyle haşat olmuş tavan kaplamaları soyulmuş deri parçaları gibi sarkmaktaydı.
Eddie kuru kuru öksürdü. Şimdi dışardan gelen diğer sesleri, heyecanlı tartışmaları, sokakta birbirine bağıran insanları ve uzaktan bir sirenin bağırışını duyuyordu.
Silahşor, "Kaç kişi öldü?" diye sorup sözünü sürdürdü, "Hepsini haklayabildik mi?"
"Evet, sanırım."
O anda koridordan, "Senin için bir şeyim var, Eddie!" diye bağıran Kevin Blake'in sesi işitildi. "Senin bunu bir anı, bir hediye gibi isteyebileceğini düşündüm. Bilirsin ya!..." Balazar'ın küçük kardeş Eddie için isteyip de yapamadığını Kevin Blake, büyük kardeş Dean için yapmıştı. Şimdi Hery'nin kesik kafasını büro kapısından içeri fırlatıyordu.
Eddie içeri atılanın ne olduğunu görünce acı bir çığlık attı. Çıplak ayaklarına batan cam ve tahta parçalarına aldırış etmeden kapıya doğru koşarken bir yandan çığlıklar atıyor bir yandan da tabancasındaki son kurşunu ateşliyordu.
Roland, "Yapma Eddie!" diye bağırdı ama genç adam onu duymadı. Zaten bir şey işitecek durumda değildi.

Tabancasının fişek yatağında patlamayan bir mermiye rastlamıştı. Ama Eddie o anda Henry'nin ölmüş olduğunun dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Adamlar Henry'i öldürmüş, kafasını kesip bedeninden ayırmışlardı. Namussuz bir orospu çocuğu (!) suçunun bedelini ödeyecekti. Evet, buna inanabilirdiniz.
Bu nedenle genç Eddie kapıya doğru koştu. Bir kez daha tetiği çekti. Sol ayağının kanlar içinde kaldığını ve Kevin Blake'in büroya girerek diz çöküp .38'lik Llama marka tabancasını doğrulttuğunu görmeyerek hiçbir şeyin farkında olmadı. Kevin Blake kızıl saçlı bir adamdı ve şimdi sırıtıyordu.

24

Roland, Aşağı doğru ateş etmeliyim diye düşündü. Elindeki güvenilmez oyuncaklar ancak doğru tahminde bulunursa hedefi vuracak kadar şanslı olabilecekti.
Balazar'ın adamının kurduğu düzenin Eddie'yi ortaya çıkaracağını görünce Roland dizlerinin üzerinde yükselmiş ve sol elini sağ bileğinin üzerine koyarak silahını dengelemişti. Bu yüzden sağ elinde oluşan acıya aldırış bile etmiyordu. Tüm şansları bu olacaktı. Bundan dolayı duyumsadığı acıya aldırış etmemeliydi.
Sonra, kızıl saçlı adam gülümseyerek büro girişine yerleşti. Her zamanki gibi durum Roland'ın aklını başından almıştı. Düşmanını gözleriyle görmüş, anında elindeki silahı ateşlemiş ve kızıl saçlı Kevin Blake gözleri açık, alnında mavi bir delikle koridora serilip kalmıştı. Şimdi Eddie yerdeki adamın başında dikiliyor, bağırıp küfürler savuruyor ve sandal ağacından kabzası olan büyük tabancasının tetiğini sanki kızıl saçlı adam yeterince ölmemiş gibi çekip duruyordu. Oysa tabancadan tıkırtıdan başka bir şey gelmemekteydi...
O anda Silahşor, Eddie'yi ikiye biçecek bir yaylım ateşini bekledi. Ama, böyle bir ateş seli gelmeyince işin gerçekten bittiğine inandı. Eğer Balazar'ın başka adamları da kalmışsa onlar çoktan tabanları yağlamış olacaktı.
Yorgun bir tavırla ayağa kalktı. Silkindi ve Eddie Dean'in bulunduğu yere doğru ağır ağır yürüdü.
"Kes artık!" dedi.
Eddie onu dinlemeyip yerdeki adama tetik çekmeyi sürdürdü.
"Kes artık, Eddie! Adam öldü. Hepsi öldüler. Senin ayağın kanıyor."
Gene de genç adam onu dinlemiyor ve tabancanın tetiğini çekip duruyordu. Bu arada dışardaki gürültüler ve siren sesleri iyice yaklaşmıştı.
Silahşor uzanıp tabancayı almak istedi. Eddie ona doğru döndü ve Roland daha ne olduğunu anlayamadan genç adam elindeki tabancayla onun başının yan tarafına vurdu. Roland bir anda başından kanların akmakta olduğunu duyumsadı ve yere çökmemek için duvara dayanmak zorunda kaldı. Ayakta kalmak için uğraşıyordu. Buradan olabildiğince çabuk çıkmak zorundaydılar. Tüm çabasına karşın, Roland duvara dayanmış durumda yere doğru kaydı ve kısa bir süre gri renkli bir selin altında kalır gibi oldu.

25

İki dakikayı geçmeyen süreyle bu durumda kaldı ve sonra aklını başına toparlamayı, ayaklarının üzerinde dikilmeyi başardı. Şu anda Eddie koridorda değildi. Roland'ın kocaman tabancasını kızıl saçlı adamın göğsünün üzerine koymuştu. Silahşor eğildi, üzerine gelen yeni bir baş dönmesi dalgasıyla savaşarak silahını aldı ve sonra beceriksiz bir beden dönüşüyle uzanıp silahını tabancalığa soktu.
Yorgun bir tavırla içini çekti ve düşündü: Lanet olası parmaklarımı geriye istiyorum!
Bürodaki döküntü arasında geriye doğru yürümeye çalıştı ama yapabildiği en iyisiyle tökezlemelerden oluşmuş bir ilerleme şeklinde oldu. Durdu, yere eğilip Eddie'nin giysilerini toparladı ve onları sol kolunun altında tutmaya çalıştı.
Dışardaki sesler binaya kadar varmıştı. Roland, adamların belki de asker olduğunu, bir şerifin müfrezesini oluşturduklarını ya da buna benzer kişiler olduklarını düşündü. Ancak, her zaman için bunları n Balazar'ın diğer adamları olması ihtimali de bulunuyordu.
Kısık bir sele; "Eddie!" diye seslendi. Şimdi Eddie'nin silahının vurduğu yerde, alnında oluşan şişin yanı sıra daha da kötüsü gerçekleşmiş yeniden gırtlağı yanmaya ve bir nabız gibi atmaya başlamıştı.
Eddie ona aldırış etmiyordu. Genç adam gittiği yerden geri gelmiş, koridorda oturmuş ve ağabeyinin kesik başını kucağına koymuştu. Tüm bedeniyle titriyor ve hıçkırarak ağlıyordu. Silahşor, kapıya baktı, onu göremedi ve korkuya benzer kötü bir sarsıntıyı duyumsadı. Sonra anımsadı: Her ikisi birlikte bu tarafta iken kapıyı oluşturmanın tek yolu Eddie ile fiziksel bir temas kurmaktan geçiyordu.
Genç adama dokunmak için uzandı ama Eddie ondan uzaklaşmak üzere büzüldü. Şimdi de ağlıyor ve "Bana dokunma" diyordu.
"Eddie, her şey sona erdi. Adamların hepsi öldüler. Senin ağabeyin de öldü."
"Ağabeyimi onlardan ayrı tut!" derken Eddie çocuklar gibi feryat ediyordu. Genç adam şimdi bir titreme nöbeti daha geçirmekteydi. Kesik başı kucağına almış, beşikte sallar gibi sallıyordu. Buğulu gözlerini Silahşor’a doğru kaldırmıştı.
"Her zaman ağabeyim bana bakıp sahip olmuştu" derken öylesine hıçkırdı ki, Silahşor onun sözlerini güçlükle anlayabildi. "Her zaman öyle olmuştu. O yıllarca bana bakıp gözettikten sonra şimdi bir kez olsun neden ben ona sahip çıkamadım?"

Roland asık suratla düşündü: Tamam. O sana sahip çıkmış. Orada oturup sıtma ağacını sallayarak elma yiyen biri gibi sana bakmış. Sana öyle bakmış ki...
Düşünmeyi kesip, "Gitmek zorundayız" dedi.
"Gitmeli miyiz?" diye soran Eddie'nin yüzüne şimdi ilk kez belli belirsiz bir anlayış gelmişti. Bunu ardından ansızın gelen bir korku izledi. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Özellikle o ıstakozların Jack'ı yedikleri yere gitmeyi hiç istemiyorum," diye ekledi.
O anda birisi barın kapısını vuruyor ve açılması için bağırıyordu.
Silahşor, "Yoksa burada kalıp tüm ölü bedenleri adamlara açıklamayı mı yeğlerdin?" diye sordu.
"Buna aldırış bile etmem. Henry olmayınca benim için hiç fark etmiyor."
"Belki senin için fark etmez" diyen Roland ekledi, "Ama, işin içine karışan diğer kişiler de var, Hükümlü."
Eddie, "Beni bu adla çağırma!"diye bağırdı.
"İçinde bulunduğun hücreden dışarı çıkabildiğini bana gösterinceye değin seni bu adla çağıracağım!" derken Roland da bağırarak karşılık veriyordu. Bağırması boğazını hırpalamıştı. Gene de bağırarak sözlerini sürdürdü; "O kokuşmuş eti at ve çocuklar gibi ağlamayı kes!"
Eddie yanakları ıslak, gözleri irileşmiş ve korku dolu bakışlarla ona baktı.
Dışardan hoparlörlerle yükseltilmiş bir ses, "BU SİZİN SON ŞANSINIZDIR!" dedi. Bu da Eddie'ye bir gösterinin korkutucu sesi gibi gelmişti. "S.W.A.T EKİBİ GELDİ. YİNELİYORUM, S.W.A.T. EKİBİ GELDİ."
Eddie sakin bir sesle Silahşor'a sordu. "Kapının öbür tarafında benim için ne var? Haydi, anlat. Bana anlatabilirsen, belki de seninle birlikte gelirim. Ama yalan söylersen hemen seni anlarım."
"Belki de ölüm var orada" diyen. Silahşor ekledi, "Ancak, ölüm başına gelene değin sanırım orada sıkılmayacaksın. Benimle birlikte bir serüvene katılmanı istiyorum. Kuşkusuz her şey ölümle sonuçlanacak. Dördümüz için değişik bir yerde ölüm gelecek. Ama bizler ne olursa olsun kazanmaya çalışmalıyız." Bu sözleri söylerken gözleri parıldamıştı.
"Eğer kazanırsak, Eddie, tüm düşlerindeki inancının ötesinde bir şeyi göreceksin."
"Ne gibi bir şeyi?"
"Kara kule'yi."
"Bu kule nerede?"
"Beni bulduğun plajdan uzak bir yerde. Ancak, ne kadar uzakta olduğunu ben de bilmiyorum."
"Karakule nedir?"
Onu da bilmiyorum. Belki de bir tür... kol demiri olabilir. Tüm var oluşu bir arada tutan merkezi bir tekerlek dingil çivisi gibi. Tüm var oluşu, tüm zamanlarda ve bütün büyüklüğüyle..."
"Pekiyi. Dört kişi demiştin. Bizden başka iki kişi kimler?"
"Onları henüz tanımıyorum. Çünkü henüz çizilmediler."
"Benim çizildiğim gibi mi? Ya da sen, beni çizmek isterdin?
"Evet."
Binanın dışında havan topunun patlayışı gibi, öksürmeye benzer bir gürleme oldu. Eğik Kule'nin ön vitrini patladı. Ban oluşturan salon insanı boğan gözyaşı gazıyla dolmaya başladı.
Roland, "İyi. Şimdi sen ne yapıyorsun?" diye sordu Eddie'nin kolunu kapabilir, bu dokunuşuyla kapıyı oluşturabilir ve genç adamı yanında oraya zorla geçirebilirdi. Ama, kendisi için Eddie'nin yaşamını tehlikeye attığını görmüş; bir uyuşturucu düşkünü olmasına karşın genç adamın en kederli halinde tüm ağırbaşlılığıyla, üstelik çırılçıplak olduğu halde doğuştan Silahşorlar gibi davranabildiğine tanık olmuştu. Bu nedenle Eddie'nin kararını kendisinin vermesini istiyordu.
"Araştırma, serüven, Kule'ler, kazanılacak dünyalar" diye sıralayan Eddie hafifçe gülümsüyordu. Gözyaşı gazı kırık camlardan içeri girmeye başladığından hışırdayarak odaya dolarken ikisi de dönüp gaza bakmadılar. Şimdi gazın ilk duyumsanan ekşi kokusu Balazar'ın bürosuna yayılıyordu. Genç adam gülümseyerek sözlerini şöyle sürdürdü; "Her ikimiz de çocukken ağabeyim Henry'nin bana okuduğu Edgar Rice Borroughs'un kitaplarındaki öykülerden daha iyi şeylermiş gibi geliyor bunlar kulağıma... Yalnız bir şeyden söz etmedin."
"Neymiş o?"
"Çıplak göğüslü güzel kızlar."
Silahşor da gülümseyerek, "Kara Kule yolunda her şey sidir" dedi.
Bir titreme dalgası daha Eddie'nin bedenini yalar gibiydi. Genç adam Henry'nin soğumuş, kül renkli yanakları olan kesik başını kaldırıp öptü ve sonra kan pıhtılarıyla lekelenmiş kafayı yavaşça yere koyup ayağa kalktı.
"Tamam" diyerek ekledi, "Nasıl olsa bu gece yapacak bir şeyi planlamamıştım."
Roland, "Al bunları" diyerek genç adama giysilerini uzattı "Çorapların yoksa doğrudan pabuçlarını giyin. Ayaklarını camlarla kestin zaten" dedi.
Binanın dışında iki polis kaldırımda durmuş; kurşun geçirmez yelek, koruyucu giysiler giyiyor ve yüzlerine pleksiglas maskeler taktıktan sonra barın kapısını kırmaya girişiyorlardı.
Küçük tuvalete geçen Eddie (giysilerini giyinmiş ve ayaklarına Adidas lastik pabuçlarını geçirmiş olarak) Keflex paketlerini lavabodan alıp Roland'a veriyor, o da bunları genç adamın kot giysilerinin ceplerine yerleştiriyordu. Her şey yerli yerine konunca Roland sağ kolunu genç adamın boynuna koydu ve Eddie, Roland'ın sol kolunu kavradı. O anda karanlığın içinde dikdörtgen şeklindeki kapı belirdi. Eddie diğer dünyadan esen rüzgârı duyumsadı ve terli saçları

geriye doğru uçuştular. Kayalık kumsalda dalgaların sesini işitiyor ve tuzlu deniz suyunun yosun kokusunu duyumsuyordu. Tüm acılan ve kederine karşın ansızın Roland'ın sözünü ettiği Kule'yi görmek istiyor hem de çok istiyordu. Henry öldüğüne göre bu dünyada kimi kalmıştı ki? Anne ve babaları daha önce ölmüştü. Eroine dadanalı beri hiçbir kızla sürekli çıkmamış; yaşamına yalnızca orospular, iğne düşkünü ya da uyuşturucuyu burnundan çeken kadınlar girmişti. bunların hiçbiri aklı başında insan değildi. Siktir et (!) hepsini...
Kapıdan geçtiler. Aslında şimdi önden Eddie yürüyordu.
Öbür tarafa geçince genç adam birdenbire eroinin bedeninden atılışıyla yepyeni titremeler ve kas krampları duyumsayarak simaya başlamıştı. Ve bu duyumsamalarla birlikte ilk kez büyük korkuya kapılıyordu.
"Bekle beni!" diye bağırarak ekledi; "Ben geriye dönmek istiyorum! Balazar'ın çalışma masasında ya da büronun başka bir gerinde uyuşturucu madde olabilir! Eğer Henry'e uyuşturucu verip sakinleştirmişlerse orada uyuşturucu madde olmalı! Eroin! Ben, eroine gereksiniyorum! Ben ona gereksiniyorum!"
Genç adam yalvaran bakışlarla Roland'a bakıyordu. Oysa, Silahşor'un yüzü taştan oyulmuş gibiydi.
"Hayır!" diye bağıran Eddie pençelerini ona doğru kaldırıyordu: "Hayır, beni tutamazsın burada, be adam! gereksiniyorum! Ben, eroine gereksiniyorum!"
Genç adam sanki bir taşı pençelemiş gibiydi.
Silahşor buz gibi tavırla onun yanından kayıp kapıyı kapattı.
Kapı ölgün bir ses çıkararak kapandı ve sonsuzluğa değin kapalı kalacağını gösterir gibi kumun üzerine yıkıldı. Kenarlarından tozlar yükseldi. Kapının arkasında bir şey yoktu ve şimdi üzerinde yazılar görülmüyordu. Böylece, dünyalar arasındaki bu geçit sonsuzluğa değin kapanmış oluyordu.
Eddie, "HAYIR!" diye haykırdı ve martılar sanki ondan tiksinilmiş gibi cıyakladılar. Istakozlar sanki daha yakına gelirse daha iyi duyacakmış gibi genç adama sorular sordular. Ve Eddie ağlayarak, titreyerek, kas kramplarıyla kıvranarak yan tarafının üzerine doğru devrildi.
"Bu gereksinimin geçecek" diyerek Eddie'nin cebindeki ilaç kutusunu çıkaran Roland kutunun üzerindeki yazıları okumaya çalıştı. Ona göre ilacın adı Cheeflet gibi bir şeydi.
Cheeflet.
Öteki dünyanın ilacı.
Roland, "Öldür ya da iyileştir" diyerek iki kapsülü birden kuru kuruya yuttu. Sonra üç tane Astin hapını daha alarak Eddie'nin yanına yattı. Genç adamı elinden geldiğince kucakladı.
Ve fazla zorlanmadan her ikisi de uykuya daldılar.

İSKAMBİL KARTLARI ARASINDA

İskambil kartları

O geceyi izleyen süre Ronald için kesik bir zaman parçası, yaşanmamış bir zaman dilimi gibi geçti. O süreden anımsayabildikleri yalnızca bir dizi hayal; bir bütünü oluşturmayan konuşmalar, eski zamanların iskambil destelerindeki tek gözlü korsanlar, örümceklerin kraliçesi kanlı kara büyücü dam (kız) ile üçlü ve dokuzlu kartlardı. Daha sonra Silahşor bu zaman diliminin ne kadar sürdüğünü Eddie'ye sormuş ama genç adam de geçen zamanı tam olarak bilememişti. O sürede zaman her ikisi için de yıkıma uğramış gibiydi. Cehennemde zaman kavramı bulunmaz. O süre içinde her iki adam da kendi özel cehennemlerindeydiler. Roland ateş ve enfeksiyonunun Eddie ise geriye çekilmişliğinin cehennemine gömülmüştü.
Eddie, "Bir haftadan daha kısa bir süre olmalı. Ama, ben de süreden emin değilim" demişti.
"Pekiyi. Bu kadarını nereden kestirebiliyorsun?"
"Sana verdiğim ilaçlar bir haftayı geçirtecek güçteydiler. Ondan sonra olmak zorunda bulunduğun iki durum vardı."
"İyileşmek ya da ölmek mi?"
"Evet."
kartlar
Akşamın alacakaranlığı kaçınılmaz ve önlenemez dalgaların çatlama seslerinin üzerine çökerken bir silah sesi duyuldu. BUMMM!
Silahşor, barutun kokusunu esintide duyumsadı. Güçsüz durumunda, Bir sorun var diye düşündü. Yerlerinde olmayan tabancalarını arandı. Oh, hayır. Her şeyin sonu gelmişti. Evet, her şeyin...
Zaman kalmamıştı. Bir şey kokmaya başlıyordu.
kartlar
Karanlığın içinde bir şey kokuyordu. Bu denli uzun geçen boş zaman diliminin ardından bir şeyler pişiriyor olmalıydı. Duyumsanan yalnızca bir koku değildi. Silahşor şimdi ince dalların, sürgünlerin kopuşunu ve çatırdayışını işitiyor, bir kamp ateşinin turuncu renkli alevlerini görebiliyordu. Arada bir denizlerden gelen rüzgâr, dumanla birlikte ağzını sulandıran öbür kokuları da getiriyordu. Roland Yemek, yiyecek bir şeyler diye düşündü. Tanrı'm acıktım mı? Eğer acıktıysam, belki de iyileşiyorum demektir.

Eddie diyerek konuşmaya başlamak istedi. Ama tüm sesi gitmişti. Boğazı acıyor, hem de öyle acıyordu ki. Yanımızda biraz daha Astin getirmeliydik diye düşündü ve gülmeye çalıştı. Bütün ilaçlar kendisi içindi. Hiçbiri Eddie'ye iyi gelmiyordu.
Birdenbire Eddie göründü. Genç adamın elinde Silahşorun bir yerlerden bildiği teneke bir tabak vardı: Evet, bu tabak kendi torbasından alınmıştı. Tabağın üzerindeki pembe beyaz etten dumanlar tütüyordu.
Roland, nedir o? diye sormaya çalıştı. Ancak ağzından kısa ve yalnızca yellenmeye (!) benzer kısık bir ses çıktı.
Eddie onun ne söylediğini dudaklarından okudu. Gücenmiş gibi konuşarak, "Ne olduğunu ben de bilmiyorum. Tüm bildiğim, onu yediğim halde beni öldürmemiş olması. Sen de ye, lanet olası!" dedi.
Silahşor, Eddie'nin yüzünün pek soluk olduğunu, genç adamın titrediğini görüyor ve ondan pislik ya da ölümün kokusunun geldiğini duyumsuyor, arkadaşının da çok kötü durumda olduğunu biliyordu. Rahatlatmak ister gibi elini Eddie'ye uzattı. Genç adam bu eli iterek yeniden konuştu.
"Seni doyuracağım" derken sesi gene küskündü. Ekledi, "Bunu neden yaptığımı biliyorsam kahrolayım! Aslında seni öldürmem gerekirdi. Benim dünyama geçebildiğim bir kez görmesem seni öldürürdüm. Belki bir sefer daha bunu yapabilirsin."
Genç adam çevresine bakındı.
Gene o konuştu; "Ve seni öldürürsem yalnız kalacağım. Çevremde yalnızca onlar olacak!"
Dönüp Roland'a baktı ve o anda bir titreme nöbeti geçirmeye başladı. Genç adamın titremesi öyle şiddetliydi ki, elinde bulunan tabaktaki eti az kalsın yere döküyordu. Sonunda titreme nöbetini atlatabildi.
"Ye be, Tanrı'nın cezası!" diye söylendi.
Silahşor tabaktaki eti yemeye başladı. Et kötü değildi. Üstelik lezzetli denilebilirdi.
Üç parça eti yutabildi ve sonra her şey gözlerinde bulanıklaşır, kararır gibi oldu.
kartlar
Konuşmaya çalıştı. Oysa, tüm yapabildiği bir fısıltı sesi çıkarabilmek şeklinde oldu.
Eddie'nin kulağının kepçesi şimdi Silahşor'un dudaklarına değiyordu. Ve sonra Eddie titreme nöbetlerinden birini daha geçirmeye başlayınca kulak kepçesi uzaklaştı.
Sonunda Roland konuşabildi, "Kuzeye... kumsaldan kuzeye doğru gitmeli."
"Nerden biliyorsun?"
"Biliyorum."
Eddie ona bakıp, "Sen çılgının birisin!" dedi.
Silahşor gülümsedi ve dalıp gitmeye çalıştı. Ama, Eddie ona vurdu. Sıkı bir tokat vurdu. Öyle hızlı vurmuştu ki, Roland'ın mavi gözleri iri iri açıldılar. Ve bir an öyle canlı, öyle elektrikli baktılar ki, Eddie bu bakışlardan rahatsız oldu. Sonra genç adamın yüzü gülümsemeyle aydınlandı. Ardından yeni bir huzursuzluk süresini yaşamaya başladı.
"Evet, uyuyabilirsin" diyerek ekledi, "Ama, önce ilacını almalısın. Çünkü zamanı geldi. Güneş öyle söylüyor sanırım. Ben hiçbir zaman izci olmadım. Ancak hükümet işinde bile bu böyle olurdu. Ağzını aç Roland. O kocaman ağzını Doktor Eddie için aç. Tanrı'nın cezası serseri, aç ağzını!"
Annesinin memesine uzanan bir bebek gibi Silahşor ağzını açtı. Eddie onun ağzına iki hap koydu ve hiç de özenmeden içme suyunu çevreye de saçarak adamın ağzına döktü. Roland, doğada bir yerlerdeki dağda akarsudan su içermiş gibi duyumsadı kendisini. Su zehirli olabilirdi. Eddie, iyi suyu içilmeyecek sudan ayıramazdı. Öte yandan genç adamın kendisi iyileşmiş gibi görünüyordu. Silahşor'un başka seçeneği bulunmuyordu Yoksa seçeneği var mıydı? Hayır yoktu...
Roland yutkundu, öksürdü ve Eddie buna hiç aldırış etmeyince neredeyse boğulur gibi oldu. Genç adama doğru uzandı. Eddie ondan kaçınmaya çalıştı.
Silahşor'un boğalara ateş etmiş gözleri şimdi ona komuta ediyordu.
Roland genç adama yaklaştı. Öyle yakınlaştı ki, Eddie'nin hastalığının kokusunu duyumsarken genç adam da onun illetini duyumsadı. Kokularının birleşmesi her iki adamı daha beter zorladı ve hasta etti.
"Şimdi, burada iki seçenek var: Dayan, belki yaşayabilirsin. Ya da diz çök, başını öne eğ ve kendi koltuk altlarının pis kokusunu duyumsayarak öl. Hiçbir şey..." Bir an gelen öksürükle boğulur gibi oldu ve ekledi, "Bana hiçbir şey..."
Eddie ona doğra dönüp bağırdı, "Sen kimsin?" Silahşor fısıldayarak yanıtladı; "Senin alınyazınım, Eddie." Genç adam, "Sen, neden yiyip içip sıçarak (!) ölmüyor da benim işlerime karışıyorsun?" diye sordu.
Silahşor konuşmaya çalıştı. Oysa, bunu yapamadan iskambil kartlarından oluşan bir denize gömüldü.
kartlar
BUMMM!
Roland milyarlarca yıldızın gökyüzündeki karanlık zeminde döndüklerini görmek üzere gözlerini açtı. Sonra, gözlerini bir kez daha kapadı.
Çevresinde neler olup bittiğini bilmiyor ama her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordu. İskambil destesi şimdi de hareket ediyordu. Oysa, destedeki kartlar hareketsizdi.
kartlar
Silahşor lezzetli etten biraz daha yedi. Kendisini iyileşmiş gibi duyumsadı. Eddie de iyileşmiş gibi görünüyordu. Ama, genç adam biraz endişelenmiş gibiydi.

"Onlar giderek yaklaşıyorlar" diyen Eddie sözünü şöyle sürdürdü, "Onlar, çirkin olabilir ama tümüyle aptal değiller. Ne yaptıklarını biliyorlar. Her nasılsa yaptıklarını biliyor ve üzerinde kafa yormuyorlar. Her gece biraz daha yaklaşıyorlar. Eğer yapabilirsen, güneş doğunca biraz harekete geçmemiz iyi olacak. Ya da bu, son kez güneşin doğuşunu görmemiz olur."
Roland, "Ne." diye sordu. Konuşuşu tam bir fısıltı değil, fısıltı ile gerçek konuşma arasında kısık sesli bir seslenişti.
Eddie kumsalı göstererek, "Onlar!" dedi. "Dad-a-çak! Dam-a-çam! Ve o türden pislikler! Sanırım, onlar da bizim gibiler, Roland. Hepsi bir şeyler yemek için yaşıyor ama yenilecek derecede büyük değiller."
Ansızın bir korku patlaması halinde Roland kendisine genç adamın verdiği pembe beyaz renkli etin ne olduğunu sezinledi. Yerine gelmeye başlayan sesini öğürtüler boğmuştu. Gene de Eddie onun yüzünden söylemek istediklerini okuyabiliyordu.
Gücenmiş bir ifadeyle konuştu, "Sen benim ne yaptığımı sanıyorsun? Buradan telefonla ıstakoz siparişi verdiğimi mi düşündün?"
"Onlar zehirli" diyen Roland şimdi gene fısıldıyordu, "İşte bu yüzden..."
"Evveet! Sen bu yüzden bir savaş malulüsün, öyle değil mi? Ben de bu nedenle seni korumaya çalışıyorum. Roland arkadaşım! Ancak, ordövrler iyi, merak etme. Zehir söz konusu olduğunda çıngıraklı yılanlar da zehirlidir ama bazı kişiler onları yerler. Çıngıraklı yılanlar gerçekten lezzetliymiş; tavuk etine benzerlermiş. Bunu bir yerlerde okumuştum. Buradaki yaratıklar da ıstakozlara benziyorlar. Ben de şansımı denemek istedim. Başka neyi yiyebilirdik ki? Pislikleri mi? İçlerinden birine ateş ettim ve parçalayıp etini pişirdim. Çevrede başka şey bulunmuyordu. Aslında pek lezzetli şey bu yaratıklar... Onlardan birini güneş daha tam batmadan önce vurdum. Karanlık tümüyle çökmeden önce tam hareketli olamıyorlar. Senin de verdiğim yiyeceği geri çevirdiğini görmedim."
Sözlerini bitirirken Eddie gülümsüyordu.
Sonra, bir kez daha konuştu, "Jack Andolini'yi yiyen yaratığı ummuş olmamı düşünmek hoşuma gidecek. Evet, o pis penis'i (!) yemiş olmaktan hoşlanacağım. Bu düşünce benim aklımı rastlatacak, anlıyor musun?"
Silahşor kısık bir sesle yanıtladı. "Bu yaratıklardan biri benim organlarımı yedi. İki parmağımla başparmağım gitti..."
"Bunu duymak da beni rahatlatır!" diyen genç adam gülümsemesini sürdürüyordu. Yüzü köpekbalıklarınki gibi solgundu... Ancak, hasta görünüşü ile onunla birlikte bir kefen gibi var olan pislik ve ölüm kokusu yok olup gitmişlerdi.
Silahşor kısık sesle, "Sen, git de kendini becer (!)" dedi.
"Roland espri yapıyor!" diye çığlık atan Eddie ekledi, "Belki de sen ölmeyeceksin, sevgilim! Sanırım bu çok muazzam bir şey!"
"Yaşamak mı?" diyen Roland'ın kısık sesi bir kez daha fısıltıya dönüşmüş, gırtlağına batan balık iğnesi yeniden oraya döner gibi olmuştu.
Eddie ona bakarak ve sonra başını öne eğip onaylayarak kendi sorusunu yanıtlarmış gibi, "Evet!" dedi. "Evet. Sanırım sen yaşamaya niyetlisin. Daha önce ölmekte olduğunu ve bir seferinde de öldüğünü düşünmüştüm. Ama şimdi, iyileşmiş gibi görünüyorsun. Antibiyotikler işe yaradı. Sanırım sen de çaba harcayıp kendi kendini ayağa kaldırıyorsun. Ancak bu çaba ne için? Berbat kumsalda yaşamını sürdürebilmek için çaba harcamak niye?"
Roland, Kule demek için ağzını açtı. Oysa, bu kez fısıldamayı bile beceremedi.
"Sen ve senin şu siktirici (!) Kule'ne..." diyen Eddie dönüp Eddie'nin yanından uzaklaşmak istedi. Sonra şaşırmış gibi geriye döndü. Çünkü Roland'ın eli, koluna sanki bir kelepçe gibi yapışmıştı.
Birbirlerinin gözlerine baktılar ve sonunda Eddie, "Tamam. Tamam!" dedi.
Silahşor, sözcükleri ağzında çiğneyerek konuştu, "Kuzeye Sana söylemiştim: Kuzeye..." Genç adama bunu söylemiş miydi? Kendisine söylemiş gibi geliyordu. Oysa, bu karmaşa arasında her şey yitip gitmiş gibiydi.
Birdenbire kafası karışan Eddie, "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye bağırarak konuştu. Roland'a vurmak üzere yumruğunu kaldırdı. Sonra indirdi.
Silahşor, Ben yalnızca biliyorum. Neden böyle aptalca sorular sorarak benim zamanımı ve enerjimi harcatıyorsun? diyerek genç adamı yanıtlamak istedi ama gene iskambil kartlarının arasına doğru sürüklendi.
kartlar
Kartların arasında yüzer gibi sürükleniyor, inip çıkıyor, bir yerler çarpıyor, başını umarsızca sağa sola çeviriyor, kendi silah kemerinin üzerinde tuhaf biçimde dönüp sürüklenilmiş gibi oluyordu. Aslında Eddie'nin onun için yaptığı garip yatağın üzerinde debelenerek yatıyordu. Ve işte bu sırada, Eddie Dean'in pek bildik bir şarkıyı söylediğini işitti. Bütün bu durumlar sayıklamalarla dolu bir düşte yaşamak gibiydi.
"Hey Jude...Beni kötü etme... Hüzünlü bir şarkıyı ele al...Onu daha iyi bir şarkı yap..."
Roland, Bu şarkıyı sen nerede işitmiştin? diye sormak istedi. Yoksa beni bu şarkıyı söylerken duymuş muydun Eddie? Ve şimdi bizler neredeyiz?
Ama genç adama bir şey soramadan gene dalıp gitti.
kartlar
Cort, bu çocuğun yaptığı şeyi görse kaldırıp onun kafasına vururdu diye düşündü Roland. Ve Eddie'nin kendisini yatırdığı ve günlerdir üzerinde uyuduğu dallardan ve otlardan yapılmış Kızılderililerinkine benzer sedye yatağa bakarak güldü. Gerçekte bu, pek bir gülüş gibi değildi. Sesi kumsala gelip de bir süre çakıllara vuran dalgaların sesine

benziyordu. Silahşor şimdi nereye kadar geldiklerini bilmiyordu. Ancak bazı çalıların denizin görüntüsünü örteceği yere kadar gelip denizden biraz uzaklaşmışlardı.
Eddie uzayan gölgeler içinde bir kayanın üzerine oturmuş, kucağına Silahşor'un tabancalarından birini almış, yanına da yarı yarıya dolu su tulumunu koymuştu. Genç adamın gömleğinin cebinde bir şişkinlik görülüyordu. Bu şişkinliği Roland'ın kemerindeki kütüklüklerde sayılan iyice azalan "sağlam" mermiler oluşturmuştu. Eddie mermileri oradan alıp bir kumaş parçasıyla bağlayarak gömlek cebine koymuştu. "Sağlam" mermilerin böyle hızla azalmasının nedeni her dört, beş mermide bir ateş etmeyenlerinin ortaya çıkmasıydı.
Neredeyse dalar gibi olan Eddie şimdi dikilmişti. "Niye gülüyorsun?" diye sordu.
Silahşor elini "Boş ver" der gibi hareket ettirip başını salladı. Çünkü biraz önce yanlış düşünmüş olduğunu sezinlemişti. Cort, Eddie'ye yaptığı bu sedye yatak için, biraz tuhaf ve sakat görünüşlü bir eşya olsa bile, vurmazdı. Tersine, belki de Cort homurdanarak birkaç övücü sözcük bile söyleyebilirdi. Çünkü genç adam hiç de alışkın olmadığı ve ne gibi karşılıklar vereceğini bilmediği yokluklar içinde kalmıştı. Eddie, bir ahçının su dolu kaptan çıkardığı canlı bir balık gibi ortada bırakılmıştı.
Tuhaf yatağı oluşturan ana destekler aşağı yukarı aynı uzunluk ve kalınlıkta iki kavak dalıydı. Eddie daha ince ve küçük dallan bunları n arasında destek olarak kullanmış, tüm dalları bir takım çılgınca şeylerle bir araya getirerek bağlamıştı: Silah kemeri, şeytan tozu torbalarının göğsüne yapıştıran bantlar ve hatta Silahşor'un şapkasındaki hem deri sırma ile genç adamın lastik pabuçlarının bağcıkları bile bu şeyler arasında bağlama aracı olarak kullanılmıştı. Eddie, Roland'ın sırtta taşınan ince yatağını destekler üzerine sermişti.
Cort, genç adama vurmaya kıyamazdı. Çünkü, Eddie kendisi de hasta iken çökmüşlüğünü ve feryat figanını yenerek bir şey yapmıştı. Bir şey yapmaya çalışmıştı.
Ve Cort ansızın içinden gelen homurtulu övgüleriyle Eddie'yi yüreklendirirdi. Çünkü bu tuhaf eşya iş görmüştü. Yatağın çekilmesi sonucu kumsal boyunca uzun dal izleri genç adamın yaptığı portatif yatağın işe yaradığını kanıtlıyordu.
Eddie, "Onlardan birini görüyor musun?" diye sordu. Şimdi güneş alçalıyor, suların üzerinde portakal renkli bir iz oluşturuyordu. Silahşor bu kez altı saattir uyumadan kaldığını hesapladı. Gene de kendisini güçlüymüş gibi duyumsuyordu. Dönüp suya doğru baktı. Ne kumsal, ne de batı yönündeki dağlardan eğimle inen alan pek fazla değişmişti. Roland görüntüdeki küçük değişimleri ve artıkları görebiliyordu. (Sözgelişi, ölü bir martı kumların üzerinde kabarmış tüyleriyle sol tarafta altı metre uzaklıkta ve suya on, on beş metre uzaklıkta kabarık bir artık şeklinde yatıyordu.) Böyle küçük değişiklikler bir yana bırakılırsa her şey onların birlikte serüvenlerine başladıktan ilk günkü gibiydi.
Silahşor önce, "Hayır" dedi ama arkasından hemen sözünü değiştirdi, "Evet, bir tane var."
Eliyle denizden çıkan yaratığı gösterdi. Eddie gözleriyle araştırdı sonra başını öne eğip onayladı. Güneş alçaldıkça suyun üzerindeki portakal renkli izler giderek kan lekelerine dönüşüyor ve sayılan artan ıstakozlar sudan çıkıp kumsal boyunca sürünmeye başlıyorlardı.
İki yaratık ölü martıya doğru yarış ettiler. Yarışmayı kazanan martının üzerine çullanıp leşi parçalayarak çürümeye başlamış artıkları gırtlağına doldurmaya başlarken, "Did-e-çek?" sesini çıkardı.
Yarışmayı yitiren yaratık, "Dam-a-çam? Dod-a..." diye karşılık verdi.
Roland'ın tabancasının patlayışı ikinci yaratığın sorusunu yarıda kesmişti. Eddie vurulan yaratığa doğru yürüdü, arka kesicinden tutup kaldırırken bıkkın bir tavırla birinci ıstakoza baktı. Hayvan hiçbir sorun çıkarmıyor, yalnızca ölü martıyla ilgileniyordu. Eddie ölü yaratığı getirdi. Hayvan şimdi refleksleriyle titreşiyor, pençelerini kaldırıp indiriyordu. Ancak, kısa sürede hu refleksler bitecekti. Kuyruk son kez havaya kalktı ve sonra aşağı doğru indi. Pençeleri de yere doğru sarktılar.
"Biraz sonra akşam yemeği servis edilecek, efendi" diye alay eder gibi konuşan Eddie ekledi, "Seçenekler emrinize hazır: Sürüngen filetosu ya da sürüngen filetosu... Hangisi sizin ilginizi çeker, efendi?"
Silahşor, "Seni anlayamıyorum" dedi.
Genç adam, "Ne dediğimi elbette ki anlıyorsun?" diyerek sözünü sürdürdü, "Yoksa senin hiç mizah anlayışın yok mu? Mizah duyguna ne oldu?"
"Bir çatışmada ya da ötekinde vuruldu sanırım."
Eddie ona gülümsedi, "Bu akşam daha canlı görünüyorsun ve sesin de öyle çıkıyor, Roland" dedi.
"Sanırım öyleyim."
"İyi. Belki yarın biraz yürüyebilirsin. Dürüstçe konuşmak gerekirse arkadaşım, seni çekip taşımak berbat bir iş..."
"Pekiyi. Yürümeyi denerim."
"İyi olur."
Roland da yüreklenerek konuştu, "Sen de iyi görünüyorsun." Cümlesinin sonundaki iki sözcükte sesi genç bir oğlanınki gibi çatallaşmıştı. Eğer şimdi susmazsam bir daha konuşamayacağım diye düşündü.
"Sanırım ben de yaşayacağım" diyen Eddie ifadesiz bakışlarla Roland'a bakarak ekledi, "Ölüme iki kez yaklaştığımı kesinlikle bilemezsin. Bir seferinde senin silahlarından birini alnıma dayadım. Horozunu kaldırdım, alnımda silahı bir süre tuttum ve sonra oradan uzaklaştırdım. Horozu indirip silahı tabancalığına soktum. Başka bir gece, sanırım buradaki ikinci gecemizdi. Ancak bundan kesinlikle emin değilim." Başını salladı ve bir şeyler anlattı. Silahşor onun söylediklerini hem anlıyor hem de anlayamıyordu. Sonunda Eddie, "Michigan şimdi bana bir düş gibi görünüyor" dedi.

Sesi yeniden fısıltı düzeyine inmiş olmasına ve konuşmaması gerektiğini bilmesine karşın Roland bir şeyi daha öğrenmeliydi. "Tetiği çekmekten seni ne alıkoydu?" diye sordu.
"İyi. Bu, benim sahibi olduğum son pantolon" diyen Eddie anlattı; "Son saniyede düşündüm: Eğer tetiği çekersem ve mermi ateş etmeyenlerden biri çıkarsa.... pantolonuma etmiş olacağımdan hemen pantolonumu yıkamam ya da kötü kokan pantolonumla oturmam gerekecekti. Çünkü, bir kez daha ateş etme yürekliliğini gösteremeyecektim... Bir seferinde bunu bana Henry söylemişti. Ağabeyim, bunu Vietnam'da öğrendiğini anlatmıştı... O sırada geceydi ve tüm yaratıklar kumsaldaydı. Pantolonumu yıkamak olanaksızdı..."
Silahşor, bu anlatılana öyle içtenlikle gülüyordu ki, arada bir ağzından kısık ses kırıntıları çıkar gibi oluyordu. Eddie de gülümseyerek ekledi, "Sanırım senin mizah anlayışın yaşadığın çatışmada dirseğine kadar yaralanmış. Geri kalanı sağlam kalmış." Sonra ayağa kalktı. Ateş yakmak için kuru dal parçalarını biriktirdiği eğimli yere doğru gitmek niyetindeydi.
Roland, "Bekle" dedi.
Eddie ona bakarak sordu, "Sahi neden bekleyeyim?"
"Sanırım sen bana gereksiniyordun. Eğer kendimi öldürmüş olsam, sen de ölecektin. Daha sonra, sen gerçekten ayağa kalktığında ben de ileri sürdüğüm seçenekleri gözden geçiririm" diyen Silahşor çevresine bakınıp derin derin iç çekti. "Sizin dünyanızda da bir yerlerde Disneyland ya da Cony Island gibi yerler" olabilir. Ancak görebildiğim kadarıyla burası beni gerçekten fazla ilgilendirmiyor, Roland."
Genç adam oradan uzaklaşmak üzere bir adım attı, duraladı.
Sonra yeniden dönüp Roland'a baktı. Yüzü bir parça hasta olgunluğu taşımasına karşın sakindi. Şimdi bedenindeki titreme nöbetleri yerini seyrek gelen hafif titreyişlere bırakmıştı.
"Kimi zaman beni gerçekten anlayamıyorsun, değil mi?" di ye sordu.
Silahşor fısıldadı, "Evet, bazen seni anlayamıyorum."
"Şu halde söylediklerimi açıklayacağım. Kendilerine gereksinim duyan insanlara gereksinim duyan kişiler vardır. Beni anlamamanın nedeni, senin böyle kişilerden olmaman. Sen beni kullanır ve sırası gelince bir kesekağıdı gibi buruşturarak fırlatıp atarsın. Tanrı seni becermiş (!), arkadaşım. Yeterince zekisin ve öyle yapman da seni üzecektir. Ama, daha sonra yürüyüp yoluna gidecek kadar katısın da. Bundan dolayı kendine bir şey yapamaz, engelleyemezsin. Eğer ben kumsalda yatıp yardım istemek üzere çığlıklar atmakta olsaydım, ama seninle kahrolası Kule'n arasında bulunsaydım, sen üzerimden atlar ve çekip giderdin. Bu söylediklerim gerçeğe yakın, değil mi?"
Roland bir şey demiyor, yalnızca Eddie'ye bakıyordu.
"Oysa, herkes böyle değildir. Kendisine gereksinim duyan kişilere gereksinen insanlar vardır. Barbara Streisand'ın şarkılarındaki gibi... bu eskimiş, basmakalıp, klişe gibi bir şey... ama gerçektir. Bir torbanın içinde takılıp kalmanın başka yoludur.
Silahşor konuşmayınca Eddie ona baktı ve ekledi, "Ama, iş buna gelince sen temizsin, öyle değil mi?"
Roland susuyor ve yalnızca genç adamı gözlüyordu.
"Her şey yalnızca Kule'n için" diyen Eddie kısa bir kahkaha attı. "Sen, bir Kule düşkünüsün, Roland."
Sonunda Silahşor, "O hangi savaştı?" diye sordu.
"Ne?"
"Senin soyluluk duygunu kazandığın ve bunu kişilere karşı öne sürmeye başladığın savaş hangisiydi?"
Sanki Roland uzanıp kendisine tokat atmış gibi Eddie sarsılmıştı.
"Gidip su ve yakacak odun getireceğim" diyerek ekledi. "Sen, sürüngen yaratıkları gözle. Biz bugün epey yol aldık ama şimdi de onların birbirleriyle konuşup konuşmadıklarını bilmiyorum."
Genç adam arkasını dönüp giderken Roland onun ıslak yanaklarında güneşin son kızıl ışıklarının yansıdığını gördü.
Silahşor da kumsala doğru dönüp gözetledi. Istakoza benzeyen yaratıklar kumun üzerinde sürünüyor, sorular soruyor ve gene sürünüyorlardı. Tüm etkinlikleri bir hedef taşımaz gibiydi. Birazcık akıllı olabilirlerdi ancak zekâları bir bilgiyi diğer yaratığa aktarmaya yeterli olacak kadar değildi.
Tanrı her zaman onu yüzümüze koymuyor diye düşündü Roland. Çoğu kez koyuyor ama her zaman değil.
Eddie içecek suyu ve kuru dalları getirdi.
Roland'a. "İyi. Ne düşünüyorsun?" diye sordu.
Silahşor kısık sesle, "İkimiz de iyi olacağız" diye yanıtladı. Genç adam da bir şeyler söylemeye hazırlandı. Ancak, Roland yorulmuş, sırtüstü yatıp mor renkli gök kubbede ilk görünmeye başlayan yıldızları seyre dalmıştı.
kartlar
O akşamı izleyen üç gün içinde Silahşor sağlığına kavuşma yolunda kararlı biçimde gelişmeler gösterdi. Kolunda yukarı doğru uzanan kırmızı çizgiler önce yönlerini değiştirip hafifledi ve sonra yok oldular. Dördüncü gün Roland kimi zaman biraz yürüdü, kimi zaman Eddie onu yatağına yatırıp çekti. Sonraki günde Silahşor çekilmeye hiç gereksim duymadı. Her saat başı ya da iki saatte bir kısa süreyle oturuyorlar ve Roland bacaklarındaki tuhaf duyumsamayı geçiştirmek üzere bekliyordu.
Beşinci günde akşam yemeğini yedikten sonra dinlenmek üzere yattıkları sırada ateş sönmeden ve her ikisi de uyumadan önce Eddie, Roland'a ağabeyi Henry'i anlatmaya başladı. Genç adam konuşurken arada bir duruyor, derin acılar duyumsayarak ağabeyiyle ilişkilerini güçleştiren durumları duyduğu güceniklikle açıklamaya çalışıyordu.

Silahşor onun anlatışını kesebilir ve şunu diyebilirdi: Zahmet etme, Eddie. Her şeyi anlıyorum. Oysa, ağzını açıp bu sözü etmedi.
Ne olursa olsun bunları anlatışı Eddie'ye yardımcı olacaktı. Genç adam ağabeyi Henry'e yardım olsun diye anlatmıyordu; çünkü, ağabeyi ölmüştü. Eddie, Henry'i bütün bütün gömmek için anlatıyordu. Ve anlatışı bir şeye daha yardımcı olacak, kendine şunu anımsatacaktı: Henry'nin ölmesine karşın, kendisi hayattaydı.
Bu yüzden Silahşor dinledi ve bir şey demedi.
Anlatılanların özeti pek yalındı: Eddie, ağabeyinin yaşamını çaldığına inanıyordu. Henry de buna inanmıştı. Ağabeyinin bunu inanmasının nedeni, annelerinin pek çok kez Eddie'ye kendisinin ve Henry'nin yaşamlarını onun için feda ettiklerini uzun uzun anlatışını dinlemiş olmasıydı. Aynı şekilde Eddie de, o çılgın kent New York'un çılgın yaşamında bir kişinin olabildiği kadar güvencede kalabileceğini; orada bir kişinin olabileceği kadar umutlanabileceğini ve sonunu zavallı kız kardeşlerinin sonuna benzemeyeceğini bu konuşmalarla içine iyice sindirmişti. Kız kardeşleri çok güzel bir kızdı. Tanrı onu severek yaratmıştı. Şimdi kız kardeşi meleklerle birlikte kuşkusuz pek görkemli bir yerde olmalıydı. Ancak kız kardeşi de, Eddie'nin şimdiden meleklerle birlikte olmasını istemezdi. Oğlanın, kız kardeşi gibi sarhoş bir sürücünün kullandığı arabanın altında kalıp ölmesini ya da cebindeki yirmi beş sent için bir uyuşturucu düşkünü tarafından bıçaklanmasını kimse istemezdi. Kız kardeşi, Eddie'nin şimdiden meleklerle birlikte olmasını istemeyeceği için iyisi mi oğlan ağabeyinin sözlerini dinlemeli ve Henry'nin severek kendisini ona feda ettiğini her zaman anımsamalıydı.
Eddie, ağabeyi ile birlikte yaptıkları bazı şeyleri, Rincon Bulvarı'ndaki şekerci dükkanından gülmece dergilerinin aşırmalarını ya da Cohoes Sokağındaki elektroliz fabrikasının arkasında sigara içişlerini annesinin bilip bilmediğinden her zaman kuşku duyduğunu anlatıyordu
Bir seferinde üzerinde kontak anahtarı bırakılmış bir Chevrolet araba görmüşler ve Henry araba kullanmayı pek az bildiği halde (o sırada Henry on altı, Eddie sekiz yaşlarındaydı), kardeşini arabaya zorla bindirmiş ve New York'a geçeceklerini söylemişti. Eddie korkmuş ve ağlamış, Henry de korktuğu halde erkek kardeşine kızmış, susmasını ve bebekler gibi davranmamasını söylemişti. O gün Henry'nin cebinde on; Eddie'de üç, dört dolar para vardı. Bütün gün sinemalara gidebilir, sonunda Pelham trenine atlayıp anneleri çorbayı masanın üzerine koymadan ve nerede kaldıklarını merak etmeden önce eve dönebilirlerdi. Oysa Eddie sürekli ağlıyordu.
Queensboro köprüsünün yakınlarında polis arabası görmüşlerdi. Eddie trafik polisinin kendilerine baktığına emindi. Polis kendilerini gördü mü diye Henry sorunca Eddie titrek bir sesle Evveet demişti. Bunun üzerine Henry sapsarı kesilmiş, direksiyonu hızla kaldırıma doğru çevirince az kalsın arabayı yangın musluğuna vuracak duruma getirmişti. Eddie ürkü içinde alışkını olmadığı arabanın kapı koluyla uğraşırken Henry arabadan çıkmış, bir sokak boyunca koşmuştu. Sonra, durup geriye dönmüş, kardeşini arabadan çıkarmış ve Eddie'ye iki tokat atmıştı. Daha sonra Brooklyn'e kadar olan o uzun yolu yürümüşlerdi (daha doğrusu kaçar gibi davranıp koşarak oradan sıvışmışlardı.) Serüven hemen hemen bütün gün sürmüş, ter içinde, kızarmış ve yorgun olarak eve döndüklerinde anneleri bu hallerinin nedenini sormuştu. Henry bütün gün kardeşine basketbol oynamayı öğrettiğini ve büyük çocuklar gelince basket alanından kaçmak zorunda kaldıklarını anlatmıştı. Anneleri Henry'i öpmüş ve Eddie'ye sormuştu: Ağabeyi, dünyadaki ağabeylerin en iyisi değil miydi? Eddie, "Evet" demişti. Kendisine göre bu dürüstçe bir karşılıktı. Çünkü, Eddie de söylediğinin doğru olduğa inanıyordu.
Birlikte oturup suların üzerinde kalan tek ışığın yıldızlardan gölgenin yansıması olduğuna bakarlarken Eddie Roland'a, "O gün Henry benim kadar korkmuştu" dedi ve ekledi, "Belki de benden daha fazla korkmuştu. Çünkü o, polisin bizleri gördüğünü sanıyor, bense polisin görmediğini biliyordum. Ağabeyim bu yüzden kaçmıştı. Ama, geriye gelmişti. İşin en önemli yanı buydu. Geriye gelmişti."
Roland bir şey demedi.
Eddie, Silahşor'a kabaca, soru sorar gibi bakışlarla bakarak sordu; "Bunu anlıyorsun, değil mi?"
"Anlıyorum"
"O her zaman korkar,ama hep geriye gelirdi."
Roland, o gün Henry tabanlarını yağlayıp oradan kaçmış olsa uzun süreçte Eddie ve hatta iki kardeş için... ya da her ikisinden biri için çok daha iyi olacağını düşündü. Ama, Henry gibi kişiler böylesini yapmazlar. Henry gibi olan insanlar hep geriye gelirler, çünkü, Henry gibiler insanların güvenini nasıl kullanacaklarını bilirler. Henry'nin benzerlerinin tek bildiği şey de budur. Onlar önce güveni gereksinime çevirir, sonra uyuşturucuya dönüştürür ve bu bir kez yapılınca... (Eddie'nin bunun için kullandığı sözcük neydi?) insanı iter, kakarlardı. Evet. İnsanı iter, kakar ve bir şeyi yapmaya zorlarlardı.
Silahşor, "Uykum geldi, sanırım uyuyacağım" dedi.
Ertesi gün Eddie öyküsünü anlatmayı sürdürdü. Ancak, Roland öykünün geri kalanını zaten kestirebiliyordu. Henry, ortaokul ve lisede spor yapmamıştı. Çünkü derslerden sonra antreman yapmak üzere okulda kalamıyordu. Eddie'yi gözetmesi gerekliydi. Gerçekte Henry sıska, hareketleri uyumsuz bir yeniyetmeydi. Ve birincil derecede sporla ilgilenmiyordu. Buna karşın, anneleri onların ikisine defalarca Henry'nin beyzbolda iyi bir top atıcı ya da basketbolda çok iyi bir ribauntçu olabileceğini söylemişti. Henry'nin derslerde aldığı notlar da kötüydü ve çocuk pek çok konuda tekrar yapmalara gereksiniyordu. Ancak durum Henry'nin aptal oluşundan kaynaklanmıyordu. Eddie ve anneleri Henry'nin pek zeki olduğunu biliyorlardı. Ama, Henry zamanın çoğunu çalışmaktan ve ev görevi yapmaktan fazla Eddie'yi gözetmek için harcamalıydı (olay çoğu kez Dean'ların oturma odalarında, iki oğlanın koltuğun üzerine

yayılarak TV izlemeleri ya da yerde boğuşmaları şeklinde gerçekleşiyordu.) Kötü ders notları Henry'e göre New York Üniversitesine giremeyeceğinden başka bir anlam ifade etmiyordu. Bu durumda burs alamayacağına ve okul harcamalarını karşılamayacaklarına göre üniversite öğrenimi Henry için bir hayaldi. Liseyi bitirince Henry askere gitmiş; Vietnam'a savaşa gönderilmişti. Orada, bir çatışmada dizinin büyük bölümü parçalanmıştı. Yarası öyle sancılıydı ki, kendisine genellikle yüksek dozlu morfinli ilaçlar verilmişti. İyileşince ilaçları kesmişler ama bu da bir işe yaramamıştı. Henry, New York kentine omuzunda sürekli beslenmesi gereken aç bir maymunla dönmüştü. Aradan iki ay geçince Henry bir adamı görmeye başlamış, dört ay sonra anneleri öldüğünde Eddie bir gün ilk kez ağabeyinin burnuna beyaz toz çektiğini görerek bunu kokain sanmıştı. Toz kokain değil, eroindi. Bütün bu olanlar geriye doğru izlenirse kimin hatasıydı?
Roland bir şey demedi ama aklında Cort'un sesini işitti: Hata her zaman aynı yerde bulunur, benim güzel bebeklerim... Onu yeterince kınayacak en zayıf yerde.
Gerçeği öğrenince Eddie kızmaktan daha çok şoke olmuştu. Henry, uyuşturucu almayı bırakmaya söz vermek yerine Eddie kendisine kızdığı için onu kınamayacağını söylemişti. Vietnam'ın kendisini çöp torbasına çevirdiğini; zayıf olduğunu, evi terkedeceğini, Eddie'nin haklı olduğunu ve kendisinin bir uyuşturucu düşkünü olarak evde her yeri darmadağınık ettiğini belirtmişti. Eddie'nin kendisini pek fazla kınamamasını umut ediyordu. Zayıf düşmüştü. Bunu kabul ediyordu. Vietnam onu, fazla nemin pabuç bağcıklarını ve külot lastiklerini çürüttüğü gibi çürütmüştü. Vietnam'da her şey çürüyordu. Henry kırgın bir ifadeyle kalbinin de çürüdüğünü söylemişti. Eddie'den sağlam yetişmesini sağlamak için ona yapıklarını unutmamasını umut ediyordu.
Bu, Eddie içindi.
Bu, anneleri içindi.
Böylece Henry evden ayrılıp gitmek istemiş, elbette ki Eddie ona izin vermemişti. Eddie suçluluk duyumsuyordu. Ağabeyinin diz kemiğinin yerindeki teflon protezi görmüştü.
O gün merdiven sahanlığında durup birbirlerine bağırmışlardı. Henry hakiler giyinmiş, eline giysilerini tıkıştırdığı bir spor torbası almıştı. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Eddie'nin üzerinde yalnızca sarı renkli bir slip külot bulunuyordu Henry, bana muhtaç değilsin Eddie. Ben, senin için bir zehirim ve bunu biliyorum, diyordu. Eddie de, sen bir yerlere gitmeyeceksin, gir içeriye diye yanıtlıyordu. Sonunda kapı komşuları Bayan McGursky sahanlığa çıkıp bağırmıştı: Git ya da gitme, umurumda bile değil. Ama ne yapacağına bir an önce karar ver. Yoksa polisi çağıracağım. Bayan McGursky başka öğütler de verecekti ama gözü Eddie'nin sarı külotuna takılınca Sen uygun biçimde giyinik değilsin, Eddie diye eklemiş ve dönüp evine kaçmıştı. Bunun üzerine Eddie ile Henry birbirlerine bakmışlardı. Henry alçak sesle, Melek bebek, birkaç kilo almış gibi demişti. Sonra kahkahalarla gülerek ve birbirlerine vurarak eve girmişlerdi.
Birkaç hafta sonra Eddie de burnuna eroin çekiyor ve daha önce neden sorun çıkarmış olduğunu anlayamıyordu. Ne de olsa bu yalnızca burna bir toz çekiş işlemiydi. Toz kendisini de Henry gibi tepeüstü bu dünyadan alıp açık açık bir cehenneme götürüyordu. (O günlerden sonra Eddie ağabeyini hikmet sahibi ve önde gelen bir uyuşturucu düşkünü olarak görmeye başlamıştı.)
Zaman öylece geçmişti. Alışkanlığının ne dereceye çıktığını genç adam söylememiş, Roland da bunu ona sormamıştı. Eddie'nin uyuşturucu kullanmak üzere binlerce özür bulacağını biliyordu. Genç adam alışkanlığı kontrol altında tutabilmişti. Henry de bunu yapmaya çalışmış ama kardeşi kadar başarılı olamamıştı. Şimdi Eddie gerçeği anlasa da anlamasa da (Roland, genç adamın içinde bir yerlerde gerçeği anladığını inanıyordu), ağabeyleri ile olan durumları tersine dönmüştü. Şimdi caddeyi karşıdan karşıya geçerlerken Eddie, Henry'nin elini tutuyordu.
Eddie'nin ağabeyinin uyuşturucuya burnu yerine kolundan iğneyle aldığını gördüğü gün gelince, aralarında gene isteri dolu, öncekine pek benzeyen bir tartışma geçmişti. Ancak bu kez Henry'nin yatak odasında tartışıyorlardı. Bu tartışma da hemen hemen öncekiyle aynı şekilde sonuçlanmış; Henry hıçkırarak yatıştırılamaz bir savunmayla Eddie'nin haklı olduğunu, kendisinin yaşama uyum sağlayamadığını, kanalizasyon artıklarını bile yemeye hakkı bulunmadığını kabul etmişti. Evden çıkıp gidecekti. Eddie bir kez daha kendisini görmeyecekti. Yalnızca anımsanmayı umut ediyordu. O kadar...
Şimdi bulundukları kayalık kıyıda kırılan dalgaların sesi, kumsalda çatlayanlarınla gibi tekdüzeydi. Roland öykünün devamım biliyor ve bir şey demiyordu. Sanki öyküyü bilmeyen, belki de on yıldır kafası ilk kez pırıl pırıl olan Eddie'ymiş gibiydi. Genç adam öyküyü sanki Roland'a değil de kendine anlatmıştı.
Bu da iyi bir şeydi. Silahşor’un görebildiği kadarıyla burada sahip oldukları en çok şey zamandı. Konuşmaları ise zamanı doldurmanın bir yoluydu.
Eddie ağabeyinin protez dizini, ayağında aşağıya ve yukarıya uzanan yarayı (kuşkusuz yara şimdi iyileşmişti... ancak Henry ile Eddie kavga ederlerken yara yeri daha kötüleşir gibi oluyordu) ve ağabeyinin kendisi için feda ettiği şeyleri unutamıyordu. Bu yüzden Henry'nin yaşamı sokaklarda sona eremezdi.
Ağabeyi sokaklara düşse, kaplanlarla dolu bir ormanda serbest talan bir tavşancığa benzeyecekti. New York'ta tek başına kalırsa Henry bir haftada cezaevine ya da uyuşturucuların tedavi olduğu Bellevue Hastahanesi'ni düşerdi.
Bu nedenle o gün Eddie, Henry'ye yalvarmış ağabeyi de iyilik edip orada kalmış, altı ay sonra Eddie de altın bir kola sahip olmuş ve uyuşturucuyu iğneyle kolundan almaya başlamıştı. O andan başlayarak her ikisi için de koşullar kararlı ve kaçınılmaz biçimde kötüleşmesini sürdürmüş ve sonunda Eddie'nin Bahama adalarına yolculuğu ile Roland'ın onun yaşamına karışmasına kadar gelinmişti.

Karşısındaki kendisinden daha pratik ve daha az içine dönük bir kişi olsa Eddie'ye (ya da yüksek sesle olmadan kendi kendisine) şunu sorardı: Neden bu adam? Niye bu işe başladı? Böyle iyi gelecek vaat eden geç bir kişi neden bu denli tuhaflık ve zayıflık gösterdi?
Ancak Silahşor hiç soru sormadı. Hatta böyle soruları aklında formüle bile etmedi. Cuthbert burada olsaydı sorardı. Cuthbert soru sorarak zehirlenirdi. Bir soruyu sorarken ölüp gitmişti. Zaten şimdi onların hepsi gitmişlerdi. Cort'un son Silahşorları, elli altı diye numaralanan sınıftan geriye kalan on üç kişi hep ölüp gitmişti. Roland dışında hepsi ölmüştü. Giderek eskiyen, bayatlayan, kokuşan, kısırlaşan, yozlaşan ve boşalan dünyada Roland sona kalan tek Silahşor'du. Savaş Töreni'nden bir gün önce Cort'un On üç. Bu kötü bir sayıdır, dediğini anımsıyordu. Bu sözü söylediği anı izleyen günde, otuz yıldan beri ilk kez Cort, tören'de bulunamamıştı. Son öğrencileri önce onun ayağına diz çökmeye, savunmasız boyunlarını uzatmaya ve sonra alınlarından onun kutsayan öpüşüne ve silahlarını ilk kez onun dolduruşuna izin vermek üzere Cort'un çadırına gitmişlerdi. Daha sonra Cort ölmüştü. Kimileri onun için zehirlendi demişti. Onun ölümünden iki yıl sonra son kanlı iç savaş başlamıştı. Kanlı boğazlaşma uygarlığın, ışık ve aklın son kalesine ulaşmış; Herkesin o denli güçlü dediği bu yapılaşmayı bir çocuğun kumdan yapılmış kalesini alır gibi kolayca ele geçirivermişti. Bu nedenle Roland sonuncu Silahşor'du. Ve belki de doğasındaki romantizm, pratikliği ve yalınlığı kendisi tarafından bozulduğu için Roland sağ kalabilmişti. Ve o şimdi yalnızca üç şeyin önemli olduğunu biliyordu: Bunlar ölümlülük, ka ve kule idiler.
Eddie yaşam öyküsünü üçüncü günde ve o hiçbir özelliği olmayan plajda kuzeye doğru başladıkları yürüyüşte saat dört sularındayken bitirdi. Plaj değişecek gibi görünmüyordu. Eğer bir değişme izi görmek istenirse ancak sola, Doğu yönüne bakarak elde edilebilirdi. Orada dağların çentikli zirveleri yumuşak çizgiler kazanmaya ve alçalmaya başlıyordu. Kuzeye doğru yeterince giderlerse dağların yuvarlak sırtlı tepeler haline gelme olasılığı bulunuyordu.
Genç adam öyküsünü bitirince derin bir sessizliğe gömüldü. Yarım saat, belki daha uzun süreyle ikisi de ağızlarını açmadılar. Eddie arada bir kaçamak bakışlarla Roland'a bakıyor, Silahşor da onun bu bakışlarını yakaladığında genç adamın şimdi de kendine aşırı dönüş oluşu nedeniyle haberli olmadığını biliyordu. Roland, genç adamın kendisinden anlattığı öyküye karşı bir tepki göstermesini beklediğini de biliyordu. Bu tepki bir tür karşılık, herhangi bir karşılık olabilirdi, Eddie iki kez ağzını bir şey demek için açtı, kapadı, Sonunda Silahşor'un beklediği soruyu sordu.
"Eh, işte böyle?.. Ne düşünüyorsun?"
"Senin burada olduğunu düşünüyorum."
Eddie durdu. Yumruklarını kalçalarına dayadı ve yeniden sordu; "Hepsi bu kadar mı? Hepsi bu mu?"
Silahşor, "Benim bildiğim bu" diyerek yanıtladı. Elindeki kopuk parmakları ile başparmağının yeri acıyla nabız gibi atıp kaşındılar. Eddie'nin dünyasından biraz Astin getirmiş olsalardı diye özledi.
"Bütün bunların ne demek olduğuna ilişkin hiçbir fikrin yok mu?"
Silahşor eksik parmaklı sağ elini uzatıp şunu diyebilirdi: bunların ne demek olduğunu sen düşün, salak! Ancak bunları söylemek yerine Eddie'ye sabırla bakarak, "O, ka'nın" dedi.
"Ka nedir?" derken genç adamın sesi sertti. "Bu sözü hiç duymadım. Yalnızca bir, iki kez sen onu pislik yerine kullanmıştın" diye ekledi.
"Tam olarak bilmiyorum" diyen Silahşor sözünü sürdürdü, "Burada ödev ya da hedef veya Kutsal Kitap dilinde senin gideceğin yer anlamına gelebilir."
Eddie aynı zamanda korkmuş, iğrenmiş ve eğlenmiş gibi görünmeyi başararak konuştu; "Şu halde o sözcük iki kez üst üste söyle, Roland. Çünkü böyle sözcükler bu çocuğun kulağına pislik (kaka) gibi geliyor."
Silahşor omuzlarım silkti. "Ben felsefeyi tartışmam. Tarih incelemem. Tüm bildiğim geçmişin geçmişte kalacağı ve geleceğin önümüzde yer alacağıdır. İkincisi yani gelecek ka'dır ve o kendi kendisine özen gösterir." dedi.
Genç adam kuzey yönüne doğru dönerek, "Öyle mi?" diye ; sordu ve sözlerini şöyle sürdürdü; "Şu hiç değişmeyen siktirici (!) plajda dokuz milyar kilometre kadar yol yürüsek gelecekte olacakları göreceğiz. Eğer önümümüzdekiler ka ise ka ile kaka aynı şeyler. Elimizde kalan sağlam mermilerle olsa olsa beş, altı ıstakoz daha öldürebiliriz. Ama sonra, onlara taş atmak zorunda kalacağız. Şu halde biz nereye gidiyoruz?"
Kısa bir an için Roland bu soruyu Eddie'nin ağabeyine sormuş olması gerektiğini düşündü. Ancak bunu Eddie'ye söylerse bir dizi anlamsız tartışmaya çağrı çıkarmış olacaktı. Sol elinin başparmağıyla kuzey yönünü gösterdi ve, "Oraya gideceğiz. Bu, bir başlangıç olacak" dedi.
Genç adam kuzey yönüne baktı. Orada deniz kabukları, kayalar ve çakıllarla kaplı gri kumsaldan başka bir şey göremedi.
Dönüp gözlerini Roland'a çevirdi. Niyeti, küçük görür gibi davranmaktı. Oysa Silahşor'un yüzündeki belirgin kendisine güveni fark etmişti. Gözlerim kısıp ona baktı. Yüzünün sağ tarafını batıya yönelen güneşten korumak üzere sağ elini kullanıyordu Orada bir şeyler görmek istiyordu. Bir pislik, herhangi bir şey hatta bir mucize bile iş görebilirdi. Ama kumsalda bir şey görünmüyordu.
"Senin tüm istediğin benim üzerime zar atmak" diyen genç adam ekledi, "Ama ben diyorum ki, yaptığın pek alçakça bir hile. Ben, Balazar'ın Barı'nda yaşamının seninkine bağlamıştım."
"Bunu yaptığım biliyorum" diyen Silahşor karanlık bir günde nadiren gözüken güneş ışıklarının çevreyi aydınlatışı gibi ansızın gülümsedi ve sözlerini sürdürdü, "İşte bu yüzden ben de seninle dürüst bir anlaşma yapıyorum. O, orada. Bir saat önce onu gördüm. Başlangıçta, onu yalnızca bir serap ya da isteklerimden doğmuş bir düşünce olarak düşündüm. Ama, o oradaydı, tamam, öyleydi."

Eddie bir kez daha kuzey yönüne baktı. Gözleri sulanana dek kirpiklerini kırpıştırmadan dikkatle baktı. Sonunda, "Kumsalda hiçbir şeyi göremiyorum ben. Aslında uzağı dört dörtlük görürüm," dedi.
"Bu söylediğinin ne demek olduğunu anlayamıyorum." .
"Anlamı, orada görülecek bir şey varsa ben de onu görürüm demektir" diyen Eddie bir şeyi merak ediyordu: Kendi gözlerine göre Silahşor'un boğaları deviren gözleri daha uzakları mı görüyordu?
O gözler belki biraz, belki de çok daha uzağı görebilirlerdi.
Silahşor, "Sen de göreceksin" dedi.
"Neyi göreceğim?"
"Oraya bugün varamayacağız. Ama, onu sen de göreceksin. Güneş denize inmeden önce göreceksin. Ta ki burada durup çene çalmayı kabul edersen..."
Eddie düşüncesiz bir ifadeyle, "Ka" dedi.
Roland da, "Ka" diyerek onayladı.
Genç adam, "Kaka" dedi ve güldü. "Haydi Roland. Şu engelli alanda yürüyüş yapalım. Güneş denize inene değin bir şey görmezsem sen bana bir tavuk ya da büyük bir MacDonald hamburgeri ısmarlarsın. Veya ıstakoz eti olmasın da ne olursa olsun..."
"Haydi yürüyelim."
Yeniden yürümeye başladılar ve güneşin alt ucu ufka değmeden tam bir saat yürümüşlerdi. O anda Eddie Dean uzakta belli belirsiz, parıldayan, tanımlanamayan ama kesinlikle var olan bir şeyi gördü. Bu, ona göre yeni bir şeydi."
Genç adam, "Tamam" diyerek ekledi, "Onu görüyorum, bende de Süpermen'inki gibi gözler olmalı."
"Kiminki gibi?"
"Boş ver! Sende gerçekten inanılmaz bir kültür geriliği var. Bunu biliyor muydun?"
"Ne?" Eddie güldü. "Boş ver. O nedir?" dedi. "Göreceksin" diyen Silahşor daha Eddie yeni bir şey sormaya fırsat bulamadan yürümeye başladı.
Yirmi dakika sonra geçince gördüğünden emindi. Kumsalın üzerindeki şey, şimdi de dört belki altı kilometre ilerdeydi. Ancak genç adam onun ne olduğunu biliyordu. Elbette ki bu bir kapıydı. Ama, ilkinden farklı bir kapı.
İki adam da, o gece uyuyamadılar ve güneşin dağların ardından tümüyle yükselmesinden bir saat önce yürümek üzere hazırlandılar. Güneşin ilk ışıkları son derecede güzel ve huzur dolu olarak üzerlerine dökülmeye başladığı sırada Kapı'ya vardılar. Güneş ışığı sanki lamba yanmış gibi yanaklarında uzamış sakalları aydınlatıyordu. Böyle ışıklı ortamda, Roland gene kırk yaşlarında biri gibi, Eddie ise Roland'ın Cort'la ve onun şahini David ile birlikte Cort'un bir silahı olarak savaşa çıktığı günlerdeki genç hali gibi görünüyordu.
Kapı aynen birinci kapı gibiydi. Ama, üzerinde ki yazı şöyleydi:
GÖLGELERİN KADINI
Kapıya bakan Eddie alçak sesle, "İşte böyle" dedi. Kapı yalın bir şekilde orada duruyordu. Menteşeleri, bir evreni ötekine bağlayan belli belirsiz pervazlara takılmış gibiydiler. Kapı şaşırtıcı mesajıyla orada bir kaya gibi gerçek ve yıldız ışığı gibi tuhaf biçimde dikiliyordu.
Silahşor da, "İşte böyle" diyerek onayladı.
"Ka."
"İşte senin çizdiğin üçlünün ikincisi."
Öyle görünüyor."
Eddie kendi aklından geçenleri iyice sezinleyemeden Silahşor onun ne düşündüğünü biliyordu. Eddie daha harekete geçmeden genç adamın hareketleneceğini görebiliyordu. Eddie daha ne olduğunu anlayamadan genç adamın kolunu burkup iki yerinden kırabilirdi. Oysa, Roland yerinden kımıldamadı. Sağ kalçasının üzerindeki tabancalığından silahını Eddie'nin çekmesine izin verdi. Yaşamında ilk kez silahının kendisinden izinsiz alınmasına göz yumuyordu. Eddie'ye dönüp bakarken yüzü sakin ve hatta yumuşak ifade taşımaktaydı.
Genç adamın suratı ise, sinirden mosmor kesilmiş ve gergindi. Gözlerine renk veren iris tabakasının çevresindeki aklar bütünüyle görünüyor gibiydiler. Ağır tabancayı iki eliyle sıkıca tutuyor ama silah bir o yana bir bu yana gidip gelmek üzere titriyordu. Genç adam nişan almaya çalışıyor, tabancanın titremesi bunu olanaksızlaştırıyordu.
O haliyle buyurganca bir sesle, "Kapı'yı aç" dedi.
Önceki gibi yumuşak sesle konuşan Silahşor "Aptallık ediyorsun" diyerek sözlerini sürdürdü, "İkimiz de Kapı'nın nereye açıldığına dair hiç bir fikre sahip değiliz. Kapı, senin dünyana açılmayabilir. Üstelik, şimdi sen dünyanı bir yana bırakırsan iyi olacak. İkimiz de gölgelerin Kadını'nın Slvia gibi sekiz gözlü ve dokuz kollu olup olmadığını bilmiyoruz. Kapı senin dünyana açılsa bile, orada zaman sen doğmadan uzun süre önce ya da sen öldükten uzun yıllar sonrasında olabilir."
Eddie gergin suratla gülümsedi, "Sana şunu söyleyeyim, Monty: Ben buradaki gibi kauçuğa benzer tavuk etini ya da pisliklerle dolu deniz kıyısındaki tatili iki numaralı Kapı'nın ardındaki herhangi bir şeyle değiştirmeye istekliydim" dedi.
"Seni anlayamıyorum."
"Anlayamadığını biliyorum. Önemli değil bu. Sen şu kahrolası Kapı'yı aç!"
Silahşor karşı çıkar gibi başını salladı.
Her ikisi de orada dikiliyorlar ve kapı eğik gölgesini gelgitle uzaya çekilmiş deniz suyu hattının üzerine düşürüyordu.

Eddie, "Kapı'yı aç!" diye bağırdı, "Seninle birlikte gideceğim! Anlamıyor musun! Seninle birlikte gideceğim! Bu, geriye dönmeyeceğim anlamına gelmez. Belki de geleceğim. Olasılıkla geleceğim. Sanırım sana o kadarını borçluyum. Şu ana değin bana dürüst davrandın. Bunu fark etmedim sanma. Ancak, bu Gölgelerin Bebeği her kim olursa olsun, ben en yakın Kızarmış Tavuk eti Satıcısını bulup kendime biraz tavuk ısmarlayacağım. Sanırım, aile boyu porsiyonlar bizler için makbule geçer."
"Sen burada kal."
"Ne demek istediğimi anlamıyor musun?" diye soran Eddie'nin sesi şimdi tiz çıkıyordu. Belli ki sabrı taşmak üzereydi. Silahşor onun kendi kahrolmuşluğunun derinliğinde bir yerlere baktığını görür gibi oluyordu. Eddie başparmağını tabancanın horozuna dayadı. Şimdi güneşin ışıkları ve gelgitin sulara etkisinin üzerine rüzgâr da gelmeye başlamıştı. Gene de genç adamın silahın horozunu gerideki yerine oturturken çıkarttığı tık sesi pek belirgin çıktı. Genç adam, "İstersen beni dene" diye ekledi.
Eddie, "Sana ateş ederim!" diye bağırdı.
Silahşor umursamaz bir sesle, "Ka" dedi ve Kapı'ya doğru döndü. Kapı koluna doğru uzanıyor ancak yüreği bekliyordu. Ölecek mi yoksa yaşacak mıydı? Bunu görmeyi bekliyordu.

GÖLGELERİN KADINI

BİRİNCİ BÖLÜM

DETTA İLE ODETTA

Anlaşılmaz sözcüklerden arındırıldığı takdirde Adler'in söyledikleri şöyleydi: Mükemmel şizofrenli bir kişi (eğer böyle bir insan varsa) yalnızca diğer kişiliğinden haberli olmamakla kalmayıp yaşamındaki diğer tüm şeylere de dikkat etmeyen insandır.
Adler, Detta Walker ile Odetta Holmes ile tanışsaydı iyi olurdu.

1

"Son Silahşor.." diyen Andrew bir süredir konuşuyordu. Ancak, Andrew hep konuşur ve Odetta duşta sıcak suyu saçımızdan ve yüzümüzden akıttığımız gibi genellikle bu söylenenleri aklından süzerdi. Oysa bu sözler şimdi yalnızca dikkatini çekmekle kalmamış, bir diken gibi batmıştı ona sanki.
"Bağışla beni, anlayamadım" dedi.
"Oh, söylediklerim yalnızca bir gazetenin makalesindendi" diyen Andrew ekledi, "Makaleyi kimin yazdığını bilmiyorum. Dikkat etmedim. Siyasal makaleler yazan biriydi herhalde. Belki siz bileceksiniz Bayan Holmes. Ben, O'nu severdim ve seçildiği gece ağlamıştım"
Odetta gülümsedi. Adamın sözleri istemese de ona dokunaklı gelmişti. Andrew dikkatsizce sürdürdüğü gevezeliklerini durdurmadığı sırada gene bir şey söylemişti. Bu sözlerinden dolayı sorumlu olamazdı. Çünkü söyledikleriyle içindeki İrlandalı kanını ortaya vuruyordu. Üstelik adamın söyledikleri çoğunlukla önemsiz şeylerdi. Bunlar Odetta'nın hiçbir zaman tanımayacağı, adamın kendi akraba ve arkadaşları hakkında aptalca sözleri yarı sindirebildiği siyasal düşünceleri ve birçok tuhaf kaynaktan edindiği garip yorumları içermekteydi. (Birtakım tuhaf inanışlara ek olarak Andrew uçan dairelere kesinkes inanıyor ve onları ufo diye adlandırıyordu.) Ancak bu kez söyledikleri Odetta'ya dokunmuştu. Çünkü O'nun seçildiği gece Odetta da ağlamıştı.
"Ama, ben o orospu çocuğu (!), Fransızcamı bağışlayın Bayan Holmes, orospu çocuğu Oswald O'nu vurduğu gece ağlamadım. O günden beri de ağlamadım. Ne kadar oldu, iki ay mı?"
Odetta, Üç ay iki gün diye düşündü.
"O kadar bir süre sanırım" dedi.
Andrew başını öne eğip onayladı. Sonra şöyle konuştu, "Şu halde ben makaleyi The Daily News gazetesinde okumuş olabilirim. Başkan Johnson'un da iyi iş göreceğini ama yaptıklarının gene de aynı olmayacağını okudum. Yazar, Amerika dünyanın en son Silahşorunun geçişini gördü diye belirtmişti."
"John Kennedy'nin o kadarda kaldığını düşünmem" diyen Odetta'nın sesi Andrew'un duymaya alıştığından hayli sert çıkmıştı. Gerçekten sesi sert çıkmış olmalıydı. Çünkü Odetta dikiz aynasından Andrew'un gözlerini hızla kırpıştırmaya başladığını fark ediyordu. Durumu yalnızca bir ürkü değil, adamın korkuyla gözlerini kırpıştırışıydı. Odetta da, yazarın sözlerinden etkilendiğini duyumsamıştı. Bu, aptalca bir şey, ama gerçekti. Yazarın ifadesinde bir şey vardı; Amerika, dünyanın en son silahşorunun geçişini gördü, cümlesi kadının aklındaki derinliklerde birtakım çanları çaldırıyordu. İfade çirkindi, yanlıştı. Başkan John F. Kennedy, barışsever biriydi. Politikacı Goldwater gibi insanları kamçıyla dövenlerden değildi. Ancak yazarın cümlesi bazı nedenlerle Odetta'nın tüylerinin dikilmesine neden olmuştu.
"İyi. Yazar, dünyada silah kullananların eksikliğinin duyulmayacağını da söylüyordu" diyen Andrew dikiz aynasından Odetta'nın sinirli tavırlarına dikkat ederek sözünü değiştirir gibi konuştu, "Yazar, Jack Ruby ve Castro ile Haiti'deki heriften de söz ediyordu."
Odetta eksik adı tamamladı, "Duvalier, Poppa Doc."

"Evet o. Bir de Diem..."
"Diem kardeşler öldüler."
"Evet. Yazar, John Kennedy'nin farklı olduğunu belirtiyordu. Hepsi o kadar. Kennedy'nin de silahlarını çekebileceğini ancak kendisinden zayıf birisi gereksindiğinde ve yapacak bir şey kalmadığında silahları çekebileceğini yazıyordu. Kennedy bazen salt konuşmanın yetmeyeceğini bilecek kadar kavrayışlıydı diyordu. Eğer bir şeye çok öfkelenmişse, ağzı köpürüyorsa ona ateş etmeniz gerektiğini bildiğini de yazmıştı."
Andrew'un gözleri şimdi Odetta'yı endişeyle süzer gibi bakıyorlardı.
"Üstelik, okuduğum yalnızca bir makaleydi" dedi.
Limuzin araba şimdi Beşinci Bulvar üzerinde kayar gibi ilerliyor Merkez Parkı'nın Batı yönüne doğru gidiyordu. Kaputun ön kısmındaki Cadillac amblemi dondurucu şubat havasını yarar gibiydi.
Odetta yumuşak bir sesle, "Evet. Anlıyorum ama kabul etmiyorum" dedi.
Andrew'un bakışları biraz rahatladılar.
Sen bir yalancısın diyen bir ses Odetta'nın içinde yüksek sesle konuştu. Sonra zamanlarda bu sesi oldukça sık işitiyordu Hatta bu sese bir ad bile bulmuştu. O, Üvendire'nin Sesi'ydi. Çok iyi anlıyor ve kabul ediyorsun. Gerekli olduğunu duyumsadıkça Andrew'a yalanlar söyle. Ama, Tanrı aşkına kendi kendine yalan söyleme, kadın!
Bununla birlikte Odetta'nın içindeki bir bölümü korkmuştu. Karşı çıkıyordu. Yaklaşık bir milyar kişinin nükleer barut fıçısının üzerinde oturduğu dünyada iyi ve kötü atıcılar arasında bir fark olduğuna inanmak yanlıştı (ve belki de bir intihar nedeniydi.) Bu fıçının yakınındaki pek çok fitili ateşleyecek çakmak tutan birçok titrek el bulunabilirdi. Bu, Silahşorların dünyası değildi. Onlar için bir zaman var olmuşsa bile, o zaman dilimi geçmiş gitmişti.
Öyle değil miydi?
Odetta gözlerini kısa süreyle kapadı ve şakaklarını oğdu. Dayanılmaz baş ağrılarından birinin daha geldiğini duyumsuyordu. Bazen bu ağrılar sıcak bir yaz günü o uğursuz gök gürültülü fırtınalarının öncesindeki kümülüs bulutları gibi korkutucu biçimde ortaya çıkarlardı. Ama sonra... yaz gününün çirkin sağanakları gibi bir yöne doğru kasıp kavurarak geçip giderlerdi.
Odetta böyle fırtınalardan birinin daha kopacağını düşündü. Fırtına bütünüyle gök gürültüsü, şimşekler ve golf topu büyüklüğünde doluyla birlikte gelecekti.
Beşinci Bulvar'daki geriye doğru kayan sokak lambaları pek parlak ışık veriyorlardı.
Andrew deneme yapar gibi sordu, "Oxford nasıldı, Bayan Holmes?"
"Pek nemliydi. Şubat ayı olsun, ya da olmasın, orası pek nemliydi" diyen Odetta duraladı. Boğazına doğru safra gibi yükselen sözcükleri söylemeyeceğini, onları yeniden yutacağını kendi kendisine anımsatıyordu. onları söylemek gereksiz bir acımasızlık olacaktı. Andrew'un dünyadaki son Silahşorlardan söz açması adamın sonu gelmez çocukça gevezeliklerinden yalnızca biriydi. Ama, her şeyin ötesinde sözleri pek aşırıya gitmiş ve adamın ağzından kaçıvermişlerdi. Ancak, bunu söylemek kadının görevi değildi.
Yeniden konuşmaya başlarken Odetta'nın sesi her zamanki gibi sakin ve kararlı çıktı. Ama kendisi, ağzından kaçırdıklarının hemen farkına varıyordu, "Ben oraya gider gitmez kefalet verecek kişi geldi. Kuşkusuz ona önceden haber vermişlerdi. Her şeye karşın, onlar orada durup beni beklediler ve ben de olabildiğince uzun süre onları bekledim. Sonunda sanırım onlar kazandılar ve ben altımı ıslattım (!)"
Bu sözleri üzerine Odetta bir kez daha Andrew'un gözlerini kırpıştırdığını gördü. Durmayı istedi ama duramayıp sözlerini sürdürdü, "Onların sana öğretmeyi istedikleri de bu, anlıyorsun değil mi? Kısmen seni korkutmak... Çünkü korkan kişi sanırım onların Güney Toprakları'na bir daha geri gelmez ve onları yeniden rahatsız etmez. Oysa ben düşünüyorum da, onların çoğu (geri zekâlı olanları bile. Ve üstelik hepsi geri zekâlı değiller) ne yaparlarsa yapsınlar sonunda değişimin geleceğini biliyorlar ve ellerinden geldiğince değişimi seni aşağılamak için kullanıyorlar. Sana aşağılanabileceğim öğretiyorlar. Tanrı'nın, İsa'nın ve tüm Azizler heyetinin önünde kendi kendini kirletmeyeceğine yemin ediyorsun. Ama, onlar yeterince uzun süre orda durup bekleyince kuşkusuz sen kendi kendini kirletiyorsun. Burada edineceğin ders şu ki, sen başka bir şey ya da daha iyi bir şey değil ama kafesteki bir hayvansın. Yalnızca kafesindeki bir hayvan, işte o durumda kalınca ben altımı ıslattım (!) Şimdi de kurumuş idrarın ve o kahrolası kafesin kötü kokusunu duyumsuyorum. Onlar bizim maymunlardan geldiğimizi düşünüyorlar, bilirsin. Ve o da, tam şu anda benim koktuğum gibi bir kokuydu: Bir maymun kokusu."
Odetta, Andrew'un gözlerini dikiz aynasında gördü ve adamın bakış şekline üzüldü. Bazen tutamadığımız tek şey idrarımız değildi.
"Olanlara üzgünüm, Bayan Holmes."
"Hayır" diyen Odetta şakaklarını bir kez daha oğuşturarak ekledi, "Üzgün olan benim. Bu, üç günlük bir deneme süresi oldu, Andrew."
"Öyle olacağını düşünmeliydim" diyen adam şoke olmuş yaşlı bir bakirenin sesiyle konuştu. Odetta böyle bir sesi duyunca gülmekten kendini alamadı. Oysa, benliğinin büyük bölümü gülmüyordu. Neyin içine girdiğini ve bunun ne denli kötü olacağını düşündü. Oraya gitmekle yanılmıştı.
Üç deneme günü. Eh, olayı ortaya koymanın bir yolu buydu. Başka bir yolu da, onun Mississippi eyaletinin Oxford kentindeki cehennemde üç günlük bir süre geçirdiğini söylemek olabilirdi. Oysa, söyleyemeyeceğimiz bazı şeyler de vardı. Söylemeden önce öleceğiniz şeyler... Aksi takdirde Yüce Tanrı'nın önüne çağrılıp orada ifade vererek onları söylemek zorunda kalırdınız.

"Eve gidip yıkanmak, yıkanmak , sürekli yıkanmak ve uyumak , uyumak ve uyumak istiyorum. Sonra, yağmurlar gibi temiz olduğunu düşüneceğim" dedi.
"Kuşkusuz, neden olmasın! Şimdi yapacağınız da yalnızca bu olacak!" diyen Andrew bazı şeyler için özür dilemeyi istedi. Az kalsın konuşacaktı. Ama, rizikoya girmeyi istemedi ve konuşmadı. Merkez Parkı'nın Güney köşesi ile Beşinci Bulvarı'nın kesiştiği yerdeki Viktorya mimarlık stilinde yapılmış gri renkli apartman bloğuna kadar alışılmamış şekilde sessiz yolculuk ettiler. Burası pek özel bir apartmanlar dizisiydi. Ve Odetta, evlerinin değeri çok ucuza düşecek diye apartman sakinlerini evlerini satmaya teşvik eden kişi rolünü oynuyor, lüks katlarda oturan kimselerin zorunlu olmadıkça kendisiyle konuşmayacaklarını biliyor ama, buna aldırış etmiyordu. Üstelik kendisi onların üzerindeydi ve onlar da kendisinin üzerlerinde olduğunu biliyorlardı. Birden çok vesileyle onlardan bazısının bir zamanlarda bu evlerde ahçı, uşak, şoför ya da hizmetçi gibi görevlerde siyah tenli kişilerin bulunduğunu ve şimdi bir zencinin de sürekli olarak burada yaşamakta olduğunu fark ederek sinirlendiklerini görmüştü. Odetta onları çok fazla kızdırdığını düşünerek kendi kendisine alçak olduğu, iyi Hıristiyanlar gibi davranmadığını düşünerek kaş çatıyor, kendini azarlıyordu. Aynı zamanda ithal malı değerli ipek külotuna işemiş (!) olduğu ve diğer pislik akışını da durduramadığı için kendi kendini suçluyordu. Bu, alçakça, Hıristiyanlık dışı ve aynı şekilde hiç değilse Hareket'i ilgilendirdiği kadarıyla amaca zarar veren bir olaydı. Gereksindikleri hakları kazanacaklar ve olasılıkla Başkan Johnson bu yıl parlamentoda Medeni Haklar Yasası'nı geçirmekle kalmayıp gerekirse yasayı zor kullanarak uygulatacaktı. Şu halde o konuda kötü etki ve incinmeleri en az düzeyine indirmek önemliydi. Yapılacak çok şey vardı. Nefret duyguları yaratmak, işlerin yapılmasına yararlı olmayacaktı. Aslında nefret, işleri engelleyecekti.
Ama, kimi zaman siz eskisi gibi nefret etmeyi sürdürürdünüz.
Oxford kenti Odetta'ya bunu öğretmişti.

2

Detta Walker'ın, Hareket ve benzeri az gösterişli taraklarda bezi bulunmuyordu. Detta, New York'un ünlü bohem semti Greenwich Village'da bir çatı katında, kuleye benzer yapıdaki bir dairede oturuyordu. Odetta'nın bu kuleden haberi yoktu. Detta da, Odetta'nın yaşadığı gösterişli evi bilmiyor. Ancak geriye tek kuşkusu olarak duruma pek uymayan şoför Andrew Feeny kalıyordu. Andrew sürücü olarak Odetta daha on dört yaşındayken ve Detta henüz doğmamışken, Odetta'nın babasının yaşında çalışmaya başlamıştı.
Kimi zaman Odetta ortadan yok oluyordu. Son kayboluşları saatlerle ya da günlerle ölçülecek boyuttaydı. Geçen yaz kadın üç hafta süreyle ortada görünmemiş ve bir gece kendisini telefonla aradığı ve ertesi gün arabayı saat onda getirmesini söylediği sırada Andrew polise başvurmayı düşünecek kadar meraklanmış bulunuyordu. Odetta bir parça alışveriş yapmayı planladığını sözlerine eklemişti.
Andrew'un dudakları o seferinde, Bayan Holmes, bunca zaman nerelerdeydin? demek üzere titremişti. Oysa, bu soruyu daha önce sormuş ve karşılık olarak şaşkın bakışlara (ama gerçekten şaşkınca bakışlara) muhatap olmuştu. Bu kez de Odetta yanıt olarak şunları söyleyebilirdi: Ama nasıl olur, Andrew? Ben buradaydım. Her gün sen beni iki, üç saat arabayla gezdiriyordun, öyle değil mi? Sen, kafanda birtakım gereksiz düşüncelerle tatsız biçimde duygusal olmaya başlıyorsun, değil mi? Sonra Odetta kendisini çok iyi duyumsuyormuş gibi Andrew'un yanağından bir makas alıp gülmeye başlayabilirdi. (Odetta yok oluşlarından sonra çoğu kez böyle neşeli oluyordu.)
O gün Andrew, "Pekiyi, Bayan Holmes. Öyle olsun. Saat onda" demişti.
Üç hafta süreyle yok olduğu o korkutucu gidişinden sonra Andrew telefonu yerine koyunca gözlerini kapamış ve Kutsal Meryem'e Bayan Holmes'i eve sağ salim gönderdiği için dua etmişti. Daha sonra binanın kapıcısına telefonu açıp şöyle konuşmuştu:
"Ne zaman geriye döndü?"
Kapıcı Howard, "Yirmi dakika kadar önce" demişti.
"Onu kim getirdi?"
"Görmedim. Sen, bunun nasıl olduğunu biliyorsun. Her seferinde farklı bir arabayla geliyor. Park'ın köşesinde bir sokak öteye park ediyorlar. Ve ben onları göremiyorum. Zili çalana değin geldiğini fark edemiyorum. Sonra başımı kaldırıyorum ki gelmiş" diyen Howard duraladı ve ekledi, "Her seferinde yanağında o kahrolası yara izi bulunuyor."
Howard haklıydı. Yara pek kahredici türdendi ve şimdi biraz iyileşmiş olabilirdi. Andrew, yara henüz taze iken onun neye benzediğini düşünmekten hoşlanmamıştı. Bayan Holmes ertesi gün saat tam onda ipekli, askıları makarna çubuklarına benzeyen omuzları açık bir elbiseyi giyinmiş olarak görünmüştü
(aylardan hazirandı.) Ve yüzündeki yara izi sararmaya başlamıştı. Kadın, yarasını örtmek üzere sanki çok fazla çaba harcarsa dikkatleri daha çok ortaya çekeceğini biliyormuş gibi baştan savma bir makyaj yapmıştı.
Andrew ona sormuştu, "Bu nasıl oldu, Bayan Holmes?" Odetta neşeyle gülerek konuşmuştu, "Sen beni tanır, ne denli beceriksiz olduğumu bilirsin, Andrew. Dün banyo küvetinden çıkarken elim kaydı. Çünkü haberleri dinlemek üzere acele ediyordum. Düştüm ve yüzümü çarptım." Eliyle yanağını yoklayıp sözlerini sürdürmüştü "Doktorlara ve muayenelere ilişkin saçmalamalarına başlamaya hazırsın, değil mi? Yanıt vermeye zahmet etme, bunca yıldan sonra seni kitap gibi okuyabiliyorum. Doktora gitmeyeceğim, bu yüzden sormaya zahmet etme. Pırıl pırıl bir boya kadar iyiyim. Yola devam edelim, Andrew! Gimbel'den alışveriş etmeye ve Dört Mevsim Lokantası'nda yemek yemeye niyetliyim."

"Evet, Bayan Holmes" diyen Andrew gülümsemişti. Bu, zoraki bir gülümsemeydi ve zorla gülümsemek de pek kolay değildi. Odetta'nınki, bir günlük değil, hiç değilse bir haftalık yaraydı...Ve kendisi olanları biliyordu, değil mi? Andrew geçen hafta her gece saat yedide onu aramıştı, çünkü o saatte Bayan Holmes'i evinde bulacağım biliyordu. O sıralarda Huntley-Brinkley raporu yayınlamıştı. Uyuşturucu düşkünlerine ilişkin bu rapor Andrew'un gözünü daha fazla korkutmuş, bir gece öncesi dışında her gece Bayan Holmes'i aramayı sürdürmüştü Bir gece ise, kapıcı Howard'a yalvarıp yaltaklanmış ve Odetta'nın katının anahtarını adamdan almıştı. İçindeki suçluluk duygusu giderek büyüyordu. Bayan Holmes daha önce betimlediği biçimde bir kazaya uğramış... ancak, bu kez koca bir kırıkla yaralanıp yere düşerek orada ölmüş olabilirdi. Kalbi şiddetle çarparak ve kendisini çapraz gerilmiş piyano tellerinin arasından geçen bir kedi gibi duyumsayarak eve girmişti. Ama, orada asap bozacak hiçbir şey bulunmuyordu. Mutfaktaki tezgahın üzerinde bir tereyağı kabı vardı. Kabın kapağı kapalı olmasına karşın, tereyağı orada uzun süre kalmış gibi erimiş durumdaydı. Andrew kata yediye on kala girmiş ve beş dakika süreyle orada kalmıştı Evdeki kısa araştırmada banyoya da göz atmıştı. Küvet kuru havlular pek düzgündüler. Banyoda bulunan pek çok tutamak kolu da üzerlerinde en ufak bir su lekesi olmaksızın pırıl pırıl parıldıyordu.
Andrew, Bayan Holmes'in anlattığı kazanın olmadığını biliyordu. Ama, kadının yalan söylediğine de inanamıyordu. Çünkü, Odetta kendi söylediklerine kendisi de inanmıştı.
Bir kez daha aynaya baktı ve Odetta'yı parmak uçlarıyla hafif hafif şakaklarını oğuştururken görür gibi oldu. Bundan pek hoşlanmadı, çünkü kadının yok oluşlarından önce bu hareketi yaptığını pek çok kez görmüştü.

3

Bayan Holmes oto kaloriferinin sıcaklığından yararlansın diye Andrew motoru çalışır durumda bırakarak arabanın bagajına gitti. Bagajdaki iki valize bir başka göz kırpışı nöbeti geçirerek baktı. Valizler sanki aklı küçük, bedeni iri; sinirli ve huysuz bir kişi tarafından acımasızca sağa sola fırlatılmış gibi iyice yıpranmıştı. Sanki Bayan Holmes'e karşı yapmaya cesaret edemedikleri davranışları valizlerine uygulamışlardı. Bu, yalnızca Bayan Holmes bir kadın olduğu için değil; küstah bir kuzeyli zenci olduğu, hiç gerekmediği halde işleri karıştırdığı ve böyle bir kadının kötü davranışlara değer olduğu düşünülerek yapılmıştı. Üstelik Bayan Holmes varlıklı bir zenciydi. Amerikan kamuoyunda Medgar Evers ya da Martin Luther King kadar tanınıyordu Varlıklı zenci yüzü Time dergisine bile kapak olmuştu. Holmes Diş Endüstrisi ile Güney'deki on iki şubesinin (bunlardan biri Oxford kentindeydi) tek varisi olan böyle bir kadını incitebilmek pek güçtü
İşte bu yüzden cesaret edip kadına yapamadıklarını valizlerine yapmışlardı.
Andrew, Odetta'nın Oxford kentinde karşılaştıklarını gösteren suskun belirtilere utanç, öfke ve sonunda kadına karşı duyduğu sempatiyle baktı. Atılıp, itilip kakılmayla valizlerin üzerinde oluşmuş darbe izleri şimdi kendisine daha şirin geliyordu. Geçici bir süre hareket edemeden valizlere baktı. Soluğu, buz gibi havaya buharlarla çıkıyordu.
Howard kendisine yardım etmek üzere geliyordu. Ancak, Andrew biraz duralamadan sonra valizlerin sapını tutmuştu bile. Siz kimsiniz? Kimi zaman nerelere gidiyorsunuz ve saatlerce, bazen günlerce süren yok oluşlarınızı kendinize sahte bir olaymış gibi anlatarak açıklarken bile güçlük duyduğunuz süre içinde neler yapıyorsunuz? diye sormayı düşündü. Howard yanına yaklaşmadan önce duruma pek uymayan bir şey daha aklına geldi: Bayan Holmes, sizin bedeninizin geri kalanı nerede?
Böyle düşünmeyi bırakmak istiyorsun. Çevrede bu tür düşünmeyi yapacak biri varsa o da bayan Holmes'tir. O bunları düşünmediğine göre, senin düşünmene de gerek bulunmuyor.
Andrew valizleri tutup bagajdan kaldırdı ve Howard'a uzanırken kapıcı alçak sesle sordu, "Odetta iyi mi?"
"Sanırım iyi" diyen Andrew da sesini iyice alçaltarak konuşuyordu, "Yalnızca yorgun. İliklerine kadar yorgun, sanıyorum."
Howard başını öne eğip onayladı, örselenmiş valizlere baktı ve içeri doğru yollandı. Yürürken bir an, yalnızca Odetta Holmes'i selamlamak için durakladı. Kadın, arabanın buğulanmış camlarının ardında neredeyse görülmez gibiydi.
Howard gidince Andrew bagajın altında duran paslanmaz çelikten yapılmış ve katlanmış bir eşyayı ortaya çıkardı, Ve katlarını açarak kurdu. Bu eşya, tekerlekli sandalye idi.
Beş buçuk yıl önce ki 19 ağustos 1959 tarihinden, gene ortadan yol olduğu, ne yaptığı o bilinmeyen gün ve saatlerinden birinden beri, Bayan Odetta Holmes'in ayakları dizinden aşağı kesiktiler.

4

Metro olayından önce Detta Walker birkaç kez bilinçli olmuştu. Bilinçli anları, birbirlerinin üzerinde her biri ötekinden yalıtılmış mercanadaları gibiydi. Ama aslında çoğu bir adalar denizinin su altında bulunan uzun belkemiğinin üzerine dizilmiş düğümler gibiydiler. Odetta, Detta'nın varlığından kuşkulanmıyor, Detta'nın da Odetta diye bir kişinin varlığından haberi bulunmuyordu... Oysa Detta, bir şeyin yanlış gittiğinden ve yaşamında lanet olası bir kişinin varlığından açık şekilde haberliydi. Odetta'nın hayal gücü, Detta onun bedenini taşımakla görevli olduğu zamanlarda olan tüm şeyleri bir roman haline çeviriyordu. Detta pek akıllı ve kurnaz biri değildi. Bazı şeyleri anımsayabildiğim düşünürdü, hiç değilse bazılarını. Ama çoğu kez anımsayamıyordu.
Detta, hiç değilse arada geçen boş sürelerden kısmen haberliydi.

Sözgelişi, porselen tabağı anımsayabiliyordu. Onu anımsayabiliyordu. O tabağı cebine sokuşunu ve aynı anda Mavili Kadın'ın durup kendisini gözetlemediğinden emin olmak üzere kadına baktığını anımsayabiliyordu. Bundan emin olmalıydı. Çünkü tabak Mavili Kadın'ındı. Detta belli belirsiz şekilde porselen tabağın pek özel bir şey olduğunu anımsayabiliyordu. Detta bu yüzden tabağı almıştı. Detta, tabağı bildiği bir yere götürmüştü.
(orayı nerden bildiğini anımsayamıyordu.) Orası Çizgici denilen alanda içinden dumanlar çıkan bir oyuktu. Çevresine çöpler saçılmıştı ve bir zamanlar Detta orada bir plastik bebeğin yandığını gömüştü. Detta tabağı dikkatle toprağın üzerine koyduğunu ve sonra onun üzerine bastığını; sonra, külotlu çorabını çıkarıp giysisinde biraz önce tabağı çıkardığı cebine koyduğunu anımsayabiliyordu. Daha sonra, sol elinin işaret parmağını Yaşlı Aptal Tanrı'nın ona ve tüm kızlarla kadınlara ortak olarak verdiği cinsel organının içine dikkatle sokmuştu. Ancak bu organda doğru bir yer olmalıydı. Çünkü o yerin kendisine verdiği sarsıntıyı anımsayabiliyor; oraya bastırmak istediğini, çıplakken cinsel organın ne denli tatlı olduğunu anımsıyordu. Ancak, siyah deri pabuçlarını porselen tabağa bastırana kadar parmağını organına bastırmamıştı. Sonra, ayağını Mavili Kadın'ın pek özel porselen tabağına bastırdığı gibi işaret parmağını da cinsel organına bastırmıştı. Detta, siyah deri pabucunun tabağın kenarındaki ince mavi çizgileri örtüşünü, eliyle ve ayağıyla yaptığı tatlı bastırışı anımsayabiliyordu. Tabak hafif bir çıt sesi çıkararak kırılırken aynı şekilde gevşek bir zevkin cinsel organından bağırsaklarına doğru ok gibi yükseldiğini, dudaklarından bir feryadın çıktığını anımsayabiliyordu. Sonra, ahmakça bakışlarla kırık tabağın parçalarına bakmış, cebindeki külotlu çorabı çıkararak ayaklarına geçirmişti. Çorapları iyiydi. Onları bacaklarına doğru çekişini, dizlerinin üzerinden kaydırışını, sol bacağında kabuğu düşmek üzere olan bir yaranın bulunduğunu anımsayabiliyordu. Kabuk düşünce yara yerinde bebeklerinkine benzeyen pembe renkli bir doku olacaktı. Bir hafta ya da bir gün önce değil de sanki bir dakika önce olmuş gibi, turuncu renkli parti giysilerinin etek çizgisinin iç çamaşırlarının bel çizgisine kadar kalktığını; pamuklu, beyaz külotlu çorabının kahverengi teniyle tam bir zıtlık oluşturduğunu açık seçik anımsayabiliyordu. Külotlu çorabı ve beyaz iç çamaşırları turuncu renkli giysisinin altında kalmışlardı. Külotlu çorabı aşağı düşmeyecekti: Çorabı şimdi de beyazdı ama naylondu. Bu kez külotu çorabının saydam, bir tarafından öbür tarafın görünen ince ve ucuz naylon çoraplardan olduğunu anımsayabiliyordu. Onları çıkarıp yeni model DeSoto modeli arabanın döşeme halısının üzerine bıraktığında çorapların ne kadar parıldadığını, ne denli beyaz ve ucuz türden olduklarını anımsayabiliyordu. Bunlar hiçbir zaman ağır başlı görünümü olmayan ucuz, her zaman mağazaların indirimi; satışları içinde yer alacak ve her an tezgahların üzerine dökülmüş olarak satılacak türden çoraplardı. Kendisi de ucuzdu ve ucuz olmak iyiydi. Detta o yuvarlak porselen tabağın nasıl bir şey olduğunu düşünemiyor, bir genç adamın, yüzü şaşkınlıkla içinde kalmış sarhoş bir sınıf arkadaşı olan genç adamın Mavili Kadın'ın porselen tabağına benzeyen yuvarlak, beyaz yüzünü anımsayabiliyordu. Oğlanın yanaklarında bir kayış vardı ve bu kayış da Mavili Kadın'ın pek özel tabağının üzerindeki kayışın şekline çok benziyordu. Ama bu belki de kırmızı neon lambalarının pek cafcaflı oluşundandı. Kent dışındaki bir lokantanın yakınındaydılar. Karanlıkta lokantanın kırmızı neon lambasıyla oluşturulmuş işaret levhasından gelen ışık genç adamın yanaklarını aydınlatmıştı. Genç adam sürekli, Neden bunu yaptın? Neden bunu yaptın? Neden bunu yaptın? demiş ve sonra arabanın penceresinden başını çıkarıp kusmuştu. Detta, para atılarak çalıştırılan bir pikaptan yükselen Dodie Stevens'in sarımsı kahverengi pabuçlar, pembe bağcıklar, pembe kurdeleli büyük Panama şapkaya ilişkin şarkısını dinlemiş ve genç adamın kusuşunun çimento karıştırıcısının sesine benzediğini düşünmüştü. Ve genç adamın cinsel organı birkaç dakika önce kasıklarındaki püskül püskül kara kıllar içinde canlı bir ünlem işaretine benzerken şimdi zayıf bir soru işaretine dönüşmüştü. Detta, genç adamın kusmuklarının kaba çakıltaşları üzerine dökülüşünü, kusmasının duruşunu ve yeniden başlayışını duyduğunu anımsayabiliyordu. İyi, sanırım temeli daha yeterince iyi atamadı diye düşünüp gülmüş ve parmağını (bu kez parmağı uzun, güzel şekilli bir tırnakla donanmıştı) çıplak olan ama şimdi üçgen biçiminde uzamış kabarık kasık kıllarıyla hiç de çıplak görünmeden cinsel organının içine doğru bastırmıştı. Canı gene acıyordu ama şimdi bu iş ona zevk veriyordu. (Şimdi çok daha zevkli ve sonrasında acı duyumsamıyordu.) Daha sonra, genç adam körler gibi ona doğru gelip yakalamış, gücenik bir sesle, Lanet olası, zenci kadın cinsel organı! demişti. Detta gülmüş, kolayca adamın elinden kurtulup külotlu çorabını yerden kaparak arabanın kapısını açmış dışarı çıkmıştı. Mayıs ayının o karanlık gecesi içinde koşarken bir yandan bluzunu giymeye çalışıyor, bir yandan da erken açan hanımellerinin kokusunu ciğerlerine çekiyordu. Ucuz naylon külotlu çoraplarını giysisinin göğüs cebine değil, yeniyetme kızlarınki gibi türlü makyaj gereçleriyle doldurduğu el çantasına tıkıştırıyordu. Şimdi de koşuyordu. Lokantanın kırmızı renkli neon lambasından çevreye yayılan ışıklar buradan da görülüyordu. Detta o günlerde yirmi üç yaşına girmişti. Gene o günlerde, New York'un ünlü büyük mağazası Macy'nin Güzel Fikirler bölümündeki tezgahların üzerinde 1.99 dolara satılan naylon bir eşarbı aşırıp bunu da el çantasına koyarak yanında taşıyordu.
Naylon eşarp ucuzdu.
Naylon çorapları gibi.
Kendisi gibi.
Oysa, Detta'nın bedeninde barındırdığı kadın, milyonların tek varisiydi. Ama Detta bunu bilmiyordu. Bilse de kendisine yararı olmazdı. Çantasındaki eşarp da beyazdı ve çevresinde mavi renkli bir çizgi bulunuyordu.
Daha sonra bindiği takside giderken aynı zevk alma isteğine kapılmış sürücüyle ilgilenmeden bir elinde çantasından çıkardığı naylon eşarbı tutuyor, sabit bakışlarla ileriyi bakarken öbür elini tüvit kumaştan eteğinin altına sokup beyaz külotlu çorabının üst bandının arasından kaydırarak kara renkli uzun parmağıyla yaptığı acımasız tek hamleyle gereksindiği işi yapıyordu.

Detta bazen çıldırmış gibi olur ve orada değilken nereye gitmiş olduğunu düşünürdü. Ancak bu tür gereksinimleri çok ani gelir ve kadın ne yapması gerekiyorsa yalın biçimde onu yapardı.
Roland bunu anlayabilirdi.

5

Odetta, limuzin arabasını her yere götürebilirdi. Babasının yaşadığı daha 1959 yılında bile bu böyleydi. Babası 1962'de ölmüş ve bir fonda toplanan para yirmi birinci yaşgününde Odetta'nın emrine verilince kadın inanılmaz derecede zenginleşmişti. artık istediği şeyi yapabilirdi. Odetta tutucu gazete yazarlarının bir, iki yıl önce kendisine taktıkları "Limuzin Liberali" adına pek az önem vermişti. Her yerde görülmekten çekinmeyecek kadar gençti. Pek hoşlandığı soluk renkli kot pantolonları ve haki renkli gömlekleri giyinmenin ya da kullanılmış eski bir araba yerine otobüse ya da metroya binmenin toplumsal durumunu etkileyeceğine inanmayacak kadar gençti. (Ancak, o dönemde sürücüsünün kullandığı arabaya binmediği için Andrew'un güceneceğini göremeyecek kadar da içine dönüktü.) Bu türden davranışlarının bazen çok zengin olduğu gerçeğini örtebileceğim ya da hiç değilse kısmen gizleyeceğini düşünecek kadar da genç ve deneyimsizdi.
1959 yılının 19 ağustos gecesi Odetta böyle davranışlarını bacaklarının... ve aklının yarısı ile ödedi.

6

Odetta, bir gelgit dalgası gibi kabaran olayın içine önce çekilmiş sonunda oraya takılıp kalmıştı. 1957 yılında başta adı olmayan sonradan Hareket adı verilen olayın iyice içindeydi. Odetta'nın geçmişini, zenci kölelerin özgürleştirilmesi bildirisinden bu vana yapılan savaşımların tarihçesini biraz biliyordu. İlk zenci köleler, Amerika'ya (daha doğrusu, İngilizlerin suçlu ve borçlulardan kurtulmak üzere kurdukları sömürge olan Georgia'ya) gemiler dolusu olarak getirilmiş; ilk özgürlük hareketleri de Odetta'ya göre oraya yakın bir yerde, hep üç sözcükle başlamıştı. Bu sözcükler şunlardı: "Ben oraya geçmiyorum"
Özgürlük hareketinin başladığı yer, Alabama eyaletinde bir kent içi ulaşım aracı olan otobüsün içiydi. Ve üç sözcüğü söyleyen, Rosa Lee Parks adlı zenci kadındı. Kadıncağız otobüsün ön sıralarından birinde otururken kendisine arkada zencilere ayrılmış olan yere gitmesi söylenince bu sözleri diyerek yerinden kımıldamamıştı. Daha sonra Odetta da, Rosa Lee Parks!ı düşünerek hiç utanç duymadan "Bizler oraya geçmeyeceğiz" şarkısını söyleyecekti. Kollarını birbirlerine kenetleyen bir kalabalık içinde bizler demek kolay bir şeydi. Şarkı söylerken biz demek ve biz olmak kolaydı. Oysa, o yılların eski deri, puro ve sigara kokuları taşıyan ve belli yerlerinde LUCKY STRIKE SİGARALARI; TANRI AŞKINA SEÇTİĞİNİZ KİLİSENİN TOPLANTILARINA KATILIN; OVALTİNE İÇİNİZ NE DEMEK İSTEDİĞİMİZİ ANLARSINIZ ya da CHESTERFİELD MUHTEŞEM SİGARALARI sloganları taşıyan posterler yapıştırılmış bir otobüsün içinde, otobüs sürücüsü ile arka tarafta oturan zencilerin inanamaz bakışları karşısında beyaz yolcuların arasında oturup direnerek 'bizler' demek pek kolay bir şey değildi.
Bizler'e hayır.
Binlerce yürüyüşçüye hayır.
Ve böylece, Rosa Lee Parks tek başına söylediği üç sözcükle bir gelgit dalgasını başlatmıştı.
Odetta şöyle düşünüyordu: Ben öyle bir şeyi yapabilseydim (o denli yürekli olabilseydim), yaşamımın tüm geri kalan süresinde mutlu olurdum. Ama, o denli yüreklilik bende bulunmuyor.
Başlangıçta Odetta, Parks'ın yarattığı olaya ilişkin yazılarını fazla ilgilenmeden okumuştu. Oysa, ilgisi giderek arttı. Olayın akışına hayal gücünün ne zaman ve nerede kapıldığını söylemek güçtü. Ancak, genç kadın, Güney'de başlayan ve ırk ayırımına karşı çıkan olayların içinde bulmuştu kendini.
Bir yıl kadar sonra, neredeyse sürekli çıktığı genç adam onu New York'un ünlü Village semtine götürmeye başladı. Orada çalışan genç ve çoğu beyaz olan folk şarkıcıları repertuarlarına ürkütücü nitelikte şarkılar eklemişlerdi. Bu şarkılar ten renginiz yüzünden aşağılanmanın, işten atılmanın, cezaevine götürülmenin ve kırbaçlanmanın ne demek olduğunu anlatıyorlardı.
İşte o günlerden sonra Odetta kendi anne ile babasını, onların ebeveynlerini ve daha önceki atalarını merak etmeye başladı. Kökler adlı ünlü yapıtı kesinlikle okumamıştı. O kitap yayınlanmadan çok daha önceleri kendisi başka dünyalardaydı sanki. Kitapta Alex Haley'in yazdıklarına benzer şeyleri düşünmüştü. Ve atalarının beyaz insanlar tarafından zincirli köleler olarak yeni dünyaya getirilmiş olduklarını biliyordu.
Bu konuda tüm bildiklerini toparlayarak düşünen Odetta ortaya çıkan tutar karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Annesi, Arkansas eyaletinde doğurduğu tek evladı olan kendisine , o kentin adı olan Odetta'yı ad olarak takmıştı. Babasının başlangıçta o küçük kentte diş hekimi olduğunu, yeni bir diş kaplama yöntemi bulup kendi adına ihtira beratı aldığını ve on yıl süreyle adını duyurmadan çalıştıktan sonra birdenbire bu buluşuyla zengin bir doktor haline geldiğini biliyordu. O sıralarda Odetta dünyaya gelmiş ve zenginleştikten sonraki dört yıl içinde babası özellikle ortodonti ve kozmetik alanlarında buluşlar yaparak büyük paralar kazanıp ailesiyle New York kentine taşınmış ve orada Holmes Diş Endüstrisi adım verdiği şirketini kurmuştu. Antibiyotikler alanında ünlü Squibb şirketi ne ise, diş hekimliği alanında Holmes de öyleydi.

Bütün o yıllar içinde (Odetta doğmadan önce ve New York'a taşınışlarına kadar olan sürede) yaşamlarının nasıl olduğunu sorsa, babası kendisini yanıtlayamayacaktı. Belki de bir şeyler söyleyecek ama kızına bir şey anlatmış olmayacaktı. Çünkü, babası ona bazı şeyleri anlatmayı istememişti. Bir seferinde annesi Alice (Odetta annesine Allie derdi), "Kızına o Ford arabayı kullandığın sırada, üstü kapalı köprüden geçerken adamların sana ateş ettiklerini anlat, Dan" demişti. Babası yasaklayan bakışlarla bakınca her zaman bir serçeye benzeyen annesi oturduğu koltukta büzülmüş ve bir kez daha ağzını açmamıştı.
O geceden sonra Odetta birkaç kez daha annesini konuşturmak istemiş ama bir sonuç elde edememişti. Daha önceleri denemiş olsa, belki de annesini konuşturabilecekti. Oysa, babası konuşmadığı için annesi de konuşmuyordu. Böylece Odetta geçmişinin, akrabalarının, o kırmızı toprak yolların, o mağazaların o tabanı toprak odaların, o pencereleri paçavralarla perdelenmiş olan camsız odacıkların, insanı inciten ve tedirgin eden olayların bir ölü dişin mükemmel kaplanışının sağladığı olanaklarla ortadan yok oluşu gibi gömülüp unutulduklarını sezinlemişti. Babası o konuda konuşmuyor, belki de konuşamıyordu. Olasılıkla bu konulardaki unutkanlığını babası bir amnezi gibi kendisi için seçmişti. Kaplama diş buluşu onlara New York'ta Merkez Parkının güney ucunda Greymarl apartmanlarındaki konforlu yaşamlarını sağlamıştı. Böylece su ve hava geçirmez dış kaplamasının altında sanki her şey kapanıp gizlenmiş gibiydi. Babası geçmişlerini o denli iyi gizleyip örtmüştü ki, kendileriyle geçmişleri arasına herhangi bir şeyin geçmesine olanak sağlayacak bir aralık kalmamış, mükemmel kaplamalı engel, geçmişe nüfuz etmeyi olanaksızlaştırmıştı.
Öte yandan Detta Walker bazı şeyleri biliyor ama Odetta'yı tanımıyordu. Odetta da onu tanımıyordu. Burada da bir diş kaplaması sanki pürüzsüz bir biçimde aralarında yer alıyor ve bir istihkam siperi gibi iki kişiyi birbirlerinden ayırıyordu.
Odetta kanında annesinin utangaçlığını ve babasının göz kırpmayan (ya da konuşmayan) dayanıklılığını taşıyordu, yıllar sonra konuyu izlemek üzere bir kez daha babasının çalışma odasına giderek ona geçmişini sormuştu. Babası okuduğu Wall Street Journal adlı gazeteyi hışırdatıp dikkatle katlayarak çalışma masasının üzerindeki lambanın yanına koymuş, çerçevesiz gözlüklerini çıkarıp gazetenin üzerine bırakmış ve Odetta'ya bakmıştı. Danny Holmes zayıf bedenli, saçları kırlaşmış bir zenciydi. O anda şakaklarında belirginleşen damarlar bir nabız gibi atıyorlardı. Adam biraz düşündükten sonra yalnızca şu sözleri söylemişti: Yaşamımın o bölümü hakkında konuşmayı ve düşünmeyi istemiyorum, Odetta. Bunun bir yararı yok. O günlerden beri dünya çok döndü, köprülerin altında öyle çok sular aktı ki...
Roland bunu anlayabilirdi.

7

Silahşor üzerinde GÖLGELERİN KADINI yazısı bulunan kapıyı açınca tümüyle tanımadığı şeyleri gördü. Ancak gördüklerinin önemi olmadığını da düşündü.
Çünkü gördükleri Eddie'nin dünyasındandı. Bunun da ötesinde gördüğü ışıklar, insanlar ve eşyalar birbirlerine karışıyordu. Burada, tüm yaşamında gördüklerinden çok daha fazla eşya bulunuyordu. Görünüşlerinden bayanlara ilişkin şeyler oldukları ve belli ki satıldıkları anlaşılıyordu. Bazıları vitrin altındaydı. Ötekiler, insanı satın almaya kışkırtan kümeler ve sergiler haline sokulmuştu. Kapı girişi bir kadının gözleri biçimindeydi. Roland, kapı girişine bakarken Eddie'nin oraya doğru hareketlendiğini gördü.
Öte yandan Eddie Dean yıldırımla çarpılmış gibiydi. Genç adamın elindeki silah titremiş ve elinden düşecek gibi çarpılmıştı. Silahşor tabancasını Eddie'nin elinden kolayca alabilirdi ama almadı. Orada sessizce dikildi. Bu da onun uzun süreler önce öğrenmiş olduğu bir hileydi.
Şimdi kapı girişi Silahşor'un başını döndürecek bir görünüm kazanmıştı. Oysa Eddie bu ani değişimi tuhaf biçimde rahatlatıcı buluyordu. Roland şimdiye dek hiç film seyretmemişti. Ama Eddie binlerce film görmüştü. Hortlak Gecesi (Halloween) ile parıltı (The Shining) adlı filmlerdeki gibi bakış açısı hareketli sahnelere pek alışkındı. Bunu sağlayan aygıtın adını bile biliyordu: Sabit kamera. Evet öyleydi.
Genç adam, "Yıldız Savaşları'nda da bu vardı." diye mırıldandı, "Ölü yıldızda. O kahrolası saçmalıkta. Anımsıyor musun?"
Roland ona baktı ama bir şey demedi.
Kapı girişinde eller (koyu kahverengi eller) göründüler. Eddie daha şimdiden gördüklerini büyülü bir sinema perdesi gibi düşünmeye başlamıştı.... Bu sinema perdesinde siz de Kahire'nin Mor Gülü adlı fantastik filmdeki gibi perdeden çıkıp gerçek dünyaya geçebilirdiniz.
Eddie o filmin ne denli büyüleyici olduğunu şimdiye değin sezinleyememişti.
Buradaki sinema perdesinde genç adamın baktığı kapı girişinin öte yanı görülemiyordu. Orası New York kenti olmalıydı. Tamam. Ancak taksi klaksiyonlarının alışılmış yüksek sesi duyulmuyordu. Şimdi yalnızca şu ya da bu zamanda New York kentinin bir büyük mağazasının içini görüyorlardı. Ancak...ancak burada bir tuhaflık vardı...
Eddie, "Bu eski bir mağaza" diye mırıldandı.
Silahşor, "Senin zamanından eski mi?" diye sordu.
Eddie ona dönüp bakarken güldü "Evet. Öyle demek istiyorsan evet, öyle" dedi.
Bu arada deneme yapar gibi konuşan bir ses duyuldu: "Merhaba, Bayan Walker." Kapı girişindeki görüntü o denli hızla kalktı ki, Eddie bile kendisini biraz başı döner gibi duyumsadı.

Satıcı kadın belli ki koyu kahverengi ellerin sahibesini tanıyor, ondan korkuyor ya da hoşlanmıyor veya ondan hem hoşlanmıyor hem de korkuyordu. Satıcı kadın, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.
Koyu kahverengi ellerin sahibi, beyaz renkli kenarlarında mavi bir çizgi bulunan eşarbı göstererek, "Şunu istiyorum" dedi ve ekledi. "Paketlemek için uğraşma. Onu kağıt torbaya koy yeter."
"Parayla mı çekle mi ödeyeceksiniz?"
"Parayla. Her zamanki gibi. Öyle değil miydi?"
"Evet. Çok iyi olur, Bayan Walker."
"Kabul ettiğiniz için öyle memnunum ki, sevgilim."
Satıcı kadının yüzü asıktı. Eddie bunu kadın uzaklaşırken fark etmişti. Belki de satıcı kadının müşterisini, "Küstah bir zenci" olarak benimsemesi yüzündendi. (Eddie'nin böyle düşünmesi tarih bilgisi ya da caddelerde öğrendiklerinden değil; gene sinema salonlarında filmlerden öğrendikleriyle gerçekleşmişti. Çünkü bu sahne 60'lı yıllarda çevrilmiş filmlerdekilere, sözgelişi Gecenin Sıcağında'kilere pek benziyordu.) Ama, daha yakın tarihte gerçekleşmiş bir şey da olabilirdi: Roland'ın GÖLGELERİN KADINI olan zenci ya da beyaz kaba bir orospu (!) gibi...
Ve bu, şimdi de bir sorun yaratmıyordu. Öyle değil mi? Hiçbir lanet olası farkı yaratmıyordu. Eddie yalnızca bir şeye dikkat ediyordu.
Kapı girişinde görülen New York kentiydi.
Genç adam neredeyse New York kentinin kokusunu duyumsayacaktı.
New York kenti eroin demekti.
Eddie eroin kokusunu da duyumsayabiliyordu artık.
Ancak ortalıkta kendisine engel olan bir şey vardı değil mi?
Evet. Orada anasını beceren (!) birisi ya da başka bir engel vardı.

8

Roland dikkatle Eddie'yi gözetliyordu. İstese genç adamı en az altı seferinde öldürebileceği halde sessiz ve hareketsiz kalarak onun bulunduğu durumla kendisinin uğraşmasını istemişti. Eddie'nin pek çok özelliği vardı ve bunlardan birçoğu hoş nitelikler değildi. (Yeri geldiğinde bir çocuğun düşüp ölmesine bilinçli olarak izin vermiş kişi olarak Silahşor hoş ile tam iyi olmayan nitelikler arasındaki farkı iyi biliyordu.) Ancak bu noktada söylenecek bir şey vardı: Eddie salak değildi.
O, akıllı bir çocuktu.
Durumu kendisi anlayabilirdi.
Öyle de yapıyordu.
Dönüp Roland'a bakan Eddie dişlerini göstermeden gülümsedi. Roland'ın tabancasını beceriksiz hareketlerle tek parmağında döndürdü. Davranışını komik bir gösteriye dönüştürüp tabancayı önce kabzasını göstermek üzere Roland'da doğrulttu.
"Tabanca denilen pislik bana yararlı olduğu ölçüde zarar da verebilir, öyle değil mi?" diye sordu.
Roland şöyle düşündü: İstediğin zaman ne kadar da açık biçimde düşünebiliyorsun. Şu halde neden öyle aptalca konuşmaları yeğliyorsun, Eddie? Ağabeyinin son olarak bulunduğu o yerde insanlar hep salakça konuşuyorlar diye mi?
Eddie, "Öyle değil mi?" diyerek sorusunu yineledi.
Roland başını öne eğerek onayladı.
"O Kapı girişinde sana ateş etseydim kapıya ne olurdu?"
"Bilmiyorum. Sanırım öğrenmenin tek yolu deneyip ne olacağını görmektir."
"İyi. Sen ne olacağını düşünebilirdin."
"Kapı'nın ortadan yok olacağını düşünürdüm."
Eddie başını öne eğerek onayladı. Kendisi de öyle düşünmüştü. Pufff! Bir büyü gibi Kapı yok olacaktı. Şimdi onu görüyorsunuz, arkadaşlarım. Bu aynen bir salondaki projeksiyon makinesi operatörünün makineye altı el ateş etmesi gibi bir şey olurdu.
Eğer operatör makineye ateş ederse film dururdu.
Genç adam filmin durmasını istemiyordu
Eddie ödediği paranın karşılığını görmeyi diliyordu
"Sen kapıdan yalnız başına geçebilir misin?" diye sordu.
"Evet."
"Ya da benzeri bir şeyi yapar mısın, ha?"
"Evet."
"Sen, o zenci kadının kafasının içine de kurulabilirsin. Aynen benim kafama kurulduğun gibi..."
"Evet."
"Böylece benim dünyama otostop yaparsın. Ama, hepsi o kadar.."
Roland bir şey demedi. Otostop yapmak kimi zaman Eddie'nin söz arasında kullandığı ama kendisinin tam olarak anlamadığı laflardan birisiydi... Ancak sözün gidişinden genç adamın ne demek istediğini sezinlemişti.

"Ama, sen kendi bedeninle de o Kapı'dan geçebilirsin. Balazar'ın barına geldiğin gibi" diyen Eddie yüksek sesle ancak kendi kendisiyle konuşuyordu "Gene de orada bana gereksinmiştin, değil mi?"
"Evet."
"Şu halde beni de yanında götür."
Silahşor konuşmak üzere ağzını açtı ancak Eddie acele eder gibi ondan önce konuşmaya başladı.
"Şimdi değil, hemen gidelim demiyorum" diyerek ekledi. "Eğer ben o tarafa geçersem bir başkaldırı ya da başka lanet olası bir şey gerçekleşir mi, bilmiyorum?" Kahkahalarla gülmeye başlayan genç adam sonra sözlerini şöyle sürdürdü, "Bir hokkabaz çantasından tavşan çıkarır gibi. Ama, burada bir şapka yok. Buna eminim. Bekleyelim, zenci kadın yalnız kalınca ne olacak?"
"Hayır. Oraya gitmeyeceksin."
"Oraya geçip sana geri geleceğim" diyen Eddie konuşmasına şöyle devam etti; "Geriye geleceğim, yemin ediyorum, Roland. Senin yapmak zorunda olduğun bir işin var, biliyorum. Ben de o işin bir parçasıyım. Gümrükte senin kıçımı (!) kurtardığını biliyorum. Ancak, ben de seninkini Balazar'ın yerinde kurtardım sanıyorum. Şimdi ne düşünüyorsun?"
"Sanırım orada beni kurtardın" diyen Roland genç adamın barda tehlikeye aldırış etmeden çalışma masasının ardından doğrulduğunu ama bir an duraksadığını da düşündü.
Ancak o bir anlık duraksamaydı.
"Şu halde, Peter Paul'e borçlarını ödüyor. Bir el ötekini yıkıyor. Benim tüm istediğim birkaç saatliğine geriye gidebilmem. Bir porsiyon tavuk eti ile bir kutu gözleme alabilmem" diyen Eddie başını görüntüsü yeniden değişmeye başlayan kapı girişine doğru eğerek sordu, "Şu halde ne diyorsun gitmeme?"
"Hayır, olmaz" diye yanıtlayan Roland bir an yoğun biçimde Eddie'yi düşündü. Kapı girişindeki zenci bayan (her kimse?) .sıradan bir insan gibi davranmıyordu. Sözgelişi, Roland Eddie'nin gözlerinden bakarken genç adamın davrandığı gibi hareket etmiyordu kadın. (Şimdi Silahşor daha önceleri hiç yapmadığı şekilde düşünmesini yarıda kesti. Çevresel görüntüde, alt yarıda kendi burnunun sürekli göründüğüne dikkat etmişti.) Eskiden görüntüde biri yürüdüğünde görüntü yumuşak hareketli bir sarkaç gibi sallanırdı: Sol bacak, sağ bacak, sol bacak, sağ bacak. Dünya da ileri geri öyle yumuşak bir biçimde sallanırdı ki, bir süre sonra siz de yürümeye başlayınca görüntünün sallanışına dikkat bile etmezdiniz. Şimdi görüntüdeki zenci kadının yürüyüşünde böyle bir sarkaç hareketi bulunmuyordu. Kadın orada tezgahlar arasındaki geçitte yumuşak bir biçimde, sanki bir yarış kulvarında koşar gibi yürüyordu. Ne tuhaftır ki Eddie de şu anda aynı algılamayı yapmıştı... Ancak bunlar Eddie'ye göre sabit kamera ile film çekilişine benziyordu. Genç adam algılanmasını rahatlatıcı buluyordu çünkü aşinası olduğu bir şeydi bu.
Roland'a algılaması tuhaf gelmişti... Ama, Eddie'nin tiz sesi Silahşor'un düşünmesini yarıda kesti.
"Şu halde neden olmasın?" Lanet olan savunmanı yap bakalım, neden olmasın?"
"Çünkü sen tavuk eti filan istemiyorsun" Roland ekledi, "Senin isteklerine ne ad verdiğini biliyorum Eddie:
"Uyuşturucu almak ve 'tadına bakmak' istediğinden eminim."
Öyle olsa bile ne fark eder?" diye soran Eddie feryat figan eder gibi bağırarak konuştu, "Eğer öyle olsa bile ne sakınca yaratabilir? Sana, geriye geleceğimi söyledim! Sana söz verdim. Sana lanet olası bir VAATTE BULUNDUM! Başka ne istiyorsun? Annemin adına yemin etmemi ister misin? Tamam, annemin adına yemin ediyorum! Ağabeyim Henry adına yemin etmeli miyim? Tamam, yemin ediyorum! yemin ediyorum! YEMİN EDİYORUM!"
Enrico Balazar da bunu söylerdi; Ancak, Silahşor Balazar gibilerinin yaşamın gerçeklerini kendisine söylemesine muhtaç değildi: Hiç bir zaman uyuşturucu düşkünlerine güvenmeyin sloganı bir yaşam gerçeğiydi.
Roland kapıya doğru başını eğerek konuştu, "Senin Kule'ye kadar olan yaşam dilimin düzenlendi. Ondan sonrasına ben aldırış bile etmiyorum. Ondan sonra kendi bildiğin yoldan cehenneme bile gitmekte özgürsün. O ana değin ben sana muhtacım."
Eddie yumuşak bir sesle söylendi, "Seni siktirici (!) kokuşmuş yalancı seni!" Genç adamın sesinde kolayca ayırt edilecek bir duygusallık bulunmuyordu. Ancak Silahşor onun gözlerinde yaşların parıldadığını gördü. O bir şey demeyince Eddie ekledi,
"Kule'den sonra ben olmayacağım. Benim için, o zenci kadın için ya da üçüncü kişi Tanrı bilir her kim ise onun için Kule'den sonrasında bizlerin olmayacağımızı sen biliyorsun. Oraya varınca bizler öleceksek sen neden yalan söylüyorsun?"
Silahşor bir parça utanır gibi oldu ama gene de kararlı bir sesle yineledi, "Hiç değilse şimdilik senin yaşamının Kule'ye kadar olan dilimi düzenlendi."
"Eveettt!" diyen Eddie şöyle konuştu, "İyi. Benim de sana bir haberim var, Roland. Sen oraya geçip zenci kadının bedenine girdiğinde ne olacağını biliyorum. Biliyorum, çünkü daha önce onu gördüm. Ben senin silahlarına gereksinmiyorum. Senin o masal ülkeni gördüm, arkadaşım! Sen o kara derili kadının da başını da benim başım gibi döndürebilir ve lanet olası ka'dan başka bir şey bulunmayan o yeri kadına gösterebilirsin. Ben, akşam oluşunu bekleyeceğim. O zaman seni suyun kıyısına kadar sürükleyeceğim. Sonra sen, bedeninin geri kalanının ıstakoza benzer yaratıklar tarafından parçalanışını göreceksin. Ancak, bunun için acelen olmayabilir."
Eddie duraladı. Geri planda dalgaların çatlayarak kıyıyı oyuşu ve rüzgârın bir deniz kabuğundan sürekli üflenirmiş gibi esişinin çıkardığı ses yüksek tonda duyuluyordu.
Genç adam, "Şu halde sanırım senin bıçağını, boğazını kesmekte kullanacağım" dedi.
"Ve böylece Kapı'yı sonsuza değin kapatmış olacaksın."

"Sen, benim yaşamımın bundan sonraki diliminin düzenlenmiş olduğunu söyledin. Bu sözlerinde eroini kast etmedin. Sen, New York kentini, Amerika'yı, benim zamanımı ve her şeyi kast ettin. Eğer öyleyse ben yaşamımın o bölümünün düzenlenmesini de istiyorum. Buradaki tekdüze görüntü insanı içine çekiyor ve çevredeki yaratıklar kötü kokuyorlar. Senin, Jimmy Swaggart denilen adamın bile aklını başına getireceğin zamanlar olabilir."
"İlerde çok görkemli şeyler ve büyük serüvenler bizi bekliyor" diyen Roland ekledi, "Bunun da ötesinde, senin kendi saygınlığını canlandırabilmek üzere bir soruşturma olacak. Sen de bir Silahşor olabilirsin. Ben sonuncu Silahşor olmayı istemiyorum. Ama sen son Silahşor olabilirsin, Eddie. Bunu görüyor ve duyumsuyorum."
Yanaklarından gözyaşları süzülmesine karşın genç adam gülmeyi başardı ve, "Oh, ne muazzam! Muazzam! Tam gereksindiğim şeydi bu! Ağabeyim Henry de bir Silahşordu, Vietnam denilen cehennemde o bir Silahşordu. Bu, onun için pek muazzam bir şey olmuştu, biliyorum. Ağabeyimi ciddi olduğu zamanlar görmeliydin, Roland. Ama sonra, lanet olası tuvaletini bile yardımsız yapamaz oldu. Eğer bir yardımcı bulamazsa bulunduğu yere çöküp TV'de Büyük Güreş Maçları programını izliyor ve işi külotuna beceriyordu. Silahşor olabilmek gerçekten pek muazzam bir şey bunu görebiliyorum. Ağabeyim bir uyuşturucu düşkünüydü. Ve sen de bana göre Su kabağından çıkmış biri gibisin!"
"Senin ağabeyinin belki de saygınlığa ilişkin hiçbir ciddi fikri bulunmuyordu?..."
Eddie şimdi yüksek sesle ağlıyor ama aynı zamanda gülüyordu. "Haydi, senin arkadaşlarından konuşalım Roland. Sözgelişi, uykunda hep sözünü ettiğin züppe Cuthbert'ten konuşalım," dedi.
Silahşor onun sözlerine karşı kendini tutamayıp konuştu. Oysa bunca yıllık yorucu deneyimlerden sonra kendini tutabilmesi gerekirdi.
"Benim silah arkadaşlarım saygınlığı bilirlerdi" derken aslında başka bir şeyi düşünmeye başlamıştı.
"Onlar, benim ağabeyim Henry'i Silahşor olarak aralarına almazlar mıydı?"
Roland bu soruya yanıt vermedi.
"Seni çok iyi tanıyorum" diyen Eddie sözlerini şöyle sürdürdü "Sana benzeyen pek çok kişi gördüm. Sen de, bir elinde sancak, bir elinde silah tutan ve 'İleri, Hıristiyan Askerler' marşını söyleyen mankafa heriflerden birisin. Ben, saygınlık filan istemiyorum. Şu an tek istediğim tavuk eti yemek ve bir uyuşturucu almak. Hem de aynen bu sırayla... Şu halde, sana söylüyorum sen, istediğini yapabilirsin. Ama, için geçtiği anda, bedenin gerisini de ben haklayacağım."
Roland gene ağzını açıp bir şey demedi.
Eddie namussuzlar gibi sırıtarak yanaklarındaki gözyaşlarını elinin tersiyle kuruladı. "Seninkine bizim oralarda ne denir. Öğrenmek ister misin?" diye sordu.
"Ne?"
"Meksikalı soğukluğu."
Bir an hiçbir şey yapmadan birbirlerine baktılar. Ve sonra Roland dönüp sert bakışlarla Kapı girişini gözledi. Her ikisi de, (ama daha çok Roland) görüntünün sol tarafında bir sapma olduğunu fark etmişlerdi. Orada parıldayan takılar sergilenmekteydi. Bazıları koruyucu cam vitrinlerin altındaydı; ancak, çoğu takı açıkta duruyordu. Bunlar için, Roland gösterişli ama değersiz taşlar: Eddie ise, giysilerin üzerine takılan taklit takılar diyebilirdi. Koyu kahverengi bir çift el taşları dikkatsizce, gelişigüzel yokladı ve o anda bir başka satıcı kadın göründü. İki kadın arasında Eddie ile Silahşor'un gerçekte ilgilenmedikleri bir konuşma geçti ve bayan (Eddie, Ama ne Bayan? diye düşündü), satıcı kadına başka bir şey sordu. Satıcı kadın kendisinden isteneni çıkarmak üzere görüntüden uzaklaştı. Ve o anda Roland'ın gözleri dönüp sertçe geriye baktılar.
Koyu kahverengi eller yeniden göründü. Bu kez bir el çantasını tutuyorlardı. Çantanın kapağı açıldı ve birdenbire kara eller takılan kapıp görünüşte rasgele ama yaptığını bilen hareketlerle el çantasına doldurdular.
"Çok iyi, amma ekibi çevrene topluyorsun, Roland!" diyen Eddie acı bir sesle, ancak eğlenir gibi konuşuyordu. "Önce uyuşturucu düşkünü bir beyazı, şimdi de dükkan soyguncusu bir zenci kadını kadrona alıyorsun."
Oysa Roland genç adamı dinlemiyor, ona bakmadan dünyayı birbirinden ayıran Kapı'ya doğru ilerliyordu.
Eddie, Silahşor'un arkasından bağırdı; "Sen oraya geçtiğin zaman! Ben de burada kalan bedeninde boğazını keseceğim, lanet olası boğazını kesece.."
Oysa, genç adam sözünü tamamlayamadan Roland gitmişti Geriye kalan yalnızca soluk alan bitkin bir bedendi.
Bir an için Eddie, Silahşor'un bunu yaptığına, kendi vaatlerine ve verdiği aptalca garantilere inanmadan, ortaya çıkacak sonuçlan da düşünmeden çıkıp gidişine bakakaldı.
Gökgürültülü bir fırtınanın başlayışıyla korkan bir atın gözlerini devirerek çevreye bakışı gibi kendisi de etrafına bakındı... Orada, kendi kafasının içinde kopacak olandan gayrı bir fırtına bulunmuyordu.
Pekiyi, pekiyi, Tanrı cezasını versin!
Silahşor'un kendisine tanıdığı bir süre olabilirdi. Eddie bunu çok iyi biliyordu. Genç adam kapı girişine baktı ve yarısı el çantasının içinde yarısı dışarda olan, bir korsanın gizli hazinesindekilere benzeyen taklit altın bir gerdanlığın üzerindeki kara ellerin donmuş gibi durduklarını gördü. Sesini duyumsamasa bile Eddie Roland'ın kara ellerin sahibesiyle konuştuğunu duyumsar gibi oldu.
Bıçağı Silahşor'un torbasından çıkardı. Sonra Kapı girişinin önünde yatan ve soluk alan bitkin bedeni sırtüstü yatacak şekilde yerde döndürdü. Adamın gözleri açıktı. Daha çok akları görünmek üzere boş bakışlarla bakıyorlardı.
Eddie, "Bak, Roland!" diye bağırdı. O tekdüze, aptalca, sonu hiç gelmeyecekmiş gibi olan rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Tanrı'm! Yalnızca bu rüzgâr bile herhangi bir kişiyi bokböceği (!) haline çevirmeye yeterliydi. "Pek

dikkatle bak, Roland! senin şu lanet olası öğrenimini tamamlamanı istiyorum! Dean kardeşleri atlatmaya çalışırken neler olacağını sana göstermek istiyorum!" diye ekledi.
Genç adam bıçağı yerde yatan Roland'ın boğazını dayadı.

İKİNCİ BÖLÜM

DEĞİŞİMİN ÇAN SESLERİ

1

1959 yılı ağustos ayındaydı.
Stajyer tıp öğrencisi George içeri girişinden yarım saat sonra dışarı çıktığında, 23. Sokaktaki Sisters Of Mercy Hastahanesinin ilkyardım bölümünün önünde şimdi de park etmiş olan cankurtaran arabasına Julio'yu yaslanmış durumda buldu. Julio sivri uçlu çizmelerinden birinin topuğunu arabanın ön çamurluğunun üzerine koymuştu. Julio giysilerini değiştirmiş, pembe renkli yanar döner pantolon ile sol göğüs cebi üzerine altın renkli iplikle adı işlenmiş mavi renkli gömlek giyinmişti. Bu giysi, genç adamın bowling takımının formasıydı. George saatine baktı ve Julio'nun bowling takımının (adları, Üstün Atakçılar'dı) şimdiden yola çıkmış olduklarını gördü.
George Shavers, "Seni de gitmiştir diye düşünmüştüm" diyerek ekledi, "Harika Çengel olmazsa oyunu nasıl kazanacaklar ki?"
"Benim yerime takıma Miguel Basale'i aldılar. Çocuk her zaman değil ama kimi zaman formda oluyor. Takım iyi oynayacaktır" diyen Julio biraz duralayıp sözlerini sürdürdü, "işin nasıl sonuçlanacağını merak ettim de." Julio espri yeteneği olan, Küba asıllı bir sürücüydü. George onun yeteneğinden haberli olup olmadığından emin değildi. Oysa Julio, yeteneğinin farkındaydı. George çevresine bakındı. İkisiyle birlikte cankurtaran arabasında bulunan sağlık görevlilerinden hiçbiri ortalıkta görünmüyordu.
"Arkadaşlar neredeler?" diye sordu.
"Kimler? Kahrolası Bobsey İkizleri mi?" diye soran Julio ekledi, "Onların nerede olduklarını düşünürsün ki? Village semtinde Minnesota'lı dilberi izliyorlardır. Senin bir fikrin var mı, getirdiğimiz kadın paçayı kurtarabilecek mi?"
"Bilmiyorum."
George hikmet sahibi gibi konuşmak ve bilinmezi bilirmiş gibi görünmek istedi. Oysa, bu olay onun nöbetinde karşılaştığı ilk önemli durumdu. Ve o Kutsal Bakire Meryem'e kendisine yardım etmesi için dua etmek üzere ağzını açarken cerrahlar gelip zenci kadını alarak kendisinden uzaklaştırmışlardı. (George'a göre, kara tenli bayan pek uzun süre yaşayacağa benzemiyordu.)
Yeniden konuşup, "Kadın çok fazla kan kaybetmiş" dedi.
"Lanet olsun!"
George, hastahanedeki on altı stajyer tıp öğrencisinden biriydi. Yeni uygulanan program gereği her sekiz stajyer öğrenciden biri ilkyardım bölümünde staj yapıyordu. Bunlardan birinin iki sağlık görevlisi ile birlikte cankurtaran arabasında bulunmasında istenen, görevlilerin pek ivedi durumlarda ölümle kalım arasındaki farkı ayırt etmelerini sağlamaktı. George cankurtaran sürücüleri ile arabadaki sağlık görevlilerinin kanlar içindeki bir yaralı ya da ağır durumdaki bir hastayı öğrencilerin deneyimsizlikleri nedeniyle öldürebileceğini düşündüklerini biliyor.
Oysa gene de, varlığının kimi zaman yararlı olabileceğini biliyordu.
Evet, kimi zaman.
Öyle olmasa bile, durum hastahanenin halkla ilişkilerini olumlu yönde etkiliyordu Ve bu programdaki tıp öğrencileri haftada sekiz saat süreyle kendilerine hiçbir ek ödeme yapılmaksızın acemice çalıştırıldıkları için yakınırken George bu işte çalıştığı için kendini gururlu, dayanıklı, yetenekli ve çizdiği yolda azimli buluyordu.
Daha önce, Trans World Havayollarının Tri-Star modeli uçağı bir gece Idlewild'da kaza yapmıştı. Uçakta altmış beş kişi vardı. Bunlardan altmışı için Julio Estevez hemen kaza anında ölmüşler demişti. Kalan beş kişiden üçü yanan bir kömür ocağından çıkarılmış kalıntılara benziyordu. Tek farkla ki, bunlar öldürülmeleri ya da kendilerine morfin verilmesi için çığlıklar atıyordu. George kaza yerinde parçalanmış koltuklar arasında gördüğü kesik kol ve bacakları, ezilmiş bir çocuk bacağının yanındaki oyuncak ayıyı anımsıyordu. Orada, Bunu alabilirsen, her şeyi alabilirsin diye düşünmüş ve rahatlıkla oyuncak ayıyı almıştı. Onu evine kadar götürmüş, geç saatte, yediği hindi yemeği boyunca oyuncak ayıya bakmıştı. O gece hiçbir sorun yaşamadan uykuya dalmıştı. Bu da, hiçbir kuşkuya yer bırakmadan olayı alabildiğini, kabullendiğini kanıtlıyordu. Daha sonra, sabaha karşı henüz ortalığın karanlık olduğu saatte, uçaktaki o şeyi oyuncak ayı değil de annesinin kesik başı olarak gördüğü korkunç bir karabasanı yaşayarak uyanmıştı.
Karabasanda annesi ona şöyle fısıldamıştı: Sen beni kurtaramazsın, George. Biz, senin için aşırı tutumlu davrandık. Senin için her zaman para biriktirdik. Senin yüzünden gezmedik, eğlenmedik. Baban senin için nelere katlanmadı ki? GENE DE BENİ KURTARAMADIN! LANET OLSUN SANA!
Ve George gördüğü karabasandan haykırarak uyanmıştı. Birisinin belli belirsiz oda duvarını yumrukladığını anımsıyordu. Ama sonra genç adam banyoya seğirtmiş, yere diz çöküp gece geç saatte yediklerini küvete çıkarmıştı. Hindi yemeği bir özel sipariş gibi sıcak, dumanı üstünde ve hindi kokulu olarak geri gelmişti. George orada, diz

çökmüş durumda küvete saçılmış yarı sindirilmiş hindi eti ve havuçlara bakarken aklında büyük harflerle kırmızı renkte yazılmış şu yazı ışıldıyordu:
YETER
Doğruydu. Yazı şöyleydi:
YETER
Bu kasaplık işinden ayrılacaktı. Cerrahi mesleğinden ayrılacaktı. Çünkü:
YETER YETERLİYDİ.
Bu işten ayrılacaktı. Çünkü çizgi film kahramanı Temel Reisin sloganı; DAYANABİLDİĞİM TÜMÜYLE BU KADAR VE ARTIK DAYANAMIYORUM şeklindeydi. Temel Reis tertemiz yağan yağmurlar kadar haklıydı.
Sonra George küveti yıkamış, yatağına dönmüş ve hemen uyumuştu. Uyandığında gene doktor olmayı istiyordu. Bundan emindi. Ve tüm staj programını, ivedi cankurtaran seferlerini, onlara Kan Kovası, ya da başka ne adı verirseniz, verin her şeyi bütün aklıyla onaylıyordu.
Şimdi de doktor olmayı istiyordu.
Dikiş işlerini yapacak bir kadını tanıyordu. Kadına kısıtlı bütçesinden özveride bulunup para ayırarak on dolar ödemiş ve eski elişi örneklerine benzer hazırlanmış bir yazıyı yazdırmıştı. Yazı şöyleydi:
BUNU ALABİLİRSEN, HER ŞEYİ ALABİLİRSİN. Evet, doğruydu. Metrodaki o karmaşık, kirli olay uçak kazasından dört hafta sonra gerçekleşmişti.

2

Julio, "O bayan, çok tuhaf bir kişi, biliyorsun" dedi.
George rahatlayıp içini çekerek soluklandı. Eğer Julio konuyu açmasa, George buna cesaret edemeyecekti. Kendisi, stajyer tıp öğrencisiydi ve bir gün acemi çaylak bir doktor olacaktı. Şimdi buna inanıyordu. Oysa, Julio bir veterinerdi ve siz bir Veterinerin önünde aptalca şeyler söylemeyi istemezdiniz. Çünkü söylediklerinizi duyunca Julio kahkahalarla gülecek ve, Cehennem olsun! Böyle pisliği ben binlerce kez gördüm, evlat. Sen kendine bir havlu bul ve kulaklarının arkasından sızan terleri kurula. Çünkü yüzüne doğru akıyorlar... diyebilecekti.
Oysa, belli ki Julio böyle olayları binlerce kez görmemişti ve bu iyiydi. Çünkü, George olay hakkında konuşmayı istiyordu.
Simdi rahatlayanın Julio olduğunu gören George şaşırdı ve birdenbire utandı. Bu ülkede Julio Estevez hiçbir zaman bir limuzin arabanın sürücüsü olmanın ötesine gidemeyecekti. Ama, kendisinin gösterdiğinden çok daha fazla yüreklilik gösteriyordu.
Julio cebinden bir paket Chesterfield sigarası çıkardı ve ağzının köşesine bir sigara yerleştirdikten sonra, "Sen başardın, doktor. Görevini yüzde yüz başardın" dedi.
George, "Bu şey seni öldürecek, adamım" diyerek yanıtladı. Başını öne eğip onaylayan Julio gene de paketi ona uzattı. Seslerini çıkarmadan bir süre iki genç sigara içtiler. Julio'nun dediği gibi belki de arabadaki sağlık görevlileri artık bir kuyruk gibi George'u izliyordu... Belki de bu görevliler böyle güç durumlardan bıkmışlardı. Evet, olayda George ürkmüştü tamam. Ancak bunun alay edilecek bir yönü bulunmuyordu. Ama, o kadını görevlilerin değil kendisinin kurtardığını biliyordu. Bunu Julio da biliyor olmalıydı. Belki de, sürücü gerçekte kendisini bu yüzden beklemişti.
Olayda bir yaşlı zenci kadının yardımı olmuş, yaşlı kadının dışında metro istasyonundaki herkes olayı lanet olası bir filmi bir TV programını sözgelişi bir Peter Gunn dizisini izler gibi hareketsiz olarak seyrederken yalnızca beyaz bir çocuk polise telefon etmişti. Sonunda olay yerine gelen George Shavers (ürkmüş bir kedi olarak) yapabileceğinin en iyisiyle görevini başarmıştı.
Kadın, metro istasyonunda, bir zamanlar Duke Ellington adlı büyük müzikçinin yazdığı parçada saygıyla sözünü ettiği A-Treni'ni bekliyordu. Kadın, kot pantolon ile haki gömlek giyinmiş genç, güzel bir zenciydi. Kent dışındaki bir yere gitmek üzere ünlü A-Treni'ni bekliyordu.
Ve birisi onu trenin önüne itmişti.
George Shavers bunu yapan sümüklüböceğin polis tarafından yakalanıp yakalanamayacağını bilmiyordu. Bunu merak etmek görevi değildi. Genç adamın görevi, ünlü A-Treni'nin önüne itildiğinde çığlıklar atarak düşen kadındı. Kadının istasyondaki üçüncü hatta düşmemesi bir mucizeydi. Çünkü, oradan istasyonda durmayan en hızlı trenler geçerdi. Genç kadın düştüğü hattın üzerinden sürünerek uzaklaşmaya çalışmış ama yeterli zamanı bulamamıştı. Ünlü A-Treni hatların üzerinde gıcırtı sesler, canhıraş feryatlar ve kıvılcımlar çıkararak geliyordu. Çünkü, makinist rayın üzerine düşen kadını görmüş, ancak hem kendisi hem de genç kadın için geç kalmıştı. Ünlü trenin çelik tekerlekleri kadının dizinden aşağısını biçmişti. Polislere telefon eden beyaz çocuğun dışında istasyondaki tüm kişiler George'a göre yalnızca penislerini (!) çeker ya da vaginalarını (!) bastırırken yaşlı zenci bir kadın ray zeminine atlamış, genç kadını biraz kımıldatıp kendi başındaki uzun ipek eşarbı çözerek zavallı kadının sağ kalçasına dolayıp bir turnike oluşturmakta kullanmıştı. (Daha sonra, belediye Başkam yaşlı kadına bir Cesaret Madalyası vermişti.) O sırada istasyonun bir köşesinde beyaz çocuk telefonda polise bir cankurtaran gönderilmesi için bağırıyor ve yaşlı zenci kadın oradaki kişilerden yardım isteyerek Tanrı Adına turnike yapacak bir şey vermelerini diliyordu. Sonunda işadamı görünüşünde yaşlıca beyaz bir bey kemerini çözüp vermiş ve yaşlı kadın ertesi gün New York'un Daily News gazetesinde başlık

olacak şu sözü söylemişti: "Teşekkürler, Kardeş." Daha sonra yaşlı zenci kadın kemeri genç kadının sol bacağına takıp bir turnike de oraya yapmıştı.
Orada bulunan bir kişiden genç zenci kadının bayılmadan önce, "BU MAFİA DA KİM? ONU AVLAYACAK VE ÖLDÜRECEĞİM?" dediğini duyduğunu belirten sözleri George'un kulağına çalınmıştı.
Yaşlı zenci kadın, beyaz adamın kemerinde bacağı sıkacak yerde delikleri bulamamış, gene de ölümün asık suratını Julio, George ve sağlık görevlileri gelene kadar erteleyip kovabilmişti.
George çocukluğunda metro istasyonunda ünlü ya da ünsüz metro trenlerini beklerken annesinin asla geçmemesini tembih ettiği sarı çizgiyi anımsıyordu. Metro istasyonunun yağ ve yanan elektrikle oluşan o bayat kokusunu ve yanık kömür cürufunun ne denli sıcak olduğunu ray zeminine atladığı zaman genç adam duyumsamıştı. Burada sıcaklık bedenini kebap edecek kadar yüksekti. George, tutarsız bir biçimde şöyle düşündüğünü anımsıyordu: Eğer koluma bir tansiyon aygıtı koysalar, tansiyonum göstergenin en yüksek rakamını aşardı şu anda. Sonra sakinleşmiş, çantasını vermeleri için bağırmış, sağlık görevlilerinden biri çantayı siktir et (!) demiş, kendisi adamı azarlayınca görevliler George Shavers'i yaşamlarında ilk kez görmüş gibi çantayı ona uzatmışlardı.
Genç adam, kesik bacaklardaki birçok toplar ve atardamarı bağlayınca kadının kalbinin atmaya başladığını işitmişti. Daha sonra ona Digitalin enjekte etmiş ve kadının tüm kanı harekete geçmişti O anda polisler gelmişti. Biri, Kadını yukarı alalım mı, doktor? diye sormuş, George Henüz değil! demişti. Sonra genç zenci kadın sanki bir uyuşturucu düşkünü imiş ve uyuşturucuya o anda pek gereksinilmiş gibi bir iğne daha yapmıştı.
Sonra, kadını yukarı almaları için izin vermişti.
Sonra, görevliler kadını yukarı almışlardı.
Yolda kadın kendine gelmişti.
Daha sonra, kadının o tuhaf halleri başlamıştı.

3

Sağlık görevlileri kadını cankurtarana bindirirken George ona bir Demerol iğnesi daha yapmıştı. Arabada kadın zayıf bir sesle inlemeye ve titremeye başlamıştı. Genç tıp öğrencisi, hastahaneye varıncaya değin onu sakin tutacak desteği verdiğini biliyordu. Genç kadının Sisters Of Mercy Hastahanesi'ne gidene dek kendileriyle birlikte kalacağına George Shavers inanıyordu. Oraya varınca kadın emin ellerde olacaktı.
Ancak, hastahaneye altı sokak kala kadının göz kapakları titremeye başlamış, ağzından yüksek sesli bir yakınma sesi çıkmıştı.
Sağlık görevlilerinden biri, "Ona bir iğne daha yapabiliriz, doktor" demişti.
Doktor bir sağlık görevlisinin kendisine George ya da daha kötüsü Georgie demeyip ilk kez "doktor" dediğinin farkındaydı. Gene de, "Sen deli misin? Hastahaneye varırken ölüm ile fazla dozda uyuşturucu ile gelen ölüm arasındaki farkı biliyorum ben," demişti.
Bunun üzerine sağlık görevlisi sinip geriye çekilmişti.
George yaralı kadına bakmış; onun bakışlarının canlı ve çevresinden haberli olduğunu görmüştü.
Genç kadın, "Bana ne oldu?" demişti.
O anda George istasyondaki o kişinin yanındakine yaralı kadının söylediklerini (kendisini raya iten Mafia üyesini avlayıp öldüreceğini vb.) aktarışını anımsamıştı. Kadını trenin önüne iten beyaz bir adamdı. George dramatik durumları daha da dramatik olarak düşünüyordu. Yaralı zenci kadın kültür ve aydın bir insandı.
Ona, "Bir kaza geçirdin, yaralandın" demişti.
Kadının gözleri kayıp kapanmış ve George onun bir kez daha uyuyacağını düşünmüştü. Bu iyiydi. Bırak da bacaklarının kesildiğini ona bir başkası söylesin. Kötü haberi ona yılda 7.600 dolardan fazla kazanan biri versin.
Kadının tansiyonunu ölçmek isteyen George ona doğru biraz yaklaşırken kadın bir kez daha gözlerini açmıştı. Zenci kadın gözlerini açınca, George Shavers kendisini farklı bir kadına bakarmış gibi duyumsamıştı.
"Siktirici (!) tren bacaklarımı doğradı. Onların gittiğini duyumsuyorum. Bu bir cankurtaran arabası değil mi?"
George kekeleyerek "E-e-evet" diyebilmişti. Ansızın genç adam içecek bir şeye gereksinmişti. Bunun alkollü bir içki olması gerekmiyordu. Yalnızca sulu bir şey olsun, yeterdi. Gırtlağı kurumuştu. Aktör Spencer Tracy'nin "Doktor Jeykll ve Bay Hyde" filminin gerçek yaşamdaki uyarlamasını seyreder gibi olmuştu.
"Polisler o beyaz Mafia üyesini yakaladılar mı?"
"Hayır" diyen George düşünmüştü: İstasyondaki adam haklıymış. Lanet olsun! Adam duyduklarını söylediğinde haklıymış.
George, kendisinin yaralıya bakımında yanlış bir şey yaptığını umut eden sağlık görevlilerinin şimdi kadının konuşmaya başladığını görerek iyice sindiklerini belli belirsiz farkına varmıştı.
Kadın gene konuşmuştu: "İyi. Sonunda nasıl olsa onu salıvereceklerdi. Adamı ben yakalayacağım. O orospu çocuğunun penisini (!) ben keseceğim. Ona ne yapacağımı sana söyleyeyim! Sana söyleyeyim... Sana..."
Genç kadının gözleri titreşmiş ve George şöyle düşünmüştü: Evet, uyu. Lütfen uyu. Bana bunun için para ödemeyecekler ve ben senin durumunu anlayamam. Bize şok olayını anlattılar ama kimse şizofreniden söz etmedi.
Kadının gözleri yeniden açılmıştı. Bu kez birinci kadın oraya gelmişti.
"Ne tür bir kazaydı?" diye soran kadın eklemişti. "Ben, Göz'den çıkıp geldiğimi anımsıyorum."

George salakça sormuştu, "Göz mü? Ne gözü?"
Kadın hafifçe gülümsemişti. Bu, acı dolu bir gülümsemeydi. "Açıkgöz. Orası bir kafeteryadır" demişti.
"Oh, evet. Tamam."
İkinci kadın yaralı olsa da olmasa da George'u kendine karşı kirli ve biraz hasta gibi duyumsatıyordu. Oysa şu anki kadın, genç doktorun kendisine Kral Arthur dönemindeki şövalyeler gibi, sanki bir canavarın çenesindeki kadını kurtarmış gibi duyumsamasına neden oluyordu.
"Metro istasyonunun merdivenlerinden aşağı indiğimi de anımsıyorum. Ve sonra..."
"Birisi sizi trenin önüne itti..." Bu da salakça bir yanıt olmuştu. Ana ne yanlışı vardı? Evet aptalca bir yanıt olmuştu.
"Biri beni trenin önüne mi itti?"
"Evet"
"Bacaklarımı yitirdim mi?"
George yutkunmaya çalışmış ama yutkunamamıştı. Boğazında makineyi yağlayacak bir şey kalmamışa benziyordu. Budalalar gibi, "Tamamını yitirmedin" diye yanıtlamış ve kadın gözlerini kapamıştı.
Genç adam, Haydi konuşmayı bırak da bayıl. Lütfen bayıl, diye düşünmüştü.
Kadının gözleri bir kez daha kızgınlıktan alevler saçarak açılmıştı. Bir elini havaya kaldırmış, beş parmağını açıp gererek havayı yarar gibi hareket ettirmiş, genç adamın yüzünün beş santim kadar yakınına getirmişti. Eğer daha da yakına getirse George şimdi Chesterfield sigarası içeceğine kendisi de yüzünü diktirmek üzere pansuman odasının yolunu tutacaktı.
Kadın, "SİZLER HİÇBİR ŞEY DEĞİL AMA BİR ÇİFT BEYAZ OROSPU ÇOCUĞUSUNUZ (!)" diye bağırmıştı. Yüzü canavarlarınkine benziyordu. Gözleri parlıyordu. Bu yüz normal bir insanınkine hiç benzemiyordu.
"GÖRDÜĞÜM HER BEYAZ MAFİA ÜYESİNİ ÖLDÜRECEĞİM! ONLARI HEMEN HAKLAYACAĞIM! HAYALARINI (!) DİŞLERİMLE KOPARIP YÜZLERİNE TÜKÜRECEĞİM!"
Bu çılgınca bir konuşmaydı. Zenci kadın o anda insanüstü yaratıklara benzemişti. Böyle haykıran debelenen şey yarım saat önce metro istasyonunda rayların üzerinde hazırlıksız yapılan bir ameliyatı geçiren kişi olamazdı. Kadın, George'u tırnaklamak ister gibi uzanmış, sonra hareketini yinelemişti. Burnundan sümükler, ağzından salyalar akıyordu.
Sağlık görevlilerinden biri, "Sustur onu, Doktor!" diye bağırmıştı. Adamın yüzü sapsarıydı. "Tanrı aşkına onu sustur!" diyen görevli ilaç çantasına uzanmıştı.
George adamın elini itip, "Boş ver! Değmez!" demişti.
Sonra dönüp hastasına bakmış, öbür kadının sakin, kültürlü gözlerinin kendisine çevirmiş olduğunu görmüştü.
Genç kadın çay salonunda yapılanlara benzer konuşmaların dingin sesiyle, "Yaşayacak mıyım?" demişti.
George, Bu kadın, arada bir kayarak karakter değiştirdiğinden habersiz. Tümüyle habersiz diye düşünmüştü. İşte gene öteki kadın oldu.
"Ben.." diyerek söze başlamış, beyaz gömleğinin üzerinden hızla atan kalbini oğuşturmuş, kendi kendisine kontrol altına girmesi için komuta etmişti. Kadının yaşamını kurtarmıştı. Onun akılsal sorunlarına karışmak görevi değildi.
"Siz iyi misiniz?" diye sormuştu kadın. Ve yüzünde gerçek bir ilgi, hafif bir gülümseme vardı. Genç kadın da ona soru sormuştu.
"Evet, hanımefendi."
"Hangi soruma karşılık veriyorsunuz?"
Genç adam bir an anlayamamış, sonra kadının ne demek istediğini sezinlemişti. "Her iki sorunuza de evet" diyerek kadının elini tutmuş, hafifçe sıkıp onun parlak, aydınlık gözlerinin içine bakarak düşünmüştü: Bir erkek sana aşık olabilir. İşte o anda kadının eli bir pençe haline dönüşmüş, kadın gene ona, Beyaz Mafia üyesi, senin hayalarını (!) dişlerimle koparıp yüzüne tüküreceğim! gibi sözler etmeye başlamıştı.
George hemen çekilmiş ve kanayan eline bakarak tutarsıca düşünmüştü. Eline bir şey yapmalıydı. Çünkü bu kadın zehirliydi. Kadının kendisi zehirdi. Onun tarafından yaralanmak bir engerek ya da çıngıraklı yılan tarafından sokulmak gibi bir şeydi. Eli kanamıyordu. Ve yeniden hastaya bakınca öbür kadını, ilkini görmüştü.
"Lütfen" diye konuşan kadın sözünü şöyle sürdürmüştü, "Ölmek istemiyorum. Lütfen..." Sonunda kadın bayılmıştı. Böylesi iyi olmuştu. Evet, herkes için iyi olmuştu.

4

Julio, "Şu halde sen uzun uzun neyi düşünüyorsun?" diye sordu.
"Ligde kim şampiyon olur diye mi?" diyerek soruya soruyla yanıt veren George sigarasının izmaritini yere atıp mokasen papucuyla ezerek ekledi, "Bence, Beyaz Çoraplılar. Müşterek bahiste de onlara oynadım."
"Kadın hakkında ne düşünüyorsun?"
George alçak sesle konuştu, "Şizofrenili bir tip olabilir."
"Evet, onu biliyorum. Diyorum ki. Ona ne olacak"
"Bilmiyorum."
"Kadın yardıma muhtaç. Ona bu yardımı kim verecek?"
"Evet. Ben, daha şimdiden ona yardım etmiş durumdayım" diyen George sanki kızarmış gibi yüzünün yanmakta olduğunu duyumsadı.

Julio ona bakarak konuştu; "Eğer ona tüm gücünle yardım etmiş olsan, kadını orada ölmeye bırakırdın, doktor."
George bir an Julio'ya baktı. Ama, adamın gözlerinde gördüklerine dayanamayacağını sezinledi. Julio'nun bakışlarında bir kınama ya da üzüntünün belirtileri görülmüyordu.
Bu yüzden, George yürüyüp oradan uzaklaştı.
Gideceği yerler vardı.

5

Kazadan beri çoğu zaman kontrolü Odetta Holmes elinde tutmuştu. Ancak, Detta Walker giderek daha sık öne çıkıyordu. Detta'nın yapmaktan en çok hoşlandığı şey hırsızlıktı. Çaldığı eşyanın değersiz bir şey oluşu ve kısa süre sonra onu kaldırıp bir köşeye atışı kadın için önemli değildi.
Kadın için önemli olan, o eşyayı bulunduğu yerden almak, çalmaktı.
Silahşor, kadının başının içine Macy adlı büyük mağazada girdi ve kadın korku, dehşet ve öfke bileşimi duygular yumağı arasında kalarak bağırdı. O anda değersiz, taklit takıları el çantasına doldurmakta olan parmakları buz kestiler.
Kadın haykırmıştı. Çünkü Roland onun kafasının içine geldiğinde ve öne çıktığında kadın bir an öteki kadını duyumsamış ve sanki kafasının içinde bir kapı çarpılarak açılmış gibi olmuştu.
Ve kadın haykırmıştı. Çünkü, kendisini ele geçiren iğfal edici varlık beyaz bir insandı.
Kadın onu göremiyor ama beyazlığını duyumsuyordu.
Haykırışı duyan çevredeki kişiler çevrelerine bakındılar. Mağazanın o katından sorumlu olan görevli, tekerlikli sandalyede oturan zenci kadının el çantasını yarı açık tuttuğunu, çantaya doldurduğu taklit takıları tutan elinin donmuş gibi olduğunu on metre uzaklıkta bulunduğu yerden görmüş ve kadının el çantasının, içine koyduğu taklit takılardan üç katı değerde olduğunu fark etmişti.
Görevli, "Hey, Jimmy!" diye bağırdı ve Macy'nin özel dedektiflerinden biri olan Jimmy Halverson çevresine bakınıp neler olduğunu gördü. Ölüm kalım sorunuymuş gibi kadına doğru koştu. Koşmaktan kendini alamıyordu çünkü kentte on sekiz yıl polis memuru olarak çalışmış ve koşmak sanki onun içine işlemişti. Ancak, koşarken aynı zamanda bunun pis bir olay olduğunu düşünüyordu. Küçük çocuklar, sakatlar ve rahibeler her zaman pis olay yaratırdı. Öylelerini yakalamak bir sarhoşa vurmak gibiydi. Sonunda, yargıcın önünde biraz ağlar ve özgür kalırlardı. Yargıçları, sakatların da sürüngen olabileceğine inandırmak pek güçtü.
Gene de, Jimmy olanca gücüyle koşuyordu.

6

Roland kendisini bir an için, içine düştüğü nefret ve duygusal karmaşalardan oluşan yılanlarla dolu bir çukurdaymış gibi duyumsadı ve korkar gibi oldu... Sonra, kadının haykırışını duyup göbeği patates çuvalına benzeyen bir adamın kendilerine doğru koştuğunu, insanların dönüp baktıklarını gördü ve hemen olayın kontrolünü eline aldı. Birdenbire Silahşor kara elli bir kadın oluverdi. İçindeki tuhaf ikiliyi duyumsuyor ama şu anda bu konuda bir şey yapamıyordu.
Tekerlekli sandalyeyi çevirdi ve ileri doğru itmeye başladı. Simdi tezgahların arasındaki geçitte hızla ilerliyorlardı. İnsanlar geçidin iki yanına doğru çekilmişti. El çantası yere düşmüş, içindeki Detta'nın kimlikleri ve çalınan sahte takılar yerlere saçılmıştı. Koca göbekli adam, altın taklidi zincirlerin ve ruj tüplerinin üzerine basarak kaidesinin üzerine yuvarlanıverdi.

7

Yere düşün Halverson öfkeyle Pislik! diye düşündü ve bir an için eli spor ceketinin altındaki tabancalıkta bulunan .38'lik silahına gitti. Sonra, aklı başına geldi yeniden. Bu uyuşturucu iyi ya da silahlı soygun değil; tekerlekli sandalye ile dolaşan sakat bir kadının marifetiydi. Şu anda kadın sandalyesini işportacıların el arabalarını kaçırışı gibi koşturuyordu. Ancak, kadın gene de sakat bir insandı. Kendisi ona ne yapacak, ateş edip vuracak mıydı? Bu, pek muazzam bir jest olurdu, öyle değil mi? Ve kadın nereye kaçabilirdi ki? Katta, geçidin sonunda iki giysi prova odasından başka bir yer bulunmuyordu.
Dedektif ayağa kalktı, kendisini toparladı. Poposunu oğuşturdu. Ve şimdi daha yavaş koşmaya başladı.
Tekerlekli sandalyedeki kadın prova odalarından birine daldı. Kapı çarpılarak açıldığı gibi gürültüyle kapandı.
Jimmy düşündü: Şimdi seni yoklayacağım, orospu (!) Seni öyle korkutacağım ki, donuna kaçıracaksın (!) Beş tane yetim yavrun ya da kalan bir yıllık ömrün olsa bile aldırış etmeyeceğim. Oh yavru, seni inciteceğim! Oh yavru, senin tozunu atacağım!
Kat görevlisi ile birlikte kapının iki kanadını çarparak odaya girdiler. Ancak oda boştu.
Prova odasında zenci kadın yoktu.
Tekerlekli sandalye görünürde değildi.
Oda bomboştu.
Jimmy dönüp ürkmüş bakışlarla kat görevlisine baktı.
Kat görevlisi bağırdı, "Ötekine! Öbür odaya da bakalım!"

Jimmy Halverson yerinden kımıldayamadan kat görevlisi diğer odaya koştu. Orada bulunan bir kadın keten eteklik giyinmiş çıplak bedeninin üstünde yeni satın alacağı naylon bir sutyeni prova ediyordu. Ellerini göğüslerinin üzerine bastıran kadın pek beyazdı ve kesinlikle sakat değildi.
Kat görevlisi yüzüne kan kırmızısı rengin egemen olduğunu duyumsayarak, "Bağışlayın beni" diyebildi.
Keten eteklikli ve naylon sütyenli kadın, "Defol buradan sapık!" diye bağırdı.
"Evet, efendim" diyen kat görevlisi geri çekildi.
Macy'de her zaman müşteri haklıydı.
Dışarda kat görevlisi, Halverson'a baktı.
Jimmy de ona baktı.
Sonunda Halverson konuşabildi, "Bu pislik de ne? Kadın prova odasına girdi mi, girmedi mi?"
"Evet, girdi."
"Şu halde nerede?"
Kat görevlisi "Bilmiyorum" anlamında başını salladı ve sonra, "Haydi gidelim de, ortalığı toparlayalım" dedi.
"Karışıklığı sen düzelt" diyen Jimmy ekledi "Ben kendimi kıçı (!) dokuz yerinden çatlamış biri gibi duyumsuyorum. Sana doğrusunu söyleyeyim: Bu denli kabadayı geçinen biri olarak benim kafam iyice karıştı!"

8

Prova odasının kapısı ardında gümbürdeyerek kapandığı anda Silahşor tekerlekli sandalyeyi çeyrek tur yana doğru çevirip kapı girişine çevirdi. Bu, kendi dünyasına olan Kapı'nın girişiydi. Eğer, Eddie söylediğini yapmış olsa Kapı oradan gitmiş olacaktı.
Oysa, kapı açıktı. Roland, Gölgelerin Kadını'nı içeriye taşıdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ODETTA ÖTEKİ TARAFTA

1

Aradan çok geçmeden Roland şöyle düşündü: Sakat olsun ya da olmasın, başka herhangi bir kadın bir alışveriş yerinin tezgahları arasında iş yaparken (bu işe isterseniz yalan dolan ya da soygun diyebilirsiniz) kafasının içine bir yabancı girse, diğer kişiler birbirinden yardım isterken yabancı onu itip götürse ve girmemesi gereken bir odaya soksa, sonra onu birdenbire başka bir dünyaya taşısa... İşte böyle koşullar altında herhangi bir kadın her şeyden önce "Ben neredeyim?" diye sorardı.
Oysa, bu soru yerine Odetta Holmes çok hoş sayılacak biçimde şöyle konuşmuştu, "O bıçakla tam olarak ne yapmak istiyorsun, genç adam?"

2

Roland yattığı yerden başını kaldırıp Eddie'ye baktı. Daha önce kendi torbasından aldığı bıçağı genç adam onun boğazına üç, beş santim uzaklıkta tutuyordu. Silahşor nereden edindiği bilinmez o benzersiz hızlı hareketleriyle davransa bile, Eddie bıçağı kullanmayı isterse, kesici aracın etkisinden kurtulması olanaksız bulunuyordu.
"Evet" diyen Roland ekledi, "Benim bıçağımla ne yapmayı planlıyorsun?"
"Bilmiyorum" derken Eddie kendinden iğrenmiş gibi konuşuyordu, "Oltayı kesecektim, sanırım. Ama, buraya balık tutmaya gelmiş birine pek benzemiyorum, değil mi?"
Genç adam elindeki bıçağı kadının sandalyesine ama biraz daha öteye doğru fırlattı. Bıçak, sapına kadar kuma saplandı.
Sonra, kadın başını çevirdi ve, "Merak ediyorum, lütfen beni nereye getirdiğinizi açıklar mı..." dedi.
Ve sözünü yarıda bırakıp sustu. Arkasında kimse bulunmadığım görene değin başını çevirmiş ve bu arada Merak ediyorum sözcüklerini kullanmıştı. Silahşor gerçek bir ilgiyle kadının konuşmasını dinliyordu. Çünkü kadının içinde bulunduğu koşullar onun yaşamının temel gerçekleriydi. Sözgelişi, birisi onun tekerlekli sandalyesini itmişse, arkasında birinin bulunması gerekirdi. Oysa şimdi, kadının arkasında kimse bulunmuyordu.
Gerçekten kadının arkasında hiç kimse yoktu.
Kadın kafasını çevirip Eddie'ye ve yerde yatan Silahşor'a baktı. Koyu renkli gözleri sorunlu, şaşırmış, korkmuş bakışlarla bakıyor ve kadın şimdi şöyle konuşmaya başlıyordu: "Ben neredeyim? Beni buraya kim itti, getirdi? Burada nasıl olabilirim? Nasıl böyle giyinmiş olabilirim? Çünkü, biraz önce evimde sabahlığımı giyinmiş olarak saat iki haberlerini seyrediyordum...
Ben kimim? Burası neresi? Sizler kimsiniz?"
Silahşor düşündü: Kadın "ben kimim? demişti. Baraj yıkılmış ve beklenen soru seli gelmişti. Ancak onun bir sorusu; "Ben kimim?" demesi hiç beklenmeyen bir şeydi. Sanırım, kadın bile bu sorusunu neden ya da ne zaman sorduğunu

bilemezdi. Ancak kadın bu soruyu daha önce de sormuştu. Ve şimdi karşısındakilerin kim olduğunu sormadan önce "Ben kimim?" demişti.

3

Eddie tekerlekli sandalyede oturan zenci kadının yaşlı ya da genç güzel yüzüne bakıp başını Roland'a çevirdi, "Nasıl olur da kadın bunları bilemez?" diye sordu.
"Bilemem. Sanırım şoke olmuş."
"Şok durumu onu Macy'e gitmeden önce bulunduğu evinin oturma odasında etkisi altına almış olmalı, öyle değil mi? Son anımsadığı şeyin orada sabahlığıyla oturup haberleri izlemek olduğunu söylemişti, değil mi?"
Roland yanıt vermeden genç adama baktı. Onun bakışlarında Eddie kolayca şu yanıtı okuyabiliyordu: Görmüyor musun, kadın şoke olmuş durumda?
Eddie de konuşmayıp düşündü: Ne demek istediğini biliyorum, eski dostum, Roland. Ama bu, bir noktaya dek getiriyor beni. Kafama gelip oturduğunda, ben de şoke olmuştum. Ancak, durum benim bellek bankamdaki kayıtları silip yok etmemişti.
Şoktan söz edildiğine göre, kadın kapıdan geçip Roland'ın dünyasına geldiğinde Eddie'nin de büyük bir sarsıntı geçirdiğinden söz edilmesi gerekir. O sırada genç adam Roland'ın yerde yatan hareketsiz bedeninin üzerine eğilmiş, elindeki bıçağı adamın boğazında, duyarlı tenine dayamıştı... Ancak, gerçek şu ki, genç adam hiçbir zaman bıçağı kullanamayacaktı. Eddie ipnotize edilmiş gibi giriş kapısına açılan Macy'nin tezgahlar arası geçidine bakıyor ve bir kez daha Parıltı adlı filmi anımsıyordu filmdeki küçük oğlan büyülü otelin koridorlarında üç tekerlekli bisikletiyle dolaşıyor ve koridorlardan birinde ölü ikizleri görü yordu. Burada, tezgahlar arası geçidin ucu çok sıradan biçimde bir beyaz kapıyla sona eriyordu. Kapının üzerinde saygılı ve tedbirli bir ifadeyle yazılmış sözler, BİR DEFADA YALNIZCA İKİ ÇAMAŞIRI DENEYİNİZ, LÜTFEN bulunuyordu. Evet, tamam, burası Macy mağazası idi. Gerçekten Macy idi.
Bir siyah el uzanıp beyaz kapıyı çarparak açarken bir erkek sesi duyuldu. (Eddie bunun bir polis sesi olduğunu biliyordu çünkü yaşamında pek çok kez polisini sesini duymuştu.) Ses kadına vazgeç, oranın çıkışı yok, kendini daha güç duruma sokuyorsun gibi bir şeyler söylüyordu. Ve Eddie, bir an zenci kadının yüzünün soldaki aynaya yansıyışını gördü. Genç adam şöyle düşündü: Tanrı'm! Roland bu kadını da ele geçirdi. Tamam. Oysa kadın durumdan ötürü pek mutlu görünmüyor.
Sonra görüntü döndü. Bu kez Eddie kendi kendisine bakıyordu. Görüntü ona bakana doğru koşar gibi hızlanıp yaklaştı ve Eddie bıçağı tutan elini kaldırıp gözlerini korumak istedi. Çünkü bir anda, gözlükten bakar gibi duyumsaması ona pek aşırı, çılgınca gelmişti. Eğer görüntüyü kapatmazsa kendini çıldırtabilirdi. Ancak, her şey çok hızla gerçekleşmiş, Eddie olanları durdurmaya zaman bulamamıştı.
Şimdi tekerlekli sandalye Kapı'yı geçip geliyordu. Ama, her iki tarafından Kapı pervazlarına sürtünmüştü. Bu nedenle genç adam tekerleklerin Kapı'dan geçerken sürtünmeyle çıkardığı gıcırtı seslerini işitti. Aynı anda başka bir ses, bir yırtılışın sesini duyar gibi oldu ve bu ses ona bir sözcüğü anımsattı.
Bu sözcük; Plasenta idi.
Eddie plasentanın ne olduğunu tam olarak düşünmedi. Çünkü, onun ne olduğunu bilmiyordu. Ve sonra, kadını tekerlekli sandalyesinde çakıllı sert kumların üzerinde kayarak kendisine doğru gelirken gördü. Kadın artık hiç de çılgın biri gibi değildi: ve yüzü Eddie'nin prova odasının aynasında gördüğü yansımasına hiç benzemiyordu. Ancak Eddie durumu hiç de şaşırtıcı bulmadı. Siz de Macy büyük mağazasının prova odasından birdenbire Tanrı'nın bile unuttuğu ıstakozlarının İskoç çoban köpeği büyüklüğünde olduğu ve bu dev yaratıkların dışında hiçbir canlının görülmediği, bomboş bir deniz kıyısından oluşan yepyeni bir dünyaya geçerseniz, kafanızı biraz dumanlanmış gibi duyumsardınız. Bu konuda Eddie Dean kendisini tanıklıkta bulunacak kadar yeterli görüyordu.
Tekerlekli sandalye bir buçuk metre yakınlarına kadar gelip kayarak durmuştu. Çünkü bulundukları yerde hafif bir eğim ve kaba çakıllı kumlar vardı. Kadının elleri artık sandalyenin tekerleklerini hareketlendirmiyordu (Eddie şöyle düşündü: Yarın sabah acıyan omuzlarla uyandığınızda bu yüzden Sör Roland'ı kınayabilirsiniz, hanımefendi.) Bunun yerine kadın iki adamı selamlarken elleri sandalyenin kollarını sıkıca tutuyordu.
Tekerlekli sandalyenin geçtiği Kapı girişi şimdiden gözden kaybolmuştu. Ancak bu söz tam doğru olamazdı. Bir film parçasının geriye sarışı gibi Kapı kendi üzerine katlanmıştı. Şu anda film hareketsiz bir fotoğraf haline giriyordu.
Tekerlekli sandalyede oturan kadın neredeyse yalvarır gibi konuştu, "İçinizden birisi lütfen nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi bana açıklamayacak mı?"
Roland'ın konuşmadığını gören Eddie, "İyi. Sana bir şey söyleyeceğim, Dorothy! Artık Kansas'ta değilsin" dedi.
Kadının gözleri yaşlarla dolmuştu. Eddie, kadının gözyaşlarını durdurmaya çalıştığını ama elinden bir şey gelmediğini görüyordu.
Eddie öfkeyle ve kendisinden iğrenen bir tavırla Roland'a dönüp bakınca onun ayağa kalkmak üzere çabaladığını gördü.
Sonunda ayağa kalkan Roland yürüdü. Ama ağlayan kadına doğru değil, bıçağını almak üzere ilerliyordu.
"Kadına olanları anlat!" diyen bağıran Eddie sözlerini sürdürdü; "Onu buraya sen getirdin. Şu halde kadına bunları Sen anlatmalısın, be adam!" Ve sonra sesini alçaltarak ekledi, "Ayrıca, kadının kim olduğunu nasıl anımsamadığını da bana anlat."

4

Roland bu sözlere yanıt vermedi. Ağzını açmadı. Eğildi, sağ elinde kalan iki parmağıyla yerdeki bıçağın sapını tutup onu aldı. Bıçağı dikkatle sol eline aktarıp sonra belindeki kemere asılı kına özenle sokarak yerleştirdi. Kadının aklındayken duyumsadığı şeylerle şimdi de savaşında bulunmayı istiyordu. Eddie'nin tersine ilk kez öne çıktığında kadın kendisiyle uğraşmış, küçük giysi prova odası kapısının önünde bir kedi gibi boğuşmuştu. Kadın, Roland'ı kafasında ilk duyumsadığında dövüşmeye ve savaşmaya başlamıştı. Arada bir an bile boş zaman geçmemişti. Çünkü, kadında herhangi bir şaşkınlık olayı gerçekleşmemiş; kadın, kafasını işgal eden yabancı güç karşısında şaşkınlık göstermemiş, kısa bir an duyduğu korkudan sonra verdiği savaşımla Roland'ı sarsmaya başlamıştı. Neredeyse uğraşında başarıya erişiyordu. (Aslında kesinlikle başarılı olamazdı. Roland kendinden emindi.) Ama, kadın olanca gücüyle savaşıyordu. Roland, kadının duyumsadığı korku, öfke ve nefretle çılgınca savaşımda bulunduğunu görmüştü. Roland, ayrıca ondaki karanlık yönü duyumsamıştı. Kadının aklı karanlık bir mağaraya gömülmüş gibiydi.
Eddie'ye yanıt verip hemen konuşsa Roland bunları söyleyecekti. Ama, konuşmuyordu. Çünkü şu anda karşılarında bulunan kadın biraz önce kendisinin davranıp aklına girdiği kadın değildi. Roland için Eddie'nin aklına girmek çok sinir bozucu, terletici dar bir odaya girmek gibiydi. Oysa, biraz önce aklının içinde bulunduğu kadınla birlikte olmak üzerinize zehirli yılanlar saldırırken karanlık ve derin bir çukurda bulunmaya benziyordu.
Evet, kadın değişmişti.
Ve bir şey daha, Roland'ın dirimsel önemde bulunduğu bir şey daha değişmişti. Ancak Silahşor bunu tam olarak anlayamıyor ya da ne olduğunu anımsayamıyordu. Şöyle bir şeydi bu:
(bir bakışta görülen şey)
Yalnızca kadının aklındayken Kapı'nın görünüşü gibi.
(orada özel bir şeyi kırıp parçalamıştı.)
Ve Roland birdenbire olanları anladı. Tüm yaşadıklarını aklında geçirdiğinde olanı anladı. Ama, gene de konuşmadı. Silahşor susunca Eddie ondan tiksinir gibi söylendi, "Tanrı cezanı versin! Sen, kahrolası bir ölüm makinesinden başka bir şey değilsin!"
Genç adam birkaç adım atıp Roland'ın yanından geçerek kadının yanına vardı. Yere, tekerlekli sandalyenin yanına diz çöktü ve kadın boğulmakta olan bir yüzücü gibi korkuyla kendisine sarılınca Eddie geriye çekilmedi. Kollarını kadına dolayıp onu kucakladı.
Genç adam, "Tamam" diyerek açıkladı, "Demek istiyorum ki her şey muazzam değil ama tamam."
"Neredeyiz biz?" diye sorarken kadın hıçkırıyordu, "Ben evde oturmuş, arkadaşlarımın Oxford kentinden sağ salim kurtulduklarını öğrenmek üzere haberleri izliyordum. Ve şimdi bir anda buraya geldim. ANCAK, BURANIN NERESİ OLDUĞUNU BİLEMİYORUM"
"İyi. Ben de nerede olduğumuzu bilmiyorum" diyen genç adam kadını sımsıkı tutup hafif hafif sallamaya başlamıştı. Sözünü şöyle sürdürdü, "Sanırım aynı yazgıyı paylaşıyoruz. Ben de senin geldiğin yerden geldim. Emektar New York kentinde doğmuşum. Bizler küçük farklarla birbirimize benziyoruz, ve çok iyi olacağız..." Biraz düşündükten sonra ekledi, "Kuşkusuz sen ıstakoz yemeyi seviyorsan?"
Kadın genç adama sarılıp ağlarken Eddie onu tutup hafif sallıyor ve bu durumu gören Roland şöyle düşünüyordu: Eddie şimdi iyileşecek. Ağabeyi öldü ama şimdi özen gösterebilecek birisini buldu. Böylece, şu anda başlayarak Eddie iyi olacak...
Ama, o anda Roland yüreğinde düşkırıklığı yaratan bir şeyi duyumsadı: Kendisi (asıl kullandığı eli olmadığı halde) sol eliyle ateş edebiliyor, adam öldürebiliyor, acımasız yollara ve yıllara şimdi de dayanabiliyordu. Her ölçekte bu böyleydi. Belli ki olay Kule'ye kadar sürecekti. Roland bu uğurda sağ kalabiliyor, bazen can bile kurtarabiliyordu. İstasyon yolunda Jake'i ölümden ve dağların eteğindeki Oracle'da onu cinsel tükenişten kurtarmıştı. Ama sonunda, Jake'in ölmesine izin vermişti. Bu ölüm bir kaza sonucu olmamış, çocuk bilinçli bir biçimde intihar etmişti.
Roland onların ikisini izler, Eddie'nin kadını kucaklayıp ona .güven vererek her şeyin düzeleceğini söyleyişini dinlerken şimdi yüreğinde sinsi bir korkuyu duyuyor ve.... şöyle düşünüyordu: Roland, evladım, Kule adına kalbinden vazgeçersen, sen şimdiden her şeyini yitirmiş olacaksın. Kalpsiz bir insan sevgisiz insan demektir. Sevgisiz insan ise, bir hayvandır. Hayvan olmaya belki dayanılabilir ama böyle bir insan sonunda bedelini ağır biçimde öder. Ama sen, hedefine varırsan ne olacak? Kalpsiz olarak Kara Kule'ye varır ve onu kazanırsan ne olacak? Kalbinde yalnızca karanlık varsa, dejenere olmuş bir hayvandan ne bekleyebilirsin? Bir hayvan olarak hedefe varmak çok görkemli bir bardağı verip onun bardakla su içmesini beklemeye benzer. Ancak, böyle bir hedefe varış bir canavarlık olabilir.
Evet, kazanmak için korkunç bedeli ödemek bir şey..Ama, bu bedeli vererek hedefe varmayı gerçekten istiyor musun?
Silahşor, Allie'yi, bir zamanlar kendisini pencerede bekleyen kızı düşündü. Sonra Cuthbert'in cansız bedeni karşısında döktüğü gözyaşlarını aklına getirdi. Oh, şu halde kendisi de bazı insanları sevmişti. Evet, sevmişti.
Roland, Ben de sevmeyi istiyorum! diyerek ağladı. O anda Eddie de tekerlekli sandalyedeki kadınla birlikte hafif sesle ağlamasına karşın, Silahşor'un gözleri şu güneşsiz denize varmak için aştığı koca çöller kadar kuruydu.
Eddie'nin sorularına Roland daha sonra yanıt verecekti. Evet. Bunu yapacaktı; çünkü, Eddie'nin koruma görevini iyi başaracağına inanıyordu. Kadını geçmişini anımsamama nedeni ; basitti, yalındı. Kadın, olanları anımsayamıyordu. Çünkü o tek bir kadın değil, iki kadındı.

Ve bu kadınlardan biri, çok tehlikeli bir insandı.
Genç adam, Roland'la birlikte olduğundan beri başına gelenleri, bardaki korkunç vuruşma olayı dışında, gerçeğe uyarak bir bir kadına anlattı.
Anlattıkları bitince kadın bir süre ağzını bile açmadan sessiz kaldı. Elleri kucağında birbirilerine kenetlenmişti sanki. Çevrede alçalan ve doğu yönüne doğru tümüyle ortadan kalkan dağlarda küçük derecikler vardı. Roland ile Eddie kuzey yönüne doğru yol alırken içme sularını bu dereciklerden alıyorlardı. Başlangıçta Roland pek zayıf olduğu için içme suyunu hep Eddie taşımıştı. Sonra nöbetleşe su almaya gitmiş, her seferinde suyu almadan önce biraz daha uzun yürüyüş yaparak çevreyi araştırmışlardı. Dağların eğimi azaldıkça derelerin giderek zayıflamalarına karşın, oradan aldıkları su kendilerini hasta etmemişti.
Şu ana değin böyle olmuştu.
Eddie'nin sırası olduğu halde bir gün önce su almaya Roland gitmişti. Bugün de görevi gene o üstlenmiş, deri tulumla sırtlanarak bir şey demeden yola çıkmıştı. Eddie onun davranışını tuhaf ama saygılı buluyordu. Ancak bundan ötürü duygulanmış gibi görünmeyi istemiyordu. (Hatta Roland'ın hiçbir davranışından ötürü etkilenmiş gibi görünmek işine gelmiyordu.)
Kadın hiç konuşmadan gözlerini Eddie'nin üzerinde sabitleştirerek genç adamın anlattıklarını dinlemişti. Oysa şimdi daha ötelere, akşam olurken kıyıda kırılan dalgalara ve özellikle dalgalarla birlikte gelen, tuhaf sorular soran ıstakoza benzer yaratıklara bakıyordu Eddie bu hayvanları anlatırken özellikle dikkatli olmuştu. Hayvanlar ortaya çıktığında kadının biraz korkarak davranması daha iyiydi. Özellikle, Roland'ın parmaklarını ve bacağından bir parçayı yediklerini duyduktan sonra kadın ıstakozları yemek istemeyecekti. Ancak, sonuçta açlık, did-e-çem ve dam-a-çam'lara yengi sağlamıştı.
Kadının gözleri uzaklardaydı ve bakışları ilgisizleşmişti.
Böylece belki de beş dakikalık bir süre geçtikten sonra Eddie, "Odetta, ne var?" dedi. Kadın ona adını söylemişti: Odetta Holmes. Genç adam bu adı pek göz kamaştırıcı buluyordu.
Kadın, genç adama baktı ve duyumsadığı saygıdan ötürü şaşırdı. Gülümsedi ve tek bir sözcükle yanıt verdi
"Hayır."
Bu söz üzerine Eddie yalnızca kadına baktı ve "Hayır"ın uygun bir yanıt olmadığını düşündü. Şu ana değin, basit bir olumsuz yanıtın ne denli sınırsız anlamı kapsayabileceğini aklına getirmemişti.
Sonunda konuştu, "Anlamıyorum. Neye 'Hayır' diyorsun?"
Odetta bir koluyla tüm çevreyi göstererek, "Bütün bunlara.." dedi. Genç adam onun pek düzgün ve güçlü kolları olduğuna dikkat etmişti. Kadın koluyla gökyüzünü, deniz kıyısını ve büyük bir olasılıkla şimdi Silahşor'un su aradığı (ve belki de başka türden bir canavara lokma olduğu) dağları, kısaca kadın tüm dünyayı göstermişti.
"Ne duyumsadığın3 anlıyorum. Başlangıçta ben da aynı şeyleri duyumsamıştım."
Ama, öyle mi olmuştu? Geriye dönüp baktığında genç adam burada olardan yalın biçimde benimsediğini, bunun belki de hasta oluşundan ve uyuşturucuya pek fazla gereksinişinden kaynaklandığını görüyordu
Eddie, "Bu durumu atlatacaksın" dedi. Kadın bir kez daha , "Hayır" diyerek sözlerini sürdürdü, "Ben, iki şeyden birinin gerçekleştiğine ve bu hangisi olursa olsun şimdi de Mississippi eyaletinin Oxford kentinde bulunduğuma inanıyorum. Gerisi gerçek değil bence."
Kadın konuşmasını sürdürdü. Sesi daha yüksek çıksa (ya da genç adam ona aşık olmaya başlamasa) sözleri bir konferans gibi duyulacaktı. Oysa şimdi genç adam onun sözlerini bir konferans ya da bir ders gibi değil, lirik bir konuşma parçası gibi algılıyordu.
Bu arada genç adam sürekli kendi kendisine şunu anımsatıyordu: Gerçeğin ne olduğunu boş ver! Bunu kadına da telkin etmeye çalışmalısın. Bu, onun iyiliğine olur.
"Bir baş yaralanmasından ötürü boşlukta kalmış olabilirim" diyen kadın ekledi, "Oxford kentinde balta saplarıyla ya da golf sopalarıyla adam döverek adı ünlüye çıkmış kişiler vardır."
Oxford kenti.
Bu ad Eddie'nin aklının gerisine soluk bir tanıma, anımsama duygusu getiriyordu. Odetta sözlerini bazı nedenlerle Henry'e bağlı bir ritmle söylemişti sanki... Henry'i ve nemli çocuk bezlerini anımsatıyordu. Bu neden ve nasıldı? Ancak şimdi önemli değildi.
"Sen bana bütün bunları n bilinçsizken bir uykuda görebileceğin düşler olduğunu mu söylüyorsun?"
"Ya da bir koma halindeyken" diyen Odetta ekledi, "Ve sen bunu akıl almaz bir şey gibi görerek bana bakmak zorunda değilsin. Çünkü, gerçekten akıl almaz bir şey değil, Şuraya bak."
Kadın saçlarının sol tarafını dikkatle kaldırıp ayırdı ve Eddie onun bu saç şeklinden hoşlandığı için saçını öyle ayırmamış olduğunu gördü. Saçların oraya dökülüşünün altında gri beyaz renkte bir yara yeri bulunuyordu.
Genç adam, "Sanırım sen yaşamında pek çok kez kötü şansla karşılaşmışsın" dedi.
Sabırsızlıkla omuzlarını silken Odetta, "Pek çok kötü şans ve birçok güzel olay" diyerek sözünü sürdürdü, "Belki de bunlar birbirlerini dengeler. Yara yerini sana gösterdim çünkü yaralandığımda beş yaşındaydım ve üç hafta süreyle komada kalmıştım. O günlerde pek çok düş görmüştüm. bunların ne türden düşler olduğunu anımsayamıyorum. Ama, o günlerde ölmeyeceğimi çünkü sürekli konuştuğumu annemin söylediğini anımsıyorum. O günden beri de hep konuştum. Annem başımın yaralı olduğu sürede söylediğim her düzine sözcükten yalnızca birini anladıklarını anlatırdı. O sıralarda gördüğüm düşlerin de pek canlı olduklarını anımsıyorum."

Kadın durdu, çevresine bakındı ve ekledi, "Bu yerin ve senin olduğu kadar canlıydılar, Eddie."
Odetta adını söyleyince genç adamın kolları dikenlenmişti. Oh, kolları karıncalanıyor fena halde karıncalanıyordu.
"Ve bir de Roland kadar canlıydılar" diyen kadın titrer gibi oldu. "O burada ki her şeyden daha canlı görünüyor."
"Bizler canlı olmak zorundayız, Odetta. Demek istiyorum ki, biz gerçeğiz. Sen ne düşünürsen düşün, bizler gerçeğiz."
Kadın ona yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi. Sanki inanamaz gibi bakıyordu.
Genç adam sordu, "Bu nasıl oldu? Yani başındaki yara..."
"Yaranın oluşu önemli değil. Ben yalnızca bir zamanlar başıma gelen bir şeyin yeniden olabileceğini anlatmaya çalışıyordum."
"Evet, ama merak ettim."
"Kafama bir tuğla attılar. Kuzeye doğru yaptığım ilk yolcuğunda. New Jersey eyaletinde Elizabeth adlı kente gelmiştik.. Trende zencilere özgü Jim Crow türü bir vagonda yolculuk ediyorduk."
"O nasıl bir şey ki ?"
Odetta genç adama inanamaz bakışlarla ve biraz gücenmiş gibi baktı. "Sen bugüne kadar nerede yaşadın, Eddie? Bir bomba sığınağında mı?" diye sordu.
"Ben farklı zamanların insanıyım" diyen genç adam ekledi, "Sana, kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim, Odetta?"
"Oy verecek kadar yaşlı ama emekli aylığı alamayacak kadar gencim."
"İyi. Sanırım yanıtın beni yerime oturtur."
"Ancak, umut ederim ki incelikle" diyen kadın öyle pırıl pırıl bir gülümsemeyle gülümsedi ki, Eddie bir kez daha kollarının karıncalandığını duyumsadı.
"Ben yirmi üç yaşındayım. Sen, Roland'ın seni aldığı yılda yaşarken 1964'te doğmuşum" dedi.
"Saçma!"
"Hayır, değil. Roland beni aldığında 1987'de yaşıyordum."
"İyi" diyen kadın bir an düşündü ve ekledi, "Bu da senin savunmana gerçeklik adına birçok şey katar, Eddie"
"Jim Crow türü araba ya da vagon... kara derili insanların içinde kalmak zorunda oldukları bir şey mi?"
"Daha doğrusu zencilerin" diyen kadın sözünü sürdürdü, "Bir zenciyi kara derili olarak adlandırmak biraz kabaca olur, öyle düşünmez misin?"
"1980'li yıllar geldiğinde sizler kendinizi her türlü adla adlandıracaksınız. Ben çocukken, kara tenli bir çocuğa zenci demek bizleri kavgaya kadar götürürdü. Onu bir tür küçümsemek gibi bir şey oluyordu bu."
Kadın bir an Eddie'yi güvensizlikle baktı ve bir kez daha başını salladı.
"Şu halde bana o tuğla olayını anlat..."
"Annemin en küçük kardeşi olan teyzem evleniyordu" diyerek Odetta anlatmaya başladı, "Teyzemin adı Sophia idi ama annem ona her zaman Mavi Kızkardeş derdi. Çünkü, mavi her zaman teyzemin sevdiği renkti. Ya da annemin dediği gibi 'Hiç değilse teyzemin sevdiğini hayal ettiği renk maviydi.' Ben de her zaman, hatta teyzemi tanımadan önce ona Mavi Teyze derdim. Bana göre, gördüğüm en hoş düğün teyzeminki olmuştu Düğünden sonra bir de parti verilmişti. O gün onlara gelen tüm hediyeleri anımsarım."
Odetta güldü ve sonra, "Hediyeler her zaman çocuklara pek. görkemli şeylermiş gibi görünür, öyle değil mi?" diye konuştu.
Genç adam da gülümsedi. "Evvett! Bunu doğru söyledin. Hediyeleri unutamazsın. Ne zaman ve kimden aldığın önemli değildir."
"O sıralarda babam henüz iyi para kazanmaya başlamıştı. Ancak benim tüm bildiğim bizim ilerlemeye başlamış olmamızdı. Çünkü, annem hep böyle söylerdi. Küçük bir kız olarak babam zenginmiş gibi oyunlar oynayıp oynayamayacağımızı sorduğunda, annem bana arkadaşlarım sorarsa aynı şeyleri söylememi belirterek ilerlemeye başlıyoruz demişti."
Bir an duraladıktan sonra, "İşte bu nedenle bizler düğününde Mavi Teyze'me çok güzel bir porselen yemek takımı hediye etmiştik.Ve şunu da anımsıyorum...." diyen kadının sesi titredi. Bir elini şakağına götürüp sanki başı ağrımaya başlamış gibi orayı sıkıca oğuşturdu
"Neyi anımsıyorsun, Odetta?"
"Annemin teyzeme ayrıca özel bir hediye verdiğini anımsıyorum."
"Ne gibi bir şey bu?"
"Üzgünüm. Başım ağrıyor ve dilim dolaşıyor. Bütün bunları sana anlatmak üzere neden uğraştığımı da bilemiyorum."
"Anlatmak seni rahatsız ediyor mu?"
"Hayır, etmiyor. Annemin teyzeme özel bir tabak verdiğini anlatıyordum. Tabak beyazdı, çevresinde mavi renkli güzel bir kenar süsü vardı."
Odetta gülümsedi ama Eddie bunun tümüyle rahat bir gülümseme olduğunu düşünmüyordu. Anlattıklarıyla ilgili bir anısı kadını rahatsız ediyor ve aşırı derecede rahatsız edici bir durumun öncelikle canını sıkıp dikkatini dağıttığı belli oluyordu
"Şimdi o tabağı seni gördüğüm kadar belirgin biçimde görebiliyorum, Eddie. Annem tabağı verince teyzemin çocukluklarında görüp beğendikleri ama analarıyla babalarının satın almaya paralarının yetmeyeceği bir tabağın benzeriymiş. Annemin tüm kardeşleri arasında o güne değin böylesine güzel bir hediyeyi alan olmamış. Düğün

partisinden sonra Mavi Teyze'mle eniştem Büyük Dumanlı Dağlara balayına gitmişler. Yola bir trenle çıkmışlar" diye anlatan Odetta, Eddie'ye baktı.
"Jim Crow vagonunda! O günlerde zencilerin binip içinde yemek yedikleri vagonlar onlarmış. İşte bugün, Oxford kentinde bunu değiştirmeye çalışıyorlar."
Genç kadın kendisinin orada bulunmasını genç adamın beklediğini göstermesini ister gibi Eddie'ye baktı. Oysa, Eddie Dean bir kez daha kendi belleğinin örümcek ağlarına, ıslak çocuk bezlerine ve benzeri sözcüklere takılmış bulunuyordu. Oxford kenti. Ve birdenbire diğer sözcükler tek bir dize halinde aklına geldiler. Ağabeyi Henry'nin o dizeyi bir şarkı olarak tekrar söylediğini ve annesinin Walter Cronkite'i dinlemek için ona "Lütfen susar mısın, Henry?" dediğini anımsadı.
Birisi bunu hemen araştırsa iyi olur. Dizedeki sözcükler bunlardı. Henry genizden gelen sesiyle dizeyi şarkı olarak tekrar tekrar söylerdi. Ağabeyi şarkının diğer sözlerini de anımsamaya çalışır, ama, bulamazdı. Bu gerçekten şaşırtıcı mıydı? Henry bir şarkıyı söylerken beş, altı sözcükten başkasını anımsayamazdı. Birisi bunu hemen araştırsa iyi olurdu. Bu sözcükler her zaman Eddie'yi titretir türdendiler. Şimdi de Eddie üşümüş gibi olmuştu.
"Eddie, iyi misin?"
"Evet, neden sordun?"
"Titredin de."
Genç adam gülümsedi ve, "Mezarımın üzerinden ünlü çizgi film kahramanı Doland Duck geçmiş olmalı" dedi.
Genç kadın da güldü ve anlatışını sürdürdü: "Herneyse. Hiç değilse orada ben düğünün keyfini kaçırmamıştım. Olay düğünden sonra tren istasyonuna giderken başımıza geldi. Gece Mavi Teyze'min bir arkadaşının evinde kalmıştık. Sabah babam bir taksi çağırdı. Araba hemen geldi ama taksi sürücüsü bizim kara derili olduğumuzu görünce yangın varmış ve poposu (!) tutuşmuş gibi gaza basıp kaçtı. Mavi Teyze'm daha önce bizim valizlerimizi de alarak istasyona gitmişti. Yanımızda pek çok valiz vardı çünkü New York'ta bir hafta kalacaktık. Babamın bana, Merkez Parkı'nda saat çalınca tüm hayvanların dans edişlerini gördüğümde yüzümün nasıl ışıklanacağını görmeyi sabırsızlıkla beklediğini söyleyişini anımsıyorum...
"Babam, istasyona kadar yürüyebileceğimizi de söylemişti. Annem hemen babamı onaylayıp bunun çok iyi olacağını eklemişti. Çünkü yol bir buçuk kilometre kadar bile değildi. Üstelik kısa süre önce üç günlük uzun bir tren yolculuğu yapmıştık. Önümüzde yarım günlük bir yolculuk daha vardı Arada biraz bacaklarımız çalışırsa iyi olacaktı. Hava da çok güzeldi. Ancak o günlerde daha beş yaşımda olmama karşın babamın taksi sürücüsüne pek öfkelenmiş olduğunu ve annemle babamın aynı şey başlarına bir kez daha gelir diye utandıklarından yeni bir taksi çağırmak istemediklerini anlıyordum.
"Bu yüzden cadde boyunca yürümeye başladık. Annem ve babam trafikten ürktükleri için beni kaldırımın iç yanında yürütüyorlardı. New York'taki Merkez Parkı'nı gördüğünde yüzümün gerçekten ışıyıp ışınlamayacağını merak ederek yürürken birden kafama bir tuğla çarptı. Bir süre çevremdeki her şey kapkaranlık oldu. Sonra o düşleri, canlı düşleri görmeye başladım."
Odetta gülümsedi.
"Her şey tıpkı bir düş gibiydi, Eddie" dedi.
"Tuğla başına kazayla mı düştü, yoksa onu sana birisi mi fırlattı?"
"Kimse bir sonuca varamadı. Annemin bana on altı yaşıma girdiğimde anlattığına göre polis tuğlanın gelebileceğini düşündükleri yeri saptamış çünkü orada başka eksik ve gevşemiş tuğlalar daha varmış. Olayda dört katlı bir apartmanın dışarı çıkık penceresi sorumlu bulunmuş. Kuşkusuz, o binada özellikle geceleri kalan pek çok insan varmış."
Eddie, "Elbette öyledir" dedi.
"O sırada binadan ayrılan olmamış ve olay bir kaza gibi benimsenmiş. Annem de öyle düşündüğünü bana söylemişti ama onun yalan söylediğini biliyordum. Bu konuda babamın ne düşündüğünü söylemeye zahmet bile etmedi. Sanırım kaza anında ikisi de kendilerine bir bakıp arabasına almayan taksi sürücüsünü düşünüyor ve o sırada yanımdaki binada yukarı katta birisinin bizlere bakıp olayı görerek tuğlayı pis zencilere fırlattığını sanıyorlarmış."
Genç adam konuşmadı. Odetta biraz durup ekledi, "Senin ıstakoza benzer yaratıkların şimdi sudan çıkacaklar mı?"
"Hayır" diyen Eddie ekledi, "Karanlık çökmeden sudan çıkmazlar. Şu halde sen, hep koma haline benzer olan anlarının, başına yediğin o tuğladan geldiğini düşünüyorsun? Yalnızca bu kez bir golf sopası ya da başka bir şeyle kafana vurmuş olabilirler, değil mi?"
"Evet."
"Seni düşündüren başka ne var?"
Odetta'nın yüzü ve sesi yeterince sakindi. Oysa, kafasının içi yaşamında Oxford kentine kadar uzanan çirkin çilelerin hayalleriyle doluydu. O şarkı nasıldı: İki kişi ay ışığında öldürüldü Birisi bunu hemen araştırsa iyi olurdu. Belki de şarkının sözleri aynen böyle değildi. Sonuç olarak buna benzer bir şey olmalıydı.
Genç kadın, "Neredeyse çıldırabilirim" dedi.

7

Bunun üzerine Eddie'nin ilk aklına gelen, Eğer sen de çıldırabileceğini düşünüyorsan aklını kaçırmışsın, Odetta; şeklinde oldu.

Oysa kısa bir gözlem ve düşünme böyle bir şeyin olanaksızlığını kanıtlayacaktı.
Genç adam bunları yapmak yerine dizlerini karnına doğru çekerek kollarını göğsünde kavuşturup elleriyle tutarak kadının tekerlekli sandalyesinin yanında kumun üzerinde oturmuş durumda kaldı.
"Sen gerçekten bir eroin düşkünü müsün?"
"Öyleyim" diyen genç adam sözünü sürdürdü, "Bu olay alkolik olmaya ya da 'basing' yapmaya benziyor. Kolayca atlatılacak bir şey değil. Ben de hep atlatacaksın dediklerini duydum ve kafamda, 'Evet, evet. Tamam, tamam' dedim. Bilirsin. Şimdi anladığım bir şey var: Uyuşturucuyu şimdi de istiyorum ve sanırım bir parçam her zaman uyuşturucu isteyecek. Oysa, olayın üzerimdeki fiziksel etkisi geçti."
Odetta, 'Basing' yapmak nedir acaba?" diye sordu.
"Senin zamanında henüz bulunmamış olan bir uyuşturucu alma yöntemi. Kokainle yapılana benzer ama TNT'yi atom bombasına çeviren şey gibidir."
"Sen hiç 'basing' yaptın mı?"
"Tanrı'm, hayır! Benim amacım her zaman eroindi. Sana söylemiştim."
Odetta, "Sen uyuşturucu düşkününe hiç de benzemiyorsun" dedi.
Gerçekten Eddie oldukça yakışıklı ve derlitopluydu... Kuşkusuz bedeninden ve giysilerinden çevreye yayılan ağırlaşmış koku bir yana bırakılırsa... (Genç adam burada bir parça yıkanabilirdi ve bunu yapıyordu. Giysilerini de yıkayabilirdi, bunu da yapıyordu. Ancak, sabun olmadığı için bunlar gerçek yıkanma ya da yıkama sayılmazlardı.) Roland yaşamına girdiğinde Eddie'nin saçı kısaydı. (Gümrükten kolayca geçebilecek için en iyi şekil buydu. Oysa olay, amma sonuca varmıştı.) Ve şimdi de Eddie'nin saçları saygın bir uzunluktaydı. Genç adam her sabah Roland'ın keskin bıçağının ağzını kullanarak traş oluyordu. Başlangıçta bunu yaparken çekinmiş ama giderek kendine güveni artmıştı. Henry Vietnam'a gitmeden önce ve oradayken, Eddie çok genç olduğundan ağabeyi gibi pek az traş olurdu. Oysa Henry askerlikte çok değişmişti. Askerlikten önce anneleri üç dört günde bir ağabeyine, "Yüzündeki uzamış sakalı bir traş etsen ne iyi olurdu" derdi. Geriye döndüğünde Henry bu konularda manyaklaşmıştı. (Günde iki kez; sabah akşam traş oluyor, yüzüne pudralar ve traş sonrası kolonyaları sürüyor, her gün üç, dört kez dişlerini fırçalıyor ve giysilerini her zaman askılara asıyordu.) Sonunda bu konuda kardeşi Eddie'yi de fanatikleştirmiş; o da kendisi gibi sık sık traş olmaya başlamıştı. Henry'nin öğrettiği pek çok şey gibi (kendi kendini iğneyle doyurma olayını da içermek üzere) bunlar da iliklerine kadar işlemişti sanki....
Genç adam "Aşırı traşlıyım galiba?" diyerek yanıtladı.
Kadın kısaca, "Çok da beyazsın" dedi ve sonra denize doğru dönüp sabit bakışlarla bakarak sessiz kaldı Eddie de konuşmadı. Bu eğer bir geri gelişse iyiydi. Ama, Eddie olayın ne olduğunu bilemiyordu.
Sonunda Odetta, "Üzgünüm, bağışla!" diyerek özür diledi, "Bu pek acımasız, haksız ve benim konuşmalarıma hiç benzemeyen bir söyleyiş şekli oldu."
"Bana göre hava hoş!"
"Öyle olmamalı. Sözün, beyaz tenli birinin kara olanı zenci demesi gibi bir şey oldu. Ancak senin hiçbir zaman et açık renkli tenli bir kişiye göre esmer ya da zenci sayılmayacağını söylemek istemiştim."
"Kendini çok dürüst düşünen biri gibi görmekten hoşlanıyorsun."
"Kendimizde görmek istediklerimizle gerçekten ne olduğumuz pek seyrek olarak birbiriyle çakışır. Ama, evet. Ben kendimi dürüst düşünen biri olarak görmekten hoşlanırım. Bu yüzden özürlerimi kabul et, Eddie."
"Olur. Bir tek koşulla ederim."
"Neymiş o?" diyen kadın şimdi hafifçe gülümsüyordu. Bu iyiydi. Genç adam, onu gülümsetebildiği için sevinmişti.
"Bana dürüstçe bir şans tanı. Koşulum bu."
"Neye dürüstçe şans tanıyayım?" diyen kadın biraz eğlenirmiş gibiydi. Eddie bir şeyler düşünüp başkasının sesiyle konuşmuş ve bir başkasından güç almış olabilirdi. Ama, kadın için farklıydı. Odetta'ya göre her şey yolundaydı.
"Her zaman bir üçüncü seçenek vardır. Gerçekte olan da bu. Demek istiyorum ki.." diyen Eddie duralayıp boğazım temizledi." Felsefe pisliğinde ya da sen bilirsin metomorfoz olayında veya ona ne ad verirsen ver, o konuda ben pek iyi değilim."
"Metafiziği mi kast ediyorsun?"
"Olabilir. Bilmiyorum. Sanırım öyledir. Ama sen, çevrendekilerle ilgili olarak duyularının söylediklerine inanmadan yaşamım sürdüremezsin. Ya bu olanlar düş olarak çıkmazsa?.."
"Ben bir düş olduğunu söylemedim ki..."
"Her ne dediysen, sonunda iş oraya geliyor, öyle değil mi? Sahte bir gerçeklik."
Eğer kadının sesinde biraz önce hafif bir alçakgönüllülük varsa o da şimdi gitmişti. "Felsefe ve metafizik senin torbandaki uyuşturucu değiller, Eddie. Ancak, sanırım sen okulda pek iyi bir tartışmacı idin?"
"Okuldayken kesinlikle münazaralara ve tartışmalara katılmazdım. Onlar, ibneler (!), kulamparalar (!) ile çirkin kızlar için Satranç klüpleri gibi... Pekiyi sen bana torbandaki uyuşturucu demekle neyi kastediyorsun? Buradaki torba nedir?"
"Senin hoşlandığın şey demek istemiştim. Sen de ibneler (!) kulamparalar (!) diyerek ne anlatmak istiyorsun? Pasif ya da aktif homolar kimlerdir?"
Genç adam bir süre Odetta'ya bakmadı. Sonra omuzlarını silkerek konuştu, "Pasif homoseksüeller... Neyse boş ver! Böyle konuşursak bütün gün argo sözler kullanmış oluruz. Bu da bizi bir yerlere ulaştırmaz. Benim sana söylemeye

çalıştığım, bütün bunlar düş iseler, onlar seninki değil benim düşlerimdir. Sen, benim hayal gücümün bir uydurması olabilirsin."
Kadının gülümseyişi hafifledi, "Sana... Hiç kimse sana vurmadı ki" dedi.
"Kimse sana da vurmadı."
Şimdi Odetta'nın gülümseyişi tümüyle solmuştu. Belirgin bir kesinlikle "Anımsayabildiğim kadarıyla kimse..." dedi.
"Ben de öyle" diyen Eddie ekledi, "Bana Oxford kentinde o adamların pek sert olduğunu söyledin. İyi. Tanrı'nın cezası gümrük görevlileri de aradıkları uyuşturucuyu sende bulamazlarsa pek keyifli kişi olmuyorlar. Onlardan biri silahının kabzasıyla kafama vurabilirdi. Ve şu anda Bellevue hastahanesinde yatıyor, o herifler raporunu yazar ve beni sorgularken ben de seninle Roland'ı düşlüyor olabilirdim. Ben de bir zamanlar pek sertken zorla onlara boyun eğebilirdim."
"Bunlar aynı şey değil."
"Neden? Sen toplumsal yönden etkin olan ve bacakları kesik kara tenli bir bayan, ben de Co-Op toplumundan bir uyuşturucu düşkünü olduğum için mi?" diye soran genç adam hoş bir espri yapmış olmayı umut ediyordu. Oysa kadın ona öfkelenmeye başlamıştı.
"Bana kara tenli demeyi bırakmanı isterdim!" dedi.
Eddie içini çektikten sonra konuştu, "Ama, buna alışmam epey zaman alacak."
"Sen de her şeye karşın, gene de tartışma kulübünde yer almalıydın."
"Siktir et (!) o saçmalıkları!" diyen genç adam Odetta bakışlarını kendisine çevirince bir kez daha o gözlerin daha iri ve farklı renkte olduklarını sezinledi. Birbirlerine şimdi farklı adalardan bakıyor gibiydiler. Neyse, boş ver! diye düşünen Eddie'nin son söylediği sözler kadının dikkatini çekmişti. Odetta'ya, "Seninle tartışmayı istemem. Senin dalmış olduğu bir uykudan gerçekle uyanmanı isterim, hepsi o kadar," dedi.
"Bu durum sürdüğü sırada hiç değilse senin ileri sürdüğün üçüncü seçeneğe göre hareket edebilirim... Bir şey daha var. Bu da senin başına gelenlerle benim başıma gelenin arasındaki temel farkı oluşturuyor. Bu fark da öyle temelden ve öyle büyük ki...Sen farkı göremezsin."
"Şu halde o farkı bana göster."
"Senin bilincinde süreksizlik bulunmuyor. Oysa benimkinde büyük bir kesinti var."
"Anlamıyorum."
"Demek istiyorum ki, sen yaptıklarının hesabını her zaman verebilirsin" diyen Odetta sözlerini şöyle sürdürdü, "Senin öykün bir noktada, o uçakta başladı. Orada...Roland'ın baskınına uğradın."
Kadın belirgin bir hoşnutsuzlukla başını yana eğip çevredeki tepelerin eteklerine baktı.
"Uyuşturucu maddelerin saklanması, gümrük görevlilerinin seni tutuklamaları ve gerisi... inanılmaz bir öykü. Ancak öykünde eksik halkalar bulunmuyor...
"Bana gelince, Oxford kentinden geri gelmiştim. Şoförüm Andrew ile buluştum ve o beni oturduğum eve götürdü. Evde banyo yaptım ve uyumak istedim. Başım çok fena ağrıyordu. Böyle kötü baş ağrılarım için en iyi ilaç uykudur. Ama gece yarısına doğru uyumadan önce haberleri izlemek istedim. Arkadaşlarımdan kimi serbest bırakılmıştı ama çoğu şimdi de tutukluydu. Onların sonu ne olacaktı? Bunu öğrenmek istiyordum...
"Kurulandım ve sabahlığımı giyerek oturma odasına geçip televizyonu açtım. Spiker, Sovyetler Birliği lideri Kruschev'in Vietnam'daki Amerikan danışmanlarıyla yaptığı konuşmayı veriyordu.
Spiker, "Bu konuda görüntülü haberimizi sunuyoruz..." dedi ve ansızın gözden kayboldu. Aynı anda ben bu deniz kıyısına doğru tekerlekli sandalyemle kayıp geliyordum. Sen de şimdi gözden kaybolan bir tür büyülü kapının girişinde beni gördüğünü söyledin. Ben, biraz önce Macy adlı büyük mağazadaymışım ve bir şeyler çalıyormuşum. Bütün bunlar pek akıl almaz şeyler. İnanılır şeyler olsa bile, takılardan daha iyi çalınacak şeyler bulabilirdim. Ben hiçbir zaman takı kullanmam ki."
Eddie incelikle, "Ellerine baksan iyi olur, Odetta" dedi.
Kadın uzun uzun sol elindeki pembe renkli, elmas taklidi pek iri ve kaba camdan yapılmış "pırlanta" yüzüğe ve sağ elinin üçüncü parmağında bulunan ve taklit takıdan başka bir şey olmayan çok büyük ve kaba bir panzehirtaşını taşıyan yüzüğe baktı.
İnanmış bir sesle, "Bu olaylardan hiçbiri gerçek olamaz" dedi.
"Bozuk bir plak gibi konuşuyorsun, Odetta" diyen Eddie ilk kez gerçekten kızmış gibiydi. "Ne zaman birisi çıkıp da senin öykünde bir delik açsa, geriye çekilip, 'Bunlar gerçek olamaz' pisliğine sığınıyorsun. Aklının başına gelmesi gerekiyor, 'Detta."
Kadın tiz bir sesle haykırdı, "Beni öyle çağırma! O addan nefret ediyorum!"
"Üzgünüm. Tanrı'm! Bilmiyordum."
"O anda geceden gündüze, soyunmuş olmaktan giyinmişliğe ve oturma odamdan terkedilmiş plaja geçmiştim. Ve bütün bunlar o koca göbekli zenci polis elindeki sopayla kafama vurduğunda gerçekleşti. Hepsi o kadar!"
"Ama, senin belleğin Oxford kentinde kesilmiyor" derken Eddie pek yumuşak bir sesle konuşmuştu.
"Ne? Nee?" diyen kadın bir kez daha kendinden emin değil gibiydi. Ya da belki gerçeği görüyor ama görmeyi istemiyordu. Yüzüklerde olduğu gibi...
"Eğer sana Oxford'da vurdularsa neden belleğin orada durmadı?"

"Böyle şeylerde her zaman mantıklı yön bulunamaz" diyen Odetta yeniden şakaklarını oğuşturmaya başlamıştı. "Ve şimdi her şey senin için aynı, Eddie. Hiç bir şey fark etmiyor. Bense konuşmamızı burada kesmeyi istiyorum. Baş ağrılarım geriye geldiler. Hem de çok kötü şekilde" dedi.
"Senin mantıklı ya da mantıksız neye inanmak istediğini bilemiyorum. Ben seni Macy'de gördüm, Odetta. Orada durmuş bir şeyler çalıyordun. Böyle şeyler yapmadığını üstelik takı da kullanmadığını söylüyorsun. Bu sözleri benimle konuşurken birkaç kez ellerine baktığın halde bile söyledin. O şeyler şu anda elindeler. Ama ben senin dikkatini onlar üzerine çekene ve onları sana gösterene değin, sen onları görmemiştin."
"Artık konuşmak istemiyorum!" diyen kadın yüksek sesle konuşarak ekledi, "Başım çok ağrıyor!"
"Tamam. Ancak, sen zamanın izini nerede yitirdiğini biliyorsun. Oxford kentinde, öyle mi?"
Kadın pek durgun bir sesle, "Beni rahat bırak!" dedi.
Eddie uzaktan Silahşor'un biri göğsüne bağlanmış diğeri de omuzuna asılı iki dolu su tulumuyla yaklaştığını gördü. Roland pek yorulmuş gibi görünüyordu.
Kadına doğru dönen Eddie şöyle konuştu, "Sana yardım edebilmeyi çok isterdim. Ama bunun için önce sana göre ben de gerçek olmalıyım."
Genç adam bir dakika daha Odetta'nın yanında durdu. Ama kadın ona bakmıyor, ilgilenmiyordu. Başını öne eğmiş kararlı bir biçimde şakaklarını oğuşturmaktaydı.
Eddie ayağa kalkıp Roland'a doğru yürüdü.

8

Su tulumlarını Roland'dan alıp, "Yorulmuşa benziyorsun" dedi.
"Evet, yoruldum. Yeniden hastalanıyorum galiba?"
Eddie, Silahşor'un kızarmış yanaklarına, terlemiş alnına ve çatlamış dudaklarına bakıp başını öne eğerek konuştu, "Bunun olmasını beklemiyordum ama pek fazla da şaşırmadım, adamım. Hastalığı tam olarak atlatmamıştın. Balazar denilen o uğursuz herifte yeterli Keflex bulunmuyordu."
"Senin dediklerini anlayamıyorum."
"Penisilin türü ilacı yeterince uzun süre almazsan bedenindeki enfeksiyonu yok edemez, onu yalnızca yeraltına gömersin. Birkaç gün geçince mikrop gene ortaya çıkar. Şu halde daha çok ilaca gereksiniyoruz. Ama hiç değilse şu anda geçecek bir Kapı var. Bu arada sen iyice dinlenmelisin."
Eddie bir yandan Odetta'nın kesik bacaklarını düşünerek su bulmak üzere daha çok yollan aşacaklarını düşünüyordu. Roland da yeniden hastalanmak üzere kötü zamanı seçmişti...
"Sana Odetta hakkında bir şeyler söylemek istiyorum" dedi.
"Kadının adı Odetta mı?"
"Evet."
Silahşor, "Pek de güzel bir adı varmış" diye konuştu.
"Ben de öyle düşündüm. Oysa, güzel olmayan kadının burası hakkında duyumsadıkları. Kadın kendisinin burada bulunmadığını düşünüyor."
"Biliyorum. Benden de fazla hoşlanmıyor, değil mi?"
Eddie, Evet diye düşündü. Ama bu, onun duyumsattığı ve kimlerinin gulyabanisi olarak seni düşünmekten alıkoymuyor Genç adamın düşündüklerini söyleyemedi. Yalnızca başını öne eğerek Roland'ı onayladı.
"Nedenleri hemen hemen aynı" diyen Silahşor ekledi, "Kapı'dan geçirip buraya getirdiğim kadın o değil. Hiç değil."
Eddie, Silahşor'a dik dik baktı ve ansızın heyecanlanarak başını öne eğdi. Aynada gördüğü kadının yüzünün yansımasını... daha sonra köpek gibi hırlayan suratı anımsadı. Roland haklıydı. Tanrı'm, elbette ki haklıydı! O kadın, Odetta olamazdı.
Sonra, kadının pençeye benzer elleriyle önüne gelen şeyi tırmalamaya çalışışını ve el çantasına taklit takılan dolduruşunu, bu arada sanki mağaza görevlileri tarafından yakalanmak istermiş gibi davranışını düşündü.
Taklit takılar şimdi de kadının parmaklarındaydı.
Onlar aynı yüzüklerdi.
Ancak bu ellerin aynı eller olması gerekmiyordu diye yabanılca düşündü. Oysa, böyle düşünmesi yalnızca birkaç saniye sürdü. Odetta'nın ellerini dikkatle incelemişti. Onlar aynı ince parmaklı, duyarlı ellerdi.
"Evet. Bu aynı kadın değil" diyen Silahşor mavi gözleriyle dikkatle bakarak Eddie'yi inceledi.
"Elleri.."
"Dinle" diyerek genç adamın sözlerini kesen Roland konuşmasını söyle sürdürdü. "Ve beni dikkatle dinle. Yaşamlarımız buna bağlı. Özellikle benim yaşamım... Çünkü yeniden hastalanıyorum ve sen de kadına aşık oluyorsun."
Eddie bir şey demedi.
"O, aynı bedende yaşayan iki kadın. Ben aklına girdiğimde birinci kadındı, buraya geldiğimizde ikinci kadın oldu."
Ve şimdi Eddie bir şey diyemiyordu.
"Bir şey daha, tuhaf bir şey daha vardı. Ancak ben anlayamadım ya da anladım ve o an aklımdan kayıp gitti. Bu da önemliymiş gibi görünüyor."

Roland, Eddie'yi atlayıp deniz kıyısına, orada tek başına tekerlekli sandalyesinde oturan kadına baktı. Sonra bakışlarım genç adama çevirdi.
"Bu olayın pek küçük bir bölümünü ya da böyle bir şeyin nasıl olabileceğini güçlükle anlayabiliyorum. Ancak, gene de sen nöbet tutmalısın; bunu anlıyorsun, değil mi?"
"Evet" diyen Eddie yalnızca akciğerleriyle havada esen pek hafif yeli duyumsar gibi oldu. Genç adam hiç değilse koyu bir sinema meraklısı anlayışıyla Roland'ın söylediklerini sezinleyebiliyor ama anladığım belirtme yürekliliğini kendisinde henüz bulamıyordu. Roland bir tekme atmış da tüm soluğunu söküp ciğerlerinden kovmuş gibi duyumsadı kendisini...
"İyi. Senin dünyanda kafasına girdiğim kadın ve yeniden hastalanmakta olan benim için, geceleyin denizden çıkacak yaratıklara karşı nöbet tutmak üzere bu gece hiç uyumamalısın."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DETTA ÖTEKİ TARAFTA

1

Silahşor, Sen nöbet tutmalısın demiş ve Eddie bunu kabul etmişti. Oysa Roland anlattıklarını genç adamın tam olarak anlayamadığını, Eddie'nin aklının gerisiyle kurtuluşları için neyin gerekli olduğunu içeren mesajları alamadığını biliyordu.
Roland durumu görmüştü.
Onun bunu görmüş olması Eddie için de iyiydi..
Gece yarısı, Detta'nın gözleri iri iri açıldılar. Kadının bakışları yıldızların ışığı ve belirgin bir bilgi birikimiyle doluydu. Kadın her şeyi anımsıyordu: Onlarla savaşımını, onların kendisini sandalyeye bağlayışını, kendisine Cadı Zenci, Cadı Zenci diyerek sataşmalarını hep anımsıyordu.
Dalgaların arasından canavar yaratıkların çıkışını ve adamlardan birinin (yaşlı olanının) bu yaratığı tabancasıyla öldürüşünü anımsıyordu. Genç olanı ateş yakmış, denizden çıkan hayvanın etini pişirmiş ve dumanları üstünde eti sırıtarak kendisine ikram etmişti. Kendisi adamın yüzüne tükürmüş ve adamın suratı, kızgın bir beyaz adam görünüşüne girmişti. Genç adam bir tokat atıp, Pekiyi. Tamam. Sonunda sen bana geleceksin, Cadı Zenci. Görelim bakalım o zaman ne olacak? demişti. Sonra onunla Gerçek Kötü Adam gülmüşler, korkunç yaratığı biftekler şeklinde parçalayıp ateşte ağır ağır pişirmiş, gerçek Kötü Adam'ın kendisini getirdiği tuhaf yerde, kumların üzerine kurulup afiyetle yemişlerdi.
Ateşin üzerinde yavaş yavaş pişen etin kokusu kışkırtıcıydı ama kadın imrendiğini hiç belli etmemişti. Adamlardan genci elindeki pişmiş et parçasını kadını yüzüne doğru yaklaştırıp sallamış ve şarkı söyler gibi mırıldanmıştı: Onu ısır, Cadı Zenci. Haydi onu ısır! Kadın orada kendi içine gömülüp bir heykel gibi hareketsiz kalmayı yeğlemişti.
Sonra, kadın uykuya dalmıştı. Şimdi uyanıktı. Adamlar onu tekerlekli sandalyeye bağladıkları ipleri çözmüşlerdi. Şu anda sandalyede oturmuyor, gelgit hattının uzağında, altında ve üstünde birer battaniye konulmuş durumda yerde yatıyordu. Epey uzağında gelgit hattı çevresinde korkunç canavar yaratıklar soru sorarak dolanıyorlardı.
Kadın sol tarafına baktı ve kimseyi göremedi.
Sağına döndü ve battaniyelerine sarınmış iki insanı farketti. Genç olanı yakınındaydı. Yaşlı ve Gerçek Kötü olan Adam ise, belindeki tabancalıkları taşıyan kemerini çıkarmış, kadından daha uzak bir yere uzanmıştı.
Silahlar şimdi de tabancalıktaydı.
Detta, Büyük hata işledin, Mafia üyesi diye düşündü. Ve sağına dönüp yuvarlandı. Bedeninin dönüşüyle çakıltaşı ve kumlar üzerinde çıkardığı ses rüzgâr, dalgalar ve uzakta soru soran yaratıkların çıkardığı gürültüler arasında kayboluyordu. Kadın da canavar yaratıklar gibi kumun üzerinde sürünürken gözleri parlamaktaydı..
Silahşor'un kemerine kadar varıp tabancalıktaki silahlardan pirini çekti.
Tabanca ağır, kabzası ele pek uygun ve kadının elinde bağımsız bir ölüm aracı gibiydi. Silahın ağır oluşu kadını rahatsız etmiyordu. Çünkü Detta Walker'ın kolları güçlüydü.
Kadın yerde biraz daha süründü.
Adamlardan genç olanı şimdi horuldayan bir kaya parçası gibi hareketsizdi. Ama, Gerçek Kötü Adam uykusunda kımıldandı. Ve Detta yüzüne dövme yapıyorlarmış gibi adam hareketsizleşinceye değin olduğu yerde dondu, kaldı.
O adam, sinsi bir orospu çocuğu (!). Sen, onu kontrol et, Detta. Onu kontrol et ve uyuduğundan emin ol diye düşündü.
Silahın yıpranmış fişek yatağının gevşek durumda olduğunu gördü. Orayı tutup ileriye doğru itmeye çalıştı, başaramadı. Geriye çekti ve fişek yatağı Çat sesi çıkararak açıldı.
Tabanca doluydu! Lanet olası ölüm aracı doluydu. Önce şu genç horozun işini bitireceksin. O anda. Gerçekten Kötü Adam uyanacak. Ona öyle soğuk sırıtarak gülümseyeceksin ki, nerede olduğunu anlayacak. Sonra, onun ölüm fermanını da okuyacaksın, diye düşündü.
Fişek yatağını zorlayıp yerine oturttu.
Horozu çekmeye başladı... ve bekledi.
Rüzgâr bir an hızlanıp gürültüyle esince horozu çekip silahı ateşe hazır duruma getirdi.

Daha sonra kararlı tavırla Roland'ın tabancasını Eddie'nin şakağına doğru çevirdi.

2

Silahşor kadının bütün bu yaptıklarını yarı açık gözlerle izliyordu. Hastalığının ateşi yeniden başlamıştı. Ama, ateşi henüz kendinden emin olmasını önleyecek kadar kötü değildi.... bu yüzden parmağı bedeninin tetiğinde olmak üzere (Roland'ın bedeni elinde silah olmasa bile patlamaya hazır bir tabanca gibiydi) bekledi.
Kadın tetiği çekti
Boş bir klik sesi çıktı.
Elbette bu ses çıkacaktı.
Silahşor ve Eddie dolu su tulumlarıyla birlikte yanına vardıklarında Odetta Holmes tekerlekli sandalyesinde bir tarafa kaykılmış durumda derin bir uykuya dalmış bulunuyordu. İki adam ellerindeki olanaklarla kumun üzerinde onun için iyi bir yatak hazırlayıp kadını sarsmadan sandalyesinden alarak yatağa taşımışlardı. Eddie, kadın uyanır diyor ama Roland daha iyisini biliyordu.
Detta için sabah yemesini sağlamak üzere pişmiş ıstakoz etinden bir parçayı kenara ayırıp konuşmaya başlamışlardı. Eddie kadına ilişkin bir şey söylemiş ve bu bilgi Roland üzerinde bir şimşek gibi çakmıştı sanki. Silahşor'un her şeyi anlamasına bu kadarı yeterli olmuştu.
O anda sezinlediklerini genç adama söyleyebilirdi ama söylemedi. Şimdi kendisinin, Eddie'nin Cort'u olması gerektiğini anlıyordu: Cort'un öğrencilerinden biri beklenmeyen bir ateşle yaralanıp kanlar akıtmaya başlayınca Cort'un tepkisi her zaman aynı olurdu: Bir çocuk çivi çakarken çekicin ne olduğunu parmağı ezilene değin anlayamaz. Ayağa kalk ve sızlanmayı bırak, sürfe! Sen, babanın yüzünü unutuyorsun!
Demek ki, kendisi ona nöbet tutmasını söylediği halde Eddie uykuya dalmıştı. Roland arada kendisinin de uykuya dalmış olduğundan emindi. (Oysa, kadın sinsi bir varlık diyerek uzun süre uyanık beklemişti.)
Daha önce tabancaları boşaltmış, içlerine kullanılmış fişekleri doldurmuş ve sonra kemerdeki tabancalıklara silahları yerleştirip hepsini birden Eddie'nin yanına koymuştu.
Daha sonra beklemişti.
Bir saat, iki saat, üç saat boyunca hep beklemişti.
Dördüncü saatin yarısına daha gelmeden; yorgun ve ateşli bedeni pineklemeye başlarken Silahşor kadının uyandığını görmekten daha çok duyumsar gibi oldu ve kendisi de tümüyle uyanık duruma geldi.
Kadının yerde yuvarlanarak ilerlediğini gördü. Kara tenli kadının elleri gene pençe haline dönüşmüştü. Tırnaklarını kuma gömüyor ve bedenini şimdi de silahları taşıyan kemerin bulunduğu yere doğru çekiyordu. Sonunda oraya varıp silahlardan birini tabancalıktan alan kadın Eddie'yi yaklaştı. Ve bir an duralarken kafasının dikildiği, burun deliklerinin şişip daraldığı, havayı koklamaktan çok tadar gibi soluduğu görüldü.
Evet. Bu, öte taraftan kumsala getirdiği kadındı.
Kadın dönüp kendisine baktığında Silahşor sahte uykunun ötesinde bir şey yaptı. Çünkü, kadın yapmacıkla aldatılamazdı. Bu yüzden Roland bir an için gerçekten uyur gibi oldu. Kadın bakışlarını öte yana çevirdiğinde uyandı ve tek gözünü açtı. Kadının tabancayı kaldırdığını ve genç adama doğrulttuğunu gördü. (Eddie ilk kez tabancayı kaldırırken zorlandığı halde kadın çok daha az bir çabayla bunu başarmıştı.) Bir an duralayan kadının yüzü şeytanca ifade taşıyordu.
O anda kadın, Silahşor'a Marten'i anımsatmıştı. Kara tenli kadın tabancanın fişek yatağıyla oynamış ve önce onu yerine yerleştirememişti. Mermilerin arka kesimine bakıyordu. Roland bedeninin katılaştığını duyumsadı: Kadın şimdi ateşleme pimlerinin takılmış olduğuna bakacak ve sonra da tabancayı çevirip kartuşların ucunda mermilerin bulunup bulunmadığını görecek miydi? (Silahşor önce tabancayı ateş etmeyen mermilerle doldurmayı düşünmüştü. Ama sonra, Cort'un öğrettiklerini aklına getirmişti: Ustası Cort, her silahın Şeytan tarafından yönetildiğini ve bir kez ateş almayan kurşunun ikinci seferinde ateş edebileceğini söylerdi. bunları anımsayınca Roland o mermileri silahların fişek yatağına sürmekten vazgeçmişti.) Eğer şimdi kadın mermileri kontrol etmeye kalksa, Roland yerinden fırlayın onun üzerine atılacaktı.
Oysa kadın mermileri kontrol etmeden fişek yatağını kapatmış, bu kez yerine oturtabilmiş, horozu çekmeye başlamış...Ve sonra yeniden durmuştu. Rüzgârın horozdan çıkacak hafif Tık sesini maskelemesini bekliyordu.
Silahşor düşündü: İşte bir tane daha... Tanrı'm! Bu kadın bir şeytan ve üstelik bacakları da bulunmuyor. Ama o da kuşkusuz Eddie gibi bir Silahşor olacak.
Kadının ne yapacağını görmek üzere bekledi.
Silahın horozunu ateş etmeye uygun duruma getirmek üzere çeken kadın tabancayı Eddie'nin şakağının üç, beş santim kadar yakınına götürmüştü. Ve bir gulyabaninin, bir mezar hırsızının gülümseyişiyle sırıtarak tetiği çekti.
Klik sesi geldi.
Silahşor sonucu bekledi.
Kadın bir kez daha tetiği çekti. Sonra tekrar, tekrar çekti.
Klik, klik, klik...
"Mafia üyeleri!" diye haykıran kadın tabancayı elinde incelikli bir hareketle, kabzasıyla insana vuracak şekilde geri çevirdi.

Roland oturduğu yerde gerildi ama yerinden kımıldamadı. Bir çocuk çivi çakarken, çekicin ne olduğunu parmağı ezilene kadar anlayamaz, diye düşündü.
Bu kadın Eddie'yi öldürürse, seni de öldürecek...
Cort'un sesi acımasız bir biçimde yanıtladı: Önemli değil!
Eddie yattığı yerde kımıldandı. Genç adamın refleksleri fena değildi. Bir anda gözlerini açıp hareketlenerek bilinçsizliğe gömülmekten ya da öldürülmekten kurtuldu. Silahın kabzası pek duyarlı olan şakağına çarpacağına çenesini sıyırıp geçmişti.
"Ne oluyor?... Tanrı'm!" diyebildi.
Detta haykırdı; "MAFYA!... BEYAZ TENLİ MAFYALAR!"
Roland onun tabancayı ikinci kez havaya kaldırdığını gördü. Bacakları kesik olmasına ve Eddie yerde yuvarlanıp ondan uzaklaşmaya çabalamasına karşın, kadın gene tabancayla vurmaya çalışıyordu. Eğer Eddie dersini şimdi öğrenmezse hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Gelecek sefer, Eddie'ye nöbet tut dediğinde genç adam nöbette olmalıydı. Üstelik, cadı zenci pek hızlıydı. Gene de Eddie'nin çabukluğuna ya da kadının sakat oluşuna fazla bel bağlamak doğru olmayacaktı.
Silahşor ansızın gerginliğinden boşanır gibi oldu. Eddie'nin özerinden atlayıp kadının arkasına vurdu ve onu altına aldı.
"Onu istiyorsun, değil mi? İstediğini sana vereceğim!" diye bağıran kara tenli kadın direnişini sürdürdü.
"Eddie!" diye haykıran Roland şimdi yalnızca bağırmıyor, komuta eder gibi konuşuyordu. Eddie bir an için sabit bakışlı irileşmiş gözleriyle bakmış, daha şimdiden şişmeye başlayan çenesinden sızan kanlarla korkunç bir görünüş kazanarak kumun üzerine çöküp kalmıştı. Genç adam kendi kendisine soruyordu: Hareket et, hareket edemiyor musun? Ya da hareket etmeyi istemiyor musun? Bedenindeki gücü azalmaya başlamıştı. Kadın bir kez daha ağır silahın kabzasını vurursa onun kolunu kırabilirdi. Aksi takdirde, şeytan kafasını patlatacaktı..
Genç adam birdenbire harekete geçti ve aşağı inen silahı kavradı. Kadın bir çığlık atıp dönerek vampir gibi ısırmaya çalıştı. Güney aksanıyla en aşağılık küfürleri ediyordu. Öyle ki, genç adam küfürlerden bazısını anlayamıyor ve Roland'a, kadın yabancı dille konuşuyormuş gibi geliyordu. Sonunda genç adam silahı kadının elinden almayı ve Roland da kadını tutmayı başardılar.
Gene de şeytan kadın çırpınmayı ve küfürler savurmayı elden bırakmıyordu. Siyah teninden terler sızmaya başlamıştı. Eddie bir balık gibi ağzını açıp kapayarak büyük özenle şiş çenesine parmağıyla dokunuyor, aynı anda ürküp elini çenesinden çekiyor, parmağına sıvanan kana bakıyordu.
Kadın onların ikisini de öldüreceğini bağıra bağıra söylüyordu. Ona göre, adamlar kendisine tecavüz etmeye çalışır ve bunu başarabilirlerdi. Ama onlar, kadının cinsel organıyla kendilerini öldürdüğünü göreceklerdi. Eğer tecavüzü dener ve onu keşfetmeye çalışırlarsa, o girişin ağzında bir cadının dişleri olduğunu anlayacaklardı.
Eddie salaklaşmış gibi sordu, "Tanrı'nın cezası neden söz ediyor?"
Soluk soluğa kalmış olan Silahşor, Eddie'ye seslenip kaba bir tavırla konuştu, "Kemerlerimden birini al! Ben, kadını üstüme gelecek biçimde döndüreceğim. Sen de onun kollarını yakalayıp arkasına getirerek bağlayacaksın!..."
Detta çılgınlar gibi bağırıyordu, "BUNU ASLA YAPAMAYACAKSINIZ!" Bacakları kesik olan bedeni, sudan çıkmış balıklar gibi çırpınıyordu. Neredeyse Roland'ın elinden kurtulacaktı. Silahşor kadının bacaklarının bedeninde kalan bölümlerini var gücüyle hayalarına (!) doğru daha, daha sıkı bastırdığını duyumsuyordu.
Genç adam anlamsızca söylendi; "Ben... ben... bu kadın..."
Roland'a, "Hareket et be adam! Tanrı, babanın suratına lanetler yağdırıyor!" diye kükredi ve sonunda Eddie harekete geçti.

3

Kadını tutup bağlamaya çalışan adamlar iki kez kontrolü elden kaçırır gibi oldular. Ama sonuçta Eddie tüm gücünü kullanıp kadının ellerim arkasına getirerek Roland'ın kemeriyle bileklerinden bağlamayı başardı. (Bu arada kadının zehirli bir yılan gibi kendisini dişlemesinden kaçınmaya çalışmıştı. İşi bitirdiğinde, Roland'ın tüm tükrüğünü yutmuş gibi ağzının kuruduğu sezinleniyordu.) Genç adam elindeki kemerin kısa ucunu tutup çekerek kadını sürükledi. Bu çöp tenekesi ağızlı şeyi daha fazla küfrettirmeyi istemiyordu. Kadının küfürlü konuşması, biraz ilerlerinde gelgit hattı üzerinde dolanan ıstakoza benzeyen yaratıkların sürüngen davranışlarından çok daha çirkindi.
Ve Odetta Holmes çığlık atan, çirkin sözler söyleyen şeyin içinde bir yerlerdeydi.

4

Kadını tekerlekli sandalyesine oturtup ona da bağlayarak oradan uzaklaştılar. Çevrede korkunç yaratıklar olmasa Eddie suyun kenarına gidip ellerindeki ve çenesindeki kanı yıkayacaktı.
Genç adam uzun süre salıncakta sallanıp indikten sonra midesi bulanmış bir yeniyetmenin sesiyle konuştu, "Kusacağımı duyumsuyorum."
"Neden oyunu sürdürmüyor ve birbirinizin cinsel organını ağzınıza almıyorsunuz?" diye bağıran, kadın bir yandan tekerlekli sandalyeden kurtulmaya çalışıyor öbür yandan zehirli sözcüklerini kusmayı sürdürüyordu; "Eğer bir zenci kadının cinsel organını kullanmaktan korkuyorsanız neden söylediğimi yapmıyorsunuz? Haydi bunu yapın! Birbirinizin

beyaz mumunu emin! Şansınız sürerken söylediğimi yapın! Çünkü, Detta Walker bu sandalyeden kurtulduğunda sizin beyaz mumlarınızı dişleriyle kopartacak ve şurada vızırdayan yaratıkları sizin mumlarınızla besleyecek!..."
Roland genç adama sordu, "Ben buraya gelirken şu kadının kafasının içindeydim, şimdi inanıyor musun?"
"Sana daha önce de inanmıştım" diyen Eddie ekledi, "Bunu söylemiştim."
"Sen inandığına inandın, ama aklının tepesiyle inandın. Şimdi tüm beyniyle inanıyor musun? Beyin sapına kadar bu gerçeğe inanıyor musun?"
Eddie tekerlekli sandalyede oturan, bağıran, çırpınan ve söyledikleriyle çevreye pislikler saçan şeye baktı ve sonra başını başka tarafa çevirdi. Şimdi de çenesindeki şişlikten hafifçe kanlar sızıyordu. Yüzünün o yanı balon gibi görünmeye başlamıştı.
"Evet, Tanrı'm evet" dedi.
"Bu kadın bir canavar."
Eddie ağlamaya başlamıştı.
Kutsal bir yere karşı saygısızlıkta bulunmak istemeyen Roland gene de genç adamı rahatlatmak istiyor ama bu arada Jake'i de çok iyi anımsıyordu. Sonunda içinde yanan hastalığın ateşi ve ağrılarına dayanamayıp ayağa kalktı ve karanlıkta Eddie'nin yanından uzaklaştı.

5

Gecenin geç saatlerinde Odetta uyurken Eddie kadının nesi varsa, bunu anlayabildiğini söyledi. "Anlayabiliyorum" dedi.
Silahşor ona ne demek istediğini sürdü.
"Kadın, bir hasta; bir şizofreni hastalığı olabilir."
Roland yanıt olarak yalnızca başını sallayınca Eddie şizofreni hastalığından neyi anladığını açıklayarak Üç Ruhlu Kadın filmi ve ağabeyi Henry ile birlikte uyuşturucu aldıkları zamanlarda izledikleri çoğu sıradan televizyon dizilerinden örnekler verdi. Roland yalnızca dinliyor ve zaman zaman başını öne eğerek onaylıyordu. Evet. Genç adamın anlattığı hastalık akla uygun geliyordu. Bu kadının biri aydınlık, öteki karanlık iki yüzü vardı. Geçmiş zamanların yirmi iki kağıtlık iskambil destesindeki beşinci kart olan Karalar Giyinmiş Adam'ın gördüğü yüzler de böyleydi.
"Bu şizofreni hastalarında bir kişilik ötekini tanımaz, değil mi?" diye sordu.
"Evet" diye yanıtlayan Eddie deniz kıyısında sürünerek sorular soran, sorular sorarak sürünen ıstakoza benzer yaratıkları karamsar bakışlarla izleyerek ekledi, "Ama..."
"Ama ne?"
"Ben bir psikiyatrist değilim. Bu yüzden gerçekten bilemiyorum."
"Psikiyatrist mi? Psikiyatrist de nedir?
Eddie eliyle şakağına dokunarak konuştu, "Kafa doktoru. Aklı iyi eden doktor. Onlara akıl hastalıkları uzmanı da denir."
Roland başını öne eğerek onayladı. Akıl hastalıkları uzmanı adını daha çok sevmişti. Çünkü bu kadının aklı büyüktü. Gerekli olanın iki katı büyüklüğündeydi.
"Ama sanırım, şizofreni hastaları hemen her zaman kendilerinde tuhaf bir durumun bulunduğunu bilirler" diyen Eddie konuşmasını sürdürdü, "Çünkü onların belleklerinde olaylar arasında boş geçen süreçler yer alır. Belki de yanılıyorum. Ama her zaman onları şöyle düşünürüm: Şizofreni hastaları kısmen bellek kaybı olan kişilerdir. Çünkü öteki kişilik onlara egemen olduğunda, belleklerinde boş geçen süreçler bulunur. Odetta ise.... her şeyi anımsadığım söylüyor. Bu kadın gerçekten her şeyi anımsadığını düşünüyor."
"Onun başına gelen bütün bu olayların hiçbirine inanmadığını söylediğini sen bana aktarmıştın sanıyorum?"
"Evvet" diyen genç adam sözünü şöyle sürdürdü; "Ancak, şu an için bunu unut. Sana şunu söylemeye çalışıyorum: Kadın neye inanırsa inansın, anımsadıkları oturma odasında sabahlıkla oturup televizyonda gece haberlerini izlemesine kadar gelip dayanıyor. Oraya kadar kesik geçen bir süre yok. Ve kadının, Macy'de bulunurken sen gelip kafasının içine girene değin geçen zamanda neler olduğuna ilişkin hiçbir fikri bulunmuyor. Kadın... her şeyi anımsadığını ileri sürüyor. Gerçekten her şeyi anımsadığını söylüyor. Lanet olsun! Aslında olanlar ertesi günde ya da haftalar geçtikten sonraki bir günde gerçekleşmiş olabilirler. Ancak mevsimin şimdi de kış olduğunu biliyorum Çünkü mağazadakiler kışlık ceketlerle dolaşıyordu."
Silahşor başını eğerek onayladı. Eddie'nin algılamaları giderek netleşiyordu. Bu iyiydi. Mağazada dolaşanların giyindikleri çizme, eşarp ve eldivenlerden söz etmemişti. Ama gene de iyi bir başlangıçtı bu.
"Ancak, Odetta ne kadar süreyle öteki kadının kimliğini taşıdı? Bunu söylemek olanaksız. Kendisi de bunu bilmiyor. Sanırım daha önce hiç yaşamadığı bir durumu yaşadı. Anlattığı öyküde kafasının yarılmasını da her iki tarafın açısından iletiyordu."
Roland gene başını öne eğerek genç adamı onayladı.
"Ve o yüzükler... Odetta yüzükleri görünce gerçekten şoke oldu. Durumunu bana göstermemeye çalıştı. Oysa durumu göründü."

Roland sordu; "Eğer iki kadın aynı beden içinde var olduklarını biliniyorlarsa, bir şeyin yanlış gittiğinden kuşku bile duymuyorlarsa, eğer her ikisinde de ayrı birer bellek dizgesi varsa, zamanlan kısmen birbirlerininkine uymalı, kısmen de uymamalı... Ancak şimdi biz kötü kadınla ne yapacağız? Onunla birlikte nasıl yaşayacağız?"
Eddie omuzlarını silkti. "Bana sorma. Bu senin sorunun. Kadına gereksindiğini söyleyen sensin. Kahretsin! Onu buraya getirmekle sen kendi kendini rizikoya soktun" dedi ve bir an elindeki bıçakla boğazını kesmek üzere Roland'ın üzerine eğildiği süreci anımsayarak güldü. SEN GERÇEKTEN KENDİ BOĞAZINI RİZİKOYA SOKTUN, ARKADAŞ diye düşündü.
İkisi de sustular. Ötede Odetta sessizce soluyarak uyuyordu. Silahşor, Eddie'ye nöbet tutmasını anımsatmayı kadın eğer uyuyormuş numarası yapıyorsa ona da duyurmak üzere anımsatmayı yüksek sesle yapmayı düşünüyordu. Daha sonra Roland uyuyacaktı. Eddie'nin anlattıklarından bir şey, kadının durumuna ilişkin hiç değilse bazı şeyleri anlamasına yetmişti.
Ve Silahşor bir şeyi görmüştü.
Akşam öldürüp yedikleri yaratığın kemiğiyle sönmekte olan ateşin kalanlarım karamsar bir tavırla karıştıran Eddie, "Bak sana ne söyleyeceğim" diyerek ekledi, "Sen kadını buraya getirdiğin anda ben de kendimi bir şizofreni hastası gibi duyumsuyordum."
"Neden?"
Roland'a bakan Eddie onun ciddi olduğunu ve bazı nedenlerle ciddi bir soru sorduğunu gördü. Yanıt vermek üzere biraz düşünerek sonra konuştu, "O anki durumumu betimlemek zor, adamım. Kapı'ya bakmak gibi bir şeydi bu. O anda uyuşturucu almış gibiydim. Ne zaman Kapı girişinde birinin hareketlendiğini görsem, ben de onunla birlikte hareket ediyormuş gibi oluyordum. Neden söz ettiğimi anlıyorsun, değil mi?" Roland başını öne eğip onayladı.
"İyi. Olayı bir film seyreder gibi izledim. Zararı yok, önemli eğil. Sonuna kadar izledim. Sonra sen kadını Kapı girişine doğru çevirdin ve ben ilk kez kendime bakıyormuşum gibi oldum. Durum öyleydi..." Genç adam bir an durdu, ne söyleyeceğini aranırmış gibiydi. Bir şey bulamadı ve konuşmasını sürdürdü, "Bilmiyorum. Sanki bir aynaya bakmak gibiydi durum. Oysa, öyle değildi... Çünkü başka bir kişiye bakıyordum. Sanki bir şeyin içi dışına çıkmış gibiydi. Bir anda iki yerde birden bulunmaya benziyordu. Kısaca pislik. Bilemiyorum."
Silahşor yıldırımla çarpılmış gibiydi. Onlar buraya geldiklerinde kendisi de aynı şeyleri duyumsamıştı. Kadına da, hayır kadınlara da olan buydu. Bir an için Detta ve Odetta birbirlerine bakmışlardı. Bu, aynaya bakış gibi değil, iki ayrı insanın birbirlerine bakılmasıydı. Bir an için ayna pencere camı olmuş;; Odetta Detta'yı, Detta da Odetta'yı görmüş ve her iki kadın korkuyla çarpılmışlardı.
Roland asık suratla düşündü: Kadınlar birbirlerini tanıyorlardı. Daha önce birbirlerini tanımamışlardı ama şimdi tanıyorlardı. Onların bu tanıyışı şimdi de var olmalıydı.
"Roland?"
"Ne var?"
"Gözlerin açık olarak uykuya dalmadığından emin olmayı istedim. Çünkü bir süre önce, çok zaman önce öyle olmuştun."
"Eğer öyle oldumsa bile şimdi geri geldim" diyen Silahşor ekledi, "Ben yatacağım. Söylediğimi anımsa, Eddie: Sen, nöbet tutacaksın!"
"Gayret edeceğim" dedi genç adam. Ancak Roland hasta olsa da olmasa da, bu gece nöbeti kendisinin tamamlayacağını biliyordu.

6

Bu konuşmayı izleyen dakikalarda Eddie ile Detta Walker hemen uykuya daldılar. (Aslında kadın daha önceki saatlerde derin bir uykuya değil, yorgunlukla meydana gelen bir bilinçsizlik haline dalmıştı. Ancak, tekerlekli sandalyesinde sımsıkı bağlanmış durumda bir yana kaykılmış, gözleri kapalı durumda oturuyordu.)
Oysa Silahşor sonraki saatlerde de uyumadı, uyanık durumda yattı.
Onların her ikisini de savaşıma götürmeliyim, diye düşünüyordu Roland. Ancak şimdi de genç adamın, akıl hastalıkları uzmanının böyle bir savaşımın ölüm anlamına gelebileceğini söylemesine gerek duymuyordu. Eğer kadınlardan aydınlık olanı yani Odetta savaşımı kazanırsa, hepsi için her şey iyi olurdu. Eğer karanlık olanı kazanırsa, kuşkusuz hepsi onunla birlikte savaşımı yitireceklerdi.
Bununla birlikte Silahşor gerçek gereksinimlerinin öldürmek değil, birbirlerine kenetlenmek olduğunu biliyordu. O şimdiden iki kadından Detta Walker'ın korkunç dayanıklılığını sezinlemişti. Kadını o yönüyle, ama kontrol altında olmak koşuluyla, istiyordu. Önlerinde gidecekleri uzun bir yol buluyordu, Detta kendisini ve Eddie'yi Beyaz Yüzlü Mafia Üyeleri olarak adlandırıp korkunç canavarlar olarak görüyordu. Bu, tehlikeli bir vehimdi. Oysa, yol boyunca gerçek canavarlarla karşılaşacaklardı. Istakoza benzeyen yaratıklar bu canavarların ilkiydi; ancak sonuncusu olmayacaktı. Öteki tarafta kafasına girdiği ve bu gece gizlendiği yerden ortaya çıkan dövüşken kadın böyle canavarlarla baş etmelerinde pek yararlı olacaktı. Özellikle kendisinin üç parmağını yitirdiği, hemen hemen bütün sağlam mermilerini bitirdikleri ve bedeninin ateşlerle yandığı şu dönemde Odetta'nın sakin insancıllığı ile davranışa geçmeyen yırtıcı bir kadın savaşçı kendilerine yararlı olacaktı.

Ama bu bir adım sonraki olaydı. Onları (iki kadını) birbirinden haberli kılabilirim. Böylesi onları karşı karsıya getirebilir. Ancak bunu nasıl yapabilirim?
Roland bütün gece uyanık kalarak düşündü. İçindeki ateşin arttığını duyumsamasına karşın, sorularına bir türlü yanıt bulamıyordu.

7

Eddie gün doğmadan az önce uyandı. Ve gecenin ateşinden kalan küllerin yanında Silahşor'un kızılderililer gibi battaniyesine sarınmış durumda oturduğunu gördü. Kalkıp onun yanına geldi. Alçak sesle, "Kendini nasıl duyumsuyorsun?" diye sordu. Kadın şimdi iplerle zikzak biçimde bağlı olduğu tekerlekli sandalyesinde oturuyor, arada bir olduğu yerde sarsılarak hareketleniyor mırıldanıyor ve inliyordu.
Silahşor, "iyiyim" diyerek yanıtladı.
Genç adam Roland'a takdir eden bakışlarla bakarak, "Pek de iyiymiş gibi görünmüyorsun" dedi.
Roland kuru bur sesle konuştu, "Teşekkür ederim, Eddie."
"Titriyorsun üstelik."
"Hepsi geçecek."
Kadın olduğu yerde kımıldandı ve inledi. Bu kez söylediklerinden bir sözcük anlaşılır gibi olmuştu. Bu sözcük Oxford olabilirdi.
Eddie mırıldandı, "Tanrı'm! Kadını böylesine ahırdaki danalar gibi bağlı görmekten nefret ediyorum."
"Biraz sonra uyanacak. Akşamki gibi davranırsa onun iplerini belki hiç gevşetmeyebiliriz."
İkisi de, eğer kadın gözlerini açar ve Odetta Holmes'in o şaşkın gözleriyle kendilerim selamlarsa onu bütün bütün çözmek kararındaydılar.
On beş dakika sonra günün ilk ışıkları tepelere vururken kadının gözleri açıldı. Adamların bu gözlerde gördükleri Odetta Holmes'in dingin bakışları değil, Detta Walker'ın çılgınca parıldayan göz süzmeleriydi.
İlk söz olarak, "Kendimden geçtiğimde ırzıma kaç kez geçtiniz?" diye soran kadın ekledi, "Sizlerin kamış dediğiniz küçük beyaz mumdan gri renkli et parçalarınızla birkaç kez içime girmişsiniz gibi cinsel organımı yapışkan ve yağlı olarak duyumsuyorum."
Roland içini çekti. Asık suratla ayağa kalkarken, "Haydi yola çıkalım" dedi.
Detta tükürür gibi konuştu, "Ben sizinle hiçbir yere gitmiyorum .Mafialar!"
"Oh, gidiyorsun" diyen Eddie ekledi, "Korkunç derecede üzgünüm."
"Nereye gideceğimi düşünüyorsunuz?"
"Pekiyi" diyen genç adam konuşmasını şöyle sürdürdü, "Bir numaralı Kapı'nın ardında olanlar öyle pek heyecanlı ve sıcak şeyler değildi. İki numaralı Kapı'nın ardındakiler daha da beterdi. Şu halde şimdi aklı başında kişiler olmayı bırakıp yolumuza devam edecek ve Üç numaralı Kapı'yı kontrol edeceğiz. İşler böyle giderse sanırım Godzilla ya da Üç Başlı Canavar Ghidra ile karşılaşacağız. Ancak şu anda ben iyimserim. Şimdi de paslanmaz çelik tencere takımını kazanmayı umut ediyorum."
"Ben bir yere gitmiyorum."
"Tamam, gidiyorsun" diyen Eddie tekerlekli sandalyenin arkasına doğru yürüdü. Kadın gene çabalamaya başladı. Ama onu sandalyeye Silahşor bağlamıştı ve çırpındıkça bağları sıkılanıyordu. Kadın kısa sürede bunu fark etti ve çabalamayı kesti. Belki ağzına kadar zehirle doluydu ama aptal değildi. Arkasına dönüp omuzunun üzerinden genç adama doğru öyle bir bakışla baktı ki, Eddie biraz irkilir gibi oldu. Bu bakış o ana değin genç adamın bir insan yüzünde gördüğü en berbat, en şeytanca ifade idi.
"İyi. Belki ben o yolu biraz gidebilirim" diyen kadın ekledi. "Ancak belki de senin düşündüğün kadar gitmem, beyaz oğlan! Üstelik senin düşündüğün kadar hızlı gitmem. Anlıyor musun?"
"Ne demek istiyorsun?"
Kadın omuzunun üzerinden o yan bakışlarıyla bakıp bir kez daha pis pis sırıttı.
"Anlayacaksın, beyaz oğlan" diyen kadının bakışları çılgınca ama inandırıcıydı. Bir an Silahşor'a bakıp yeniden konuştu, "Çok geçmeden ne dediğimi anlayacaksın"
Eddie tekerlekli sandalyenin arka tarafındaki tutamakları kavradı ve bir kez daha kuzey yönüne doğru yola çıktılar. Ancak bu kez arkalarından yalnızca iki kişinin ayak izleri değil, sonsuzluğa doğru uzanan plajın kumları üzerinde kadının sandalyesinin tekerlerinin çifte izini de bırakıyorlardı.

8

O gün bir karabasan gibi geçti.
Görüntüsü pek az değişen bir yerde gidilen uzaklığı hesaplamak pek güçtü. Ancak Eddie ilerleyişlerinin yerde sürünme gibi çok ağır biçimde gerçekleştiğini biliyordu.
Bundan kimin sorumlu olduğunun da farkındaydı.
Oh evet, bunun bilincindeydi.

Detta, çok geçmeden ne dediğimi anlayacaksın diye konuşmuştu. Kadının ne demek istediğini anlaması için ise, yarım saat onu iterek yürütmesi yetmişti.
Burada itme olayı ilk etkendi. İnce kumlu bir plajda tekerlekli sandalye bir süre kolay gitse bile kauçuk tekerleri deniz kabuklarına ya da çakıltaşlarına gelince ilerlemek zorlaşıyordu... Ve ince kumun derin olduğu yerlerde genç adam homurdanarak ve iyice zorlanarak arabayı takıldığı yerden kurtarmak için çaba harcıyordu. Yolcusunun da kendisine yardımcı olmadığı bu yolculukta sandalyeyi ileri götürebilmek üzere genç adam hem itiyor hem de üzerindeki yolcunun yere kapaklanmamasını sağlamak üzere büyük özen gösteriyordu.
Eddie sandalyeyi devirmeden ilerletmek üzere zorlandıkça ve her engele takıldıkça Detta kıkırdıyor, "Arkamda pek de iyi zaman geçirmiyorsun değil mi, şeker oğlan?" diye soruyordu.
Silahşor bir seferinde yardımcı olmak üzere hamle edince Eddie onu itti ve, " Sıra sana da gelecek. Yer değiştireceğiz, bekle" dedi. Ancak bu konuşmasının içinden şöyle sürdürdü; Sanırım benim sıram Roland'ınkinden daha uzun sürecek. İlerleyebilmek için sıkı yürümesi gereken Roland'ın sırtı ve elleri yeterince dolu. Bir de arabayı itmesine gerek bulunmuyor. Evet efendim, Eddie. Korkarım ki, hanım arkadaş sana kalıyor. Bu , Tanrı'nın bir öç alışı, biliyor musun? Sen bütün o yılları bir uyuşturucu düşkünü olarak geçirdikten sonra şimdi ne oluyor, kestirebiliyor musun? sonunda bir itici (ya da uyuşturucu kullananların deyişiyle, bir eroin satıcısı-Çeviren) olup çıktın ortaya.
Genç adam bu sonuca varınca kısa bir kahkaha attı.
Detta, "Böylesine gülünç olan ne, beyaz oğlan?" diye sordu, Eddie kadının alay eder gibi konuşmak istemesine karşın, sözlerinin biraz öfkeli olduğunu fark etmişti. Bunda gülünecek bir şey yok. HİÇ de gülünecek bir yönü yok olayın. Özellikle kadını ilgilendiren yönü bulunmuyor, diye düşündü.
"Sen, neyi düşünüp güldüğümü anlayamazsın. İzin ver de, düşündüklerim bende kalsın" dedi.
"Bu iş bitmeden senin burada yatıp kalmana izin vereceğim" diyen kadın ekledi "Sana ve o kötü kıçlı (!) arkadaşına bu berbat kumsalda paramparça olmanız için izin vereceğim. Bundan emin olabilirsin. O ana değin sandalyeyi itebilmek üzere soluğunu sakla. Daha şimdiden yavaşlamaya başladın."
"İyi. Şu halde sen ikimiz için de konuşuyorsun!" diye soluk soluğa söylenen Eddie ekledi, "Yaşamında hiç soluksuz kalmamış gibi görünüyorsun."
"Ben sizin soluğunuzu keseceğim, beyaz mumlu oğlan! Sonra, ölü suratlarınızın üzerine işeyeceğim (î)
"Vaatler, vaatler! Sürekli söz veriyorsun" diyen Eddie sandalyeyi saplandığı kumdan çıkardı. Bir süre hiç değilse kısa bir süre oldukça düzgün bir zeminde ilerlediler. Güneş henüz yükselmemişti ama şimdiden terlemesine neden olacak kadar ısıtıyordu.
Genç adam düşündü: Bu, eğlendirici ve eğitici bir gün olacak. Daha şimdiden böyle görünüyor.
İkinci etken, yolda durmaları oldu:
Kumsalın sert kesimine varmışlardı. Eddie şimdi tekerlekli sandalyeyi daha hızlı itiyor ve belli belirsiz hızlı gidişi sürdürebilirse ilerki yumuşak zeminli kesime daha çok zaman ayırabileceğini düşünüyordu.
Ve birdenbire sandalye durdu. Durdu ve orada kaldı. Tekerlekli sandalyenin arka kısmındaki enlemesine demir çubuk tiz bir ses çıkararak Eddie'nin göğsüne vurdu. Genç adam homurdandı. Roland çevresine bakındı. Silahşor'un kedi gibi çabuk refleksleri bile sandalyenin yana gidişine ve onu bağlı umarsız kadının çırpınışlarına karşın, arabayla birlikte devrilmelerine engel olamadı. Roland ve Eddie birlikte davranarak sandalyeyi doğrulttuklarında kadın şimdi de iplerinin içinde kıstırılmış durumda çırpınıyordu. Bazı ipler öyle gerilmişti ki, kadının etini acımasızca kesiyor, bedenindeki uzak noktalara kan dolaşımını engelliyor olabilirdi. Alnı da yarılan kadının kaşlarına doğru kan sızıyordu. Ama o gene de çırpınmayı bırakmıyordu.
Sandalyeyi tekerlerinin üzerinde doğrulttuklarında iki adam da soluk soluğa kalmışlardı. Sandalyeyle kadının birlikte toplam ağırlığı yüz yirmi kilo kadar olmalıydı. Bu ağırlığın çoğunu sandalye oluşturuyordu.
Adamların durumlarına kahkahalarla gülen Detta'nın yüzünde kanlar gözlerine kadar sızmıştı.
Kadın, "Bana bakın çocuklar, siz beni düş kırıklığına uğrattınız" dedi.
"Öyleyse avukatına telefon et" diyen Eddie mırıldanarak ekledi, "Bizi dava et."
"Ve siz de benim üzerime çıkın, öyle değil mi? Bana sahip olmanız, yalnızca onar dakikalarınızı alırdı."
Sonunda Silahşor gömleğinden bir parça kumaş daha kopardı. (Artık gömleğinin kalan kısmı giysi olarak bir anlam ifade etmiyordu.) Sol eliyle uzanıp kadının alnındaki kanı kumaş parçasıyla temizlemek istedi. Ama, kadın bu ele doğru hamle etti. Dişleri birbirine çarptığında ortaya çıkan tak sesi Eddie'nin aklına, Roland biraz daha yavaş olsaydı Detta Walker onun sol elindeki parmak sayısını sağ elindekiyle eşitleyecekti düşüncesini getirdi.
Kadın oturduğu yerde alçakça ama mutlu bakışlarla kendisine bakarken Roland bu bakışlaeın gerisinde gizlenen korkuyu gördü. Kadın, kendisinden korkuyordu. Korkuyordu, çünkü ona göre kendisi Gerçek Kötü Adam'dı. Kadına göre kendisi neden Gerçek Kötü Adam'dı? Belki de o içinde çok derin bir yerlerde bu adamın kendisini tanıdığını duyumsuyordu.
Detta, "Az kalsın senin parmaklarını kapıyordum, beyaz mumlu!" diye söylendi ve cadılar gibi kıkır kıkır güldü.
Roland dümdüz bir sesle, "Onun başını tut. İnsanı sansar gibi kapıyor!" dedi.
Eddie kadının başını tutarken Silahşor yarayı dikkatle temizledi. Yara pek derin ve geniş değildi ama Roland işi şansa bırakmak istemiyordu. Yavaşça deniz kıyısına doğru yürüdü.
Kumaş parçasını tuzlu suya sokup yıkayarak geriye döndü. Adam yaklaşırken Detta haykırmaya başladı. "O pis şeyle sakın bana dokunma! Zehirli yaratıkların içinden çıktıkları suyla bana dokunma! Defol yanımdan!"

Roland aynı inişsiz çıkışsız sesle, "Tut onun başını sıkıca" dedi. Kadın başını kamçı gibi bir sağa bir sola çeviriyordu. Silahşor aynı ses tonuyla sözünü sürdürdü, "işi rastlantılara bırakmayı hiç istemiyorum."
Eddie kadının kafasını tuttu.... ve kadın sarsmaya çalıştıkça sıktı. Detta genç adamın ne yapmak istediğini anlayınca yaş bezden korkarmış gibi görünmeyip hareketsiz kaldı. Başta gösterdiği korku da zaten yapmacıktı, numaraydı.
Yaradaki son kum parçacıklarını özenle temizleyen Roland'a bakıp gülümseyen kadın şöyle konuştu, "Gerçekten sen benden daha yorgun ve bezgin görünüyorsun. Sen hasta gibisin, beyaz mumlu! Böyle uzun bir yolculuğu hiç de başaracak gibi değilsin sen. Şu durumunla hiç bir şeye hazır değilsin, sen!"
Eddie tekerlekli sandalyenin temel kontrol düzenini inceledi. Sandalyede ivedi durumlara karşı her iki tekere komuta eden bir el freni vardı. Detta sağ elini frenin üzerine kadar kaydırmış ve Eddie sandalyeyi yeterince hızlı itene kadar beklemişti. Ve sonra freni çekip bilerek sandalyenin devrilmesine neden olmuştu. Kadın neden bunu yapıyordu? Tek amacı, onları yavaşlatmaktı, hepsi o kadar. Böyle bir şeyi yapması için başka neden bulunamazdı. Eddie düşündü: Detta gibi bir kadın, nedene gereksime göstermezdi. Detta gibi bir kadın, salt alçaklık olsun diye böyle bir davranışta bulunabilirdi.
Roland kan dolaşımı kolaylaşsın diye kadının bağlarını biraz gevşetti ve sonra sağ elini sandalyenin freninden uzak duracak şekilde sıkıca bağladı.
"İş tamam olacak, Bay Adam!" diyen Detta şimdi otuz iki dişini birden göstererek sırıtıyordu. "Gene aynı şey olacak. Siz oğlan çocukları yavaşlatacak yollar bulunur. Her türden yollar bulunur!" diye ekledi.
Silahşor alçak sesle, "Haydi gidelim" dedi.
Eddie, "Sen iyi misin, Roland?" diye sordu. Adam pek solgun görünüyordu.
"Evet iyiyim. Haydi gidelim."
Yeniden kumsalda ilerlemeye başladılar.

9

Silahşor bir saat süreyle tekerlekli sandalyeyi itmek için ısrar etti. Eddie istemeyerek sandalyeyi ona bıraktı. Roland ilk yumuşak kum tuzağından sandalyeyi geçirdi ama ikincisinde Eddie'de uzanıp itmek ve arkadaşına destek olmak zorunda kaldı. Silahşor derin derin soluklar alıyordu. Alnında boncuk gibi iri ter damlaları birikmişti.
Eddie, kumun derin ve gevşek olduğu yerlerde tekerlerin saplanması için zikzaklar çizerek ilerleyen Roland'ın bir süre daha sandalyeyi itmesine izin verdi. Ama sonunda, sandalyenin tekerleri bir kez daha kuma battı ye Eddie yalnızca bir dakika süreyle Roland'ın soluk soluğa kalarak, ileri geri itip çekerek sandalyeyi kurtarmak için uğraşmasını seyretmeye dayanabildiği sırada cadı (artık Eddie kadını böyle görmeye başlamıştı) kahkahalarla gülüyor, işi güçleştirmek üzere bedenini ileri geri büküyordu. Genç adam bir omuz vuruşuyla Roland'ı yana itip öfkeli bir hamleyle sandalyeye kumdan çekip çıkardı. Eddie bu sırada sandalyenin yalpaladığını duyumsamış ve buna cadının iplerin izin verdiği ölçüde bedenini öne büküşünün neden olduğunu görmüştü.
O anda Roland tüm ağırlığıyla sandalyenin arka tutamaklarını bastırıp aracı dengelemeye çalışmıştı.
Detta arkasına dönüp yüzünde ihanet eden bir insanın ifadesiyle öyle terbiyesizce göz kırptı ki, Eddie tüyleri diken diken olmuş kollarının yukarı doğru çekildiğini duyumsar gibi oldu.
"Siz beni neredeyse bir kez daha düş kırıklığına uğratıyordunuz, oğlanlar" diyen şeytan kadın ekledi, "Ben sakat ve yaşlı bir kadından başka şey değilim. Şu halde bana tam özen göstermelisiniz."
Kadın gülüyordu... Kaşıklan çatlarcasına gülüyordu.
Eddie kadının öteki parçasını beğenip özen göstermesine karşın (Odetta'yı, kısa zaman görüp konuşmuş ama onu sever gibi olmuştu), ellerinin onun soluk borusuna doğru uzanmak ve bu kahkahaları bir daha sesi çıkmamacasına durdurmak üzere kaşındıklarını duyumsuyordu.
Kadın bir kez daha başını geriye çevirdi ve genç adamın düşündüklerinin yüzünde kırmızı mürekkeple yazılmış gibi olduğunu görerek yüksek sesle güldü. Bakışları Eddie'yi kışkırtır gibiydiler: Haydi, beyaz mumlu. Haydi, onu yapmak mı istiyorsun? Haydi yap, yap...der gibiydi kadının gözleri.
Genç adam düşündü, Başka bir deyişle, yalnızca tekerlekli sandalyeyi devirme, kadını da devir. Onu, sonsuzluğa değin devir, gitsin. Kadının istediği de bu. Detta için beyaz bir insan tarafından öldürülmek yaşamındaki tek amaç olabilir.
Sandalyeyi yeniden itmeye başlayan Eddie, "Haydi seni deniz kıyısında tura çıkarıyoruz, tatlı şey. Sen ister hoşlan ister hoşlanma bunu yapacağız" dedi.
Kara tenli kadın tükürür gibi konuştu, "Siktir ol (!)" Genç adam hoş bir tavırla yanıtladı, "Sen o sözünü ağzına tıka bebeğim."
Başını öne eğmiş olan Silahşor şimdi Eddie'nin yanında sesini çıkarmadan yürüyordu.

10

Kayaların büyük boyutlarda kum ve çakılların arasında göründükleri bir yere geldiklerinde güneş saatin on bir dolaylarına vardığını gösteriyordu. Güneş tam doruk noktasına yükselirken gölge bir yer bularak bir saate yakın süreyle orada mola verdiler. Eddie ile Silahşor bir gece önceki avdan geri kalan eti yediler. Eddie bir porsiyon eti yemesi için

Detta'ya önerdi. Kadın onların ne yapmak istediklerini, eğer bunu sahiden yapmak istiyorlarsa zehirlemek yerine bunu çıplak elleriyle yapabileceklerini söyleyerek eti yemeye karşı çıktı.
Silahşor şöyle düşündü: Eddie haklı. Kadının kendine özgü bir bellek zinciri var. Çok derin uykuda olmasına karşın dün gece olanların hepsini biliyor.
Kadın onların kendisine verdikleri et parçalarının ölüm ve çürümüşlük koktuğuna inanıyordu. Onların biftek yiyerek mataralarındaki birayı içtiklerine kendisini inandırmıştı. Arada bir kendi yiyeceklerinden ona uzattıklarını, eğer yemeye çalışırsa ağzını açtığı anda yiyeceği geriye çekip kendisine güleceklerini de düşünüyordu. Detta'nın dünyasında (ya da hiç değilse kadının aklında) Beyaz Mafialar kara tenli kadınlara yalnızca iki şeyi yaparlardı: Ya ırzına geçer ya da suratlarına karşı gülerlerdi. Veya her ikisini birden yaparlardı.
Olay tuhaf, neredeyse gülünçtü. Eddie Dean son kez bifteği maceralı uçak yolculuğunda yemişti. Roland'ın son kez bifteği görüşünü ise, bilse bilse Tanrı bilebilirdi.
Biraya gelince, Silahşor çok eskileri, Tull kasabasını düşünmek zorunda kalacaktı.
Tull kasabasında bira ve biftek vardı...
Tanrı'm, bira içebilmek ne iyi olacaktı. Hasta adamın boğazı acıyordu. Bu acıyı serinletmek ne iyi olurdu. Belki de bira kendisine, Eddie'nin dünyasından aldıkları Astin adlı ilaçtan daha iyi gelirdi.
İki adam yürüyüp kadından biraz uzaklaştılar.
Onlar yürürken Detta arkalarından sataştı, "Ben sizin gibi beyaz oğlanlar için yeterince iyi arkadaş değil miyim? Belki de şimdi siz birbirinizin o küçük beyaz mumlarınızı emmek istiyorsunuz, ha?!..."
Başını arkaya doğru eğen kadın öyle yüksek sesle gülmeye başlamıştı ki, çevredeki martılar ürküp havalandılar ve bir kilometre kadar uzakta yere konmak üzere uçuştular.
Şimdi Silahşor çömelmiş durumda ellerini dizlerine dayayarak düşünüyordu. Sonunda başını kaldırdı ve Eddie'ye, "Onun söylediklerinden on sözcükten yalnızca birini anlayabiliyorum dedi.
"Ben senden ileriyim" diyen genç adam ekledi, "Kadının üç sözcüğünden ikisini kapabiliyorum. Ama zararı yok, çünkü çoğu sözü Beyaz Yüzlü Mafia'lardan oluşuyor."
Roland başını öne eğerek onayladı. "Senin geldiğin yerde koyu renk tenli insanların çoğu böyle mi konuşur? Öteki kadın böyle değildi de..." diye konuştu.
Başını sallayan Eddie gülerek yanıtladı, "Evet. Sana tuhaf bir şey söyleyeyim. Hiç değilse ben söyleyeceğimi tuhaf buluyorum. Çünkü burada gülünecek pek bir şey yok. Bu kadının konuştukları gerçek şeyler değil. Evet, gerçek değil ve işin tuhafı o da bunu bilmiyor."
Roland genç adama baktı ama bir şey demedi.
"Dün onun alnını yıkayışını anımsa. Nasıl da sudan korkuyormuş gibi davranıyordu?"
"Evet."
"O anda numara yaptığını biliyorsun, değil mi?"
"Başlangıçta değil ama sonra hemen anladım."
Eddie başını öne eğdi, "Bu bir roldü ve kadın rol yaptığını biliyordu. Ancak, kadın iyi bir artist ve hiç değilse birkaç saniye süreyle ikimizi de aldattı. Onun konuşma biçimi de rol yapış şeklinde. Ama, konuşmaları iyi değil. Öyle aptalca sahte ki!..."
"Yaptıklarını bilir gibi göründüğüne ve rol yaptığına inanıyorsun, öyle değil mi?"
"Evet. Kadının söyledikleri bir zamanlar okuduğum Mandingo adlı kitapta ve gördüğüm Rüzgâr Gibi Geçti adlı filmde Butterfly McQueeen'in yaptıkları karanlıktaki haçlar gibi. Biliyorum sen bu adları bilmeyeceksin. Demek istediğim, kadının tüm sözleri birtakım klişelerden oluşuyor. Bu sözcüğü biliyor musun?"
"Pek az düşünen ya da hiç düşünmeyen insanların söyledikleri ya da doğruluğuna inandıkları şeyler, değil mi?"
"Evvettt. Ben, bunu yarısı kadar iyi bile tanımlayamazdım."
Bu arada, "Siz oğlanlar şimdiye dek mumlarınızı patlatmadınız mı?" diye soran Detta'nın sesi kabalaşmaya ve çatallaşmaya başlamıştı, "Belki de mumlarınızı bulamadınız henüz?"
"Haydi gidelim" diyen Silahşor ağır ağır ayağa kalktı. Bir ara sallanır gibi oldu ama Eddie'nin endişeyle kendisine baktığını görünce gülümseyerek ekledi, "İyileşeceğim."
"Ne kadar zamanda?"
"Zorunlu olduğum sürede iyileşeceğim" diye yanıtlayan Roland'ın sesinde Eddie'nin kalbini donduran bir dinginlik duyuluyordu.

11

Ardından haykırış sesi geldi.
Eddie sarıp sarmaladığı gömleğine başını koyar koymaz uyumuştu. Ve şimdi, aradan daha beş dakika geçmeden Detta'nın haykırmaya başladığı anlaşılıyordu.
Genç adam hemen uyandı. Her şeye karşı hazırdı. Öldürülen evlatlarının öcünü almak üzere Istakozlar Kralı mavi suların derinliklerinden çıkmış ya da çevredeki dağlardan başka bir canavar yanlarına inmiş olabilirdi. Genç adam hemen uyanmıştı ama Roland sol elinde bir silahla ayağa dikilmişti bile...
Her iki adamın da uyandıklarını görünce Detta hemen haykırmayı kesti.

"Tavşan uykusunda olup olmadığınızı görmek istedim" diyen kadın sözlerini şöyle sürdürdü, "Belki de köpekler gibi ulusam daha iyi olacaktı. Burası köpeklere uygun bir yer. Beni köpek gibi ulurken görünce ne yapardınız acaba?" Kadın haykırmıştı ancak gözlerinde korku değil, alçakça eğlenen bir insanın bakışları görülüyordu.
Eddie, sersemlemiş bir tavırla, "Tanrı'm!" diye söylendi. Ay ufukta henüz çok yükselmemiş, kendisi uykuya dalalı iki saatten az bir süre geçmişti.
Roland silahını tabancalığa soktu.
Tekerlekli sandalyesinde oturan kadına, "Bir daha bu davranışını yineleme" dedi.
"Yinelersem sen ne yaparsın? Bana tecavüz mü edersin?"
"Sana tecavüz edecek olsaydık, şu ana değin iyi tecavüz edilmiş bir kadın olurdun" diyen Silahşor dümdüz bir sesle ekledi; "Bir daha bunu yapma."
Roland yere yatıp battaniyesini üzerine çekti.
Eddie düşündü. Tanrı'm aziz Tanrı'm! Bu ne karmaşa? Ne berbat bir karmaşa... Bu tür düşünceleri genç adam yorgunluktan bir kez daha uykuya dalıncaya değin sürdü. Ve Detta yeniden havayı bir yangın sireni gibi çınlayan haykırışlarla doldurana dek genç adam uyudu. Böbreküstü bezlerinin salgısı olan adrenalinle tüm bedeni ateşler içinde kalmış olarak yattığı yerden fırladığında kadın kaba ve çatlak bir sesle gülüyordu. O anda genç adamın yumrukları asap bozukluğundan mengene gibi sıkıldılar.
Eddie ufka baktı ve ilk kalkışlarından bu yana ayın on dereceden az yükselmiş olduğunu fark etti.
Tümüyle yorgun bir ruhsal durum içinde kalmış olarak düşündü: Kadın sürekli olarak bunu yapmayı planlıyor. Bütün gece uyanık kalıp bizleri gözetleyecek. Ve iyice derin uykuya daldığımızda ağzını açarak böğürmeye başlayacak. Ancak böğürecek sesi kalmaya değin bunu yapacak, yapacak ve yapacak...
Kadının haykıran sesi ansızın kesildi. Roland ona doğru karardıkta iri bir gölge halinde yaklaşıyordu.
Detta yüksek sesle, "Benden uzak dur, beyaz mumlu!" dedi. Ama, sesinde sinir bozukluğunun titremeleri duyuluyordu. Sözlerini şöyle sürdürdü; "Sen bana hiçbir şey yapamayacaksın."
Roland kadının karşısında durdu ve Eddie onun sabrının sonuna vardığına, kadını bir sinek gibi ezeceğine emin oldu. Oysa, bunun yerine Silahşor bir kadına evlenme önerisini yapan erkek gibi bir dizini yere dayayarak çöktü.
"Dinle" diye konuşunca genç adam, Roland'ın sesindeki ipek gibi niteliği sezinledi. Eddie kendi duyumsadığı derin şaşkınlığı kadının yüzünde de ayırt etti. Ancak kadının yüzündeki ifadeye korku da eklenmekteydi. Silahşor, "Beni dinle, Odetta" dedi.
"Bana Odetta mı diyorsun? Benim adım öyle değil ki."
"Sen sus, cadı" diye homurdanan Roland sesine gene ipek yumuşaklığı vererek ekledi, "Eğer beni işitiyorsan ve onu kontrol ediyorsan..."
"Benimle böyle mi konuşuyorsun? Neden benimle başkasıyla konuşur gibi konuşuyorsun? Bu beyaz adam ağızlarını bırak! Böyle konuşmayı hemen bırak, beni işitiyor musun?"
"... Onu sustur! Ağzına bir tıkaç tıkayabilirim ama bunu yapmayı istemiyorum. Tıkaç tehlikeli bir şey. İnsan boğulabilir."
"SEN ŞU BOKTAN (!) MAFİA AĞIZLARINI BIRAK!"
"Odetta" diye fısıldayan Silahşor'un sesi şimdi yağmurların başlangıcı gibi duyuluyordu.
Kadın iyice irileşmiş gözlerle karşısındaki adama bakarak sustu. Eddie yaşamında hiç bu denli nefret ve korku karışımı bakışlarla karşılaşmamıştı."
"Şu Kadın ağzına sıkı bir tıkaç tıkanıp bundan ötürü ölse hiç aldırış etmeyecek" diyen Silahşor bir an durup konuşmasını şöyle sürdürdü; "Kadın ölmek istiyor. Belki de bunun ötesinde senin ölmeni istiyor. Ancak sen, şu ana değin ölmediğine göre sanırım Detta senin yaşamında yepyeni, özgün bir şey değil. Senin içinde kendini evindeymiş gibi duyumsuyor. Şu halde sen, benim ne dediğimi işitebilir ve onun üzerinde kontrolünü kurabilirsin. Bu kadının bizi üçüncü kez uyandırmasına izin verme, Odetta... Onun ağzına bir tıkaç koymak istemiyorum. Ama zorunlu kalırsam bunu da yapacağım."
Roland ayağa kalktı. Dönüp arkasına bakmadan yürüdü. Battaniyesinin altına girip hemen uykuya daldı.
Kadın şimdi de pek irileşmiş gözlerle, burun delikleri titreyerek Silahşor'a bakıyordu.
"Gürültücü büyücü, pislik!" diye mırıldandı.
Alarmlar için esirgemesi veya belki de Odetta'nın Silahşor'un sözlerini işitip adamın istediği kontrolü onun üzerinde kurması olabilirdi.
Sonunda, Eddie uyuyabilmişti. Oysa bitkin ve hiç de dinlenmemiş olarak uyandı. Başını çevirip tekerlekli sandalyeye bakarken orada oturan kadının Odetta olmasını umut ediyordu Lütfen Tanrı'm! Bu sabah, bu sabah onun Odetta olmasına izin ver, diye düşündü.
"Günaydın, beyaz ekmek!" diyen Detta ona bir köpekbalığının sırıtışıyla gülümsüyordu. Kadın iğneli konuşmasını şöyle sürdürdü; "Senin öğleye kadar uyuyacağını düşünmüştüm. Ama, böyle bir şeyi yapamazsın, değil mi? Beni bugün birkaç kilometre daha götürmeye zorunlusun. Gerçek bu, değil mi? Elbette öyle. Sanırım beni itip götüren hep sen olacaksın. Çünkü diğer adam, büyücülerin gözüyle bana bakan öteki arkadaş, hep beni ters ters süzüp kınayacak. Bunu yapacak! Biliyorum! Artık onun bir şeyi yiyemeyeceğini, kendiniz için ayırdığınız o dumanlı eti bile yiyemeyeceğini düşünüyorum. Çünkü siz birbirinizin o küçük, beyaz mumlarınızı emiyorsunuz. Haydi gidelim, beyaz ekmek! Şu anda Detta sizi yoldan alıkoyan biri olmayı istemiyor."

Kadının gözkapakları ve ses tonu biraz düşer gibi olmuştu. Bakışları genç adamı gözlerinin ucuyla sinsi sinsi gözetler gibiydi.
"Hiç değilse şimdiden sizi engellemeyeyim" diye ekledi.
Bu sinsi bakışlar şunları vaat ediyordu: Bu, senin hep anımsayacağın bir gün olacak. Uzun uzun sürelerle anımsayacağın bir gün olacak.
Kuşkusuz öyle olacak.

12

O gün beş kilometre kadar yürüdüler. Ve sonunda bir gölgeye varabildiler. Detta'nın sandalyesi yolda iki kez takıldı. Birinci seferinde buna kadın neden olmuş, parmaklarını ağır ağır ve engel tanımadan el frenine doğru kaydırıp kolu çekerek bunu başarabilmişti. İkinci sefer, kahrolası yumuşak kum tuzaklarından birinde tekerlekli sandalyeyi hızla iten Eddie, takılmaya neden oldu. Olay günün sonuna doğru gerçekleşmiş ve genç adam yalın biçimde ürküye kapılmıştı. Bu kez kadını oradan çıkaramayacağını düşünüyordu. Böylece, titreyen kollarıyla son kez korkunç bir itiş yaptı. Kuşkusuz gerekenden fazla güç kullanmamıştı. Ve araba, kadınla birlikte yere kapaklandı. Bereket Roland ile birlikte arabayı kaldırdıklarında işi tam zamanında bitirmişlerdi. Çünkü kadının göğüslerinin altından bağlayan ip şimdi kaymış ve soluk borusuna bastırıyordu. Silahşor'un, kadının davranışlarına uygun olarak yaptığı sıkı bağ az kalsın onun havasızlık yüzünden boğulmasına neden olacaktı. Yüzü mavi tuhaf bir renge dönüşmüş olan kadın bilincini yitirmek üzereydi. Oysa kadın, korkunç durumdan sonra bile, gene o çirkin kahkahalarından birini koyvermişti.
Yaptığı bağı gevşetmek üzere hemen öne doğru eğilen Roland'a genç adam az kalsın, Bırak onu da gebersin! Neden bırakmıyorsun? diyecekti. Bırak da havasızlıktan gebersin. Bu kadının kendi kendini öldürmek isteyip istemeyeceğini bitmiyorum. Ancak bildiğim, kadının BİZİM onu öldürmemizi istediği... Şu halde bırak da kadın gebersin!...
Sonra Eddie, Odetta'yı anımsadı ve ileri doğru hamle etti. Odetta ile karşılaşmaları kısa sürmüş ve şimdi çok gerilerde kalmış gibiydi. Bu yüzden kadının anısı silikleşmekteydi.
Silahşor sabırsız bir el hareketiyle Eddie'yi itti ve, "Yalnız bir kişiye yer var burada" dedi.
İp gevşeyince Detta derin derin soludu (arada bir öfkeli kahkahalar atmayı ihmal etmiyordu.) Daha sonra eleştiren gözlerle Eddie'ye bakarak konuştu, "Sanırım, gece için burada konaklamalıyız."
"Biraz daha gideceğiz" diyen genç adam yalvarır gibi konuşmuştu. "Biraz daha yürüyebilirim" diye ekledi.
"Elbette! Güçlü erkek keçi sensin! Bir tutam ham pamuk daha toplarsan, şu adam da sana bu gece emeceğin beyaz mumunu verecek!"
Kadın gene yemek yemek istemiyordu. Yüzü derin çizgilerle dolmuş ve incelmişti. Gözleri derinleşmiş çukurlarından parıldıyordu.
Roland kadına bakmıyor, yalnızca Eddie'yi yakından inceliyordu. Sonunda o da onayladı, "Evet, biraz daha gidelim. Ama çok olmasın" dedi.
Yirmi dakika kadar ilerledikten sonra pes eden Eddie oldu. Genç adam kollarını pelte gibi duyumsamaya başlamıştı. Kayaların gölgesine oturdular. Martıların gürültüsünü dinliyor, yükselen gelgit dalgalarını gözlüyor, güneşin batmasını ve ıstakoza benzeyen yaratıkların karşılıklı soruşturma yapmak üzere sudan çıkmalarını bekliyorlardı.
Roland sesini alçaltıp, Detta'ya duyurmaya çalışarak, Eddie'ye sağlam mermilerinin bittiğini sandığını söyledi. Genç adamın ağzı biraz gerilir gibi oldu ama tepkisi bu kadarla kalınca Silahşor onun davranışına sevindi.
"Şu halde yaratıklardan birini halletmeyi düşünmek sana düşüyor" diyen Roland ekledi, "Ben büyük bir kaya parçasını kaldıramayacak kadar halsizim..."
Gerçekten bu konuda araştırma yapmak şimdi Eddie'ye düşüyordu.
Genç adam çevresine bakındı ve gördüklerinden fazla hoşlanmadı.
Silahşor kollarını Boş ver! der gibi salladı.
"Düşünme!" diyerek sözünü sürdürdü, "Kendini fazla üzme."
"Neydi, neydi?" dedi Eddie, "Ka" dedi. Roland başını öne eğip onayladı ve zayıf bir gülümsemeyle gülümseyerek, "Ka" diye yineledi.
Genç adam bu kez, "Kaka" diyince birbirlerine baktılar ve her ikisi birden güldüler. Roland kendi ağzından çıkan çatlak sesten ürkmüş ve hatta biraz korkmuş gibi görünüyordu. Kahkahası uzun sürmedi. Susunca oradan uzaklardaymış ve hüzünlenmiş gibi göründü.
"Bu gülüşleriniz sonunda birbirinizle şakalaştığınız anlamına mı geliyor?" diye yüksek sesle soran Detta'nın sesi kaba ama zayıflamış gibi duyuluyordu. "Ne zaman birbirinizi emeceksiniz? Bunu görmek istiyorum, birbirinizi emdiğinizi görmek istiyorum" diye ekledi.

13

Eddie ıstakoza benzeyen yaratıklarından birini daha öldürdü.
Önce olduğu gibi Detta kendisine verilen eti gene yemedi. Eddie bir parça etin yarısını kesip yiyerek diğer yarısını kadına uzatmıştı.

"Kesinlikle hayır!" diyen kadın parıldayan gözlerle genç adama baktı ve ekledi, "Kesinlikle hayır, o eti yemem! Sen o parçaya zehir koydun. Bana vermeye çalıştığınız zehiri ete koydun!"
Bir şey demeyen genç adam kadına uzattığı eti ısırdı, çiğnedi ve yuttu.
Kadın asık suratla konuştu, "Davranışın bana bir şey ifade etmez. Beni rahat bırak, beyaz mumlu!"
Eddie kadının sözüne uymadı. Ona bir parça et daha getirdi.
"Eti ikiye böl. istediğin parçayı bana ver. Ben biraz tadayım, gerisini sen ye" dedi.
"Senin beyaz adam numaralarına kapılmayacağım, Bay Mafia. Defol yanımdan git! Demek istediğim bu, defol!"

14

Detta o gece boyunca bağırmadı... Ama, ertesi sabah gene oradaydı.

15

O gün Detta'nın sandalyesinde hiçbir olay çıkarma girişiminde bulunmamasına karşın yalnızca üç kilometre kadar ilerleyebildiler. Eddie kadının sabotaj yapmayacak kadar zayıf düşmüş olduğunu düşünüyordu. Ya da olasılıkla kendilerinin zayıf durumlarını fark edip sabotaja gerek duymamıştı. Olayda kaçınılmaz üç etken bir araya geliyordu: Bu engebeli alanda Eddie yorulmuştu. Genç adama birbirlerine çok benzeyen görüntüleriyle aynı kumsalda sonsuza değin yürümüşler gibi geliyordu. Ancak görüntü şimdi değişmeye başlamıştı. Ve son olarak Roland'ın sağlık durumu giderek kötüleşiyordu.
Yolda artık çok daha az kum tuzağı bulunuyor ama durum onlara yeterli rahatlık sağlamıyordu Çevredeki topraklar gitgide daha çok taşlık ve verimsiz hale giriyor ve plajda kum giderek azalıyordu. (Bazı yerlerde büyümüş ot kümeleri vardı; ancak, bunlar orada bulunmaktan utanır gibiydiler.) Bu tuhaf toprak ve kum karışımını yarıp ortaya çıkan pek çok kaya parçası görülüyordu. Öyle ki, Eddie şimdi kadının sandalyesini kum tuzaklarına düşürmemek için çizdiği zikzaklardan çok daha fazlasını kaya parçalarına takılmamak için yapmak zorunda kalıyordu. Çok geçmeden genç adam ortada kumsal denilebilecek yer kalmadığını gördü. Kahverengi tepelere giderek yaklaşıyorlardı. Eddie tepelerin arasında acemi bir devin kör baltasıyla açtığı yarıkla benzer derin dere yataklarını görüyordu. O gece uykuya dalmadan önce genç adam büyük bir kedinin bu yarıklardan binden hırçın bir çocuk gibi yaygara kopardığını işitti.
Kumsal sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibiydi. Ancak genç adam her şey gibi, plajın da bir sonu olduğunu sezinliyordu. İlerde bir yerlerde tepeler alçalıp ortadan kalkacaklardı. Alçalan dağlar denizlere doğru uzanacak, bir yerde suyun içine gireceklerdi. Orada bir burun ya da yarımada oluşturacak ve sonra birtakım adacıkların oluşturduğu bir adalar denizine doğru ilerleyeceklerdi.
Düşündükleri Eddie'yi endişelendiriyor ama Roland'ın durumu onu daha çok üzüyordu.
Şimdi Silahşor'un rengi solar ve saydamlaşırken bedeni geçen seferki kadar ateşlerle yanmıyordu. Ancak, kolunda yeniden kırmızı çizgiler acımasızca bileğinden dirseğine kadar uzanmaktaydı.
Son iki gün boyunca Eddie sürgit ilerilere bakıp uzaklardan Kapı'yı, o büyülü Kapı'yı görmeyi umut etmişti. Aynı zamanda Odetta'nın geri dönmesini de bekliyordu.
Oysa, bunlardan hiçbiri gerçekleşmedi.
O gece uyumadan önce genç adamın kafasında iki korkunç düşünce, birer esprinin ana teması gibi sürekli yineleniyordu:
Geriye artık Kapı kalmamışsa ne olacaktı?
Ve Odetta ölmüşse ne olacaktı?

16

Detta'nın, "Uyan, kalk artık, Mafia!" diye fısıldayışı Eddie'yi daldığı uykudan uyandırdı. Kadın alçak sesle konuşarak sözünü sürdürdü, "Sanırım bundan sonra sen ve ben daha içtenlikli olacağız. Çünkü, sanırım arkadaşın sonunda nalları havaya dikti! Zaten o daha bu dünyadayken cehennemin küllerini karıştırıp duruyordu!"
Genç adan bir an yerde kıvrılıp yatmış olan Roland'ın oturduğu iri gölgeye baktı ve cadının haklı olabileceğini düşündü. Ama sonra Silahşor yattığı yerde kımıldandı, kısık sesle inledi ve yere tutunarak doğrulup oturdu.
"İyi. Bak şu hale!" diye konuşan Detta biraz öncekinin tersine sesini iyice yükseltmişti. Kadının sesi artık bir kış günü kapının altından esen rüzgarın hışırtısı gibi fısıldayarak çıkmıyordu. Ekledi, "Seni öldün sanmıştım, Bay Adam!"
Roland ağır ağır davranarak ayağa kalktı. Eddie onun görünmeyen bir merdivenin basamaklarını tırmanır gibi ayağa kalkışına şimdi de bakıyordu. Genç adam bir tür acımayla karışık öfkeyi ve kendisine yabancı olmayan tuhaf özlemi duyumsadı. Ve bir dakika sonra durumu sezinledi: Şu an, bir zamanlar ağabeyi Henry ile birlikte izlediği boks maçlarını anımsatıyordu. O maçlarda, bir boksör ötekini fena halde döver ve seyirciler maçta kan görmek için var güçleriyle bağrışırlardı. Ağabeyi Henry de hep kan görmeyi isterdi. Oysa Eddie orada otururken yalnızca öfkeli bir acıma ve sesini çıkarmadan büyük tiksinme duyumsar; maçın hakemine sürekli düşünce dalgaları gönderirdi: Durdur artık şu maçı be adam! Sen kör müsün yoksa? Adam orada ölüyor! ÖLÜYOR BE! Şu lanet olası maçı kes artık!
Ama şu anda buradaki oyunu durduracak yol bulunmuyordu.

Roland ateşlerle yanan gözleriyle kadına bakarak konuştu, "Söylediklerini pek çok kişi de düşündü oysa bana bir şey olmadı, Detta!". Sonra genç adama dönüp sözünü sürdürdü, "Hazır mısın, Eddie?"
"Evet, sanırım. Sen de hazır mısın?"
"Evet."
"Yapabilecek misin?"
"Evet."
Yola koyuldular.
Saat ona doğru Detta parmaklarıyla şakaklarını oğuşturmaya başladı.
Giderlerken sonunda kadın, "Dur artık, kusacak gibi oluyorum" dedi.
"Belki de dün akşam yediğin büyük yemekten ötürü" diyen genç adam alay eden bir sesle ekledi, "Yemekten sonraki tatlıyı yememeliydin. Üstü çikolatayla kaplı pastanın pek ağır olduğunu sana söylemiştim."
"Şimdi kusacağım! Ben şimdi ku...."
Silahşor, "Dur, Eddie" dedi.
Genç adam durdu.
Sandalyesindeki kadın ansızın üzerinden bir elektrik şoku geçmiş ve akıma çarpılmış gibi büküldü. Gözleri iri iri açılmış, boşluğa doğru bakıyorlardı.
"SENİN O ESKİ, KOKUŞMUŞ MAVİ TABAĞINI BEN KIRDIM, BAYAN!" diye haykıran Detta sözlerini şöyle sürdürdü; "TABAĞI BEN KIRDIM VE BUNU YAPTIĞIMA PEK MEMNUNUM"
Kadın ansızın tekerlekli sandalyesinde öne doğru öyle büküldü ki, ipleri olmasa yere kapaklanabilirdi.
Eddie, Tanrı'm, kadın öldü! Detta bir kriz geçirdi ve öldü diye düşündü. Hemen sandalyenin önüne doğru hareketlendi. Ancak kadının ne denli sinsi ve hain olduğunu anımsayarak birden olduğu yerde kaldı. Roland'a baktı. Silahşor da dümdüz bakışlarıyla hiçbir ipucu vermeden kendisine bakıyordu.
Sonra kadın inleyerek gözlerini açtı.
Bunlar onun gözleriydi.
Odetta'nın gözleriydi.
"Tanrı'm! Bir kez daha bayılmışım, değil mi?" diye soran Odetta ekledi. "Beni bağlamak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Benim salak bacaklarım! Sanırım biraz yardım ederseniz doğrulup oturabilirim."
İşte o anda Roland'ın kendi bacakları yavaşça menteşelerinden çıkmış gibi oldular ve adam Batı Denizi'ndeki kumsalın sona erdiği yerin elli kilometre kadar güneyindeki bir yere baygın olarak taşındı...

SEVDALI

YENİDEN İSKAMBİL KARTLARI

Yeniden kartlar

1

Eddie Dean'e göre, kumsalın geri kalanında kendisi ve kadın artık zahmetle ilerlemiyorlardı. Hatta yürümüyor, onlara uçuyorlar denilebilirdi.
Odetta Holmes'in şimdi de Roland'dan hoşlanmadığı ve ona güvenmediği belliydi. Ama Odetta adamın ne denli kötü ve mutsuz durumda olduğunu görüyor ve buna göre davranıyordu. Eddie şimdi bir bedenin bağlı olduğu demir ve kauçuk bir tutamağı itmek yerine kendisini neredeyse bir planörü itermiş gibi duyumsuyordu.
Roland düşündü: Kadınla birlikte git, Eddie. Bir zamanlar seni ben gözetliyordum. Ve bu önemliydi. Şimdi yalnızca sizleri ağırlaştırıyor, yoldan alıkoyuyorum.
Şu anda genç adam da Roland'ın bu düşüncesini hemen anlamış gibiydi.
Tekerlekli sandalyesini Eddie iterken kadın da aracın tekerlerini kollarıyla pompalıyordu.
Silahşorun tabancalarından biri Eddie'nin pantolonunun belindeki bantta asılıydı.
Sana kendinin nöbetçisi olmanı söylediğimde, senin nöbetçi olmadığını anımsıyor musun?
Sana yeniden söylüyorum: Kendinin nöbetçisi ol. Her dakika bu söyle olsun. Eğer öteki kadın geriye gelirse, bir saniye bile bekleme. Onun beyninin patlat!
Onu öldürürsem ne olur?
İşin sonu olur. Ancak, o kadın seni öldürürse gene isin sonu olacaktır. Ve o kadın geri gelirse seni öldürmeye çalışacaktır. Bir kez olsun bunu deneyecektir.
Eddie hiçbir zaman Silahşor'u arkada bırakıp gitmeyi istemiyordu. Genç adam yalnızca gecenin içinde kopan kedinin yaygarasını değil (zaman zaman ürpererek yaygarayı anımsamaktan kendini alamıyordu), Roland'ın bu dünyada kendisine ilişkin tek mihenktaşı olduğunu düşünüyordu. Ona göre Roland ve Odetta bu dünyaya ilişkin kişilerdi.
Genç adam şimdi de Roland'ın haklı olduğunu duyumsuyordu.
Odetta'ya sordu, "Bir süre dinlenmek ister misin? Biraz da et var, yer misin?"
"Şimdi değil, daha sonra" diyen kadının sesi yorgunmuş gibi çıkıyordu.

"Pekiyi. Hiç değilse aracı pompalamayı bırak. Zayıfsın. Miden, biliyorsun."
"Tamam" diyen kadın başını geriye çevirdi. Yüzü terle parıldıyor ama genç adamı hem güçlendiren hem de zayıflatan bir gülümseyişle gülümsüyordu. Eddie böyle bir gülümseyiş uğruna koşullar gerektirirse ölebileceğini düşündü. Tanrı'dan öyle koşulları gerektirmemesini diledi. Ama böyle bir dileğin yerine gelmesi konu dışı bir şeydi. Burada zaman matrak sayılacak kadar dirimsel önem kazanmıştı.
Kadın ellerini kucağına koydu ve genç adam sandalyeyi itmeyi sürdürdü. Şimdi tekerlekli sandalyenin ardında bıraktığı izler daha az belirgindi. Çünkü plajın zemini sürekli sertleşiyordu. Aynı zamanda çevreye yayılmış döküntü taşlar kolayca bir kazaya neden olabilirlerdi. Bu hem kadın için kötü olur hem de sandalyeyi yıkıma uğratabilirdi. Durum sonunda hepsi için de kötü olur ve Silahşor belki burada ölür kalırdı. Ve eğer Roland ölürse, kadınla birlikte bu dünyada kapana kıstırılmış durumda kalacaktı.
Roland'ın pek hasta ve yürümeyecek kadar zayıf oluşuyla genç adam basit bir gerçek ile yüz yüze gelmek zorunda kalmıştı. Burada üç insan vardı ve bunlardan ikisi sakattı.
Şu halde tek umut ve şansları neydi?
Bu umut ve şans tekerlekli sandalyeydi. O, umuttu, tümüyle umuttu. Ve başka bir şey değil ama umuttu.
Tanrı yardımcıları olsundu...

2

Eddie onu bir kayanın gölgesine çekince Silahşor kısa sürede bilincine kavuştu. Yüzü artık külrengi değil, ateşli hastaların suratlarında oluşan kırmızı renkteydi. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Sağ kolunda birbirlerinin üzerine bükülen kırmızı hatlardan oluşan bir ağ görüntüsü bulunuyordu.
Roland kısık sesle, "Ona yemek ver" dedi.
"Sen yemeyecek misin?"
"Beni boş ver! Ben iyi olurum nasıl olsa. Sen onu besle. Şimdi yemek yiyecektir sanırım. Ve sen, onun gücüne muhtaç olacaksın."
"Roland, eğer kadın numara yapıyorsa?"
Silahşor sabırsız jestler yaptı.
"O bedeninde yalnız olmaktan başka numara yapmıyor. Kadının da, senin de yaptıklarınızı biliyorum. Yüzünden okunuyor kadının durumu. Sen babanın hatırı için ona yiyecek bir şey ver. O yemek yerken benim yanıma gel. Şimdi her dakikanın ve her saniyenin önemi var."
Eddie ayağa kalktı ve Silahşor sol elini uzatıp onu geriye doğru çekti. Hasta olsun ya da olmasın adamın gücü yerindeydi.
"Odetta'ya diğer kadına ilişkin bir şeyler söyleme. Sana ne anlatırsa anlatsın ve durumunu nasıl açıklarsa açıklasın onu yalanlama."
"Niçin?"
"Bilmiyorum. Tek bildiğim bunun yanlış olacağı. Şimdi dediklerimi yap ve artık zamanı boşa geçirme!"
O anda sandalyesinde oturmuş olan Odetta yüzünde şaşkın ve kendinden memnun bir ifadeyle eğlenirmiş gibi denize bakıyordu. Eddie, bir akşam önceden kalan et yemeğini ona önerince, "Yemeye çalışacağım" diyerek ekledi, "Ama, sonunda ne oluyor, biliyorsun.."
Eddie kadının neden söz ettiğini bilmiyordu. Yalnızca omuzlarını silkerek konuştu, "Bir kez şu eti yemeyi denemek seni incitmeyecek, Odetta. Yemek yemeye gereksiniyorsun, bilirsin. Sonra olabildiğince çabuk yola koyulmalıyız."
Kadın hafifçe güldü ve genç adamın eline dokundu. Eddie, ondan kendisine elektrik akımının atladığını duyumsar gibi oldu. Bu kadın, Odetta idi. Şimdi Roland gibi kendisi de durumdan emindi.
"Seni seviyorum. Eddie. Benim içine denli çok çaba harcadın. Pek de sabırlı oldun. Tıpkı onun gibi..."
"Evet. Bilmez miyim?"
"Bir kez daha yemeye çalışacağım. Senin için."
Böyle konuşan Odetta yeniden gülümsedi ve genç adam dünyasının kadına doğru hareketlendiğini görür gibi oldu. Ve şöyle düşündü: Lütfen Tanrı'm, ben hiçbir zaman bu kadarına malik olmadım. Şu halde bu kadını benden geri alma, lütfen...
Odetta bir parça ıstakoz eti aldı; burnunu tuhaf bir şekilde buruşturdu ve genç adama baktı.
"Mutlaka yemeli miyim?"
"İlaç diye kabul et"
»Bundan sonra bir daha deniz ürünlerini yemeyeceğim."
"Efendim?"
"Sana söylediğimi sanıyordum."
"Söylemiş olabilirsin" diyen Eddie sinirliliğini gösteren kısa bir kahkahayla güldü. Aklına Silahşor'un tembihlediği Odetta'nın içinde çöreklenen diğer kadına ilişkin uyanlar gelmişti.
"Buna benzer deniz ürünlerini ben on, belki de on bir yaşındayken bir akşam yemeğinde ilk kez yemiştim. Etler kauçuk topa benziyorlardı ve ben o anda tiksinmiştim. Daha sonra etlerin hepsini kustum ve bir daha ağzıma bunları sürmedim. Ama şimdi senin de dediğin gibi, onları ilaç gibi alacağım."

Acı olduğunu bildiği ilacı bir kaşık dolusu alacak çocuklar gibi yüzünü buruşturarak ağzını açtı ve bir parça ıstakoz etini aldı. Önce ağır ağır çiğnedi, yuttu. Başka bir parçayı daha ağzına aldı. Şimdi yemeğini aç kurtlar gibi yiyordu.
Eddie, "Haydaaa, ağır ol biraz!" dedi.
"Bu başka türden bir deniz ürünü olmalı! Öyle düşünüyorum. Gerçekten öyle!" diyerek genç adama bakan Odetta'nın .gözleri parıldıyordu. "Kumsalda epey yol aldık. Türler değişik olabilir! Artık deniz ürünlerine karşı alerjim olmadığı görülüyor! Etin tadı bana eskisi kadar kötü gelmiyor... O sırada da yemeye çalışmıştım, hem de çok çaba harcamıştım, biliyorsun."
"Evvettt!" diyen genç adama sesi çok uzaktan yapılan bir radyo yayınının sesi gibi geliyordu. Şöyle düşündü: Odetta her gün yemek yediğini ve tüm yediklerini kustuğunu sanıyor. Bu nedenle zayıf düştüğünü düşünüyor. Hey Tanrı'm! Ve Eddie konuşmasına şunları ekledi, "Evet, yemek yiyebilmek için çılgınlar gibi çaba harcadın!"
"Bu etin tadı çok iyi" diyen kadının ağzı dolu olduğu için söylediklerini anlamak güçleşiyordu. Gülerken sesi incelikli ve tatlıydı. "Bu et orada, midemde kalacak. Onunla besleneceğim! Bunu biliyor ve duyumsuyorum"
"Ama, aşırıya kaçma" diye uyaran Eddie kadına su tulumlarından birini uzattı. "Bu tür ete fazla alışkın değilmişsin" dedikten sonra yutkunup sesini ancak duyulacak düzeye indirgeyin sözünü sürdürdü; "Bütün o kusmalarından sonra..."
"Evet, evet"
"Ben birkaç dakika Roland ile konuşmak zorundayım."
"Tamam."
Ancak, genç adam yanından ayrılmadan önce kadın onun elini bir kez daha tuttu.
"Teşekkür ederim, Eddie. Bu denli sabırlı olduğun için sana teşekkür ederim. Lütfen tarafımdan Roland'a teşekkür et" dedikten sonra duralayan kadın ciddileşerek ekledi, "Ona teşekkür et ve sakın ha bana korku verdiğini Roland'a söyleme..."
"Olur, söylemem" diyen genç adam Roland'a doğru yürüdü.
Odetta tekerlekli sandalyesini hızlandırmak üzere pompalama işlemi yapmadığı zamanlarda bile genç adama yardımcı oluyordu. Yıllardır tekerlekli sandalyede oturup zamanını kendisini itenlere yardımcı olmakla geçirmiş bir özürlünün duyarlılığıyla Eddie'ye sandalyenin şevkinde yardım etmekteydi.
Arada bir, "Sola" diye sesleniyor ve genç adam hemen sandalyeyi sola çeviriyordu. Böylece o anda topraktan ucu çıkmış bir kaya parçasını savuşturmuş oluyorlardı. Kendisine kalsa Eddie kaya parçasını görebilir... Ya da görmeyebilirdi...
Kadın, "Sağa" diye seslendiğinde genç adam sandalyeyi biraz sağa çevirip artık pek sık rastlamadıkları kum tuzaklarından birinden kurtuluyorlardı.
Sonunda durdular. Eddie soluk soluğa kalmış durumda yere uzandı.
Odetta, "Uyu. Bir saat kadar uyu. Sonra seni uyandırırım" dedi.
Eddie kadına baktı.
"Ben uyumayacağım. Arkadaşının durumunu da gözlerim, Eddie."
"Roland tam anlamıyla benim arkadaşım değil, biliyorsun."
"Ve ben, zamanın ne denli önemli olduğunu da biliyorum. Yanlış yönlenen bir acıma duygusuyla senin bir saatten uzun uyumana da izin vermeyeceğim. Güneşin yükselişini çok iyi bilirim. Kendi kendini pek fazla yıpratarak bu adama yardımcı olamazsın, öyle değil mi?"
"Evet" diyen Eddie düşündü; Ama sen de benim durumumu anlayamazsın. Eğer uyur kalırsam ve bu arada Detta Walker geri gelirse...
Odetta, "Uyu, Eddie" dedi. Genç adam çok yorgun (ve pek fazla sevdalı olduğu için) kadına güvenerek uyudu. Kadın tam söylediği saatte kendisini uyandırırken şimdi de Odetta idi.
Sandalyenin gidişine yardım etmek üzere yola çıkar çıkmaz pompalama işlemine olanca gücüyle başlamıştı.
Eddie'nin çılgınca gözleyerek ufukta arandığı ama bir türlü göremediği Kapı'ya doğru yarış eder gibi hızla ilerlediler.

4

Odetta'nın günlerden sonra ilk kez yemeğini yediği sırada Silahşor'un yanına giden Eddie, Roland'ın biraz daha iyice olduğunu gördü.
Roland ona, "Çök oraya" dedi.
Eddie çöktü.
"Yarısına kadar dolu su tulumunu benim yanıma bırak. Benim tüm gereksindiğim su... Sen al, kadını Kapı'ya götür."
"Eğer Kapı'yı bulamazsam?"
"Bulamazsan mı? Onu bulacaksın, eminim. İlk iki Kapı oradaydı. Bu da oralarda bir yerde olacak. Eğer Kapı'ya güneş batmadan önce varırsan bir çift ıstakoz öldür. Kadına yiyecek bir şeyler bırakmak zorundasın. Ayrıca ona barınak da bulmalısın Kapı'ya varamazsan üç tane yaratık öldür. İşte, al bunu..." diyerek tabancalarından birini uzattı.
Eddie silahı saygıyla aldı ve bir kez daha şaşırarak ne denli ağır olduğunu düşündü.
"Kalan mermilerin ateş etmediklerini sanıyordum?"
"Olasılıkla öyleler. Ama ben bu tabancaya en az ıslandığını sandığım mermileri doldurdum. Bunlar kütüklükteki sağ ve solda üçüncü gözdeki mermilerdir. İçlerinden biri ateş edebilir. Eğer şanslıysan ikisi patlar. Ancak, onları yerde

sürünen yaratıklarda deneme" diyen Roland bir an Eddie'nin yüzünü inceledikten sonra ekledi, "Orada başka şeylerle karşılaşabilirsin"
"Onları sen de işittin, değil mi?"
"Tepelerin yarıklarındaki yaygara koparan kedileri kast ediyorsan evet, işittim. Eğer birtakım serserilerden söz ediyorsan, onları duymadım. Eğrelti otlarının arasında dolaşan yabanıl kedinin sesini işittim, hepsi o kadar. Onun da sesi bedeninin dört katı iriliğinde çıkar. Öyle kediyi bir sopayla kovalayabilirsin. Oysa, düşünülecek başka şeyler var. Eğer öteki kadın geri gelirse, ateş etmeye zorunlu kalabilirsin..."
"Eğer onu öldüreceğimi düşünüyorsan, buna zorunlu değilim."
"Onun kanatlarını kırabilirsin. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"
Eddie isteksizce başını eğerek onayladı. Lanet olası mermiler belki de ateş etmeyecekti. Şu halde onları düşünüp pantolonunu ıslatmasına gerek bulunmuyordu.
"Kapı'ya varınca kadını oraya bırak. Ona elinden geldiğince iyi bir barınak sağla. Ve sonra tekerlekli sandalye ile buraya geri gel."
"Pekiyi. Tabancayı ne yapayım?"
Silahşor'un gözleri öyle parıldadı ki, sanki yanan bir meşale üzerine fırlatmış gibi Eddie başını geriye çekmek zorunda kaldı. Roland sert bir sesle konuştu, "Tanrı'm, evet! Dolu tabancayı Odetta'ya bırak ki, öteki kadın geri geldiğinde silahı hazır alsın! Sen deli misin be adam?"
"Ama mermiler...."
"Mermileri siktir et (!)" diye bağıran Silahşor'un sesi bir an hızla esen rüzgârın sesine karıştı. Ama gene de bu sözleri duyan Odetta başını çevirip bir an onlara baktı. Sonra başını denize çevirdi.
"Tabancayı kesinlikle kadına bırakma!"
Eddie sesini olabildiğince alçak düzeyde tutarak konuştu, "Ben buraya dönmek üzere yola çıktığımda tepelerin arasındaki yarıklardan bir şey çıkıp kadına saldırırsa ne olacak? Senin söylediğinin tersine, bedeni sesinden dört kat iri ve bir sopayla kovalanamayacak bir kedi oraya gelirse zavallı kadın ne yapacak?"
Silahşor "Onun yanına bir yığın taş toplarsın" dedi.
"Taş mı toplayayım? Tanrı bile bu işe şaşar! Be adam, sen gerçekten lanet olası bir pisliksin!"
"Ben düşünüyorum da..." diyen Roland biraz duralayıp ekledi, "Sen, şimdi de bazı şeyleri yapamayacakmışsın gibi görünüyor bana. O silahı sana yolculuğunun ortasında ortaya çıkacak tehlikelerden korunman için verdim. Tabancayı geri alırsam hoşuna gider mi? Belki de sen, kadın için ölebilirsin bile. Buna da sevinirsin. Pek romantik!... Ancak, böyle durumda yalnız bir kişi değil, üçümüz de ölebiliriz."
"Söylediklerin pek akılcı. Gene de sen, lanet olası bir pisliksin!"
"Git ya da burada kal. Ama, bana ad takmayı bırak." Eddie öfkeyle konuştu, "Sen şu anda bir şeyi unutuyorsun."
"Neymiş o?"
"Bana artık büyü demeyi unuttun. Bu her zaman Henry'nin söylediği bir şeydi: 'Oh, artık büyü çocuğum' derdi."
Silahşor bıkkın, tuhaf ama güzel bir gülümseyişle güldü. "Sanırım sen büyüdün. Şimdi gidiyor musun yoksa kalıyor musun?" dedi.
"Gideceğim" diyen Eddie ekledi, "Ancak sen ne yiyeceksin? Odetta dün akşamdan kalan etlerin hepsini yiyip bitirdi."
"Lanet olası pislik bir yolunu bulur. Yıllardır o hep bir yolunu bulmayı başarmıştır"
Eddie uzaklara doğru baktı. "Ben... Sanırım, seni bu adla çağırdığım için üzgünüm, Roland" diyen genç adam ansızın tiz bir sesle gülerek sözünü şöyle sürdürdü, "Bugün pek yorucu bir gün..."
Silahşor bir kez daha gülümsedi. "Evet, öyle" dedi.

5

Bütün gün boyunca çok iyi yol aldılar. Ama, Kapı şimdi de görünürde değildi. Güneş ışıklarını altın renkli bir çizgi şeklinde okyanusun üzerine saçıyordu. Sonunda Odetta genç adama yarım saat daha gidebileceklerini söylemesine karşın, Eddie uygun bir yerde tekerlekli sandalyeyi itmeyi bıraktı. Kadına yardım edip sandalyeden indirdi ve onu kucağında oldukça düzgün gözüken bir yere taşıdı. Sandalyenin arka ve alt kısmındaki yastıkları alıp Odetta'nın altına koyarak rahatlamasını sağladı.
"Tanrı'm, böyle uzanabilmek ne iyi" diyen Odetta içini çekerek sözünü sürdürdü, "Ama, gerimizde tek başına bıraktığımız adamı, Roland'ı sürekli düşünüyor ve şu anki durumumun keyfini çıkaramıyorum. Eddie, o adam kim ve ne?" Biraz durup düşündükten sonra ekledi,"Ve neden o denli çok bağırıyor?"
"Sanırım bu doğasından geliyor" diyen Eddie hemen taş toplamak üzere kadının yanından ayrıldı. Roland pek seyrek bağırırdı. Genç adam o sabahı düşündü. Silahşor, MERMİLERİ SİKTİR ET (!) diye bağırmıştı. Ancak bundan ötesi yalnızca yanlış bir anımsamaydı.
Silahşor'un sözlerine uyarak Eddie ıstakoza benzeyen yaratıklardan üçünü öldürdü. Bu konuda öyle hevesliydi ki, sağ tarafından gelen bir yaratığı daha öldürmek üzereyken attığı taş sekti ve hayvan kurtuldu. Ancak yaratığın pençesi bir dakika önce Eddie'nin bastığı yerde klik sesi çıkararak havayı biçti ve genç adam hemen Roland'ın eksik parmaklarını düşündü.

Güneşin son ışıkları Batı göklerinde solarken çevreden topladığı kuru dal parçalarıyla yaktığı ateşte hayvanın etini pişirdi. Çevrede giderek artan tepelerdeki bitkiler iyi yakılacak şeylerin bulunmasını kolaylaştırıyordu.
Odetta eliyle göstererek, "Bak, Eddie!" diye seslendi. Genç adam baktı ve gecenin koynunda tek bir yıldızın gökte parıldadığını gördü.
"Güzel, değil mi?"
"Evet" diyen Eddie'nin gözleri ansızın hiçbir neden olmaksızın yaşlarla doldu. Kendisi, bütün o kahrolası yaşamı süresince nerede bulunmuştu? Nerede bulunmuş, ne yapmış ve bütün bunları yaparken kiminle birlikte olmuştu? Ve şimdi neden kendisini böylesine çirkin ve sınırsız derecede pislenmiş duyumsuyordu?
Gökyüzüne doğru kalkan şu yüz, zayıf ateşin ışığında korkunç derecede güzel görünüyordu. Ancak yüzün sahibi güzelliğinden habersiz olarak irileşmiş gözleriyle akşam yıldızına bakıyor ve gülümsüyordu.
"Yıldız ışığı, yıldız parlaklığı" diyen kadın sustu. Genç adama bakıp sordu, "Onu bilir misin, Eddie?"
"Evet" diyen genç adam başını öne eğdi. Sesi oldukça anlaşılır biçimde çıkmıştı. Oysa, başını kaldırsa Odetta onun ağladığını görebilirdi.
"Şu halde bana yardımcı olmalısın. Sen de bakmak zorundasın."
"Tamam"
Genç adam avucuyla gözyaşlarını kuruladı ve kadınla birlikte yıldıza baktı.
"Yıldız ışığı" diyen Odetta adama baktı ve Eddie kadına katıldı, "Yıldız parlaklığı..."
Kadının eli uzandı, körü körüne arandı. Genç adam onun elini kavrayıp hafifçe sıktı. Bu ellerden biri açık kahverenginin tatlısı, diğeri beyaz bir güvercinin göğsünün tatlı rengindeydi.
Şimdi birlikte (daha sonra olacakları kadın ve erkek gibi değil), bir kız ve oğlan çocuk gibi ciddi ciddi konuştular; "Bu gece gördüğüm ilk yıldız..."
Daha sonra karanlık iyice çöktüğünde kadın seslenip genç adama uyuyup uyumadığını sorunca Eddie uyumadığını söyledi. Kadın üşüdüğü için ona kendisini kucaklamasını söyledi ve gece bir dilekte bulunacağını da ekledi.
Genç adam Odetta'nın yanına geldi. Birbirlerine baktılar ve Eddie kadının yüzünde de gözyaşlarının aktığını gördü. O anda kendi gözyaşları da boşandılar. Bu kez onları Odetta'nın görmesine izin verdi. Artık bir ayıp değil, anlatılamaz bir rahatlayıştı.
Birbirlerine gülümsediler.
"Bu gece dilediğimi sen de dile" diyen Eddie düşündü: Lütfen, sen de her zaman dile.
Kadın onun yansımasıymış gibi aynı sözleri yineledi, "Bu gece dilediğimi sen de dile." Ve düşündü: Eğer bu tuhaf yerde öleceksem, lütfen ölümü güçleştirme ve ölümüm bu genç, iyi adamın yanında olsun!...
Gözlerini kurulayan Odetta, "Ağladığım için beni bağışla. Genellikle ağlamam ama bugün..." dedi.
Eddie onun sözlerini tamamladı, "Pek yorucu bir gün oldu."
"Evet. Sen bir şey yemelisin, Eddie."
"Sen de yemelisin."
"Umarım beni yeniden hasta etmez." Genç adam ona gülümsedi ve "Hasta edeceğini sanmıyorum" dedi.

6

Daha sonra üstlerinde tuhaf gökadalar eski bir Fransız dansı olan Gavot'u yaparak ağır ağır dönerlerken her ikisi de geçmişteki sevişmelerinin şu ana değin böylesine tatlı ve eksiksiz gerçekleşmediğini düşündüler.

7

Sabahleyin şafak sökerken kalkıp ivedi yola koyuldular. Saat dokuza geldiğinde ve artık dağların plajı kestiği ama gene de Kapı'yı görmedikleri bir yere vardıklarında, Eddie böyle durumda ne yapmaları gerektiğini Roland'a sormuş olsaydım keşke diye düşünmeye başladı. Bu önemli bir soruydu çünkü kuşkuya yer bırakmayacak biçimde kumsal burada sona eriyordu. Dağlar denize iyice yaklaşıyor ve sulara doğru köşegen şeklinde uzanıyorlardı.
Kumsal artık bir plaja hiç de benzemiyordu. Topraklar şimdi katı ve yüzeyi oldukça düzdü. Yağmurların ve sel sularının bol olduğu mevsimde çevredeki çoğu taş parçaları sürüklenip götürülmüştü. (Ancak, genç adam bu dünyaya geldiğinden beri bir damla yağmur yağmamış, birkaç kez hava bulutlanır gibi olmuşsa da sonra bulutlar dağılıp gitmişti.)
Saat dokuz buçuğa doğru Odetta bağırdı, "Dur Eddie, dur."
Genç adam öyle ansızın durdu ki, kadın öne kapaklanmamak için sandalyenin tutamaklarına sarılmak zorunda kaldı. Eddie hemen sandalyenin önüne koştu.
"Üzgünüm. İyi misin?" diye sordu.
"İyiyim" diyen kadın Eddie'nin heyecandan şaşırışına üzüldüğünü görüyordu. "Oraya, yukarıya doğru bak! Bir şey görüyor musun?" dedi.
Genç adam elini gözlerine siper yaparak baktı ama bir şey göremedi. Gözlerini kısıp bir dakika düşündü... Evet, Odetta'nın gördüğü yalnızca ısınan topraktan yükselen titrek bir ışık olabilirdi.
"Sanmıyorum" diyerek gülümsedi, "Belki de senin dileğin bu..."

"Onu gördüğümü düşünüyorum" diyen kadın heyecanla gülümsüyordu. "Orada tek başına dikilmiş duruyordu! Kumsalın bittiği yerdeydi" diye ekledi.
Genç adam bir kez daha baktı. Gözlerini o denli kıstı ki, bir anda gözlerinin sulandığını duyumsadı. Bir an, o şeyi görür gibi olduğunu düşündü. Gülümseyerek düşündü: Eddie, sen yaptın, başardın! Odetta'nın dileğini gördün.
İnanmadığı halde, kadın inandığı için, "Olabilir!" diye söylendi.
"Haydi gidelim."
Eddie yeniden sandalyenin arkasına geçti. Bir dakika durup bedeninin aşağı kesiminde sürekli ağrımaya başlayan bir yeri oğuşturdu. Odetta dönüp ona baktı.
"Neyi bekliyorsun?" diye sordu.
"Gerçekten onu gördüğünü düşünüyorsun, öyle değil mi?"
"Evet!"
"Pekiyi, o halde gidelim."
Eddie bir kez daha sandalyeyi itmeye başladı.

8

Bir saat sonra kadının gördüğünü Eddie de gördü ve şöyle düşündü: Tanrı'm! Odetta'nın gözleri de, Roland'ınkiler kadar iyiler. Belki daha da iyiler.
İkisi de öğle yemeği yemek için mola vermek istemiyorlardı. Oysa, besine muhtaçtılar. Bir yerde durup ivedi yemek yiyerek gene yola koyuldular. Gelgit dalgaları yaklaşmaktaydı. Eddie. Batı yönünden gelecek olan dalgalara tedirginlikle baktı. Şimdi de kahverengi deniz yosunlarının artıklarıyla çizilmiş gelgit hattının dışında ve kara tarafındaydılar. Ancak, genç adam Kapı'ya vardıklarında bir taraflarında deniz, öte yanlarında yükselen tepelerle dar bir açının içine sıkışacaklarını düşünüyordu. Şimdi tepeleri daha açık seçik görebiliyordu. Görüntünün insanın gözüne hoş gelen bir yanı bulunmuyordu. Çevrede iri kayalar, köklerini toprağa doğru mafsal iltihabı eklemlerini taşır gibi oluşumlarla salan bodur ağaçlar ve dikenli çalılıklar vardı. Tepeler aslında pek eğimli değildiler ama gene de tekerlekli sandalye iten birisi için aşırı yokuştular. Eddie zorda kalırsa kadını kucağına alıp taşıyacaktı ama onu orada sandalyesiz bırakmayı istemiyordu.
Genç adam şimdi ilk kez böceklerin vızıltısını duyuyordu. Bunlar cırcırböceği vızıltısına benziyordu. Ancak daha yüksek perdeden seslerdi. Ve hiçbir iniş çıkışı olmadan, tekdüze, bir enerji hattının sesi gibi, Riiiiiii sedası vererek uzayıp gidiyorlardı. Eddie burada ilk kez martılardan başka kuşları da görüyordu. Bunlardan bazıları anakaraya doğru daireler çizerek uçan büyük kuşlardı. Genç adam, Bunlar atmaca diye düşündü. Zaman zaman kuşların kanatlarını katlayıp iskandil kurşunu gibi salarak açtıklarını görüyordu. Avlanıyorlar, ama neyi avlanıyorlar? diye düşündü ve kendi kendisini yanıtladı: İyi. Küçük hayvanları avlıyorlar. Bu fikri doğru olmalıydı.
Genç adam biraz rahatladı. Ama gene de tepelerden kulağına gelen kedi yaygarasını düşünüp kadın için endişeleniyordu.
Öğleden sonra üçüncü Kapı'yı açık seçik gördüler. Diğer ikisi gibi bu Kapı da olanaksızların arasında bir direk gibi dimdik dikiliyordu.
Kadının, "Şaşırtıcı! Ne inanılmaz derecede şaşırtıcı!" diye mırıldandığını işitti.
Kapı tam da genç adamın bulunacağını kestirdiği yerde, kuzeye doğru hafif eğimli alanı işaretleyen açının üzerinde yer alıyordu. Gelgit hattının kara tarafında, dışında ve tepelerin başladığı yere on metre kadar uzaklıktaydı.
Güneş'in suya doğru inmek üzere olduğu sırada gelgit dalgaları tüm gücüyle geldiler. Bu sırada Odetta saatin dört olabileceğini söylüyordu. Kadın bu konuda pek duyarlıydı ve nedenini güneşi çok sevmesiyle açıklıyordu. Eddie de onun saat tahminine inanıyordu.
Ve ilerleyip birlikte Kapı'ya vardılar.

9

Orada durup yalın biçimde kapı'ya baktılar. Odetta elleri kucağında kenetlenmiş olarak tekerlekli sandalyesinde oturuyor, genç adam da onun yanında ayakta duruyordu. Bir anlamda, Kapı'ya bir gece önceki akşam yıldızına baktıkları şekilde (çocukların bir şeye merakla bakışları gibi) ama öteki anlamda farklı olarak baktılar. Akşam yıldızı üzerine dilek tuttuklarında çocuklar gibi şendiler. Oysa şimdi, bir peri masalına ilişkin katı bedenli bir varlığa bakan çocuklar gibi ciddi ve şaşkındılar.
Kapı'nın üzerinde İki sözcük yazılıydı. Sonunda Odetta sordu, "Ne demek oluyor bu?"
Eddie, "Bilmiyorum" diyerek yanıtladı. Oysa bu sözcükler ona yüreğinin üzerinde bir güneş tutulması olmuş gibi umutsuz ve soğuk ürpertiler getirmişti.
Genç adamı daha yakından inceleyen Odetta, "Gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu.
"Evet. Ben..." diye yutkunan Eddie ekledi, "Evet. Bilmiyorum..."
Odetta bir süre daha genç adama bakıp sonra konuştu, "Beni Kapı'nın arkasına it, lütfen. Orayı da görmek istiyorum. Ayrıca Roland'a gitmeni de istiyorum. Ancak, önce bunu benim için yapar mısın?"
Eddie kadının bu isteğini yapacaktı.

Kapı'nın arkasına gitmek, öbür tarafı da görmek üzere harekete geçtiler.
"Bekle!" diye bağıran Odetta ekledi, "Onu gördün mü?"
"Neyi?"
"Arkaya git! Bak! Gözetle!"
Bu kez genç adam Kapı girişinden geçerek önlerine açılacak yolculuğu görmek yerine Kapı'yı inceledi. Kapı'ya doğru ilerledikçe onu daha dar bir perspektif içinde; menteşeleriyle, hiçbir yere bağlı olmayan menteşeleriyle ve kalınlığıyla gördü.
Sonra Kapı'nın kalınlığı gözden kayboldu.
Gölgesi oradaydı ama Kapı ortadan yok olmuştu.
Tekerlekli sandalyeyi altmış santim kadar geriye, Kapı'nın durduğu yerin güneyine doğru yürüttü. Kapının kalınlığı göründü.
Eddie gürültülü bir sesle sordu, "Onu gördün mü?"
"Evet! İşte, gene orada!"
Sandalyeyi otuz santim ileri itti. Kapı şimdi de oradaydı. On beş santim daha itti. Kapı gene oradaydı. Beş santim daha ilerletti. Kapı yerindeydi. Üç santim daha itti... ve Kapı kayboldu. Tümüyle ortadan kayboldu.
Genç adam, "Tanrı'm" diye fısıldayarak sözünü sürdürdü, "Kapı senin için ya da benim için açılacak mı?"
Eddie yavaşça öne doğru bir adım atıp üzerinde iki sözcük yazılı bulunan Kapı'nın tokmağını kavradı.
Tokmağı saat yönüne, sonra ters yöne doğru çevirdi.
Tokmak her iki yöne doğru bir milimetre bile dönmedi.
"Tamam" diyen kadının sesi sakin, dingin ve baş eğer nitelikteydi. Ekledi, "Şu halde Kapı onun için, Roland için... Sanırım, gerçeği her ikimiz de biliyorduk. Ona git, Eddie. Hemen ona git."
"Önce senin güvencede olduğunu görmeliyim."
"Ben iyi olacağım."
"Hayır, olmayabilirsin. Gelgit hattının pek yakınındasın. Seni burada bırakırsam karanlık basınca ıstakozlar sudan çıkacak ve sen de onlara akşam yemeği olacaksın."
Tepelerin doruklarından bir yabanıl kedinin öksüren homurtusu ansızın genç adamın sözlerini keskin bıçağın ince bir kordonu kesişi gibi kesip yarıda bırakmıştı. Ses oldukça uzaktan geliyordu ama gene de önceki kedinin yaygarasından daha yakındaymış gibi duyuluyordu.
Odetta'nın gözleri bir an için genç adamın belindeki Roland'ın silahına takıldı sonra bakışları Eddie'nin yüzüne kaydı. Genç adam bu bakışı farkedince yanakları yanmaya başlamıştı.
"Roland, silahını bana vermemeni söyledi, öyle değil mi?" diye soran kadın ekledi, "Tabancasını benim almamı istemez. O, kendine göre bazı nedenlerle silahının bende olmasını istemez."
Eddie beceriksiz bir tavırla konuştu, "Mermiler zaten ıslanmış durumdalar. Silah belki de ateş etmeyecektir..."
"Seni anlıyorum. Denize doğru eğimli yerde beni biraz yukarıya taşır mısın, Eddie? Ne kadar yorgun olduğunu biliyorum. Sürücüm Andrew, Tekerlekli Sandalye Felaketi derdi. Ama, beni biraz yukarı götürürsen ıstakozlara karşı güvencede olacağım. Ayrıca, onlara yakın olan bir şeye başka hayvanların yaklaşmayacağını sanıyorum."
Eddie düşündü; Gelgit dalgası geriye çekildiğinde Odetta olasılıkla haklı çıkacaktır... Ancak, dalga yükselmeye başladığında ne olacak?
Gene kadın konuşup da, "Bana yenilecek etlerden birazını ve birkaç taşı ver" diyince bunlar Eddie'ye Silahşor'un söylediklerinin yansıması gibi geldi. Ve genç adamın yanaklarının bir kez daha yanmasına neden oldu. Şimdi Eddie'nin alnı ve yanakları bir fırının ateş tuğlaları gibi yanıyordu.
Odetta genç adama bakıp hafifçe gülümsedi ve başını sallayıp sanki Eddie'nin kendisi yüksek sesle söylüyormuş gibi konuştu; "Şimdi bütün bunları tartışmayacağız. Adamın durumunu ben de gördüm. Zaman kısa, hem de pek kısa. Tartışacak saniye bile yok. Beni biraz daha yukarıya taşı, yiyeceğim etleri ve atacağım taşlan ver. Tekerlekli sandalyeyi alıp hemen yola çık."

10

Genç adam olabildiğince çabuk davranarak Odetta'yı bekleme durumuna hazırladı. Sonra belindeki silahı çekip kabzasından tutarak kadına uzattı. Oysa, Odetta başını istemem der gibi sallıyordu.
"Roland bunun için ikimize de kızar. Sana silahı verdiğin için, bana da aldığım için kızacaktır" dedi.
"Saçma!" diye bağıran Eddie ekledi, "Sana bu fikri ne verdi?"
"Ben biliyorum" diyen kadının sesi hiçbir şeyden etkilenmez gibi çıkıyordu.
"İyi, diyelim ki düşündüğün doğru... Yalnızca doğru olduğunu varsayalım: Eğer şimdi şu silahı almazsan ben sana çok kızacağım."
"O silahı yerine koy. Ben silahları sevmem. onları kullanmayı da bilmem. Eğer karanlıkta bana doğru bir şey hareket ederse ilk yapacağım külotumu ıslatmak olur (!) İkinci yapacağım da, yanlış yöne ateş etmek ve kendimi yaralamak olacaktır" diyen kadın bir an duralayıp ciddi ciddi Eddie'ye bakarak sözünü sürdürdü, "Bir şey daha var ve sen de onu benim kadar biliyorsun. Roland'a ilişkin hiçbir şeye dokunmayı istemiyorum.

Onun eşyaları bana göre annemin uğursuz dediği türden şeyler. Kendimi çağdaş bir kadın olarak görmekten hoşlanırım... Ancak, sen gittiğin ve kara tepelerin üzerime yıkılır gibi yükseldiği zamanda yanımda uğursuz bir eşyanın bulunmasını istemem."
Genç adam bakışlarını silahtan Odetta'nın üzerine çevirirken gözleri şimdi de soru sorar gibiydi.
"Onu koy yerine!" derken Odetta bir okul öğretmeni gibi sert konuşmuştu. Eddie bir kahkaha koyverip kadının sözüne uydu.
"Neden gülüyorsun?"
"Çünkü şu son sözlerini söylerken Bayan Hathaway gibi konuştun. O, benim ilkokul üçüncü sınıf öğretmenimdi."
Odetta parıldayan gözlerini Eddie'ninkilerden kesinlikle ayırmadan hafifçe gülümsedi. Tatlı bir sesle şarkı söylemeye başladı: "Gecenin tanrısal ışıkları çöküyordu... Zaman, alacakaranlık zamanıydı..." Kadın Şarkısı'nı sürdürürken her ikisi birlikte Batı yönüne doğru baktılar. Oysa, gölgeler uzamaya başlamış olduğu halde bir akşam önce üzerine dilekte bulundukları akşam yıldızı henüz görünmüyordu.
"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Odetta?" diye soran Eddie gidişini olabildiğince geciktirmek niyetindeydi. Yola çıkarsa duygusunun geçeceğini biliyordu. Ama, burada kalabilmek için güçlü bir istek de duyumsuyordu.
"Bir öpücük. Eğer sakınca görmezsen onunla yetinebilirim."
Genç adam Odetta'yı uzun uzun öptü ve artık dudakları birbirinden uzaklaştığında kadın onun bileğini tutup gözlerinin içine dikkatle bakarak bir kez daha konuştu, "Dün geceden önce hiçbir beyaz erkekle sevişmemiştim. Senin için önemli olduğunu sanmam. Ama, gene de bilmen gerekir diye düşündüm."
Eddie bir süre düşündü ve sonra yanıtladı.
"Benim için de önemli değildi bu. Karanlıkta sanırım her ikimiz de gri renkteydik. Seni seviyorum, Odetta."
Kadın elini Eddie'nin elinin üzerine koydu.
"Sen tatlı bir erkeksin ve belki her ikimiz için henüz çok erken olmasına karşın, ben de seni seviyorum" dedi.
Aynı anda sanki sopayla dürtülmüş gibi bir yabanıl kedi sık çalıların bulunduğu tepenin doruklarından homurdandı. Hayvanın bulunduğu olasılıkla yer birkaç kilometre ötede olabilirdi. Ama, sesi bu kez daha da yüksek çıkmıştı.
Her ikisi de başlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdiler. Eddie ensesindeki tüylerin dikilmeye çalıştıklarını duyumsar gibi oldu. Oysa, tüyleri tam olarak dikilmemişti. Genç adam salaklar gibi düşündü: Üzgünüm, tüylerim. Sanırım saçlarım simdi biraz uzadılar.
Yabanıl kedinin homurtusu sanki birisinin korkunç bir ölümle ölüşü gibi, işkence dolu bir çığlığa dönüşerek uzamıştı (belki de, çevredeki hayvanlar arasında başarısız bir çiftleşmeyi belirleyen çığlıktan başka bir şey değildi.) Bir dakika kadar dayanılmaz yükseklikte bir homurtu şeklinde sürmüş, sonra alçalarak bitmiş ya da hafifleyip rüzgârın kesintisiz sesine karışmıştı. Ancak, Eddie için bunlar önemli değildi. Genç adam bir kez daha silahı belinden çıkarıp kadına doğru uzattı.
"Tabancayı al ve benimle tartışma. Eğer onu kullanmaya gereksinim duyarsan bir pislik çıkaramayacaktır (benzeri şeylerin genelde yapacağı şey budur) ancak sen ne olursa olsun sen şu tabancayı al."
"Bir tartışma yapalım ister misin?"
"Oh, sen tartışabilirsin. İstediğin kadar tartışabilirsin."
Eddie'nin neredeyse fındık rengi olan gözlerine bir süre baktıktan sonra kadın bıkkın bir tavırla gülümsedi. Silahı alarak, "Sanırım seninle tartışmayacağım. Lütfen olabildiğince çabuk davran ve yola çık" dedi.
"Öyle yapacağım," diyen Eddie kadını bir kez daha, onun dediği gibi ivedi öptü.
Eğimli yerden derinleşen gölgelere doğru hızla indi (ıstakoza benzeyen yaratıklar henüz sudan çıkmamışlardı. Ancak, kısa süre sonra geceye özgü görünüşlerini ortaya sereceklerdi Genç adam dönüp Kapı'nın üzerindeki yazıya bir kez daha baktı. Aynı ürpertinin bedeninde dolaştığını duyumsadı. Yazı duruma uygundu, Tanrım, pek uygundu! Sonra bakışlarını çevirin indiği eğimli yere baktı. Bir an kadını göremedi. Ama sonra, bir şeyin kımıldadığını ayırt etti. Kahverengi bir el kımıldıyor, Odetta kendisine el sallıyordu.
Eddie de elini salladı. Sonra tekerlekli sandalyenin tutamaklarına uzandı. Öndeki küçük ve duyarlı tekerleri yerden kaldırmak üzere tutamakları aşağı bastırarak sandalyeyi itti. Güney yönüne, geldiği yere doğru döndürdü. İlerlemeye başladı. İlk yarım saat boyunca hızla yürürken gölgesi de onunla birlikte koştu. Daha sonra güneye doğru ilerlerken gölgesi ortadan kalktı ve bu sırada ıstakozlara benzer yaratıklar sudan çıkıp göründüler. Daha sonra onları ilk vızıltılı seslerini işitti ve başını gökyüzüne doğru kaldırınca koyu mavi renkli kadife görünüşlü gökyüzünde akşam yıldızını gördü. Gecenin tanrısal ışıkları çöküyordu... Zaman, alacakaranlık zamanıydı....
Eddie Tanrı'ya yakardı: Ne olur Tanrı'm, Odetta güvenlik içinde kalsın!
Genç adamın bacakları daha şimdiden ağrıyordu. Ciğerlerindeki soluk daha şimdiden kızgın sıcak ve ağırdı. Önünde bitirilecek ikinci ve üçüncü yolculuklar vardı. Üçüncü yolculukta yolcusu Odetta'dan çok daha ağır kişi Roland olacaktı. Genç adam gücünü geriye saklaması gerektiğini bilmesine karşın, gene de koşar gibi yürümesini sürdürüyordu. Bu arada sürekli dua ediyordu: Lütfen, Odetta güvenlikte olsun, Tanrı'm! Tek dileğim bu. Lütfen, onu güvenlik içinde tut, Tanrı'm!
Sanki ettiği beddua imiş gibi, dağları birbirinden ayıran yarıklarından birinden, yabanıl bir kedinin bağırışı daha duyuldu.... Yalnızca bu kez, yabanıl kedinin yaygarası bir Afrika ormanı aslanının kükremesine benziyordu.

Kükremeyi duyan Eddie önündeki artık yolcusu olmayan tekerlekli sandalyeyi daha büyük güçle iterek koştu. Şimdi rüzgâr hızlanıyor ve sandalyenin önünde rahatça dönen küçük tekerlerden daha çok ses çıkararak dehşet verici bir vınlama haline giriyordu.

11

Silahşor kendisine doğru yaklaşan zırıltılı sesi işitti. Bir an bedeni kasılır gibi oldu ama sonra soluk soluğa kalmış bir insanın sesini de duyunca rahatladı. Gelen Eddie idi. Roland gözlerini açıp bakmadan bunu biliyordu.
Zırıltılı tekerlek sesi hafifleyip sonunda koşan ayaklar da durunca Silahşor gözlerini açtı. Yüzünden terler akan Eddie soluk soluğa kalmış durumda karşısında duruyordu. Akıttığı terlerle gömleği ıslanmış, kocaman bir leke halinde göğsüne yapışmıştı. Bir zamanlar Jack Andolini'nin onda gördüğü üniversiteli genç görünümü tümüyle gitmişti. Saçları alnına dökülmüş, pantolonu ağından patlayıp sökülmüştü. Gözlerinin altındaki mavi-mor halkalar tabloyu tamamlıyordu. Şimdi Eddie Dean tam bir sefalet resmi halindeydi.
Genç adam, "Başardım" diyerek ekledi, "Sonunda buraya vardım!!!.. Çevresine ve sonra yeniden Silahşor'a bakarak sözlerini sürdürdü, "Tanrı'm! Gerçekten buradayım!"
"Ama, tabancayı kadına vermişsin!"
Eddie, Roland'ın kötü durumda olduğunu, ona Keflex adlı ilacı vermeden önceki halinden bile daha kötü duruma düştüğünü düşündü. Adamın bedeninin yüksek ateşiyle oluşan dalgalar çevreye yayılırmış gibiydi. Genç adam, Roland için üzülmesi gerektiğini biliyordu. Ancak, onun için bir an yalnızca öfke duyumsadı.
"Buraya rekor denilecek zamanda dönebilmek üzere kıçımı (!) yırttım ve sen kalkıp yalnızca 'Tabancayı kadına vermişsin' diyorsun. Sağ ol be adamım! Demek istediğim şu ki, senden su anda bir tek gönül borcu sözü duymayı beklerdim. Ancak onu senden işitmek pek şaşırtıcı olurdu, değil mi?"
"Ben yalnızca önemli olan şey hakkında konuştuğumu sanıyorum."
"İyi. Sen söz konusu ettiğine göre söyleyeyim. Silahı Odetta'ya verdim" diyen Eddie ellerini kalçalarına dayayarak acımasızca Roland'a bakıp konuşmasına devam etti, "Şimdi seçme hakkı senin elinde. Ya şu tekerlekli sandalyeye biner gidersin ya da ben sandalyeyi katlar ve onu senin kıçına (!) sokarım! Hangisini yeğliyorsun, efendi?"
"Hiç birini" diyen Roland gülümsemek istemeyen ama bunu durdurmak için elinden bir şey gelmeyen adamın gülümseyişiyle güldü ve ekledi, "Önce sen biraz uyuyacaksın, Eddie. Görme ve seçme işini sırası gelince yapacağız, Ama, önce sen uykuya gereksiniyorsun. Şimdilik görevini başarmış durumdasın..."
"Ben, Odetta'ya geri dönmek istiyorum."
"Oraya gitmeyi ben de isterim. Ama dinlenmezsen yolda yığılıp kalacaksın. Durum bu kadar basit. Öylesi senin için kötü, benim için daha kötü ama Odetta için en kötüsü olur."
Eddie bir an kararsız, ayakta dikilir durumda kaldı.
"İyi zamanda buraya geldin" diyen Silahşor gerçeği benimsiyordu. Gözlerini kısarak güneşe bakıp ekledi, "Saat dört ya da dördü çeyrek geçiyor olmalı. Beş ya da yedi saat uyursun ve ortalığa iyice karanlık çöker."
"Dört saat uyurum..."
"Tamam. O zaman karanlık olur. Önemli olan da bu. Sonra bir şey yersin ve yola çıkarız."
"Sen de bir şeyler yersin."
Silahşor'un yüzünde gene o hafif gülümseme göründü. Eddie'ye sakin tavırlarla bakarak, "Yemeye çalışırım. Yaşamın şimdi benim elimde. Sanırım sen de bunu biliyorsun" dedi.
"Evet."
"Seni ben kaçırmıştım."
"Evet"
"Beni öldürmeyi istiyor musun? Eğer bunu yapmak istersen, hemen yap..." diyen Roland'ın soluğu hafif hışırtılıydı. Eddie onun göğsünün tıkırdadığını duydu ama buna fazla dikkat etmedi. Roland ekledi, "Daha fazla rahatsızlık olmasın diye hemen istediğini yerine getir."
"Seni öldürmeyi istemiyorum."
"Şu halde..." diye söze başlayan Roland'ın sözleri ansızın gelen sert bir öksürükle kesildi. Sonra, "Hemen yat" diyerek sözünü tamamladı.
Eddie yattı. Bir süre uykusu gelmedi ama sonra uyku, isteklerinde beceriksiz bir aşığın kaba elleriyle onu kavradı. Uykuya dalarken (ya da olasılıkla düşünde) Roland'ın, Tabancayı o kadına vermemeliydin dediğini işitti. Ve daha sonra karanlıkta, saati bilinmeyen bir zamanda Silahşor'un kendisini sarsışıyla uyandı. Güçlükle doğrulup oturdu. Tüm bedeni acılar ve ağırlıklar içindeydi. Kasları, terkedilmiş bir binadaki paslı vinç ve palangalara dönmüştü. îlk çabası ayağa kalkmak için oldu ama işe yaramadı. Pat diye kıçüstü yere oturdu. İkinci denemesini yaptı ve ona sanki yarım saat süren bir uğraş gibi harcadığı çaba sonunda doğruldu, ayağa kalkabildi. Şimdi her yanı ağrıyordu.
Roland bakışlarını genç adamdan ayırmadan sordu, "Hazır mısın?"
Eddie başını öne eğip yanıtladı, "Evet. Sen hazır mısın?"
"Evet."
"Yemek yiyebilecek misin?"
"Evet."

Biraz et yediler... ve Eddie o lanetli kumsalda aynı yolu Üçüncü ve son kez geçmek üzere sandalyeyi bir kez daha itmeye başladı.

12

O gece oldukça iyi yol aldılar. Ancak Silahşor mola vermelerini istediğinde Eddie şaşkın bir şekilde düş kırıklığına uğruyordu. Arkadaşının isteğine karşı çıkmadı çünkü dinlenmeden yola gidemeyecek kadar yorgundu. Yalnızca biraz daha ilerle, meyi umut etmişti. Şimdi büyük sorun, adamın ağırlığıydı. Roland'ı tekerlekli sandalyede otururken itmek bir büyük demir çubuğu taşımaya benziyordu. Genç adam güneş doğana değin dört saat uyudu ve güneş yaşlı, erozyona uğramış dağların üzerinden doğarken uyandı ve Silahşor'un öksürüşünü dinledi. Bu, hırıltılarla gelen zayıf bir öksürüktü. Ve ancak zatüre çeken yaşlı bir insan böyle öksürebilirdi.
Gözleri buluştu ve Roland'ın öksürüklü titremeleri kahkahaya dönüştü.
"Sesim nasıl çıkarsa çıksın işim bitmedi henüz, Eddie. Seninki bitti mi?"
Eddie olaya Odetta'nın bakışlarıyla bakıp düşündü ve başını salladı. "İşim bitmedi. Ama şimdi bir çizburger ile yanında Budweizer (Ünlü bir bira markası-Çeviren) olsaydı çok işime gelirdi."
Silahşor Kraliyet Sarayı bahçesindeki elma ağaçlan ve ilkbahar çiçeklerini düşünerek kuşkuyla sordu, "Budweizer de ne ki?"
"Boş ver! Sandalyeye atla! Altımızda dört araba tekeri, üstümüzde T modeli Ford araba yok ama gene de beş, on kilometre daha gideceğiz."
Ve de bunu yaptılar. Ancak, genç adamın Odetta'dan ayrılışının ikinci gününde akşam güneşi batarken üçüncü Kapı'nın bulunduğu yere yaklaşmış; oysa şimdi de, oraya varamamışlardı. Eddie bir kez daha yattı. Niyeti dört saat daha uyumaktı. Oysa iki saatlik bir uykudan sonra o yabanıl kedilerden birisinin
Kükreyişini işiterek ve kalbi gümbürtüyle atarak uyandı. Tanemi. Bu öncekilerden daha iri bir hayvanın sesi olmalıydı. Silahşor'un uzanmış olduğu yerde dirseği üzerinde doğruluğunu ve gözlerinin parıldadığını gördü. Genç adam her yanında ağrılar duyumsayarak ağır ağır ayağa kalkarken sordu, "Hazır mısın?" Roland pek alçak bir sesle yanıtladı, "Asıl sen hazır mısın?" Eddie belini geriye doğru bükerken kaslarından küçük havai fişeklerin patırtısını çıkararak konuştu, "Evet. Ama, şimdi de çizburgeri özlüyorum."
"Aslında istediğinin tavuk eti olduğunu sanıyordum." Eddie homurdanır gibi konuştu, "Hangisi olursa olsun zevkle yerdim, be adamım!" Güneş tepelerden yükseldiğinde üçüncü Kapı göründü ve iki saat sonra oraya vardılar. Genç adam, Gene hep birlikte olacağız diye düşündü. Kendisini kumların üzerine atıp biraz yatmaya hazırdı. Oysa, belli ki durum onun düşündüğü gibi değildi. Odetta Holmes ortalıkta görünmüyor, çevrede kadından hiçbir iz bulunmuyordu.

13

"Odetta! Odetta!" diye yırtınır gibi bağıran Eddie'nin sesi sevdiği kadının öteki benliği olan Detta'nınki gibi kaba ve çatlak olarak çıkıyordu.
Çevrede Odetta'nın sesi sanarak yanılgıya düşeceği bir yansıma bile duyulmuyordu. Buradakiler sesi yansıtmayan alçak, erozyona uğrayıp tepeleri düzleşmiş dağlardı. Çevrede duyulan yalnızca kıyıdaki kayaların altına oyduğu deliklere ritmik olarak çarpan dalgaların çatlama ve esen rüzgârın kararlı vınlama sesleriydi.
"Odetta!"
Bu kez genç adam o denli yüksek sesle bağırdı ki, sesi çatlar ve bir an keskin bir balık kılçığı ses tellerini yırtarmış gibi oldu. Gözleriyle çılgınca dağları tarıyor, herhangi bir kahverengi lekeyi kadının eli ve bir hareketi kadının ayağa kalkışı olarak algılıyor, hemen sonra yanıldığını anlıyordu. Demir kını donlu atların renklerine benzeyen kırmızı renkli kayaların üzerinde parlak kırmızı kan lekelerini araştırıyordu. (Kan lekesi aradığı için Tanrı onu bağışlamalıydı...)
Genç adam kayaların üzerinde kan lekelerini ya da kabzasındaki sandal ağacının üzerinde yabanıl kedinin derin diş izlerinin görüldüğü tabancayı bulursa ne yapacağını merak ediyordu. Böyle bir görüntü onu isteriye ve hatta çılgınlık nöbetlerine sürükleyebilirdi. Ama gene de bir şeyi, kadından geriye kalan bazı izleri bulmak için umutsuzca aranıyor, aranıyordu.
Bu arada gözleri hiçbir şeyi görmüyor, kulakları en ufak bir çağırma sesini işitmiyordu.
Ve aynı süre içinde Silahşor üçüncü Kapı'yı incelemekteydi. O ana değin Kapı'nın üzerinde tek bir sözcük görmeyi beklemişti. Eski zamanların iskambil destesinin altıncı kağıdında olduğu gibi Kapı'da Ölüm sözcüğü yazılmış olmalıydı. Walter, Ölüm demişti. Ölüm, ama senin için değil, Silahşor.
Bu Kapı'nın üzerinde bir değil, iki sözcük vardı... Ve bunlardan hiçbiri ÖLÜM sözcüğü değildi. Dudakları ses çıkarmadan kıpırdanarak bir kez daha okudular:
İTİCİ ADAM
Roland, Gene de bu sözcüklerin anlamı 'ölüm' diye düşündü. Böyle olduğunu biliyordu.
Bir an için Roland genç adama gitmesi için olanak tanımaya karar verdi.
Eddie, kadını canlı pek yaralanmamış ve aklı başında olarak bulabilirdi. Silahşor onların ikisinin burada bir tür beraberlik kurabileceklerini ve kendisinin de Eddie'ye karşı duyduğu sempatiyle hep birlikte kendini Detta Walker diye tanıtan o karanlık benliği boğup yok edebileceklerini düşündü. Evet, yalnızca Eddie ile Odetta arasında kalsa bile

Detta'nın yalın biçimde sıkışıp Ölmesi olasıydı. Roland, kaba doğası içinde romantikti... Bununla birlikte, aşkın her şeyi yapabileceğini bilecek kadar realistti de. Kendisine gelince durumu ne olacaktı? Bir süre önce Eddie'nin dünyasından aldıkları ilaçlarla hemen hemen iyileşmişken şimdi o ilaçlardan alsa bile zamanında davranmış olacak mıydı? Kendisi, pek hastaydı ve belki de koşullar çok ileriye varmıştı. Kol ve bacakları sancıyor, kafası zonkluyordu. Göğsü de ağrımaktaydı. Ciğerleri iltihapla dolu olmalıydı. Öksürdüğü zaman sol akciğerinde, sanki oradaki kaburgaları kırıkmış gibi, oyulur biçiminde ağrı duyumsuyordu. Sol kulağı da yanıyordu. Belki de bu kez yolun sonu geldi diye düşündü.
İşte o noktada Silahşor'un içindeki bir kesim sanki protesto eder gibi baş kaldırdı.
"Eddie!" diye bağırdı ve şimdi sesinde öksürüğün izi duyulmadı. Sesi derin ve güçlüydü.
Bir ayağı kaba toprağa öteki ayağı sivri bir kayanın çıkıntısına basan genç adam dönüp ona baktı. Ve eliyle havayı süpürür gibi tuhaf bir hareket yapar, "Sen yoluna devam et!" diye yanıtladı. Böyle söz ve davranışında sanki Silahşor'dan kurtulmak, gerçek işini, önemli amacını, Odetta'yı bulmak ve onu içinde bulunduğu kötü durumdan kurtarma etkinliğini sürdürmek isteyen bir adamın tavrı okunuyordu. Genç adam sözlerini şöyle sürdürdü; "Tamam. Sen şu kapıdan geç. Aradığın ve gereksindiğin ilacı bul. Buraya geri geldiğinde Odetta ile ben seni bekleyeceğiz."
"İşte bundan kuşku duyarım."
"Kadını bulmak zorundayım" diyen Eddie Roland'a pek taze, zinde ve kaçamaksız bakışlarla bakıyordu. Ekledi, "Demek istiyorum ki, gerçekten Odetta'yı bulmak zorundayım."
"Sevgini ve gereksinimini anlıyorum" diyen Silahşor konuşmasını şöyle sürdürdü, "Ama bu kez Kapı'dan benimle birlikte geçmeni istiyorum."
Eddie işittiği sözü iyice değerlendirmek üzere uzun uzun Roland'a baktı.
Sonunda eğlenir gibi konuştu, "Kapı'dan seninle birlikte geçmemi mi istiyorsun? Kutsal Tanrı'm! Sanırım şimdi her şeyi, gürül gürül söylediğin her şeyi duydum. Son seferinde, beni de yeniden götürmek istemediğin için senin gırtlağını kesmeye niyetlendiğimde, beni bırakıp gitmek üzere öyle kararlıydın ki. Bu kez, yabanıl bir yaratık kadının boğazını koparabileceği halde, o konuda hiçbir şey yapmak istemiyor ve işi şansa bırakıyorsun!"
"Belki de olan olmuştur zaten" diyen Roland öyle bir şeyin olmadığını biliyordu. Kadın yaralanmış olabilirdi. Ama ölmemişti henüz...
Ne yazıktır Eddie'yi aldatamazdı, çünkü genç adam da bunu biliyordu. Uyuşturucu madde almadan geçirdiği bir hafta ya da on gün onun dimağını şaşırtıcı derecede saydamlaştırmıştı. "Kadının ölmediğini sen de biliyorsun. Ölseydi, şu Tanrı'nın cezası Kapı da oradan çekip giderdi. Yalan söylemen her üçümüz için de iyi olmayacaktır" dedi.
Genç adam tepeye tırmanışını sürdürmek üzere arkasını döndü. Ancak, Roland'ın bakışları onu olduğu yere mıhlayıp durdurdu.
Roland, "Tamam" dedi. Sesi aynen o gece yarısı Detta'yı susturmak üzere kadının aklının gerisindeki Odetta'ya seslendiği gibi dingin ve etkileyiciydi. "Kadın yaşıyor. Ama, öyleyken neden senin çağrılarına yanıt vermiyor?" diye sordu.
"İyi... Yabanıl kediler onu alıp bir yerlere götürmüş olabilirler" derken Eddie'nin sesi pek zayıf çıkmıştı.
"Yabanıl bir kedi kadını öldürmüş, istediği kesimlerini yemiş ve geri kalanını bırakmış olabilir. Çoğunlukla yabanıl kediler güneş geri kalan eti bozmasın ve gece geri geldiklerinde iyi durumda bulsun diye kalan eti gölgeye sürükleyip taşırlar. Eğer böyle olsa Kapı ortadan kaybolurdu. Yabanıl kediler avlarını felç eden ve sonra bir yerlere taşıyan böcekler gibi yapmaz. Bunu bilirsin, değil mi?"
"Söylediklerinin mutlaka doğru olması gerekmiyor" diyen Eddie bir an Odetta'nın, Sen bir tartışma grubunda yer almalıydın deyişini işitir gibi oldu ve hemen bu fikri kovup aklından çıkardı. Sözlerini şöyle sürdürdü; "Kadının yanına yabanıl bir kedi gelmiş ve o da ateş etmeye çalışmış, ancak kurşunlardan ilk ikisi ateş almamış olabilir. Cehennem olsunlar! Belki de dört, beş mermi ateş etmemiştir. Bu durumda yabanıl kedi saldırıp kadını berelerken o anda GÜMMM!"... Eddie bir yumruğunu öteki avucuna vurdu ve sanki olaya tanık olmuş gibi hareketini öyle canlı bir şekilde yaptı ki... Ve sonra ekledi, "O mermi yabanıl kediyi öldürmüş ya da yaralamış veya hiç olmazsa korkutmuş olabilir. Böyle bir öyküye ne dersin?"
Roland dingin sesiyle yanıtladı, "O zaman silah sesini duymuş olurduk."
Eddie bir an tıpkı sağır ve dilsizler gibi yalnızca ayakta dikilir durumda kaldı. Tartışmada verilecek yanıtı bulamıyordu. Buralarda ilk kez yabanıl kedi kükremesini duyduğunda ses beş, on kilometre öteden işitilmişti. Öyleyse silah sesi neden duyulmamıştı?
Roland'a baktı ve o anda aklına gelen kurnazca düşünceyi dile getirdi, "Belki de sen sesi duydun? Yolda, ben dinlenmek üzere uyurken sen silah sesini işittin, ha?"
"Ses seni de uyandırırdı."
"O kadar yorgunken uyandırmazdı, adamım. Ben öyle uyuyordum ki..."
"Ölüler gibi" diyen Silahşor aynı dingin sesle ekledi, "Öyle durumdaki duyumsamayı biliyorum."
"Şu halde durumu anlıyorsun."
"Tam olarak ölüler gibi değildin. Dün gece sen öylece yatarken kedilerden biri kükreyince hemen uyandın ve birkaç saniye içinde ayağa kalktın. Bu, kadına karşı duyduğun ilgi nedeniyle oldu. Geceleyin silahla ateş edilmedi, Eddie. Bunu biliyorsun, ateş edilseydi işitirdin. Odetta'ya karşı duyduğun ilgi nedeniyle işitirdin..."

Eddie yüksek sesle konuştu, "Belki de Odetta yabanıl kedinin kafasını taşla patlatmış olabilir. Olasılıkları araştırmak yerine burada durup seninle tartışırsam lanet olası sonucu nasıl öğrenebilirim? Demek istiyorum ki, Odetta şu anda oralarda bir yerde yaralı olarak yatıyor olabilir, be adam! Yaralı, ölmek üzere kan döküyor olabilir! Ben, Kapı'dan geçsem, öbür tarafta bulunsam ve o anda Odetta burada ölse sen ne duyumsarsın? Çevrene bakarken, Kapı bir anda oradayken, kadın öldüğü için ansızın gözden kaybolsa ne yaparsın? Öyle durumda benim için burada olanların tersi gerçekleşir ve sen de öbür tarafta kapana kıstırılmış olurdun!"
Sözlerini tamamlayan Eddie soluk soluğa kalmıştı. Ellerini yumruk yaparak sıkmış, Silahşor'a öfke dolu bakışlarla yiyecekmiş gibi bakıyordu.
Roland kendisini bitkin ve öfkelenmiş olarak duyumsadı. Birisi (olasılıkla Cort; ama kendisi o kişiyi babası olarak düşünmeyi yeğliyordu) şöyle bir deyişi sık sık yinelerdi: Okyanusun suyunu kaşıklamak bir aşıkla tartışmaya benzer. Bu deyişe bir kanıt aranıyorsa, şimdi karşısında küstahlıkla karışık savunma durumunda dikelen genç, yetkin bir örnek olarak gösterilebilirdi. Şu anda Eddie Dean'in tüm bedeni şöyle der gibiydi: Haydi devam et! Bana soracağın her soruyu yanıtlayabilirim!
Gene genç adam konuştu, "Belki de Odetta'yı yabanıl bir kedi bulmadı. Burası senin dünyan olabilir ama ben nasıl Borneo'da hiç bulunmadıysam, senin de şu bölgeye daha önce hiç gelmediğini sanıyorum. Şu dağlarda neler olup bittiğini sen de bilmiyorsun. Yoksa biliyor musun? Kadını bir maymun ya da benzeri bir yaratık yakalayıp kaçırmış olabilir!"
"Tamam. Onu bir şey yakaladı."
"İyi. Tanrı'ya şükürler olsun ki, hasta olman senin tüm aklını başından almamış."
"Her ikimiz de Odetta'yı ele geçirenin ne olduğunu biliyoruz: Bu Detta Walker... Senin kadınını o yakaladı. Detta Walker."
Eddie bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Ama böyle görünüşü pek kısa sürdü; Belki bir, iki saniye, her ikisinin de gerçeği tümüyle benimseyeceği süreyle devam etti. Ve sonra Roland'ın aman vermeyen yüzü tüm tartışmayı sessizliğe taşıdı.

14

Uzunca bir süre ikisi de konuşmadılar.
Sonunda genç adam, "Durum öyle olmamalı" dedi.
"Biraz yakınıma gel. Eğer konuşacaksak konuşalım. Ama dalgaların sesini bastıracak şekilde sana her bağırışımda, gırtlağımda yalnızca bu..."
Eddie yerinden kımıldamadan yanıtladı, "Ne kocaman gözlerin var senin, büyükanne!"
"Hangi Cehennem'den söz ediyorsun, sen?"
"Bir peri masalından söz ediyorum" diyen genç adam kısa yoldan aşağı dört metre (fazla değil, yalnızca dört metre) kadar indi ve ekledi, "Eğer tatlı sözlerinle beni kandırabileceğini düşünüyorsan, anlattıkların beni yalnızca tekerlekli sandalyenin yanına getirtecek peri masalları olabilir."
"Neyin yakınına? Anlayamadım" diyen Roland aslında kendisine söyleneni mükemmelen anlamış bulunuyordu.
Onların belki de iki, üç yüz metre uzağında, tepede ve doğu yönünde bir yerde bir çift koyu renkli göz (zekâ dolu oysa insanca acımadan yoksun olan bir çift göz) bu tabloyu dikkatle izlemekteydi. Rüzgâr, dalgalar ve suyun kayaları oyuşuyla çıkan sesler nedeniyle iki adamın konuşmalarını bu uzaklıktan işitmek olanaksızdı. Ama Detta, onların ne konuştuklarını bilmek üzere işitmeye gereksinmiyordu. Gerçek Kötü Adam'ın şimdi aynı zamanda Gerçek Hasta Adam durumuna gelişini görmek üzere bir dürbüne de gereksinim duymuyordu. Ona göre, Gerçek Kötü Adam, bacakları olmayan zenci bir kadına işkence yapmak ve bununla eğlenmek istiyordu. (Çevreye bakıldığında burada eğlence olanaklarının pek kısıtlı olduğu kolayca görülebilirdi.) Ancak Detta Walker bir tek şeyi, adamın pamuk beyazı kıçını (!) buradan kurtarmak niyetinde olduğunu da görebiliyordu. Bu işi büyülü Kapı'yı kullanarak yapacaktı. Daha önce kendisinin kafasına girerek Gerçek Kötü Adam, Kapı'dan geçmişti. Detta onun eylemini nasıl yaptığını bilemiyor; olayı düşünmekten bile hoşlanmıyordu. Adam beyninin içine girip kendisini nasıl da denetimi altına geçirmişti. O anda kendisinin duyumsamaları korkunç olmuştu. Anlama yeteneğinden yoksunlaşmış, tam anlamıyla korkmuştu.
Korkusunun gerçek kaynağı neydi? Kendisinin tümüyle ele geçirilişi yeterince korkunç değil miydi? O anda eğer kendisini yakından incelese korkusunun nedenini anlayabilirdi ama bunu yapmayı istemiyordu. Böyle bir inceleme, denizcilerin bir zamanlar yelkenlilerle gidip de dünyanın sonu sandıklan ve o zamanın haritacılarının BURADA İBLİSLER VE YILANLAR BULUNABİLİR yazısını yazdıkları bir yere kendisini götürebilirdi. İşin tuhafı Gerçek Kötü Adam'ın kendisini ele geçirişi, tuhaf durumun daha önce yalnızca bir kez değil bir çok sefer oluşu gibi bir alışkanlık duyumsamasıyla birlikte gelmişti. Korksa ya da korkmasa, o durumda ürktüğünü yadsımıştı. Kurtulmak üzere çırpınırken bir yandan da Silahşor'un kendisini tekerlekli sandalye ile Kapı'dan geçirmek üzere yönlendirişini izlemişti. Ve orada, Kapı girişinin bu tarafında, Gerçek Kötü Adam'ın bedeninin kumlar üzerinde yatışını ve Eddie'in elindeki bıçakla onun üzerine eğilişini gördüğünü anımsıyordu.
Eddie elindeki bıçağı Gerçek Kötü Adam'ın gırtlağına gerçekten saplayacak mıydı? Bunu yapsa bir domuzu boğazlamaktan daha iyi bir iş yapmış olurdu!

Genç adam durumu bilmiyor oysa Odetta Walker, Gerçek Kötü Adam'ın bedeninin gerçekten ne durumda olduğunu görebiliyordu. O beden, soluk alıyordu. O beden, en uygun sözcükle pek değersiz bir durumdaydı. O beden, bir salak tarafından sazlarla ve mısır püskülleriyle doldurulmuş bir çuval bezi gibiydi şimdi.
Detta Walker'ın aklı bir farenin kıçı (!) kadar çirkin olabilirdi ama Eddie'ninkinden daha hızlı ve saydam olarak çalışıyordu. Gerçek Kötü Adam idrar ve sirkeyle dolu olmalı, içinde başka bir şey bulunmamalı. O benim burada olduğumu biliyor ama benim için bir şey yapmayı istemiyor... Ben aşağı inip onu öldürmeden önce kaçıp bayağı kıçını (!) kurtarmak niyetinde. Genç arkadaşı şimdi de güçlü. Ve beni incitmek istemiyor şimdilik. Gerçek Kötü Adam ne durumda olursa olsun, Eddie beni bulup aşağı indirmek istiyor. Bacakları olmayan kara bir Cadı'nın kendisine bir şey yapamayacağını sanıyor. Genç adam beni burada bulup aşağı götürerek benimle sevişmeyi düşünüyor... Pekiyi öyle olsun. Tamam, Beyaz Mumlu! Detta Walker'ı alacağını düşünüyorsan buraya gel ve dene. Beni becerirken başına neler geleceğini göreceksin, ballı çocuk! Görüp öğreneceksin!...
Detta Walker böyle fare koşusuyla düşünceden düşünceye atlayarak durumu irdelerken ansızın duyduğu bir sesle, bir silahın patlayışıyla ürküp yerinde sıçradı.

15

"Sanırım sen gizleri açıklamandan daha iyi olarak durumu anlıyorsun" diyen Eddie ekledi, "Çok daha iyi anlıyorsun, Lanet' olası! Sanırım beni yakalayıp ele geçirerek aklıma girmeyi düşünüyorsun." Gözlerini Roland'dan ayırmadan başını eğerek Kapı'yı işaret etti. Çok uzağında olmayan birisinin de aynı şeyi düşündüğünden habersiz olarak sözünü sürdürdü; "Hasta olduğunu biliyorum. Tamam. Ama, gerçekte olduğundan daha zayıfmış gibi görünmek üzere numara yapıyorsun. Şu anda, oradaki uzun otların üzerine uzanmış olmalıydın."
"Çok iyi olurdu" diyen Roland gülümsemeden ekledi, "Ama gerçekten iyi değilim, Eddie. Birkaç adım daha aşağı insen, hareketim seni incitmezdi, değil mi? Artık sana bağıramıyorum..." Silahşor'un bu sözleri söylerken sesi ileri sürdüklerinin kanıtlamak ister gibi kurbağa vıraklaması şeklinde çıkmıştı. "Bütün gereksindiğim sana ne yaptığını ve neyi yapmayı planladığını düşündürmek. Eğer seni benimle birlikte gelmeye inandırabilirsem, belki de hiç değilse seni bir kez daha nöbete koyabilirim."
"O değerli Kule'n için" diyen Eddie dudak büktü ama gene de tırmandığı düzeyin yansına kadar kayarak indi. İyice yıpranmış olan lastik tenis pabuçları bir yığın kahverengi tozu havaya kaldırdılar.
Roland, "Benim değerli Kule'm ve senin değerli sağlığın. Değerli sağlığından hiç söz etmiyorsun, sen," dedi.
Sonra kemerinin sol tarafındaki tabancalıktan silahını çekip ona hem hem hüzünle hem de tuhaf bir bakışla baktı.
"Eğer tabancanla beni korkutacağını düşünüyorsan..."
"Hayır. Öyle düşünmüyorum. Sana ateş edemeyeceğimi biliyorsun, Eddie. Ancak sen, koşulların nasıl değiştiğini gösteren objektif bir derse gereksiniyorsun. Koşulların ne denli değiştiğini mutlak görmelisin."
Roland tabancayı kaldırdı. Silahın ağzını genç adama değil, dalgalarla kabaran okyanusa doğru çevirdi ve horozu çekti. Eddie tabancadan çıkan ağır patırtı sesine karşı kendisinin duygusuzlaştırmaya çalıştı.
Sonra, patlama olmadı. Silahtan yalnızca kuru bir klik sesi çıktı.
Silahşor bir kez daha horozu geriye çekti. Tetiğe bastı ve tabancadan bir kez daha boş klik sesi geldi.
Eddie, şöyle konuştu, "Üzülme. Benim geldiğim yerde Savurma bakanlığı seni ateş etmeyen silahlar bölümünde görevlendirirdi. Orada uzman olarak büyük başarı ka..."
Oysa silahtan çıkan kaba bir GÜMMM sesi, Roland bir zamanlar öğrenci iken hedefe atışlar egzersizinde ağaç dallarını mermisiyle keserken yaptığı gibi genç adamın sözünü de yarıda kesmişti. Eddie yerinden sıçradı ve silah sesi tepelerde vızıldayan böceklerin riiii sesini geçici olarak susturdu. Roland silahını kucağına koyduktan bir süre sonra, böcekler ağır ağır, ihtiyatla yeniden vızlamaya başladılar.
"Bu lanet olası oyun neyi kanıtlar ki?"
"Sanırım her şey senin gönülden dinlediklerine ve işitmeye karşı çıktıklarına bağlıdır" diyen Roland'ın sesi biraz sert çıkmıştı. "Yaptığım tüm mermilerin ateş almayan türden olmadıklarını sana göstermek içindi. Aynı zamanda, senin Odetta'ya verdiğin silahtaki mermilerin de böyle olduklarını gösterir."
"Saçma!" diyen Eddie duraladı ve sonra ekledi, "Niçin yaptın bunu?"
"Çünkü şimdi ateşlediğim silahı kemerimin arkasındaki kütüklerde bulunan en kötü ıslanmış mermilerle doldurmuştum. Bunu, sen Odetta ile birlikte yola çıktığında vakit geçirmek üzere yapmıştım. İnsanın parmakları eksik olsa bile, silah doldurmak fazla zaman almıyor. Anlıyorsun değil mi?" diyen Roland hafifçe güldü ama bir anda gülüşü öksürmeye dönüştü. Eksik parmaklı eliyle ağzını kapayıp öksürüğünü boğmaya çalıştı. Öksürüğü dinince konuşmasını sürdürdü, "Ancak ıslak mermilerle ateş ettiğinde tabancayı söküp temizlemelisin. Öğretmenimiz Cort'un kulaklarımızda davul çalar gibi yinelediği ilk söz buydu: Silahınızı sökün ve temizleyin, sürfeler! Tek elle bir tabancanın ne kadar zamanda sökülüp temizleneceğini bilmiyordum. Ama yaşamaya niyetliysen (ki ben niyetliyim, Eddie. Gerçekten niyetliyim) bunu öğrenmek zorundaydım. Öğrenmeli ve işi daha kısa zamanda yapmayı çalışmalıydım. Sen de öyle düşünmez misin? Biraz yakınıma gel, Eddie. Babanın hatırı için yakınıma gel!"
"Seni buradan görmek iyi, çocuğum" diyen Eddie gene de birkaç adım attı. Gerçekte aşağı doğru yalnızca iki adım atmıştı.

"Bir zamanlar kesme kurşun denilen eski tip mermiyi ilk kez tüfeğime sürüp tetiği çekerek ateşlediğimde neredeyse heyecanımdan külotuma ediyordum!" diyen Silahşor güldü. Eddie onun saçmalama noktasına yaklaştığını şoke olarak sezinliyordu.
Genç adam, Roland'ın silahının yanı sıra sağlığına ilişkin olarak anlattıklarından yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Kedi hastaydı, evet. Ama, ne kadar hastaydı aslında? Eddie bunu bilmiyordu. Eğer Roland rol yapıyorsa., büyük iş beceriyordu. Silahlara gelince. Eddie o konuda bir şey söyleyecek durumda değildi. Çünkü fazla deneyimi bulunmuyordu. Yaşamında daha önce yalnızca üç kez ateş etmiş olduğu halde birdenbire kendisini Balazar'ın barında sıkı bir ateşli çatışmanın ortasında bulmuştu. Henry o konuyu iyi bilirdi ama ağabeyi ölmüştü. Ağabeyini ne zaman anımsasa şaşırtıcı şekilde genç adam yaslı hallere giriyordu.
"Mermilerden bir dışında ötekiler ateş almamıştı" diye açıklamasını sürdüren Silahşor ekledi, "Bu nedenle silahı temizledim. Yeniden doldurup ateş ettim. Bu kez kuşağımda öndeki kütüklüklerde bulunun mermilerle silahı doldurmuştum. Bunlar daha az ıslandığını düşündüğüm mermilerdi. Istakozlara benzeyen yaratıkları öldürmek için kullandığımız kuru kurşunlar bunlardı ve kütüklüklerin en ön kesimlerinde yer alıyorlardı."
Roland ağzına doğru yaklaştırdığı eline doğru kuru kuru öksürdü ve sözlerini sürdürdü.
"İkinci kez yaptığım atışlarda iki iyi kurşuna sağlam mermiye rastladım. Sonra tabancayı söküp temizledim ve üçüncü kez doldurdum. Bu dolduruştan sonraki atışlarımı ise sen izledin" diyen Roland belli belirsiz gülümsedi, "Biliyorsun, iki kuru klik sesinden sonra ben silahı kötü şansımın yalnızca ıslanmış mermilerle doldurduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu da saha pek inandırıcı gelmeyecekti, değil mi? Biraz yakınıma gelebilir misin, Eddie?"
"Hiç de inandırıcı değilsin" diyen genç adam ekledi, "Sana, yakınına gelebileceğim kadar yaklaştım, sağ ol. Şu anlattıklarından ne dersi almalıyım, Roland?"
Silahşor, Eddie'ye bir salağa bakar gibi bakıp konuştu, "Biliyorsun, seni başlangıçta o kadınla birlikte ölmen için göndermedim. Burada da ölmeni istemiyorum. Yüce Tanrı'm! Eddie, senin aklın nerede? Kadının elindeki silahta sağlam, ateş edecek mermiler var!" Gözleriyle Eddie'yi iyice inceleyerek sözlerini sürdürdü, "Kadın şu dağlarda bir yerde. Sen onun izini sürebileceğini sanıyorsun. Oysa, burada görüldüğü gibi her yer taşlık ve iz sürmek üzere hiçbir şansın bulunmuyor. Kadın orada yatıp siper almış durumda, Eddie. Üstelik o Odetta değil, Detta'nın ta kendisi şimdi... Elinde sağlam mermilerle dolu bir silahla yatıp siper almış durumda. Eğer ben seni bırakır ve sen de ona gidersen, kadın senin bağırsaklarını eline verecektir..."
Bir öksürük daha Silahşor'un sözlerinin arasına girdi.
Eddie tekerlekli sandalyede oturan ve öksürmekte olan adama dik dik bakarken çevrede rüzgâr o salakça ezgisini sürdürüyordu.
Öksürük nöbetinin sonunda Roland bir kez daha konuşabildi, "Kadının elindeki silahta bir tek sağlam mermi olsa bile, sen kendini ondan sakınmalısın. Sana tümüyle ıslak mermilerle doldurulmuş bir silah veremezdim, Eddie. Bunu bilmelisin."
Evet, Roland'ın söyledikleri doğru olabilirdi. Roland, Kule'ye varması için gerekli olan Eddie'yi gözden çıkaramazdı. Onun Kule'si, onun lanet olası Kara Kule'si için Eddie gerekliydi.
Ve şimdi, sağlam mermiyi üçüncü sırada silaha yerleştiren olması sinsice bir davranıştı?!... Gerçeğin dokunuşunu tam olarak sağlıyordu. Öyle değil mi? Roland duruma inanmamayı güçleştiriyordu.
Eddie, "Benim dünyamda bir deyiş vardır: 'Şu adam Eskimo'lara bile buzdolabı satar' derler. Bu deyiş tam sana uygun" dedi.
"Ne demek oluyor bu?"
"Anlamı, sen şimdi git ve şu ıstakozları da pazarla demektir."
Silahşor uzun uzun Eddie'ye bakıp başını öne eğerek onayladı "Anlıyorum. Burada kalmayı istiyorsun. Tamam. Kadın, Detta olarak çevresindeki yabanıl yaşama karşı Odetta'dan çok daha fazla güvencede. Sen de kadından uzak durduğun sürece güvencede olacaksın. Hiç değilse bir süre bu böyle olacak. Ama, sonunda ne olacağını görebiliyorum. Ancak, bir aptalla tartışacak kadar uzun zamanım bulunmuyor."
Eddie incelikle sordu, "Bunun anlamı bugüne değin kimsenin seninle Kara Kule hakkında tartışmaması ve senin de her an ona doğru yola çıkacak durumda olman mı, Roland?"
Bıkkın bir tavırla gülümseyen Roland, "Aslına bakarsan pek çok kişi bu konuyu benimle tartıştı. Bu yüzden senin ne dediğini hemen anlıyorum. Bir aptal ötekini tanır. Her ne olursa olsun... Ben, seni tutmayacak kadar yorgunum. Belli ki sen de tatlı sözlerimle seni kandırıp yakalamama kanmayacak kadar uyanıksın. Zamanım çok kısa. Tüm yapabileceğim gitmek ve orada en iyileri umut etmek. Gitmeden önce sana bir şey daha söyleyeyim, Eddie, iyi dinle ve kendi kendinin nöbetçisi ol!"
Roland bir şey daha yaptı ve Eddie ona karşı tüm kuşkularından ötürü kendinden utandı (aslında bu kuşkular kafasına serinkanlı bir kararlılıkla yerleşmiş değildiler.): Silahşor pek alışkını olduğu bir bilek hareketiyle silahın kovanını açtı, tüm ıslak mermileri boşalttı. Bunların yerine kemerinin en önündeki mermileri doldurdu. Kovanı aynı hareketiyle itip yerine taktı.
"Şimdi silahı temizleyecek zamanım yok" diyerek ekledi, «Ama sorun çıkarmaz sanırım. Şimdi silahı yakala ve onu şu anda olduğundan fazla kirletme. Benim dünyamda iş gören silahlardan pek fazla kalmadı artık."
Silahı fırlattı ve endişeli Eddie az kalsın onu tutamayıp yere düşürüyordu. Neyse ki, son anda yakalayabildi ve hemen kemerinin arasına koydu.

Roland tekerlekli sandalyeden ayağa kalktı. Eliyle sandalyeyi iter ve kalkarken sendeler gibi olmuştu. Sonra Kapı'ya doğru yalpalayarak yürüdü. Uzanıp tuttuğu kapı tokmağı onun elinde kolayca döndü. Eddie kapının açıldığı sahneyi göremiyor ama oradaki trafiğin boğuk gürültüsünü duyabiliyordu.
Silahşor geri dönüp Eddie'ye baktı. Boğa avlamış olan mavi gözleri soluk yüzünde şimdi daha parlakmış gibi görünüyordu.

16

Bütün bu olan bitenleri Detta saklandığı yerden açgözlü ve parıltılı bakışlarıyla gözetlemişti.

17

Kısık sesiyle, "Söylediklerimi unutma" diyen Roland ileriye doğru bir adım attı. Ama Kapı girişinde sanki boşluğa değil de, taş bir duvara çarpmış gibi bedeni Kapı'nın yanına yığıldı kaldı.
Eddie ansızın oraya gitmek, Kapı girişinin nereye ve hangi zamana açıldığına bakmak üzere içinde karşı konulmaz bir istek duyumsadı. Ama bunu yapmayarak yerine elini tabancasını kabzasına dayamış durumda dağlara dönüp tüm tepeleri gözleriyle taradı.
Sana son kez söylüyorum.
Gözleriyle kahverengi tepeleri sürekli tarayan genç adam ansızın korktu.
Kendi kendinin nöbetçisi ol!
Orada, tepelerin doruklarında hiçbir şey kımıldamıyordu.
Kımıldayan bir şey varsa bile hiç değilse Eddie onu göremiyordu.
Ama her şeyi şimdi aynen duyumsuyordu.
Silahşor haklıydı. Kadın, Odetta değildi.
Kendisi de onun Detta olduğunu duyumsamaktaydı.
Yutkundu ve gırtlağında hafif bir ses duydu.
Kendi kendinin nöbetçisi olacaksın, diye düşündü.
Evet, ama yaşamında şu ana değin uykuya hiç bu denli ölümcül şekilde gereksinim duymamıştı. Pek yakında uyku onu teslim alacaktı. Eddie kendisini isteyerek bırakmayacak ama uyku ona tecavüz edecekti.
Ve o uyurken Detta gelecekti.
Eddie yorgunluğuna karşı didişti. Şişkin ve yorgun olduklarını duyumsadığı gözleriyle hareketsiz tepelere bakıyor ve Roland'ın kadın ya da erkek olsun yeni bir kişiyle (İtici Adam) birlikte ne zaman geriye döneceğini merak ediyordu.
Fazla umutlanmadan, "Odetta!" diye seslendi.
Ona yalnızca sessizlik yanıt verdi ve Eddie'nin bekleme zamanı başladı.

ÖLÜM
İTİCİ ADAM

BİRİNCİ BÖLÜM

ACI İLAÇ

1

Silahşor, Eddie'nin kafasının içine girince genç adam bir an kusar gibi olmuş ve gözetlendiğini duyumsamıştı (Roland bunu fark etmemiş ama daha sonra ona Eddie söylemişti.) Başka bir deyişle, genç adam belli belirsiz bir şekilde kafasında Roland'ın varlığını duyumsamıştı. Detta ile birlikteyken Silahşor bundan hoşlansa ya da hoşlanmasa hemen öne çıkmak zorunda kalmıştı. Kadın onun varlığını duyumsamakla kalmamış, tuhaf bir şekilde adamın ya da bir başkasının (daha sık gelen bir ziyaretçisinin) gelişini bekler gibi görünmüştü. Ne olursa olsun. Detta, Roland'ın kendisiyle birlikte oluşunun ilk anından başlayarak, olayın farkına varmıştı.
Oysa, Jack Mort hiçbir şeyi (kafasına giren Roland'ın varlığına ilişkin hiçbir izi) duyumsamadı.
Çünkü, Jack Mort'un tüm dikkati bir oğlan çocuk üzerinde yoğunlaşmıştı.
Son üç haftadır o oğlanı incelemekteydi.
Bugün onu itecekti.

2

Şimdi, arkasından baktığı gözlerde bile Roland bu oğlan çocuğu tanımıştı. Çocuk, kendisiyle ilk kez çöldeki istasyonda tanıştığı; Dağlar'daki kahinin yanında ölümden kurtardığı ve daha sonra onu korumak ile sonunda Karalar Giyinmiş Adam gelince kendi başına yaşamını sürdürmesi için yalnız bırakmak yeğlemesini yapmak zorunda kaldığı oğlandı. Ve

en sonunda, oğlan çocuk cehenneme gitmeden önce kendisine, Haydi git Roland, bundan başka dünyalar da var, demiş ve oğlan haklı çıkmıştı. Çocuk, Jake idi.
Şimdi oğlan bir elinde basit kahverengi kâğıt torba ile öbür elinde mavi renkli çadır bezinden yapılmış ve ağzı iple büzülmüş bir çantayı taşıyordu. Çantayı oluşturan bezde göze çarpan çıkıntılardan Silahşor içinde kitap bulunduğunu anladı.
Caddede araba trafiği sel gibi akıyor ve oğlan karşıya geçmek üzere kaldırımda bekliyordu. Roland burasının, Hükümlü (Eddie) ile Gölgelerin Kadını'nı (Detta/Odetta) aldığı kentle aynı yer olduğunu sezinliyordu. Ancak durum kendisi için önemli değildi.Onun için göze alınması gereken sorun, birkaç saniye sonra ne olacağıydı.
Jake, Silahşor'un dünyasına ötekiler gibi herhangi bir büyülü Kapı'dan geçirilerek gelmemişti. Oraya anlaşılması daha kolay ve kaba bir yoldan ulaşmıştı. Kendi dünyasında ölmüş ve Roland'ın dünyasında doğmuştu.
Oğlan öldürülmüş, bir cinayete kurban gitmişti.
Daha açık bir deyişle o, ölümüne doğru itilmişti.
Önce sokağa itilmiş, bir elinde öğle yemeği paketi ve öteki elinde kitaplarını taşıyarak okula giderken oğlanın üzerinden bir araba geçmişti.
Oğlanı arabanın önüne iten Karalar Giyinmiş Adam'dı.
Karalar Giyinmiş Adam bunu yapacaktı! O, bu eylemini tam şu anda yapacaktı, diye düşünüyordu Roland. Durum, Jake'in benim dünyamda öldürülüşünün cezasıydı! Çocuğun o dünyada öldürüleceğini görüp de engel olmadığım için benim cezamdı!
Ancak hayvansal amaçlara karşı çıkmak Silahşor'un tüm yaşamı boyunca işi olmuş (eğer hoşlanırsanız, eylemine onun Ka'sı denilebilirdi) ve bu yüzden Roland şimdi de hiç düşünmeden, içgüdüsü haline refleksleriyle öne çıkmıştı.
Ve bunu yaparken hem korkunç hem de tuhaf bir düşünce aklında çakarmış gibi gelişiyordu: Eğer bedenine girdiğim kişi, Karalar Giyinmiş Adam'ın ta kendisi ise ne olacaktı? Oğlanı kurtarmak üzere hamle ettiğimde, ileri doğru uzanan ve çocuğu iten ellerin kendi elim olduğunu görürsem ne olacaktı? Kendimi denetimim yalnızca hayal ürünü bir şey çıkar ve Walter'ın neşe dolu son şakasıyla bu oğlan çocuğu öldürmek zorunda kalırsam ne olacaktı?

3

Kısa bir an için Jack Mort dikkatini yoğunlaştırma yetisini yitirir gibi oldu. İleri fırlayıp oğlanı araba trafiğinin içine itmek isterken bedeninin bir kesimindeki acıyı aklıyla yanlış yorumlarmış gibiydi.
Silahşor öne çıkınca, Jack ensesine böcek konmuş gibi bir duyumsamaya kapıldı. Böcek, yabanarısı ya da balarısı gibi sokan bir yaratık değil, insanı kaşındıran ve canını azıcık acıtan bir şeydi. Bir sivrisinek olabilirdi. İşte tam bu can alıcı anda, Jack dikkatini yoğunlaştırma yetisini yitirmesine neden olacak böceği algıladı ve ensesine bir tokat attı.
Jack Mort olayın göz kırpışı kadar kısa sürede gerçekleştiğini düşündü. Oysa aslında olay yedi saniye sürmüştü. Adam, ne Roland'ın ivedi öne çıkışını ne de aynı çabukluktaki kendi geri çekilişini duyumsamıştı. Çevresindeki kişiler (bunlar genellikle işe giden ve çoğu bir sokak ötedeki metro istasyonundan çıkan gözleri şimdi de uykuyla şişmiş ve yarı düş gören insanlardı) Jack Mort'un altın kaplama çerçeveli gözlüğünün ardındaki lacivert renkli gözlerinin daha açık mavi renge dönüştüğünü doğallıkla fark edememişlerdi. Daha sonra bu kişilerden hiçbiri adamın gözlerinin normal kobalt mavisine döndüğünü de görmedi. Ancak, olay gerçekleştiğinde Jack dikkatini oğlan çocuk üzerinde yeniden yoğunlaştırmış ve kendisine diken gibi batan asap bozucu bir öfke duyumsaması içinde şansının yok olduğunu görmüştü. Yaya geçidindeki trafik lambasının rengi değişmişti.
Jack Mort, oğlan çocuğunun koyun sürüsüne benzer yaya kalabalığıyla birlikte karşıya geçişine baktı. Ve sonra geriye dönüp kendisine doğru yürüyen yayaları karşıladı, onlara çarpıp itti,
"Hey adam! Dikkat et!"
Böyle seslenen kişi, Jack'ın göz ucuyla gördüğü süt beyazı yüzlü yeniyetme bir kızdı. Jack kıza da sertçe çarptı ve koltukaltındaki kitapların yere dökülüşüyle onun suratında şekillenen büyük öfkeye aldırış etmedi bile. Kaldırıma çıkıp beşinci Bulvar'dan aşağı yürüyerek Kırk Üçüncü Cadde'den uzaklaştı. Orası bugün oğlanın öleceği yerdi. Jack Mort başı öne eğik, dudakları birbirine sımsıkı bastırılmış pozda yürüdü. Bu durumda ağzı yokmuş da yerinde uzun bir yara izi varmış gibi görünüyordu. Caddenin kalabalıklaştığı köşe başını atlatınca da yürüyüşünü yavaşlatmadı. Tersine, hızlanarak Kırk İkinci, Kırk Birinci ve Kırkıncı Cadde'lerin köşelerini geçti. Öldüreceği oğlan, bir sonraki bloktaki bir evde oturuyordu. Jack Mort son üç haftadır oğlanı her okula gidişinde ve eve dönüşünde caddenin köşesine kadar izlemişti. Bu cadde ile Beşinci Bulvar'ın kesiştiği yer oğlanı arabaların önüne iteceği noktaydı.
Biraz önce çarptığı kız arkasından fena halde bağırmış ama Jack Mort kıza dönüp bakmamıştı. Amatör bir kelebek koleksiyoncusu sıradan kelebeklere pek fazla ilgi göstermezdi.
Jack kendi alanında amatör bir kelebek koleksiyoncusu gibiydi.
Aslında Jack Mort başarılı bir kamu saymanıydı.
İnsanları taşıt araçlarının önüne itmek onun hobisini oluşturuyordu.

4

Silahşor, Jack Mort'un aklına girince geriye çekildi ve orada bayıldı. Eğer olayın rahatlatıcı bir yönü varsa, bu adamın (Jack Mort'un) Karalar Giyinmiş Adam yani Walter olmayışıydı.
Geri kalan duyumsaması tümüyle kesin bir korku... ve salt bir sezinlemeydi.
Bu durumda Roland'ın bedeninden, aklından (ve ka'sından) soyutlanması sağlıklı ve duyarlı bir olaydı Ancak, olayı birdenbire öğrenmesi onda şakağına demir bir keski kalemiyle vurulmuş gibi etki yapmıştı.
Silahşor öne çıktığında durumu henüz tüm açıklığıyla öğrenmemiş; ancak, oğlanın güvencede olduğunu görünce geriye çekilmişti. Bu adam ile Odetta arasındaki inanılamaz boyutta ama duruma pek uygun ilintiyi görmüş ve Üç'ün gerçek Çizgilerinin (bu sayıyı oluşturan kişilerin kimler olabileceğinin) bilincine varmıştı.
Üçüncü kişi, bu insan İtici Adam değil; üçüncü kişi, Walter tarafından adlandırılan Ölüm olabilirdi.
Ölüm... Ama, senin için değil. Sonunda Şeytan gibi kurnaz olduğu ortaya çıkan Walter böyle söylemişti. Bir avukatın yanıtıydı bu... Ve gerçeğe öylesine yakındı ki, gerçek bu sözün gölgesine saklanabilirdi. Ölüm, Silahşor için değildi. Ölüm, Silahşor'un kendisiydi.
Hükümlü, Gölgelerin Kadını.
Ölüm üçüncü sıradaydı.
Silahşor ansızın kendisinin üçüncü kişi olduğu inancıyla bütünleşiverdi.

5

Roland, Karalar Giyinmiş olan adamı gördüğü anda onun bedenine yerleşmek üzere bir roket gibi, beyinsiz ama bu işi yapmak üzere programlanmış bir füze gibi öne çıkmıştı.
Adamın Jake'i öldürmesini durdurursa neler olacağına ilişkin düşünceler, olayın daha sonrasına kadar aklına gelmemişti. Elbette ki, Silahşor Jake'i bu dünyada kurtarmıştı. Orada (kendi dünyasında) ise, karşılaşacak bir Jake bulunmuyordu. Bu yüzden oğlanı kurtarınca bundan sonra olacaklar tümüyle değişecekti.
Ne gibi değişiklikler beklenebilirdi? Onlar üzerinde düşünmek ve spekülasyonlar yapmak olanaksızdı. Onlar, yaşadığı serüvenin sonuna değin Silahşor’un aklına gelmeyebilirdi. Ve kuşkusuz bütün bu düşünceler üzerinde tartışılabilir nitelikte iseler, Silahşor Karalar Giyinmiş Adam'ı gördüğünde hiçbir sonuç, paradoks ya da yazgı onu engellemeden kendisi içinde oturduğu bedenin kafasını öne eğdirip Walter'in göğsüne vurmak üzere ileri hamle edecekti. Bir parmak tetiği çektiğinde silah, kurşunun havada çizeceği uçuş hattına nasıl engel olamazsa, Roland da bu eylemi yapmaktan başka çare bulamayacaktı.
Eğer davranışı her şeyi cehenneme gönderecekse, cehennemin cehenneme kadar yolu vardı!
Silahşor caddenin köşesine yığılmış insanların hepsinin yüzlerini görerek bakışlarıyla onları çabucak taradı (kadınları da dikkatle inceliyor ve onun orada bir kadın gibi görünmek istemediğinden emin olmayı diliyordu.)
Walter orada değildi. Silahşor tetiği tutan parmağın son anda atıştan vazgeçildiğinde gevşeyişi gibi yavaş yavaş rahatladı. Hayır şu anda Walter oğlanın çevresinde değildi. Ve Silahşor her nasılsa olayın zamanının şu an olmadığını biliyordu. Tam zamanı gelmemişti henüz. Zaman yaklaşmış olabilirdi. İki hafta, bir hafta, belki de bir gün kalmış ama henüz tam zamanı gelmemişti.
İşte bu yüzden Silahşor geriye çekildi.

6

Ancak, yolda giderken olanları gördü... Ve duygusuz kalmış bir şekilde şoke oldu. Üçüncü Kapı aklına açılan adam, bir zamanlar içinde geceleyen ayyaşlar ve çılgınların dışında tümüyle insanlar tarafından terkedilmiş odalarla dolu bir apartmanın bir odasında oturmuş bekliyordu. Ayyaşları, pis ter ve idrar kokularından bilirsiniz. Çılgınları da şirazesinden çıkmış düşüncelerinin berbat kokusundan tanırsınız. Jack Mort'un bulunduğu odada iki iskemle vardı. Ve adam bunların ikisini de kullanıyordu. Birine oturmuş, ötekinin de koridora açılan kapıyı sürekli açık tutmak üzer kapıya dayamıştı. Yaptığı eylemde ani bir kesiklik olsun istemiyordu. Bu yüzden işi şansa bırakamazdı. Jack dışarıyı görecek kadar pencerenin yakınında, herhangi sıradan bir gözetleyicinin kendisini göremeyeceği kadar gölge çizgisinin arkasında kalmak üzere pencerenin uzağındaydı.
Elinde kırmızı renkte yıpranmış eski bir tuğla bulunuyordu.
Onu pencerenin dışındaki duvardan söküp almıştı. Orada böyle gevşek birkaç tuğla daha bulunuyordu. Pencerenin dışında duvar iyice eskimiş ve köşeleri aşınmıştı. Ama duvar gene de ağır ve kocaman bir kütleyi oluşturuyordu. Oradaki harçların iri parçalar şeklinde aşağıya, bir insanın üzerine düşmesi her zaman olasıydı.
Jack Mort elindeki tuğlayı birisinin kafasına atmayı düşünüyordu.
Tuğlanın üzerine düşeceği insanın kim olduğu önemli değildi, iş cinayete gelince, Jack Mort herkese eşit şans tanıyan bir işverendi.
Kısa süre sonra aşağıda kaldırımda üç kişilik bir aile göründü: Adam, kadın ve küçük kızları. Belli ki trafikten korunsun diye, ana ve baba çocuklarını kaldırımın iç tarafında yürütüyorlardı. Tren istasyonuna yakın olan bu yerde yoğun bir araba trafiği vardı. Jack Mort yoldan geçen arabalardan dolayı endişe duymuyordu. Onu düşündüren yolun karşı sırasındaki binalardı. Bunlar daha şimdiden yıkıma uğramış yapılardı. Onlardan geriye viran görüntüler, yıkılmış duvarlar, parçalanmış kapı ve çerçeveler ile kırık cam parçaları kalmıştı. Gene de orada birisi bulunabilirdi.

Jack birkaç saniye süreyle eğilip pencereden aşağı baktı. Güneş gözlüklerini takmış ve başına sarı saçlarını örtmek üzere mevsime hiç de uymayan örgü bir kep geçirmişti. Beklenen rizikolara karşı güvencede olsanız bile, geri kalan ve beklenmeyen rizikoları azaltmanın hiçbir zararı bulunmazdı.
Üzerine çok bol gelen ve boyu neredeyse kalçalarını örten spor bir gömlek giyinmişti. Çuvala benzeyen bu giysi onun beden ölçüsü ve şeklinin saptanmasında yanılma olacaktı. (Jack Mort zayıf bir kişiydi.) Giysisi ayrıca bir başka amaca daha hizmet ediyordu: Jack Mort, "su bombası"nı attığında (kendisi, böyle birisinin üzerine attığı ağır cisimlere "su bombası" adını takmıştı), her zaman kendini tutamaz ve külotuna kaçırırdı. Çuvala benzeyen spor giysisi aynı zamanda değişmez biçimde kot pantolonunda oluşan ıslaklığı gizlerdi.
Şimdi üç kişilik aile yaklaşıyordu.
Silahı atma! Bekle, tam zamanını bekle...
Jack Mort pencerenin yanında ayakta dururken heyecandan titriyordu. Tuğlayı pencereden dışarı çıkardı, geriye midesine doğru çekti, yeniden dışarı çıkardı, geriye midesine doğru çekti, yeniden dışarı çıkarıp bir kez daha içeri çekti. Ancak bu kez tuğlayı yarı yola kadar çekmişti. Ve yeniden dışarı sarkıtırken artık iyice sakinleşmişti. Hep böyle olur, sonunda Jack sakinleşirdi.
Tuğlayı elinden bıraktı ve düşüşüne baktı. Eski tuğla aşağı doğru gidiyor, havada sürekli dönüp bir köşesi ötekiyle yer değiştiriyordu. Jack dökülen harç parçalarını güneşli havada açık seçik gördü. Böyle anlarda birçok kişinin tersine Jack Mort her şeyi en ufak ayrıntısına kadar açık seçik, tüm geometrik çizgileriyle görürdü. İşte şimdi de adam bir şeyi gerçekliğe doğru itmiş, bir yontucunun taşın biçimini değiştirmek ve ondan yeni bir şey yapmak isterken keskisini taşa vuruşu gibi sanatkarca işini görmüştü. İşte dünyanın en dikkate değer şeyi oluşuyordu: Mantıklı davranış esrime durumuyla birlikte gelişiyordu.
Bir yontucunun kimi zaman kötü ya da yararsız bir yapıtı ortaya koyusu gibi Jack Mort kimi atışlarında ıska geçer ve hedefin dışında ki bir yeri vururdu. Ama, bu seferki mükemmel bir atış oldu. Tuğla kızın başının üzerindeki parlak renkte çizgili kumaştan yapılmış başlığa vurdu. Jack fışkıran kanı gördü (kanın rengi tuğlanınkinden daha parlak kırmızıydı ama sonuçta koyu kırmızı kestane rengine dönüşecekti) ve ansızın haykırmaya başlayan annenin sesini işitti.
Sonra, Jack Mort harekete geçti. Oturduğu iskemleye bir tekme atıp odanın kenarına doğru devirdi. Odayı koşarak adımladı ve kapıya dayadığı iskemleyi de yana devirdi. Üzerindeki bol spor gömleği kalçalarının üzerine doğru zorlayarak çekti. Pantolonunun arka cebindeki iri desenli büyük mendili çıkarıp oda kapısının tokmağını onunla tuttu. Hiçbir parmak izinin oluşmasına izin vermiyordu. Yalnızca salaklar geriye parmak izi bırakırlardı.
Kapı ardına kadar açılınca büyük mendilini gene arka cebine yerleştirdi. Tozlu koridor boyunca yürürken zevkten sarhoş olmuş biri gibi çevresine hiç bakmıyordu.
Böyle bir durumda yalnızca salaklar çevresine bakınırdı.
Aklı başındakiler, birisi görmüş mü diye çevrelerine bakarlarsa, gerçekten görülmelerini sağlayacaklarını bilirlerdi. Çevresine sık sık bakan kişi kuşkulu olaydan sonra tanıkların anımsayacağı bir insan olurdu. Daha sonra bazı zehir hafiye polisler olayın kuşkulu bir kaza olduğuna karar verirler ve soruşturma açılırdı. Bütün bunlar yalnızca çevreye sinirli bakışlarla bakmak yüzünden meydana gelirdi. Bu kazanın kuşkulu bir suç sorununu oluşturduğuna karar verilse bile, Jack hiç kimsenin kendisini olayla ilgili görmeyeceğine inanıyordu. Ama, bilinmezdi ki...
Yalnızca kabul edilebilir rizikoları göze al. Geri kalanları en aza indirge.
Diğer bir deyişle, her zaman kapı tokmağının altına bir iskemle daya.
İşte böylece, Jack Mort başını öne eğmiş durumda toz toprakla kirlenmiş koridor boyunca yürürken sokaklarda gördüğünüz serseriler gibi kendi kendine mırıldanıyordu.Şimdi de kadının haykıran sesini işitebiliyor (onun zenci kız çocuğunun annesi olduğunu düşünüyor) ama ses binanın önünden daha hafif olarak geliyordu. Olaydan sonraki her şey, bağrışmalar, yaralının sızlanmaları (kuşkusuz, sızlanacak hali kalmışsa) ve ortaya çıkan karmaşa Jack Mort için hiç de önemli değildi. Onun için dirimsel olan, yaptığı itişle şeylerin normal yolundan çıkması ve yaşamın akışında yeni yontu çizgilerinin oluşmasıydı.
... Ve belki de onun bir itişiyle yalnızca yeni yazgılar oluşmuyor, ancak çevrede yeni halkacıklar meydana geliyordu. Suları sakin bir havuza taş atıldığında suda halkaların oluşması gibi...
Jack Mort için, onun evreni bugün ya da yakın bir gelecek için yontmadığını kim söyleyebilirdi?
Tanrı'm! İşte böyle anlarda adamın külotuna etmesine şaşmamalıydı!
Bulunduğu yerden aşağı, iki katın merdivenlerini inerken kimseyle karşılaşmadı. Ama gene de merdiveni dimdik iniyor, biraz sallanıyorsa da kesinlikle sarhoşlar gibi sendelemiyordu. Sendeleyen bir insan hemen anımsanırdı. Jack bu durumunda kendi kendine mırıldanırdı ancak onun söyledikleri kimse anlayamazdı. Hareketleri abartmamak, aşırı duygusal davranmaktan çok daha iyi olurdu.
Binanın kırık arka kapısından çöplerle ve güneşin ışığını yansıtan kırık cam parçalarıyla dolu dar bir geçide çıkan Jack şimdi hızla yürüyordu.
Her şeyi önceden planladığı gibi, kaçışını da planlamıştı. Aklı başında kişi yalnızca kabul edilebilecek rizikoları göze alır, geri kalanları en aza indirgerdi. Bu türden planlamaları nedeniyle Jack Mort çalışma arkadaşları arasında ilerleyecek bir kişi olarak gösteriliyordu. Ve o da ilerlemeye niyetliydi. Ancak gitmeyi hiç istemediği yerler cezaevleri ve elektrikli sandalyelerdi.
Dar geçidin açıldığı sokakta birkaç kişi bağrışmaların nedenini görüp anlamak için koşuşuyorlardı. Ama kimse, şimdi güneş gözlükleri ile kepini çıkarmış olan Jack Mort'a dönüp bakmadı.

Adam, gene pisliklerle dolu başka bir geçide girdi.
Daha sonra, oradan başka bir sokağa çıktı.
Şimdi ilk ikisi kadar kirli olmayan ve her zaman insanların geçiş için kullandığı üçüncü bir geçitten geçiyordu. Bu geçit de bir diğer sokağa açılıyordu. Ve burada bir otobüs durağı vardı. Jack bir dakika sonra gelen otobüse bindi. Bu da, daha önce yaptığı planın bir bölümüydü. Akordiyon biçimindeki kapısı açılınca Jack otobüse uzandı, iki basamağı çıktı ve elindeki on beş senti sürücünün yanındaki kutuya attı. Otobüs sürücüsü kendisine fazla dikkat etmedi. Bu iyiydi. Ancak sürücü ona dikkat etmiş olsa bile, kot pantolonu ve bol spor gömleğiyle kendisi yalnızca işten çıkmış bir işçi olarak tanımlanabilirdi.
Hazır ol, her zaman hazır ol, aklı başında biri ol.
Bunlar Jack Mort'un mesleğinde ve oynadığı acımasız oyunda kazandığı başarının gizleriydi.
Dokuz sokak ötede bir otopark vardı. Jack orada otobüsten indi ve otoparka girdi. Hiç de dikkati çekmeyen 50'li yılların ortalarından kalmış ama şimdi de iyi durumdaki Chevrolet marka arabasının kapısını anahtarıyla açtı. Arabaya binip New York'a doğru yola çıktı.
Jack Mort şimdi de özgür ve temizdi.

7

Silahşor bütün bunları yalnızca bir dakika içinde gördü. Şoke olmuş aklını diğer görüntüleri görmemek üzere paydos edip kapatmadan önce başka şeyleri de gördü. Her şeyi değil ama yeterli olandan gördü. Gördükleri, gerçekten yeterliydi.

8

Silahşor, Jack Mort'un The New York Daily Mirror gazetesinden makasla bir sayfayı kesip ayırdığını ve sonra belirlediği sütunu titizlikle keserek düzgün bir gazete kesiği oluşturduğunu gördü. Gazete kesiğindeki haberin başlığı şöyleydi: TRAJİK KAZADAN SONRA ZENCİ KIZ ÇOCUĞU KOMADA. Jack Mort bir tutkal kabındaki fırçayı alıp gazete kesiğinin arka tarafına tutkalı sürüyor ve sonra kağıdı gazete kesikleri yapıştırmaya özgü bir defterin boş bir sayfasına yapıştırıyordu. Defterin daha önceki sayfaları da şişkindi ve defter başka pek çok gazete kesiğini içeriyordu.
Silahşor şimdi yapıştırılan kesikteki yazıların girişini okudu: "New Jersey eyaletinin Elizabethtown kentine mutlu bir olaya katılmak üzere gelen beş yaşındaki Odetta Holmes tuhaf bir kazanın kurbanı oldu. Teyzesinin iki gün önceki düğününden sonra kız çocuğu, anne ve babasıyla birlikte tren istasyonuna yürüyerek giderlerken terkedilmiş apartmandan bir tuğla çocuğun.kafasına düştü ve..."
Ancak Jack Mort'un Odetta Holmes ile ilişkili bulunduğu olay bu muydu? Hayır. Tanrı'm hayır!
Kazanın olduğu sabah ile Odetta'nın bacaklarını yitirdiği gece arasında Jack Mort pek çok ağır şeyi insanların kafasına fırlatmış ya da pek çok insanı araçların önüne itmişti.
Sonra bir kez daha Odetta Holmes sahneye çıkmıştı.
İlk seferinde Jack onun üzerine doğru bir şeyi itmişti.
İkinci seferinde Jack, kadını bir şeyin önüne doğru itmişti.
Silahşor şöyle düşündü: Amacım için ne türden bir adam kullanmayı düşünüyorum ben? Tanrı'm ne türden bir adamı...
Ama Jake'i düşününce, çocuğu bu dünyaya doğru gönderdiği kendi itişini düşününce, Karalar Giyinmiş Adam'ın kahkahasını işitir gibi oldu ve bu da Silahşor'u tüketti.
Roland bayıldı.

9

Kendine geldiğinde Silahşor yeşil renkli bir kâğıdın üzerinde uzanan sayıların oluşturduğu temiz sıralara bakıyordu. Kağıda her iki ucundan komuta ediliyordu. Böylece her bir sayı, hücresindeki hükümlüye benziyordu.
Silahşor şöyle düşündü: Başka bir şey olmalı.
Yalnızca Walter'in kahkahası değil. Başka bir şey olmalıydı. Bu, bir plan mıydı?
Hayır, Tanrı'm hayır. Hiçbir şey bu denli karmaşık ve umut verici olamazdı.
Ama bir fikir, hiç değilse bir ufacık kaşındırma ya da gıdıklama olabilirdi bu...
Ne kadar zamandır dışardayım? diye soran Roland ani bir korkuya kapılarak düşündü: Kapıdan geçip buraya geldiğime saat dokuzdu. Belki de dokuzdan daha erken bir saatti. Ama ne kadar erken olabilirdi?
Jack Mort'un kafasında Silahşor gene öne çıktı.
Şimdi yalnızca Silahşor tarafından denetim altında tutulmuş bir oyuncak bebek durumundaki Jack Mort çalışma masasının üzerindeki değerli kuartz saatin akrep ve yelkovanına baktı ve saatin bir buçuk olduğunu gördü.
Silahşor içinden söylendi: Tanrı'm! Saat bu kadar geç oldu mu? Ama, Eddie... Genç adam o kadar yorgundu ki, kesinlikle şu saate kadar uyanık kalamazdı.
Roland, Jack'in başını çevirtti ve baktı. Kapı şimdi de oradaydı. Ama, gördükleri daha da kötüydü. Sonra olanları hayalinde geliştirdi.

Kapı'nın bir tarafında iki gölge görünüyordu. Biri tekerlekli sandalyenin, öteki de bir insanın gölgesiydi. Ancak insan, organları eksik bir kişiydi. Kendisini kollarıyla destekleyip doğrultuyordu. Çünkü bacaklarının alt kesimleri Roland'ı başına gelenin benzeri olan ivedi bir acımasızlıkla bedeninden kesilip koparılmıştı.
Kapı girişindeki insan gölgesi hareket etti.
Silahşor bir şeyin üzerine atılan yılanın çabukluğuyla davranıp Jack Mort'a vurarak başını başka tarafa döndürdü.
Kadın görmemeli. Ben hazır oluncaya kadar görmemeli, diye düşünüyordu Silahşor. O ana değin, kadın yalnızca Jack Mort'un kafasının arkasını görmeli.
Oysa, Detta Walker nasıl olsa Jack Mort'u görmeyecekti. Çünkü, Kapı girişinden bakan insan yalnızca ev sahibinin gördüğü kişiyi görebilirdi orada. Kadın, yalnızca Mort'un yüzünü adam sanki bir aynaya bakıyormuş gibi görecekti. (Durum belki korkunç tartışma sonuçları ve yinelemelere yol açabilirdi.) Ancak bu da kadın için önemli değildi. Üstelik, Jack Mort için Detta'yı görmek hiçbir anlam ifade etmeyecekti. Onlar daha önce iki kez ölümcül yakınlık koşulları içinde karşı karşıya gelmiş olsalar bile birbirlerini kesinlikle görmemişlerdi.
Silahşor'un şimdilik istediği Detta'nın Odetta'yı görmemesiydi.
Hiç değilse şimdilik onu görmemeliydi.
Roland içine doğan bir duyumsamayı Kapı girişinde görmek üzere oraya doğru bakmayı istiyordu.
Orada şimdi vakit geç olmalıydı. Kapıdan görünen ışık saatin öğleden sonra üç, belki de dördü olabileceğini gösteriyordu.
Denizden ıstakozlara benzer yaratıkların çıkmasına ve Eddie'in yaşamının sona ermesine kaç saat kalmıştı?
Üç saat mi? İki mi?
Silahşor geriye dönecek ve Eddie'yi kurtarmaya çalışacaktı. Ama böylesi tam Detta'nın istediği şey olacaktı. Kadın bir tuzak kurmuştu. Tıpkı öldürücü kurttan korkan ve onu kurban edilecek bir kuzunun üzerine çekip ok menziline sokmak isteyen köylüler gibi kadın kurduğu tuzağın yakınında bekliyordu. Roland hasta bedeniyle oraya gidecek... ama orada kalışı uzun sürmeyecekti. Kadının yalnızca gölgesini görmesinin nedeni, Detta'nın tabanca kucağında olarak oraya kıvrılıp yatışıydı. Silahşor'un bedeni kımıldadığı anda kadın ateş edecek ve adamın yaşamına son verecekti.
Sonu, kadın kendisinden korktuğu için hiç değilse acı çektirmeyen biçimde olacaktı.
Oysa, Eddie'nin sonu korkutucu haykırışlar içinde gelecekti.
Roland, Detta Walker'ın çirkin ve kıkırdayan sesini duyar gibi oluyordu: Bana saldırmak istiyorsun, değil mi beyaz mumlu? Demek bana saldırmayı istiyorsun! Sakat bir zenci kadından hiç korkmuyorsun, değil mi?
Jack'ın ağzı mırıldandı, "Yalnızca bir şekilde. Yalnızca bir şekilde..."
Büronun kapısı açıldı. Kabak kafalı, çerçevesiz gözlükler takan bir adam kapıdan içeri baktı.
"Dorfman'ın hesapları üzerinde çalışıyor musun?" diye sor du.
"Hasta gibiyim. Sanırım öğle yemeği dokundu. Bürodan ayrılmayı düşünüyordum."
Kabak kafalı adam endişeyle bakarak konuştu, "Belki de virüs yüzündendir. Berbat bir virüsün çevreyi etkilediği söyleniyor."
"Olabilir."
"İyi... Sen, Dorfman dosyasını yarın öğleden sonra bitireceğine göre..."
"Evet. O zamana kadar bitiririm."
"Çünkü o herifin ne kadar lanet olası biri olduğunu biliyorsun."
"Evet."
Kabak kafalı adam biraz rahatsız olmuş gibi bakarak başını eğip onayladı. "Evet. Şimdi eve gidebilirsin. Her zamanki halinde değilsin gibi..." dedi.
"Evet, iyi değilim."
Kabak kafalı hızla kapıdan dışarı çekildi.
Silahşor düşündü: Jack beni duyumsadı. Kısmen öyle. Ama, davranışının tüm nedeni bu değil. Adamlar Jack Mort'dan korkuyorlar. Nedenini bilmiyor ama ondan korkuyorlar. Ve de korkmakta haklılar...
Jack Mort'un bedeni ayağa kaktı. Kafasının içine Silahşor'un girdiği anda taşıdığı evrak çantasını buldu. Masasının üzerindeki kâğıtları çantanın içine doldurdu.
Roland, Kapı'ya doğru göz atmak üzere içinde tuhaf bir zorlama duyumsamasına karşın oraya bakmamak için direndi. Her şeyi rizikoya sokana ve geri gelene değin Kapı'ya bakmayacaktı.
Bu arada zaman kısalıyordu. Yapılacak işler vardı.

İKİNCİ BÖLÜM

BAL KABI

1

Detta, sanki birçok tuhaf gizi taşıyan yaşlı bir adamın taşa dönüşmesiyle oluşmuşa benzeyen koyu gölgeli bir kayanın yarığına uzanmıştı. Aşağı bakıyor ve şimdi de döküntü taşların yayıldığı kesimlerde ve kayaların üzerinde bir aşağı inip bir yukarı çıkarken kendi kendine kaba sesle bağıran Eddie'yi gözlüyordu. Genç Adam'ın yanaklarında uzamaya

başlayan ince tüyler sonunda sakal görünümünü kazanmıştı. Şimdi uzaktan baktığınızda onu yetişkin bir erkek olarak algılayabilirdiniz. Oysa, Eddie son üç, dört seferinde Detta'nın yakınından geçerken (genç adam o denli yakın geçmişti ki, istese kadın elini yılan gibi sessizce uzatıp adamın ayak bileğini yakalayabilirdi) gene de onun tepeden tırnağa pek yorgun yeniyetmeden başka biri olmadığı kolayca görülüyordu.
Kadın, Odetta olsa Eddie'ye acırdı. Ama, Detta şimdi de doğal bir yırtıcının yapacağı hazırlık içinde oraya kıvrılıp yatmış, oğlana saldırmayı bekliyordu.
Başlangıçta, şimdi yattığı yere kadar sürünüp gelirken ellerinin altında bazı şeylerin bir ormandaki dökülmüş sonbahar yaprakları gibi kırılıp çıtırdadığını duyumsamıştı. Yattığı yerin gölgesine gözleri alışınca bunların yaprak değil, küçük hayvanların çürüyen kemikleri olduğunu anlamıştı. Eğer sararmış olan kemikler gerçeği anlatıyorsa, bir zamanlar burayı sansar ya da gelincik gibi yırtıcı hayvanlar in olarak kullanmışlardı. Bu hayvanlar belki de geceleri daha yüksek kesimlerdeki çalılıkların arasına gidip avlanmış; yakaladıkları avı öldürmüş, yemiş ve geri kalanını ertesi gün yemek üzere buraya taşımışlardı.
Şimdi bu inde daha büyük boyda bir yırtıcı bulunuyordu. Ve başlangıçta Detta buranın eski sahibinin yaptıklarına benzer davranışı yapmayı düşündü: Aşağıda Eddie uyuyana kadar bekleyecek; genç adamın uyuduğuna emin olunca onu öldürecek ve cesedi buraya sürükleyecekti. Daha sonra, sahibi olacağı iki tabancayla Kapı girişine kadar sürünecek ve orada Gerçek Kötü Adam'ın dönüşünü bekleyecekti. İlk düşüncesi, Eddie'nin gereğine baktıktan hemen sonra Gerçek Kötü Adam'ın orada yatan bedenini öldürmekti. Ama bu doğru olmazdı, öyle değil mi? Eğer Gerçek Kötü Adam geriye gidecek bir bedeni olmazsa Detta buradan nasıl çıkar ve kendi dünyasına hangi yolla dönebilirdi?
Acaba Gerçek Kötü Adam'ın kendisini geriye götürmesini sağlayabilir miydi?
Bu, belki olası değildi.
Ama, olabilirdi de...
Eğer Gerçek Kötü Adam, Eddie'nin yaşadığını bilirse ikinci olasılık gerçekleşebilirdi.
Ve bu da Detta'nın kafasında daha iyi bir düşüncenin oluşmasına yol açıyordu.

2

Detta pek kurnazdı. Bunu bilip benimsemesine karşın, birisi yüzüne karşı söylese ona kabaca gülerdi. Ama, kadın kendisinin aynı şekilde güvencesiz olduğunu da biliyordu. İkinci özelliği nedeniyle Detta zekası kendisininkine yaklaşanlara hemen kurnaz sıfatını değer görüyordu. Silahşor için de düşündüğü buydu. Sabahleyin, Gerçek Kötü Adam'ın ateş ettiğini işitmiş ve adamın elindeki silahtan duman çıktığını görmüştü. Daha sonra| adam tabancayı bir kez daha doldurmuş ve Kapı'dan geçip gitmeden önce silahını Eddie'ye fırlatmıştı.
Şimdi Detta onun davranışlarının Eddie'ye ifade ettiği anlamı biliyordu: Tüm mermiler ıslak değildi. Silah, genç adamı koruyacaktı. Kadın bunları n kendisi için ne anlama geldiğini de sezinliyordu. Kuşkusuz, Gerçek Kötü Adam kadının kendilerini gözetlediğini biliyordu. Kadın uyumuş olsa bile, kendileri çene çalmaya başlayınca ya da atışı yaptıklarında uyanmış olacaktı. Kendisine şu mesaj veriliyordu: Eddie'den uzak dur. Onda da, sağlam mermisi bulunan bir silah var!
Ancak, şeytan da kurnazdı ve hile yapardı. Eğer bu küçük oyun kadın için sahneye konulmuş olsa bile, aynı zamanda Gerçek Kötü Adam aklında kadına ya da Eddie'ye başka bir şeyi göstermek fikrini taşıyor olamaz mıydı? Yani, Gerçek Kötü Adam şöyle düşünemez miydi: Eğer Detta o silahta sağlam kurşunların bulunduğunu görürse, Eddie'den almış olduğu elindeki tabancanın da ateş edebileceğini anlayacaktı.
Ama, Eddie'nin uyuyabileceğini Gerçek Kötü Adam kestirebiliyorsa ne olacaktı? Gerçek Kötü Adam, kadının bekleyeceğini, genç adamın silahını aşıracağını ve yeniden tepelere, güvenliğine doğru döneceğini düşünmez miydi? Evet, bütün bunları n hepsini Gerçek Kötü Adam önceden görmüş olmalıydı. O, beyaz adam olarak pek zekiydi. Detta'nın beyaz oğlandan alacaklarına bağımlı olduğunu çok iyi biliyordu.
İşte bu nedenle, Gerçek Kötü Adam bilerek kadının elindeki silahı ıslak kurşunlarla doldurmuştu. Adam bir kez onu aldatmıştı. Bir kez daha neden aldatmasındı? Bu kez kadın elindeki silahın boş fişek kapaklarıyla doldurulup doldurulmadığına bakmalıydı. Evet, bunlar dolu mermi gibi görünüyordu ama durumları sağlam mermi olduklarını ifade etmezdi. Şeytan adam, kadının elindeki tabancanın mermilerinden birinin bile ateş edecek kadar kuru olmasını şansa bırakmazdı, yoksa bırakır mıydı? Her ne olursa olsun, silah olayı, Gerçek Kötü Adam'ın işiydi. Neden böyle yapıyordu? Neden mi, kadını aldatmak ve ona kendisinin ne olduğunu göstermek içindi bu kuşkusuz! Daha sonra Eddie elinde gerçekten işe yarayan bir silahla Detta'yı tehdit edecek ve genç adam yorgun olsun ya da olmasın aynı hatayı yinelemeyecekti. Gerçekte yorgun olduğu için aynı hatayı ikinci kez yapmamaya dikkat edecekti.
Gölgeli ve tabanı çürümekte olan kemiklerle yumuşayıp bir dereceye kadar rahatlaşmış olan ininde yatan Detta, Hoş bir deneme, beyaz adam, diye düşündü. Çok hoş bir deneme, ama ben o pislik tuzağına düşmeyeceğim!
Kadın, Eddie'ye ateş etmeye gereksinmeyecekti. Onun tüm gereksinimi beklemekti.

3

Detta'nın tek korkusu, Eddie uyumadan önce Silahşorun geri dönmesiydi. Ancak şu anda Gerçek Kötü Adam uzaklardaydı. Kapı'nın yanındaki bedeni ölü gibi hareketsizdi. Belki de adam fena halde gereksindiği ilacı bulmakta

güçlükle karşılaşmış ya da başka bir soruna bulaşmıştı. Böyle adamlar kızışmış bir dişi köpek gibi her an başlarını belaya sokabilirlerdi.
Eddie, "Odetta!" diye seslenerek, tepeleri inip çıkarak ve sesini neredeyse yitirecek kadar bağırarak kadını aranırken iki saate yakın bir süre geçmişti. Oysa Detta, "Odetta" adından ne kadar da tiksiniyordu.
Sonunda genç adam, Detta'nın beklediği şeyi yaptı. Tepeden aşağı inip çevresine avunma bilmez bakışlarla bakarak tekerlekli sandalyenin yanına oturdu. Sandalyenin tekerlerinden birine dokundu. Bu dokunuşu sanki bir okşayış gibiydi. Sonra eli yana düştü ve genç adam derin derin içini çekti.
Bu görüntü Detta'nın gırtlağına çelik sokulmuş gibi büyük acı getirdi. Duyumsadığı acı kadının başının bir yanından öbür yanına yaz gününün şimşeği gibi çaktı ve kadın bir sesin kulağına seslenişini duyar gibi oldu... Bu bir sesleniş ya da istekti.
Hayır, yapma! diye düşündü. Ne hakkında düşündüğünü ya da konuştuğunu bilmeden kendi kendine mırıldandı: Hayır, yapmamalısın. Bu kez, şimdi yapmamalısın. Şimdi değil, bir daha hiç yapmamalısın! Acı bir kez daha kafasında şimşek gibi çaktı ve kadın ellerini sıkıp yumruk şekline soktu. Sanki yüzü de yumruklarım sıkmış, kutsayan bir kararlılık ve çirkinliğin karışımıyla kadının suratında dikkate değer bir ifade oluşmuştu.
O acı bir kez daha kadının içinde çakmadı. O tür acılara ilişkin bazen duyduğu konuşmaları da artık işitmedi.
Detta bekledi, bekledi.
Bu sırada Eddie çenesini eline dayıyor ve başını dik tutmaya çalışıyordu. Gene de kısa sürede başı düşmeye başladı. Eli yanağında yukarılara doğru kaydı. Detta, kara gözleri parıldayarak bekledi.
Genç adam başını salladı. Zorla ayağa kaktı, deniz kıyısına kadar yürüdü ve elleriyle aldığı suyu yüzüne çırptı.
Tamam, beyaz oğlan. Uyu artık. Bu dünyada utanacak şey kalmadı, değil mi beyaz mumlu! Tamam, değil mi?
Bu kez tekerlekli sandalyeye Eddie oturdu. Ama, belli ki orayı pek de rahat bir oturulacak yer olarak görmüyordu. Açık duran Kapı'ya uzun süre orada oturup baktıktan sonra kıçını (!) kaldırıp gene yumuşak kumun üzerine bırakıverdi. (Bu arada Detta kendi kendine konuşarak genç adama soruyordu: O Kapı'da ne görüyorsun, beyaz oğlan? Detta ablan bunu öğrenmek için sana yirmi dolar vermeye hazır!)
Genç adam başını gene eline dayamıştı.
Kısa sürede yeniden başı düşmeye başladı.
Bu kez başının düşmesini durduracak bir şeyi bulunmuyordu. Çenesi göğsüne kadar inmişti. Denizden gelen köpüklü dalgaların yüksek sesine karşın Detta onun horultusunu işitebiliyordu. Kısa sürede oğlan yan tarafına doğru düştü. Oraya kıvrıldı, uyudu kaldı.
Kadın aşağıdaki oğlanın durumunu görerek duyumsadığı acıya şaştı, kendi kendinden iğrendi ve korktu. Eddie şimdi bir yılbaşı gecesi geç saate kadar uyanık kalmaya çaba harcayıp sonunda uykuya yenilen kendini beğenmiş küçük bir oğlana ne kadar da benziyordu.
Ama sonra Detta aşağıdaki o küçük oğlanın Gerçek Kötü Adam'la birlikte kendisine zehirli eti yedirmek istediklerini, kendi yedikleri iyi etle onu karıştırıp son anda eti önünden çektiklerini... ve hiç değilse ölebileceğini düşünerek korktuklarını düşündü.
Senin öleceğinden korkuyorlarsa, neden başlangıçta sana zehirli eti yedirmeye çalışıyorlardı?
Bu soru onu biraz önce genç adama acıyışı kadar korkutmuştu. Detta kendi kendine soru sormaya alışkın değildi. Üstelik, aklında soru soran ses hiç de kendi sesine benzemiyordu.
Belki de o zehirli etle beni öldürmeyi düşünmüyorlardı? Yalnızca hasta etmek istemişlerdi. Herhalde ben kıvranıp kusarken karşıma geçip halime güleceklerdi?
Kadın yirmi dakika kadar bekledi ve sonra kıyıya inmek üzere yola çıktı. Elleri ve güçlü kollarıyla kendini yerde çekiyor, bedeniyle yılanlar gibi zikzaklar çizerek ilerliyor, gözlerini Eddie'nin üzerinden hiç ayırmıyordu. Kendisine kalsa yirmi dakika yerine yarım saat, belki bir yarım saat daha beklemeyi ve bu arada küçük Mafia üyesinin derin uykuya iyice dalmasını yeğlerdi. Oysa beklemek şimdi Detta'nın bedelini ödemeyeceği bir lükstü. Gerçek Kötü Adam her an buraya dönebilirdi.
Şimdi de kereste atölyelerindeki hızarlar gibi horlayan Eddie'nin yattığı yere yaklaşınca Detta elini bir kaya parçasını aldı. Bu, bir yanı hoşa gidecek kadar kaygan ve düz, öbür yanı çentikli bir taştı.
Avucunun içiyle taşın kaygan yanını kavrayıp daha sonra bakışlarında işleyeceği cinayetin parıltılarıyla genç adama bakan kadın adamın yattığı yere doğru yılanlar gibi sürünmesini sürdürdü.

4

Detta'nın yapmayı planladığı şey basit ve acımasız bir eylemdi: Elindeki taşın çentikli yanıyla Eddie'ye vuracak ve onu çevredeki ölü kayalar kadar kımıltısız bir hale sokacaktı. Sonra adamın belindeki tabancayı alacak ve Roland'ı bekleyecekti.
Silahşor'un bedeni yattığı yerden kalktığında Detta ona tek bir seçenek tanıyacaktı: Bu da, adamın kendisini alıp dünyasına götürmesiydi. Karşı çıkarsa adam ölecekti! Ve ne olursa olsun, benimle oraya gideceksin, sersem! diyerek ekleyecekti, Genç arkadaşın öldüğüne göre, yapmak istediğini gerçekleştirmene olanak kalmadı zaten.
Eğer Gerçek Kötü Adam'ın Eddie'ye verdiği tabanca çalışmazsa (ki bu olasıydı. Çünkü Detta şu ana değin Roland kadar korktuğu ve nefret ettiği bir kişiye rastlamamıştı. Bu yüzden adamdan gelecek her türlü kurnazlık ve hileyi

bekliyordu) Silahşor'a de aynı şeyi yapacaktı. Yani elindeki taşla ya da çıplak elleriyle adamı öldürecekti. Roland hastaydı ve üç parmağının eksik oluşundan ötürü sağ elini kullanmaktan utanç duyuyordu. Detta, onun işini de bitirecekti.
Ama, Eddie'ye yaklaşırken kadının aklına huzurunu kaçıran bir fikir geldi. Bu, bir başka soruydu ve sanki başka bir kişi ona soruyu soruyordu:
Eğer Roland durumu öğrenirse ne olacak? Eddie'yi öldürdüğün anda durumu anlarsa ne olacak?
Detta kendi kendine hitap ederek soruyu yanıtladı: Roland hiçbir şeyi öğrenmeyecek. O. ilacını bulmakla pek meşgul. Bildiğim kadarıyla, bir de kendini düzdürmekle (!) çok meşgul olacak.
Aklındaki yabancı ses yanıt vermedi. Oysa, bir kez kuşku tohumu atılmıştı. Adamlar onu uyuyor sanıp konuştuklarında Detta onları dinlemişti. Gerçek Kötü Adam bir şeye gereksiniyordu. Kadın bunun ne olduğunu bilmiyordu. Daha önceden öğrendiği Kule ile ilgili miydi? Gerçek Kötü Adam, o Kule'nin altın, takı ya da benzeri değerli şeylerle dolu olduğunu mu düşünüyordu? Oraya varmak üzere Eddie ve Detta'ya gereksiniyorum demiş ya da kadın onun sözlerini böyle anlamıştı. Böyle olmasa, Kule'ye giden yolda neden büyülü Kapılar bulunsundu?
Eğer ortada bir büyü varsa ve kendisi Eddie'yi öldürürse, Roland durumu öğrenebilirdi. Eğer Detta, Kule'ye giden yolu ortadan kaldırırsa, beyaz mumlu'nun uğruna yaşadığı tek değerli şeyi yok etmiş olacaktı. Eğer bir amacı olmazsa Mafia üyesi ne yapacaktı? Onun artık hiçbir şeye önem vermeyeceği açıktı.
Böyle bir durumda Gerçek Kötü Adam'ın neler yapabileceğini düşününce Detta korktu ve ürperdi.
Pekiyi, kendisi Eddie'yi öldürmezse ne yapacaktı? Genç adam uyurken belindeki silahı alabilirdi. Ancak, Gerçek Kötü Adam geri geldiğinde iki tabancayı birden kullanabilecek miydi?
Bunu bilemiyordu.
Gözleri tekerlekli sandalyeye takıldı. Oradan uzaklaşmak üzere harekete geçti. Sonra dönüp hızla sandalyeye yaklaştı. Sandalyenin arka kesiminde derin bir torba bulunuyordu. Adamlar, oraya koydukları iple kendisini sandalyeye bağlamışlardı.
Torbadan çektiği ipin ucuna bakınca genç adama ne yapabileceğini anladı.
Detta yönünü değiştirip bu kez Silahşor'un hareketsiz bedenine doğru süründü. Adamın torba dediği sırt çantasından gereksindiklerini alacak, sonra tekerlekli sandalyeden alacağı iple olabildiğince çabuk olarak düşündüğü şeyi yapacaktı... Ama, bir an için Kapı'ya bakınca kanı donar gibi oldu.
O da, Eddie gibi Kapı girişinde gördüklerini filmlerde gördükleriyle yorumluyordu... Ancak bu kez gördüğü daha çok TV'nin cinayet dizilerindekilere benziyordu. Sahne bir eczahaneyi gösteriyordu. Detta fena halde korkmuş ki eczacıyı görüyor ama onu kınayamıyordu. Adamın suratına çevrilmiş bir silah vardı. Eczacı bir şeyler söylüyor ancak sesi çok uzaktan ve ses engellerine takılmış gibi parazitli olarak geliyordu. Detta işittiklerinin ne olduğunu anlayamıyor silahı tutan elin sahibinin kim olduğunu da bilemiyordu. Ama sonra soygunu yapan kişiyi görmesine gerek olmadığını düşündü. Öyle değil miydi? Detta adamın kim olduğunu kesinlikle biliyordu.
O, Gerçek Kötü Adam'dı.
Aslında başka biri, hatta onun erkek kardeşi gibi görünebilirdi. Ama soygunu yapan kişinin içinde kesinlikle Gerçek Kötü Adam bulunmalıydı. Onun başka tabanca edinmesi güç bir şey değildi.
Haydi, harekete geçmelisin, Detta Walker.
Roland'ın torbasını açtı. İçinde çok eski zamanlardan kalmış hafif ama baygın bir tütün kokusunu duyumsadı. İlk bakışta rasgele seçilmiş ıvır zıvırla doldurulmuş gibiydi... Oysa, dikkatle incelenirse, her türlü koşul altında yolculuk etmeye hazır bir adamın yolculuk çantasını akla getiriyordu.
Detta torbanın içerdiği şeyleri şöyle bir inceleyince Gerçek Kötü Adam'ın Kule'si için pek uzun zamandır yolculuk etmekte olduğunu sezinledi. Eğer öyleyse, torbadaki şeylerin zavallılığı bir başka şaşırmanın nedenini daha oluşturabilirdi.
Haydi artık, harekete geç Detta Walker.
Torbadan gereksindiği şeyleri aldı. Ve sessiz davranarak tekerlekli sandalyeye doğru süründü. Oraya varınca balık tutan kadınların makaralarındaki misinayı suya salarken yaptığı gibi davranıp kolunu uzatarak sandalyenin derin torbasından ipi çıkardı. Arada bir Eddie'ye bakıp onun uykuda olduğunu garantilemeye çalışıyordu.
Detta, genç adamın boynuna bir ilmik atıp sıkana değin Eddie hiç kıpırdanmadı.

5

Genç adam uyanınca ilk düşüncesi şimdi de uykuda olduğu ve canlı canlı gömüldüğü ya da belki boğulmakta olduğu şeklinde gerçekleşti.
Sonra gırtlağına gömülen ilmiğin oluşturduğu acıya ve yutkundukça çenesinden aşağı akan ılık tükrüğünü duyumsadı. Yaşadığı bir düş değildi. Hemen boynundaki ipi tutup çekmeye ve ayağa kalkmaya çabaladı.
Kadın güçlü kollarıyla onu itti. Eddie pat diye yere kıçının (!) üstüne düştü. Yüzü morarmaya başlamıştı.
"Yapmaya çalıştıklarından vazgeç!" diyen Detta genç adamın arkasında şimdi ıslık çalar bir yılanınkine benzer sesle konuşuyordu. "Eğer vazgeçer ve bir şey yapmazsan seni öldürmeyeceğim. Oysa, beni dinlemezsen seni boğar, kurtulurum."

Eddie ellerini boynundan indirdi ve hareketsiz kalmaya çaba harcadı. Bunun üzerine Detta'nın boğazına geçirdiği ilmik yeterince gevşedi ve genç adam taze bir soluk alabildi. O anda tüm diyebileceği durumunun soluk almamaktan daha iyi olduğuydu.
Kalbinin ürkü içindeki gümbürtüsü biraz ağırlaşınca Eddie çevresine bakınmaya çalıştı. İlmik boğazında hemen sıkılandı.
"Çevreni boşver! Şu anda bakmayı isteyeceğin tek yer orası olmalı senin!"
Genç adam dönüp okyanusa baktı ve ilmik temiz havayı ciğerlerine doldurmasını sağlayacak kadar gevşedi. Sol elini kaydırıp sürekli olarak pantolonunun belini aranıyordu. (Ama, kadın onun hareketini fark etmiş ve sırıtmaya başlamıştı.) Belinde silah yoktu. Tabancayı kadın almıştı.
Kulağına, Sen uyurken kadın sürünerek üzerine geldi diyen kuşkusuz Silahşor’un sesiydi. Sana bunun olacağını söylediğimi yinelemenin yararı yok artık. Ama söylemiştim, değil mi? İşte romantizminin seni getirdiği nokta: Boynunda sıkı bir ilmik ve arkanda iki elinde silah olan deli bir kadın var...
Eğer o kadın beni öldürmeyi istese, şu ana değin çoktan yapmış olurdu. Ben uyurken işimi bitirirdi.
Ve şimdi bu deli kadının ne yapacağını düşünüyorsun? Sana tüm harcamaları önceden ödenmiş bir Disney Dünyası bileti vereceğini mi sanıyorsun?
Eddie, "Dinle beni, Odetta" dedi.
Son sözcüğü ağzından çıkar çıkmaz boynundaki ilmik iyice sıkıldı.
"Beni o adla çağırmanı istemiyorum. Gelecek sefer bana 'Odetta' diyişinde son konuşman olacak. Benim adım, Detta Walker. Eğer ciğerlerine temiz hava almak istiyorsan bunu anımsaman iyi olur, Beyaza boyanmış pislik!"
Eddie boğulur gibi oldu, bir şeyler söylemeye ve elleriyle ipleri tutup koparmaya çabaladı. Genç adamın gözlerinin önünde şeytan çiçekleri gibi iri, kara noktalar uçuşmaya başlamıştı.
Sonunda onu boğan ilmik biraz gevşetildi.
"Anladın mı beni, beyaz adam?"
"Evet" diyen Eddie'nin sesi kaba bir hırıltı şeklinde çıkmıştı.
"Şu halde söyle. Adımı söyle."
"Detta Walker"
"İyi" diyen kadın ilmiği biraz gevşetip ekledi, "Şimdi beni dinle, beyaz ekmek! Eğer iyi davranırsan güneş batana kadar yaşarsın. Sen, açıkgöz biri gibi davranmaya çalışma diye yanına geldiğimde ilk işim silahını almak oldu. Şimdi bacaklarımın altı yok diye gene açıkgöz davranıp bana karşı bir şeyler yapmaya kalkma. Bacaklarımı yitirdiğim günden bu yana pek çok şey öğrendim ben. Şimdi beyaz adamların iki tabancası da benim elimde. Bunlar bir işe yaramalılar... Anlıyorsun beni, değil mi?"
"Evet" diyen Eddie'nin sesi bir kez daha kısık olarak çıkmıştı. "Ben kendimi hiç de açıkgözmüşüm gibi duyumsamıyorum" diyerek sözünü sürdürdü.
"İyi. Gerçekten çok iyi" diyen kadın kesik kesik güldü. "Sen uyurken ben çok didindim. Bütün yapacaklarımı düşündüm. İşte yapmayı düşündüğüm şeyler şunlar, beyaz mumlu! Ellerini arkana koy ve bağlanana değin kıpırdanma. Ellerini orada boynundaki gibi ilmikle bağlayacağım. Böylece üç ilmiğin olacak. Sen burada tembel tembel uyurken ben hep düşündüm, tembel beyaz adam!" diyen Detta bir kez daha kıkırdadı, "İlmikleri bileğinde duyumsayınca bileklerini birbirine bitiştireceksin. Sonra ipi sıkıladığımı duyumsayacaksın... "Kadının konuşması bu noktada kesildi. Biraz duraladıktan sonra sözünü şöyle tamamladı, "Sen bir kez çevrene bakınsan iyi olacak."
Eddie onun sözüne uyup çevresine bakındı. Detta bir cadıya her zamankinden çok daha fazla benziyordu. Üzerindeki, Roland'ın onu Macy adlı büyük mağazadayken ele geçirdiği zaman giyinmiş olduğu elbise şimdi kirlenmiş ve yerde sürünmekten bazı yerleri yırtılmıştı. Kadın, Silahşor’un torbasından aldığı bıçağı kullanarak giysinin beline yakın iki yerini kesmiş ve kalçalarının şişkinlik yaptığı yerde iki tabancalık doğal yarık oluşturmuştu. Roland'ın silahlarının yıpranmış kabzaları şimdi bu yarıklardan gözüküyordu.
Kadının sesi şimdi biraz perdelenir gibi oluyordu çünkü ipin ucunu dişleriyle tutuyordu. İpin yeni kesilmiş ucu kadının sırıtırken görünen dişlerinin arasındaydı. İpin geri kalanı genç adamın boynundaki ilmiğe doğru uzanıyordu. Detta'nın bu görünüşü (ağzında görünen iple ve eski püskü giysisiyle), kadını öyle yırtıcı ve barbar yapıyordu ki, Eddie duyumsadığı korkuyla buz kesmiş, sabit bakışlarla ona bakıyordu. Bu bakışı da Detta'nın çirkin sırıtışını artırarak sürdürmesine neden oldu.
"Ben senin ellerinle uğraşırken sen de açıkgöz olmaya çalış" derken kadının sesi bir kez daha ağzındaki ipler nedeniyle engelleniyordu. "Ama sen açıkgöz olmaya çalışırsan ben de dişlerimin arasındaki iple senin soluk borunu sıkacağım. Bu kez gevşetmeyeceğim, anlıyorsun değil mi?"
Eddie konuşmaya cesaret edemedi. Yalnızca başını öne eğip onayladı.
"İyi. Öyle yaparsan o zaman belki biraz daha uzun yaşarsın."
"Eğer ben ölürsem" diye söze başlayan Eddie kısık sesle sözünü sürdürdü, "Sen de Macy'deki tırtıklamalarının zevkini yeniden tadamazsın, Detta. Çünkü Roland durumu öğrenecek ve seni gözden çıkaracaktır."
"Sus, sen şimdi sus!" diyen Detta neredeyse alçak sesle şarkı söyler gibi konuşuyordu, "Sen şimdi yalnızca sus! Düşünme işini bunu yapanlara bırak! Şimdi senin yapacağın tek şey bileklerindeki yeni ilmikleri duyumsamak olsun!"

Sen uyurken ben çok uğraştım. Bütün yapacaklarımı da düşündüm, demişti Detta... Ve genç adam ondan tiksinerek, gittikçe artan korkuyla kadının söylediklerinin doğru olduğunu görüyordu. İp şimdi üç ilmik haline giriyordu. Bunlardan ilki boynuna atılmıştı. İkinci ilmik, arkasında ellerini birbirine kenetliyordu. Üçüncü ilmik ise,bacaklarını birbirine bağlayacaktı.
Kadın onu kabaca itip yere, bir yanının üzerine doğru devirdi ve ayakları kalçalarına değene kadar bacaklarını bükmesini söyledi. Genç adam işin nereye gittiğini görerek durakladı, kendisine söyleneni yapmamak üzere direndi. Bunun üzerine Detta, Roland'ın tabancalarından birini giysisinin yarıklarından çekip ortaya çıkardı. Horozunu çekti ve silahı Eddie'nin şakağına dayadı.
"Dediğimi yap, yoksa ben yapacağımı yaparım, beyaz mumlu!" derken gene alçak sesle şarkı söylüyor gibiydi. "Ama, ben yapacağımı yaparsam sen ölmüş olursun. Beyninin üzerine biraz kum döker ve başını öte yana çeviririm. Bu durumda da, Roland seni uyuyor sanır" dedikten sonra kıkır kıkır güldü.
Eddie ayağını kalçasına doğru çekti ve kadın hemen ipin uzantısını ilmik yapıp genç adamı ayak bileklerinden birbirine bağladı.
"İşte şimdi kesime hazır dana gibi tertemiz bağlandın..."
Genç adam, Detta'nın sözleri her şeyi tanımlıyor, diye düşündü. Ayağını şimdiki durumdan aşağı çekmeye çalışsa ilmik sıkıyor ve bedeni daha çok rahatsız oluyordu.
Detta şimdi adamı çekiyor ve kayalıktan deniz kıyısına doğru götürüyordu.
"Hey! Ne yapıyorsun? ..." diye bağıran Eddie geriye doğru çekilip direnmek istedi. Ancak tüm bağların sıkılandığını ve soluk almakta güçlük çekmeye başladığını duyumsadı. Kendini olabildiğince koyverdi. Bu arada genç adam içinden kendi kendine talimat veriyordu: Şu ayağını havada tutmayı unutma, hıyar herif! Çünkü ayağını indirirsen boğulacaksın! Sivri bir kaya parçası çenesinin altını çizdi ve Eddie sıcak kanların aktığını duyumsadı.
Kadın yüksek sesle soluyor ve şimdi kayalara çarpan köpüklü dalgaların sesi daha yakından geliyordu.
Beni boğacak mı? Yüce Tanrı'm! Deli kadının yapmak istediği bu mu?
Hayır, Detta'nın yapmak istediği elbette ki bu değildi. Gelgit hattını belirleyen kahverengi yosun kalıntılarına yaklaşırken genç adam, deli kadının yapmak istediğinin böyle olmadığını sezinliyordu.
Bir zamanlar ağabeyi Henry'nin kendisine söylediklerini anımsadı: Bazen Vietnamlılar bizimkilerden birini; Bir Amerikalıyı vururlar. Ama sonra onu öldürmezler. Çünkü ölü askere yardım etmek için yaklaşmayacağımızı bilirler. Adamı orada inler durumda bırakır ve sonra onu kurtarmak için yanına geleni avlarlar. Yaralı ölene değin bu oyun sürer. Böyle durumdaki yaralıya ne ad takmışlardır, bilir misin Eddie?
O anda Eddie başını sallamış ve bilmediğini göstermişti. Aynı anda gözünde canlandırdığı hayalle bedeni buz kesmişti.
Ağabeyi açıklamıştı: Ona bal kabı derler. Tatlı bir şey. Sinekleri, bazen ayıları kendine çeken şey.
Şimdi Detta da aynı şeyi yapıyordu: Kendisini bal kabı olarak kullanacaktı.
Kadın hiç söz etmeden Eddie'yi gelgit hattının iki buçuk metre ötesinde, okyanusa doğru dönük durumda bıraktı. Bu durumda gelgit dalgası gelip onu boğmayacaktı. Silahşor onu görebilecekti, çünkü gelgit dalgası daha altı saat süreyle yükselmeyecekti. Ancak, daha önce...
Eddie gözlerini biraz çevirdi ve Güneş'in altın renkli ışıklarını okyanus boyunca yaymaya başladığını gördü. Saat kaçtı acaba? Dört müydü? Güneş herhalde yedide batacaktı?...
Ve karanlık basınca, dalgaların arasından uğursuz yaratıklar çıkacaktı. Çaresiz durumda bağlı olarak yattığı yere sorular sorarak yanaşacak ve kendisini parçalayacaklardı.

7

Eddie Dean için zaman sonsuza değin uzamış gibi görünüyordu. Ve zaman kavramı şaka konusu olmuş gibiydi. Yattığı yerde ayakları yorulup da acı duyumsamaya ve sonunda işkence çekmeye başlayınca damarlarındaki kan da nabız gibi attı. Ve o anda karanlık basınca, neler olacağına ilişkin korkuları azalır gibi oldu. Ne olursa olsun, ayaklarını uzatıp kaslarını gevşetecekti. Düşündüğünü yaptı ve bir anda tüm ilmikleri sıkılandı. Soluğu kesildi, boğulur gibi oldu ve her nasılsa ayaklarını geri çekmeyi başardı. Ve biraz olsun temiz havayı ciğerlerine çekebildi.
Genç adam karanlık basana değin yaşayabileceğinden emin değildi. Öyle bir an gelebilirdi ki, basit olarak bacaklarını geriye kalçalarına kadar çekemeyebilirdi artık...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROLAND İLACINI ALIYOR

1

Şimdi Jack Mort, Silahşor'un kendisiyle birlikte olduğunu biliyordu. Eğer Jack başka bir kişi (sözgelişi Eddie Dean ya da Odetta Holmes) olsaydı, Roland onunla konuşur ve adamın birdenbire bir başkasının beynine yerleşmesiyle duyumsadığı ürkü ve şaşkınlığını yatıştırmaya çalışırdı.

Oysa Jack Mort, Detta'dan bile daha kötü bir canavar olduğu için Silahşor onunla konuşup olanları açıklamak için çaba harcamadı. Roland şimdi Jack'ın kopardığı, Sen kimsin? Bana ne oldu? şeklindeki yaygaraları işitiyor ama onlara kulak asmıyordu. Tüm dikkatini kısa gereksinim listesindeki şeylere yoğunlaştırıyor ve hiçbir duraksama göstermeden Jack Mort'un aklını kullanıyordu. Silahşor, adamın yaygaralarını dikkate almadan yapacağını yapmak kararındaydı.
Kötü adamın aklını oluşturan kurtçuk çukurunda kalabilmesinin tek yolu, bu aklı bir atlas ve ansiklopedi bileşkesi olarak kullanmaktı. Roland'ın gereksindiği tüm bilgiler Mort'un aklında vardı. Silahşorun yaptığı planın anahatları pek kabaydı, ancak kaba oluşu pürüzsüz ve düzgün oluşundan çok daha iyiydi. İş planlamaya gelip dayandığında evrende Jack Mort ile Roland kadar farklı düşünen başka iki kişi bulunamazdı.
Bir şeyi kabaca planlarsanız, içinizden o anda gelen doğaçlamalara yer bırakabilirdiniz. Bir anda içinden gelenlere uyup küçük doğaçlamalara göre davranmak Roland'ın doğasındaki en güçlü yönlerden biriydi.

2

Beş dakika önce Mort'un odasının kapısını açıp kafasını içeriye uzatan kişiye benzeyen şişman, çerçevesiz mercekli (belli ki, Eddie'nin dünyasında pek çok kişi böyle mercekleri takıyor ve Mort'un ansiklopedisinde buna "gözlük" deniliyordu) bir adamla birlikte asansöre bindiler. Şişman adam, elinde evrak çantası bulunan Jack Mort sandığı kişiye bakıp konuştu:
"Dorfman'ı mı göreceksin, Jack?"
Silahşor bir şey demedi.
"Onunla kiralanan yerlerin devri konusunda konuşabileceğini sanıyorsan bunun bir zaman kaybı olacağını sana söyleyebilirim" diyen şişman adam çalışma arkadaşının bir adım gerilediğini görünce göz kırptı. Küçük odanın kapısı kapandı ve birdenbire aşağı düşmeye başladılar.
Adamın içinden gelen haykırışlara aldırmayan Silahşor Mort'un beynine pençelerini geçirdi. Ve sonra, olayın güvenceli nitelikte olduğunu sezinledi. Küçük odanın aşağı düşüşü kontrol altında tutuluyordu.
Şişman adam, "Üzerime görev olmayan bir şeyi söylediysem beni bağışla. Bu adamla en iyi uğraşacak kişinin sen olduğuna inanıyorum" dedi. Silahşor düşündü: Bu adam da Jack Mort'tan korkuyor...
Roland yanıt vermedi. Bir an önce aşağı düşen tabuttan çıkmayı bekliyordu.
Şişman adam büyük hevesle konuşmasını sürdürdü: "Bunları sana söylüyorum... Çünkü, dün öğleyin yemekte Dorfman ile birlikteydim... Ve..."
Jack Mort'un başı çevrildi ve Jack'ın altın kaplama çerçeveli gözlüklerinin ardındaki, şişman adama bakan gözleri Mort'un gözlerinin her zamanki mavisinden farklı tonda idiler. Silahşor ona alçak sesle, "Sus be adam!" dedi.
Yüzünün rengi solan şişman adam asansörde iki adım geriledi. Dolgun kalçaları birdenbire duran hareketli tabutun ağaç kaplamalarına yaslandı. Kapılar açıldı ve Jack Mort'un bedenini üzerine sıkı saran bir elbise gibi giyinmiş olan Roland kapıdan çıkıp arkasına bakmadan yürüdü. Şişman adam bu sırada asansörün KAPI AÇIK düğmesine basıyor ve Mort dışarı çıkana değin parmağını düğmeden çekmiyordu. Bu arada şişman adam şöyle düşünmüştü: Jack Mort'un bir vidası her zaman gevşek gibiydi. Şu hali, onun iflasının göstergesi olabilir.
Sonunda şişman arkadaşı, Jack Mort'un bir şifa yurduna yatırılmasının herkes için rahatlatıcı olacağı sonucuna vardı. Ve Silahşor, bu sonucu şaşırtıcı bulmadı.

3

Mort'un aklında, vardıkları yerin binanın girişi yani lobi denilen yer olduğu yankılanıyordu. Oradan, bürolarla dolu olan bu Gök Kulesi'nin kapısına kadar yürüyüp güneş ışığıyla parıl parıl aydınlanan caddeye çıktılar. Mort'un ansiklopedisine göre burası Altıncı Bulvar ya da başka adıyla Amerika Kıtaları Bulvarı idi. Beyni uğuldayan Roland'ın ev sahibi orada durdu. Ama Jack Mort korkudan ölmemişti. Silahşor içinden gelen bir içgüdüyle Mort ölürse kendisi için dünyalar arası fiziksel köprü atılmış olacağı için ortak koz'larının ortadan kalkacağını düşünüyordu. Evet, Jack Mort ölmemiş, yalnızca bayılmıştı. Roland onun beynine girip tüm gizlerini öğrenirken duyumsadığı aşırı korku ve tuhaflık nedeniyle adam fena olmuş, bayılmıştı.
Silahşor, Mort'un bayılmasına sevinmişti. Adamın bilinçsizliği, kendisinin onun bilgi ve bellek hazinelerine girişini etkilemediği sürece Roland Jack'in ayak altından çekilmesine sevinecekti.
Caddedeki sarı renkli taşıt araçları taksi diye adlandırılıyordu. Onları kullanan kişiler Mort'un ansiklopedisine göre şoför ya da sürücü'lerdi. Araçları durdurmak için sınıftaki öğrenciler gibi kolunuzu havaya kaldırmalıydınız.
Roland bu hareketi yaptı ama boş araçlar yanından durmadan geçip gittiler. Daha sonra onların Görev Dışı işaretini taşıdıklarına dikkat etti. Bu yazılar büyük harfli olduğundan Silahşor, Jack'ın yardımına gereksinmemişti. Biraz bekledi ve bir kez daha kolunu kaldırdı. Bu kez bir taksi kaldırıma yanaşıp durdu. Silahşor arabaya binip arka koltuğa yerleşti. Arabanın içinde eskiden kalmış sigara dumanı, ter ve parfüm kokularını duyumsadı. Araç, kendi dünyasının atlı arabalarına benziyordu.
Sürücü sordu, "Nereye gidiyoruz, arkadaşım?"
Roland. "Emin değilim" diyerek yanıtladı.
"Burası buluşma yeri değil. Zaman paradır, arkadaş!"

Mort ansiklopedisi onu, Sürücüye 'boş göstergesi'ni indirmesini söyle diye uyardı.
Roland, "Boş göstergesini indir" dedi.
Sürücü, "Bu da, zamanın boşa geçmesini durdurmaz!" diye yanıtladı.
Ona beş dolar bahşiş vereceğini de söyle, diye Mort ansiklopedisi bir kez daha tavsiyede bulundu.
Roland, "Sana beş dolar bahşiş vereceğim" dedi.
"Paranın rengini görelim" diyen sürücü ekledi, "Para konuşur, pislik yürür!"
Mort ansiklopedisi anında öğüt verdi: Sürücüye sor, parayı mı yoksa kendisini düzdürmeyi (!) mi istiyor?
Roland soğuk ve ölgün bir sesle sordu, "Parayı mı istersin, yoksa kendini düzdürmeyi (!) mi?"
Sürücüsünün gözleri bir an söylenilenle murat edileni anlamış gibi dikiz aynasına baktı ve adam konuşmadı artık.
Bu kez Roland Mort'un bilgi bankasına daha ayrıntılı bir şekilde başvurdu. Sürücü bir kez daha başını kaldırıp dikiz aynasında onu kontrol etti.
Adam on beş saniye süreyle başını öne eğip sol elini de kucağına koymuş durumda kalarak sanki başağrısına karşı Excedrin tableti almış gibi bekledi. Sonunda sürücü bu tuhaf adama ya arabadan inmesini ya da ilk trafik polisine onu şikayet edeceğini söylemeyi kararlaştırmıştı ki, Roland sakin bir tavırla konuştu.
"Beni Yedinci Bulvar ile Kırk Dokuzuncu Cadde'nin kesiştiği köşeye götürmeni rica edeceğim. Bunun için sana, hangi eğilimden olursa ol fark etmeden taksimetrenin yazdığı paraya ek on dolar bahşiş ödeyeceğim."
Sürücü, işte gösteri dünyasına girmeye çalışan bir sapık daha. Ama bu herif zengin bir sapık olabilir, diye düşündü. Birinci vitese taktı ve trafiğe katılırken, "Hemen oraya gidiyoruz, arkadaşım" derken gene düşündü, Oraya ne kadar çabuk varsak, o kadar iyi olacak.

4

Doğaçlama. Uygun sözcük buydu.
Silahşor arabadan indiğinde kaldırıma yanaşmış mavi ve beyaz renklerle boyalı şeye baktı ve Mort'un bilgi hazinesine başvurmadan üzerindeki Polis Müfrezesi yazısını okudu. Bu şeyin içinde iki Silahşor beyaz bardaklardan bir şey, olasılıkla kahve içiyorlardı. Adamlar Silahşordu; evet, ama şişman ve gevşek kişilerdi.
Roland, Mort'un cüzdanına uzandı. (Ancak bu, Silahşor'un anladığı anlamda gerçek bir cüzdan olamazdı. Gerçek cüzdan, kişi çok ağır şeyleri taşımadan yolculuk ediyorsa gereksindiği şeylerin tümünü taşıyacak kadar büyüklükte bir çanta olmalıydı.) Ve sürücüye üzerinde 20 sayısı olan bir kağıt parayı verdi. Sürücü olabildiğince hızlı sürerek arabayı oradan uzaklaştırdı. Belli ki bugün adamın aldığı en büyük bahşiş oydu. Ancak, yolcusu o denli hilkat garibesi idi ki, sürücü aldığı bahşişin her sentini hak ettiğini düşünüyordu.
Silahşor önünde durduğu mağazanın vitrinindeki yazılara baktı:
Üstte, CLEMENT'İN TÜFEK VE AV MALZEMELERİ deniliyor ve altta yazı söyle sürüyordu: BALIK OLTALARI, POLİS VE ORDU GERECİ BENZERLERİ.
Roland okuduğu tüm sözcükleri anlamadı ama vitrine bir bakışta Mort'un onu doğru yere getirdiğini gördü. Vitrinde bileklikler, rütbe işaretleri... ve silahlar vardı. Silahlar arasında tüfekler çoğunluktaydı ama arada tabancalar da vardı. Tüm silahlar birbirine zincirle bağlanmıştı. Ama, sorun değildi bu.
Silahşor, eğer görürse neye gereksindiğini hemen bilirdi.
Roland bir saniye süreyle Mort'un beynine danıştı. Bu beyin, amacını gerçekleştirecek kadar kurnaz ve zekiydi.

5

Mavi ve beyaz renkte boyanmış araçtaki polislerden biri ötekine dirseğiyle vurup, "İşte ciddi kıyaslamalar yapacak bir beyefendi!" dedi.
Arkadaşı güldü ve efemine bir sesle konuştu, "Oh, Tanrı'm!" Ve takım elbiseler giyinmiş, altın kaplama çerçeveli gözlükler takmış işadamı görünüşündeki adam vitrindeki incelemelerini bitirip içeri girerken ekledi, "Sanırım adam şu anda lavanta çiçeği şeklinde süslü kelepçeleri satın almayı kararlaştırdı!"
Ilık kahvesini yudumlamakta olan öbür polis boğulur gibi oldu ve kahkahasının arasında ağız dolusu kahveyi fincanına geri püskürttü.
Bir tezgahtar müşterinin yanına geldi ve yardımcı olup olamayacağını sordu.
Tutucu tonda koyu mavi renkli takım elbiseler giyinmiş olan adam, "Merak ediyorum, sizde bir kâğıt var mı?..." diyerek yanıtladı. Duraladı, derin derin düşündüğü belli oluyordu. Sonra bakışlarını kaldırıp sözlerini sürdürdü, "Silahları ve cephanesini gösteren bir liste, bir kart demek istiyorum da..."
Tezgahtar sordu, "Çap listesini mi soruyorsunuz?"
Müşteri durakladı. Sonra konuştu, "Evet. Erkek kardeşimin bir tabancası var. Onunla ben de ateş ettim ama aradan uzun yıllar geçti. Mermilerini görsem tanırdım sanıyorum!"
"İyi. Siz öyle düşünebilirsiniz. Ancak bunu söylemek pek güçtür. Silah .22'lik mi yoksa A .38'lik miydi? Ya da belki..."
Roland, "Bir liste ya da mermi kartınız olsa ben hemen tanırdım" dedi.

Mavi takım elbiseli müşteriye bir an kuşkuyla bakan tezgahtar sonra omuzlarını silkti ve, "Bir saniye..." dedi. Kahretsin! Müşteri yanılmış olsa bile, her zaman haklıydı... Eğer ödeyecek parası varsa böyleydi. Para konuşur, pislik yürürdü. "Bende bir tane Atıcının İncil'i var. Belki de bakmanız gereken şey odur" diye ekledi.
"Evet" diyen müşteri gülümseyerek düşündü: Atıcının İncil'i, bir kitap için kutsal bir ad.
Tezgahtar, uzanıp tezgahın altını arandı ve Silahşor'un yaşamında gördüğü en kalın ve kenarı elle tutulup karıştırılmaktan kararmış olan bir kitabı ortaya çıkardı. Ancak, tezgahtarın bu kitaba bir avuç taş parçası kadar bile değer vermediği görülüyordu.
Adam tezgahın çıkış kapağını kaldırıp müşterinin yanına geldi ve, "Kitaba bir göz atın. Aradan uzun yıllar geçmiş ama siz bana göre karanlıkta ateş ediyorsunuz!" dedikten sonra şaşırmış gibi baktı. Gülümseyerek ekledi, "Lütfen yaptığım sözcük oyunlarını bağışlayın."
Roland adamın söylediğini işitmemişti bile. Kitabın üzerine eğilmiş, temsil ettiği şeyler kadar gerçek görünen ve Mort'un ansiklopedisinin Fotoğraf diye tanımladığı olağanüstü resimleri inceliyordu.
Ağır ağır sayfaları çevirdi. Hayır.. Hayır... Hayır... Bu da değil.
Neredeyse umudunu yitirirken aradığını gördü. Tezgahtara öyle ateşli bir heyecanla baktı ki, adam biraz ürker gibi oldu.
"Burada!"
"İşte, tam burada!"
Fotoğraf, Winchester .45'lik bir silahı ve mermilerini gösteriyordu. Mermiler tam olarak kendisinde olanlara benzemiyordu. Çünkü bunlar elle doldurulmuş kurşun değildi. Ama, gene de kitaptaki sayısal bilgilere başvurmadan (bu sayılar Roland'a hiçbir anlam ifade etmiyordu) mermilerin kendi silahında kullanabileceği türden cephane olduklarını görebiliyordu.
"İyi. Tamam. Aradığınızı buldunuz" diyen tezgahtar ekledi, "Hemen sevinmeyin, arkadaşım! Demek istiyorum ki, bunlar yalnız mermiler..."
"Bunlardan sizde var mı?"
"Kuşkusuz var. Kaç kutu istiyorsunuz?"
"Bir kutuda kaç mermi var?"
"Elli" diyen tezgahtar şimdi Silahşor'a gerçek kuşku duyarak bakmaya başlamıştı. Eğer adam kurşunları almayı planlıyorsa yalnız Sivil Savunma Kartı değil, Resimli Silah Taşıma Ruhsatı'nı da göstermesi gerektiğini bilmeliydi. Manhattan'da uygulanan yasalara göre ruhsatı gösteremezse kurşun satın alamazdı. Eğer bu züppenin tabanca ruhsatı varsa, standart bir kutuda kaç mermi olduğunu nasıl bilemezdi?
"Elli mermi mi?" diyerek kendisine bakan adam şimdi çenesi düşmüş gibi şaşkınlaşmıştı. Tamam, adam duvardan ve kendisinden yeterince uzaktaydı.
Tezgahtar biraz sola doğru kaydı ve yazarkasaya yaklaştı... Böylece her zaman yazar kasanın altında sakladığı .357'lik Magnum marka silahına da yaklaşmış bulunuyordu.
Silahşor, "Elli mermi" diye yineledi. Kutuda beş, on ya da belki bir düzine kurşunun bulunmasını beklemişti. Amma, bu kadarını... bu kadar merminin kutuda olacağını hiç ummamıştı.
Hemen, Ne kadar paran var? diye Mort ansiklopedisine sordu. Jack Mort tam olarak ne kadar parası olduğunu bilemiyor ancak cüzdanında altmış dolar kadar para olacağını kestiriyordu.
Roland bu kez tezgahtara soru yöneltti; "Bir kutu mermi kaç para?" Öyle ya, bir kutu mermi altmış dolardan daha pahalı olabilirdi. Ancak bu adam, kutudaki mermileri bölüp satabilirmiş gibi görünüyordu.
Tezgahtar yanıtladı, "On yedi buçuk dolar. Ama bayım...."
Jack Mort bir saymandı. Bu kez bekleme olmadı. Yorumlama ve yanıtları aynı anda geldi.
Silahşor, "Üç kutu mermi istiyorum" diyerek tek parmağıyla istediği kurşunları gösteren fotoğrafı tıklattı. Yüz elli atışlık kurşun! Yüce Tanrı'm! Bu dünya ne kadar da çılgın zenginlerin bulunduğu bir yerdi!
Tezgahtar yerinden kımıldamadı.
"Bu kadar çok kurşununuz yok mu?" diyen Silahşor fazla şaşırmamıştı. Böylesine çok cephaneyi alabileceğini düşünmesi aşırı iyimserlik, ancak bir düş olabilirdi.
"Oh, Winchester .45'lik mermilerden elimizde bol sayıda var" diyen tezgahtar sola doğru bir adım daha atıp yazarkasaya ve silahına doğru biraz daha yaklaştı. Eğer şu adam çılgının biriyse, biraz sonra gövdesinin orta kesimindeki bir yerde büyük bir delik sahibi de olacaktı. "Evet, elimizde .45'lik mermilerden yeterince var. Ancak, benim öğrenmeyi istediğim şey, elinizde kartınızın olup olmadığı, bayım?" diye ekledi.
"Kart mı, ne kartı?"
"Resimli bir tabanca taşıma ruhsatı. Eğer kartınızı göstermezseniz size cephane satamam. Kartınız olmadan mermi almak isterseniz tutuklanırsınız."
Silahşor tezgahtara boş bakışlarla baktı. Bütün bunlar kendisine gereksiz gevezelikler gibi geliyor söylenen sözlerin hiçbirini anlamıyordu. Mort ansiklopedisi bu konuda belli belirsiz bir fikre sahipti. Ancak Mort'un fikirlerine bu konuda ne dereceye kadar güvenilebilirdi? Jack Mort'un bugüne değin hiçbir tabancası olmamıştı. Adam, pis işlerini başka yollardan yürütüyordu.

Tezgahtar bakışlarını müşteriden ayırmadan sola doğru biraz daha hareketlendi ve Silahşor şöyle düşündü: Bu adamın silahı var. Benim bir sorun çıkaracağımı düşünüyor... ya da belki benim bir sorun çıkarmamı istiyor. Bana ateş etmek için bir özür bulmak istiyor.
İşte bu anda bir doğaçlama gerekliydi.
Roland caddede mavi beyaz renkli taşıt aracında oturan Silahşorları anımsamıştı. Onlar Silahşordu, evet. Barışı koruyan, dünyanın düzenini korumaya çalışan kişilerdi. Ama o adamlar, hiç değilse ilk bakışta kendilerini uyuşukluğa kaptırmış kişilerin dünyası olduğu anlaşılan bu yerin tüm insanları gibi gevşek ve dikkatsiz Silahşorlardı. Şu anda yalnızca taşıtlarının ön oturağına oturmuş kahve içerek gevezelik eden üniforma ve şapka giyinmiş kişilerdi. Roland onlar için yanlış yargıda bulunmuş olabilirdi. Ve tüm ekibinin hatırı için yanılmış olmayı istiyordu.
"Oh, anlıyorum!" diyen Roland, Jack Mort'un yüzünde bir gülümseme oluşturdu ve sözünü şöyle sürdürdü; "Üzgünüm. Son kez silah sahibi olduğumdan beri dünyanın ne denli değişmiş olduğunun farkında değilmişim."
Rahatlayan tezgahtar, "Zararı yok!" dedi. Bu adam iyi bir kimse olabilirdi. Ya da belki espri yapmaya çalışıyordu.
"Şu silah temizleme aracını görebilir miyim?" diye soran Roland tezgahtarın arkasındaki rafı gösterdi.
"Kuşkusuz görebilirsiniz" diye konuşan tezgahtar aracı almak üzere rafa dönünce Silahşor, Mort'un ceketinin göğüs cebindeki cüzdanı çıkardı. Bu hareketi hızla, silahını çeker gibi yapmıştı. Tezgahtarın sırtını ona dönüşü dört saniyeden az sürmüştü ama adam Mort'a döndüğünde cüzdan yerde döşemenin üzerinde duruyordu.
Tezgahtar her şeye karşın adamın dürüst bir kişi olduğuna karar vererek ve gülümseyerek, "Bu çok muazzam bir araç!" dedi. Karşısındaki müşterinin davranışlarıyla kendisini güç duruma düşürmüş olduğunu anlıyordu. Kendisi de, deniz piyadesi birliklerinde er olarak görev yaparken sık sık böyle durumda kalırdı. "Bir silah temizleme aracı almak için lanet olası ruhsata gereksinmiyorsunuz. Özgürlük pek olağanüstü bir şey değil mi?" diye ekledi.
Ciddi bir sesle, "Evet" diye yanıt veren Silahşor silah temizleme aracını yakından inceler gibi dikkatle bakıyordu. Oysa, temizleme aracının pespaye bir şey olduğu ilk bakışta görünüşünden ve kutusundan belli oluyordu. Silahşor bir yandan elindeki araca bakarken öte yandan ayağının ucuyla cüzdanı tezgahın altına doğru özenle itiyordu.
Bir dakikalık incelemeden sonra pişman olmuş tavırla konuştu; "Korkarım ki bu aracı satın alamayacağım."
"Tamam" diyen tezgahtar bir anda tüm ilgisini yitirmiş gibiydi. Bu adam bir deli ya da alıcı değil belli ki yalnızca ilgilendiği mallara bakan biriydi. Şu anda tüm ilişkileri sona ermişti. Pislik yürürdü! Gözleri adama defolup gitmesini söylerken ağzı da def eder gibi konuştu, "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"
"Hayır, teşekkür ederim" diyen Silahşor ardına bir kez olsun dönüp bakmadan mağazadan dışarı çıktı. Mort'un cüzdanı şimdi de tezgahın altında duruyordu. Roland da kendi bal kabını hazırlamıştı.

7

Mavi takım elbiseli adam, silah satıcısı Clement'in mağazasından çıkıp araçlarına yaklaşırken polis otosundaki memur Carl Delevan ile George O'Mearah kahvelerini bitirmiş yola koyulmak üzereydiler.
Roland aracın yolcu tarafındaki camından eğilip O'Mearah adlı memura baktı. O'Mearah, adamın biraz önce ileri sürdüğü gibi lavanta çiçeği ile süslü kelepçenin alıcısı türünden pasif bir eşcinsel olduğunu düşünüyordu. Silah ve benzerleri bir yana bırakılırsa Clement'in mağazası bol sayıda kelepçe satardı. Kelepçe satmak New York kentinde yasal bir olaydı. Ve bunları alanlar çoğu amatör sihirbaz Houdini'ler değildi. Polisler kelepçelerin satılmasından hoşlanmıyordu. Ancak bir konuda polislerin düşüncesi neyi değiştirirdi ki? Bu tür kelepçelerin alıcıları cinsellik ve mazoşizm üzerinde epeyce deneyim sahibi olmuş eşcinsellerdi. Ancak bu adam bir sapığa pek benzemiyordu. Sesi düz ve ifadesiz, incelikli ama bir dereceye kadar ölü gibi çıkıyordu.
Roland, "İçerdeki tüccar, benim cüzdanımı aldı" diye şikayet etti.
"Kim, hangisi?" diyen O'Mearah hemen yerinde doğruldu. Bir buçuk yıldan beri çevrenin polisleri Justin Clement'i ele geçirmek üzere ateşli bir istek duyuyorlardı. Eğer mümkün olsa, otodaki iki devriye polisi üniformalarını dedektif hüviyeti ile değiştirip sivil olarak çalışarak Clement'i suçüstü yakalamaktan büyük zevk alacaklardı. Bu, belki de hiç gerçekleşmeyecek büyük hayaldi. Ama, ne olacağını kim bilirdi ki?
"Tüccar" diyen Silahşor biraz duralayıp ekledi, "Şuradaki tezgahtar."
O'Mearah ile Carl Delevan birbirlerine bakıştılar.
Delevan sordu, "Siyah saçlı, kilolu olanı mı?"
Bir kez daha kısa duraklamadan sonra Roland yanıtladı, "Evet. Gözleri kahverengiydi. Bir gözünün altında yara izi vardı..."
Mavi Elbiseli Adam'da bir tuhaflık vardı... O'Mearah o zamanlar bu tuhaflığa parmak basamamıştı. Oysa, aradan uzun süreler geçip de olayı anımsadığında bazı şeyler aklını yoruyordu.
O'Mearah yıllar sonra iki oğlunu alıp Boston'daki Bilim Müzesi'ne götürdüğünde bir anlık görüntü, kafasında Mavi Elbiseli Adamla bir ilintinin kurulmasına olanak sağlamıştı. Müzede bir makine (bilgisayar) vardı. Ve makine müzeyi gezen kişilerle Tik-Tak-To denilen oyunu oynuyordu. Siz ilk hamlenizde orta kareye X işarete koyduğunuz sürece makine her seferinde sizi yenilgiye uğratıyordu. Ancak makine her seferinde biraz duralıyor ve olası gambitleri (konuyla ilgili tartışma şıklarını -Çev.) belleğiyle denetliyordu. O'Mearah ve oğulları makinenin oyunu oynayışı karşısında şaşkınlığa düşmüşlerdi. Ancak, burada tekinsiz bir yön vardı... Ve sonra O'Mearah, Mavi Elbiseli Adam'ı onun da aynı tuhaf huyu olduğu için anımsamıştı. O adamla konuşmak, bir robotla konuşmaya benziyordu.

Delevan'ın böyle bir duyumsaması olmamıştı. Oysa, dokuz yıl sonra o sıralarda üniversite eğitimine başlamak üzere olan oğluyla birlikte bir akşam sinemada film seyrederlerken, filmin ilk yarım saatinden sonra Delevan ansızın yerinden fırlamış ve, "Bu o! O'nun ta kendisi! bu adam, Mavi Elbiseli'nin aynısı! Clament'in mağazasındaki adam bu!" diye basbas bağırmıştı.
Sinema salonunda arkadan bir kişi, "Hey öndeki, otur yerine!" diye seslenmişti. O sırada normalden otuz beş kilo ağır ve delice sigara düşkünü olan Delevan şikayetçi seyirci biraz daha bağırsa ölümcül bir kalp krizi geçirebilirdi. Devriye arabalarına o gün elinden alınan cüzdanla ilgili şikayetini yapmak üzere yanaşan mavi giysili adam tip olarak film yıldızına benzemiyordu. Ancak ölü sesli konuşma şekli aynıydı. Üstelik, adamın hareketleri acımasız ama incelikliydi. Filimin adı The Terminator idi.

8

Polisler birbirlerine bakıştılar. Mavi Elbiseli Adam, dükkan sahibi Clement'ten söz etmiyordu. Ama, bu kadarı da iyiydi. Çünkü, "Şişman Johnny" Holden, Clement'in kayınbiraderiydi.Ancak bu denli aptalca bir şeyi yapması, adamın cüzdanını çalmaya niyetlenmesi... Tam Şişman Johnny denen adamın sapacağı yoldu; O'Mearah'ın aklı cümleyi böyle tamamladı ve sonra polis memuru bir anlık gülümsemesini gizlemek üzere elini ağzına kapadı.
"Size neler olduğunu tam olarak anlatsanız iyi edersiniz" diyen memur Delevan ekledi, "Adınızı söyleyerek başlayabilirsiniz."
Burada bir kez daha karşısındaki adamın verdiği karşılık O'Mearah'a tuhaf, olağandışı ve biraz da egzantrik gelmişti. New York kentinde halkın yüzde yetmişinin böyle bir durumda şöyle konuşması beklenirdi: Hey, bak şimdi! O orospu çocuğu (!) benim cüzdanımı aldı! Sen benim cüzdanımı mı geriye alacaksın; yoksa Yirmi Soru oyunu mu oynayacaksın benimle?
Oysa bu adam, iyi giyimli ve elleri manikürlü olan kişi, "Benim adım Jack Mort" dedi.
Delevan pantolonunun arka cebindeki küçük not defterini çıkarıp yazmaya başlamıştı, "Adresiniz?"
Kısa bir duralama oldu. O'Mearah bir kez daha düşündü: Tıpkı makine gibi. Sesi neredeyse işitilebilir bir tıklama gibi bir sessizlik anı geçti.
Ve yanıt geldi; "Park Bulvarı, Güney yakası, No. 409."
Delevan not etti.
"Sosyal Güvenlik Numaranız nedir?"
Bir başka duralama daha oldu. Ve Mort numarayı ezberinden bildirdi.
"Bütün bu soruları size kimlik saptama amacıyla sorduğumu anlamanızı istiyorum. Eğer adam sizin cüzdanınızı aldıysa, ondan geri almadan önce cüzdanın neleri içerdiğinden emin olmalıyım. Beni anlıyorsunuz, değil mi?"
"Evet" derken şimdi mavi giysili adamın sesinde hafif bir sabırsızlık izi belirmişti. Bunu işitmek O'Mearah'ın her nasılsa adam hakkında iyi şeyler duyumsamasına yol açıyordu. Mavi Elbiseli Adam şöyle söyledi, "Zorunlu olduğunuz kadardan fazla işi uzatmayın, memur bey. Zaman geçiyor ve..."
"Her işin bir yapılış yolu vardır. Evet, durumu araştırıyorum ben."
Mavi Elbiseli Adam, "Evet. Her işin bir yapılış yolu vardır" diyerek onayladı.
"Cüzdanınızda ayırt edici bir resim var mıydı?"
Bir duraklama da oldu. Sonra, yanıt geldi.
"Empire State Building adlı yapının önünde çekilmiş annemin bir resmi vardı. Resmin arkasında şöyle yazılıydı: 'Çok olağanüstü bir gün ve görüntüydü. Sevgiler, Annen.'"
Delevan bunları ivedi not edip defterini kapattı. "Tamam. Bu kadarı yeter. Eğer cüzdanı geri alırsak, sürücü ehliyetinizdeki, kredi kanınızdaki ve diğer belgelerdeki imzalarınızla önümüzde atacağınız imzayı karşılaştırıp mutabakatı sağlarsak cüzdanı size iade ederiz, tamam mı?"
Roland bazı sözcükleri anlamamasına karşın başını öne eğerek onayladı. Gerektikçe Jack Mort'un bilgi ve belleğine başvuracaktı. Ancak, Mort'un bilinci şimdiki gibi yerinde olmadığına göre, adamın imzasını taklit etme şansı bulunmuyordu.
Polis Delevan, "Şimdi bize olanları anlatın" dedi.
"Erkek kardeşimin tabancası için mermi almak üzere o mağazaya girmiştim. Kardeşimin .45'lik Winchester marka tabancası vardı, içerdeki adam bana silah taşıma ruhsatını sordu. Ben de, kuşkusuz var, dedim. Ruhsatı görmek istedi."
Bir duraklama daha oldu.
Sonra, Mavi Elbiseli adam anlatışını sürdürdü; "Cüzdanı çıkardım, ona gösterdim. Yalnız dönüp cüzdanımı ona gösterirken adam oradaki yirmilikleri görmüş olacak." Biraz duraladıktan sonra ekledi, "Cüzdanda yirmilik banknotlar vardı. Ben vergi saymanıyım. Bir mükellef uzun süren davadan sonra bir miktar vergi iadesi almıştı..." Gene duraladı ve sonra sözünü sürdürdü, "Aldığı para, sekiz bin dolardı. O adam, yani vergi mükellefi Dorfman..." bir kez daha duraladı ve ekledi, "Üzerinde çok uğraştığımız büyük bir penistir (!) Lütfen kullandığım sözcükten ötürü beni bağışlayın."
O'Mearah adamın söylediklerini aklından geçirdi ve birdenbire onun ne demek istediğini anladı: "Üzerinde çok uğraştığımız en büyük penis (!)" Bu sözü fena değildi. Memur güldü. Robotlar ve makineler aklından uçup gittiler. Adam, yeterince gerçek bir insandı. Belki de üzgündü ve serinkanlı davranarak durumunu gizlemeyi istiyordu.

Mavi giysili adam, "Herneyse, mükellefim Dorfman nakit para istemişti. Dorfman nakit para almakta ısrarlıydı" diyerek anlatışını sürdürdü.
Delevan, "Şişman Johnny'nin sizin mükellefin parasını aldığını mı düşünüyorsun?" dedikten sonra iş arkadaşı O'Mearah ile birlikte mavi beyaz renkli arabadan indiler.
"Mağazadaki adamı böyle mi adlandırıyorsunuz?"
"Oh, bir seferinde ona daha kötü ad da takmıştık" diyen Delevan ekledi "Ona kartınızı gösterdikten sonra ne oldu, Bay Mort?"
"Adam kartıma daha yakından bakmayı istedi. Ben de cüzdanımı ona verdim ama o resme bakmadı. Cüzdanımı yere düşürdü. Ona, neden bunu yaptığını sordum. Bunun aptalca bir soru olduğunu söyledi. Sonra, ondan cüzdanımı geri vermesini istedim çok kızmıştım."
"Bahse girerim ki kızmıştınız" diyen memur Delevan ölü yüzüne bakıp bu adamın kızabileceğini tahmin edemezsiniz diye düşündü.
"Adam yüzüme karşı güldü. Ben de tezgaha yaklaşıp cüzdanımı almak üzere harekete geçtim. O zaman adam silahını çekti."
Hep birlikte mağazaya doğru yürüyorlardı. Bir anda iki memur oldukları yerde kazık gibi dikildiler. Heyecanlandıkları belli oluyordu. O'Mearah, "Silah mı çekti?" diye sorarken duyduğundan emin olmayı istediği görülüyordu.
"Silah, tezgahın altında ve yazarkasanın yan tarafındaydı" diyen Roland işin başlangıcındaki planını çöpe atıp adamın silahına doğru yürüdüğü anı anımsayarak onu anlatmıştı. Silahşorları amacında kullanmayı istiyor ama onların öldürülmesine gönlü razı olmuyordu. "Sanırım orada bir yere raptedilmiş bir hayvan bağlama askılığı gibi bir şey vardı?" diye ekledi.
O'Mearah, "Ne dedin? Anlamadım!" dedi.
Mavi Elbiseli Adam, bir kez daha uzun süre duraladı. Aklı karışmıştı. Sonunda konuştu, "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... Orada içine silahı ittiği bir yer vardı. Nasıl itileceğini bilmeyen bir kişi silahı oradan çekip alamazdı."
Delevan, "Yaylı klips olmalı!" diyerek ekledi, "Hay kutsal pislik, hay!" İki polis memuru bir kez daha bakıştılar. İkisi de Şişman Johnny'nin daha şimdiden cüzdanı boşaltıp içindekileri kendi cebine aktardığını ve boş cüzdanı binanın arkasındaki geçide atmış olabileceğini düşünüyor ama karşılarındaki adama bunu söylemeyi istemiyorlardı... Ancak, ortamda bir yaylı klips vardı ve bu değişik bir durumdu. Ortada bir hırsızlık olabilirdi.
Ancak böyle gizlenmiş bir silah, beraberinde önemli suçlamaları getirirdi. Bir saldırganın ayağını kapı arasından sokması kadar olmasa bile, gene de iyi bir kanıttı bu.
O'Mearah sordu, "Pekiyi, o zaman ne oldu?"
"Adam bana cüzdanını sokakta bir yerde çaldırmışsın sen, dedi. Eğer sağlıklı kalmak istiyorsan bunu anımsasan iyi olur diye ekledi. Ben de, o anda caddede bir polis arabası gördüğümü ve sizin şimdi de orada olabileceğinizi düşündüm. Arkamı dönüp mağazadan dışarı çıktım."
"Tamam" diyen Delevan ekledi, "Arkadaşım ve ben önce hızla mağazaya gireceğiz. Sen bize bir dakika, tam bir dakika süre tanı. Çünkü belki de bir sorun çıkabilir. Sonra sen de mağazaya gir ama kapının yanında kal. Anlıyor musun?"
"Evet."
"Tamam, şimdi şu namussuzu yakalayalım!" İki polis içeri girdiler. Roland otuz saniye bekledi ve sonra onları izledi.

9

"Şişman Johnny" Holden mağazaya giren polisleri protesto etmenin ötesinde bir şeyler yapıyor ve sanki böğürüyordu: "O adam bir çılgın! Önce içeri girdi. Neyi satın alacağını bilmiyordu. Sonra, Atıcının İncil'ine bakıp istediğini bulunca bu kez kutuda kaç mermi olduğunu, ederinin ne kadar tutacağını bilemedi. Ben, kartına yakından bakmak istediğinde en büyük pisliği işittim. Çünkü adamın silah taşıma ruhsatı bulunmuyordu..." diyen Şişman Johnny şimdi mağazaya giren adamı görünce öfkeden patlar gibi sözünü sürdürdü, "İşte şu adam! Tam bir sürüngen! Senin yüzünü gördüm, arkadaş! Yüzünü gördüm bir kez! Gelecek sefer sen benim yüzümü gördüğümde çok pişman olacaksın! Sana bunu garanti ediyorum! Garanti ediyorum!"
O'Mearah sordu, "Şu adamın cüzdanı sende değil mi?"
"Bende olmadığını biliyorsunuz!"
Delevan araya girdi," Bu cam dolabın arkasına bakarsak rahatsız olmazsın, değil mi? Emin olmayı istiyoruz da!"
"Hey yüce Tanrı'm! Dolap camdan yapılmış! Orada bir cüzdan görüyor musunuz?"
"Orayı değil... burayı kastediyorum" diyen Delevan yazar-kasaya doğru yaklaştı. Sesi bir kedinin hırlaması gibi çıkmıştı. Orada cam dolabı güçlendiren paslanmaz krom çelik bir şerit altmış santim genişliğinde olmak üzere aşağı doğru uzanıyordu. Delevan arkasına dönüp başını öne eğerek kendisini onaylayan mavi giysili adama baktı.
Yüzünün rengi solmuş olan Şişman Johnny söylendi, "Sizin hemen buradan dışarı çıkmanızı istiyorum! Gidin bir arama emri ile gelin, o zaman durum farklı olur! Ama, şimdi buradan siktirip (!) gitmenizi istiyorum! Burası özgür bir ülke! HEY, BIRAK ONU!"
O'Mearah tezgahı inceliyordu.
Şişman Johnny havlar gibi konuştu, "Yaptığınız yasalara aykırı! Anayasaya aykırı!... Benim lanet olası avukatım gelecek!..Geri çekilin, yoksa ben!..."

"Mallarınıza yakından bakmak istiyordum" diyen O'Mearah sakin bir sesle ekledi "Camlı dolap pek kirli. Bu yüzden üzerinden eğilip bakmak istiyorum... Öyle değil mi, Carl?"
Delevan arkadaşını ciddi bir sesle yanıtladı, "Gerçekten dolap pislik içinde, arkadaş!"
"Ve bak, şimdi neyi buldum!"
Roland bir klik sesi duydu ve ansızın mavi giysili Silahşorun elinde aşırı derecede büyük bir silah göründü. O'Mearah "Şişman Johnny"nin gizlediği tabancayı bulmuştu.
Mağazada o anda tek somurtan kişi, silahının ele geçiren polislere anlatacaklarının peri masalından farklı şeyler olacağını sezinleyen Şişman Johnny idi artık.
"Silah ruhsatım var" dedi.
Delevan sordu, "Taşıma ruhsatı mı?"
"Evet."
"Gizleyerek bulundurma ruhsatı mı?"
"Evet."
O'Mearah sordu, "Bu silah kayıtlı mı? Söyle kayıtlı mı, değil mi?"
"İyi... Belki de kayıt ettirmeyi unutmuş olabilirim."
"Olasılıkla bu silah bir suç eyleminde kullanıldı ve sen onu da unuttun?"
"Siktir olun (!) Avukatıma telefon edeceğim."
Şişman Johnny dönüp yürümek istedi ama Delevan onu yakaladı.
"Şu halde, ortaya bir sorun daha çıkıyor: Sen böylesine ölümcül bir silahı yaylı klipsle tezgahın altına saklamak üzere ruhsat aldın mı?" diyen Delevan gene o yumuşak, kedi hırıltısına benzeyen sesiyle konuşuyordu "Bu ilginç bir soru. Çünkü bildiğim kadarıyla, New York kenti kişilere böyle bir ruhsat vermiyor."
Polisler Şişman Johnny'e bakıyor, Şişman Johnny de yiyecekmiş gibi bakışlarla onlara karşılık veriyordu. Bu durumda kimse Roland'ın kapıdaki AÇIK levhasını KAPALI'ya çevirdiğini görmedi.
O'Mearah, "Belki şu bayın cüzdanını bulursak sorunu çözümlemeye başlarız" dedi. Şeytanın kendisi bile bu derecede inandırıcı biçimde yalan söyleyemezdi. "Belki de adam kendisi cüzdanını yere düşürdü, ha?" diye ekledi.
"Adamın cüzdanıyla ilgili olarak hiçbir şey bilmediğimi söyledim! O herif aklını kaçırmış be?!"
Roland öne doğru eğilerek, "İşte orada. Cüzdanımı görebiliyorum. Tezgahtar ayağını cüzdanımın üzerine koymuş!" dedi.
Bu kocaman bir yalandı. Ancak şimdi de bir eli Şişman Johnny'in omuzunda olan Delevan adamı geriye doğru öyle hızla itti ki, o anda adamın ayağının cüzdanın üzerinde olup olmadığını söylemek olanaksızlaştı.
Yapılacak olan şimdi yapılmalıydı. İki Silahşor eğilip tezgahın altına bakarlarken Roland da tezgaha doğru kayar gibi hareket etti. Adamlar yan yana durdukları için başlarını birbirlerininkinin yanına getirmişlerdi. O'Mearah şimdi de tezgahın altodan aldığı Johnny'nin tabancasını sağ elinde tutuyordu.
"Lanet olsun, orada!" diyen Delevan heyecanla sözünü sürdürdü, "Cüzdanı görebiliyorum!"
Roland, Silahşorların Şişman Johnny dedikleri adam bir oyun oynamasın diye ivedi baktı. Adam, sırtını duvara dayamıştı. Aslında kendisini o duvarın içine sokmak ister gibiydi. Kollarını yanlara sarkıtmıştı. Yıldız falının bugün kendisine sakınması gerektiğini nasıl olup da bildirmediğini düşünüp hayıflanan birisine benziyordu.
Silahşor, O adamdan bir sorun gelemez, diye düşündü.
O'Mearah neşeyle, "Evveett!" diye seslendi. İki polis elleri dizlerinin üzerinde olarak, eğilmiş cüzdana bakıyorlardı. Şimdi O'Mearah sol dizini tutmayı bırakıp cüzdanı almak üzere uzanıyordu. "Cüzdanı ben de gördüm!" dedi.
Roland ileriye doğru bir adım attı. İvedi, bir eliyle Delevan'ın sağ yanağını ve öbür eliyle O'Mearah'ın sol yanağını tuttu. Ve ansızın Şişman Johnny sanki iki kayanın birbirine çarpışı gibi bir ses duydu. Mavi Elbiseli Adam her iki polisi kafa kafaya vurup yere sermişti!
Silahşorlar şimdi bir yığın halinde yerde yatıyorlardı. Altın kaplama çerçeveli gözlükleri olan adam ayakta dikiliyordu. Şimdi .357'lik Magnum tabanca Johnny'e doğrultulmuştu. Silahın ağzı bir ay roketini içine alacak kadar büyük görünüyordu.
Silahşor ölülerinki ne benzer sesiyle sordu, "Hiçbir sorun çıkmayacak, değil mi?"
Şişman Johnny yanıtladı, "Evet, efendim. En ufak sorun çıkmayacak."
"Orada ayakta dur. Kıçını (!) arkandaki duvara daya. O duvardan ayrılırsan yaşamla ilgini de yitireceğini bil. Anlıyorsun, değil mi?"
"Evet efendim, anlıyorum."
"İyi."
Roland iki polisi itip birbirinden ayırdı. Adamların ikisi şimdi de yaşıyorlardı. Bu iyiydi. Ne denli ağır ve dikkatsiz olursa olsunlar, onlar da birer Silahşordu. Başı belaya girmiş yabancılara yardımcı olmaya çalışan kişilerdi. Roland, onları öldürmek üzere içinde hiçbir zorlama duyumsamıyordu.
Oysa bunu daha önce yapmıştı, öyle değil mi? Evet, yeminli kardeşlerinden biri olan Alain, Roland ile Cuthbert'in dumanı tüten tabancaların kurşunlarıyla ölmemiş miydi?
Bakışlarını Johnny'den ayırmadan tezgahın altında duran cüzdanı Jack Mort'un mokasen pabuçlarının ucuyla yokladı ve ona vurdu. Cüzdan, tezgahtarın yanından ortaya çıktı. Şişman Johnny yerinden sıçradı ve minik bir sıçandan korkan kaz kafalı kızlar gibi çığlık attı. Bir an için adamın kıçı (!) duvarla ilgisini yitirmiş ve Silahşor bunu görmemezlikten

gelmişti. Bu adamı vurmaya da niyetli değildi. Ateş etmeden elindeki silahı bir balta gibi tezgahtarın kafasına vurabilirdi. Oysa, bu denli kocaman bir silahla ateş etse, çevredeki komşuların yarısını mağazanın çevresine toplardı.
Silahşor, "Ağır ağır hareket edip cüzdanı yerden al" dedi.
Şişman Johnny yere doğru eğilip cüzdanı alırken yüksek sesle yellendi (!) ve sonra haykırdı. Durum kendisini biraz eğlendirir gibi olan Roland gülümsedi.
Eğildiği yerden doğrulurken Şişman Johnny duyumsadığı utançla kıpkırmızı olmuştu. Şimdi ayrıca pantolonunun ön tarafında iri bir yaşlık lekesi görülüyordu.
"Keseyi, yani cüzdanı tezgahın üzerine koy."
Şişman adam kendisine söyleneni yaptı.
"Şimdi mermileri ver. Winchester .45'lik silah için olanlardan. Ama, her an ellerini görmek isterim."
"Anahtarları almak için ellerimi cebime sokmam gerek."
Roland başını öne eğip onayladı.
Tezgahtar önce karton kutularla dolu bir dolabın kilidini açtı. Bu arada Roland yapacaklarını tasarlıyordu.
Sonunda, "Bana dört kutu mermi ver" dedi. Bu denli çok mermiye gereksinmediğini biliyordu. Ancak içinden gelen onlara sahip olma dürtüsü yadsınır gibi değildi.
Şişman Johnny kutuları tezgahın üzerine koydu. Roland kutulardan birinin kapağını açtı. Şimdi de durumun bir şaka ya da hile olmadığına güçlükle inanabiliyordu. Ancak, bunlar mermiydi. Üstelik temiz, pırıl pırıl, işaretsiz, kesinlikle kullanılmamış ve yeniden doldurulmamış mermilerdi. Silahşor bir an için kutudan çektiği bir mermiyi ışığa tutup baktı, sonra kutudaki yerine koydu.
"Şimdi şu bilekliklerden birini al" dedi.
"Bileklik mi?"
Silahşor, Mort ansiklopedisine başvurdu ve sözünü düzeltti, "Kelepçeyi al."
"Bayım, neyi istediğinizi anlayamadım. Yazarkasadaki..."
"Dediğimi yap. Hemen şimdi!"
Şişman adamın beyni, Tanrı'm, bu işkence hiç bitmeyecek, diye inliyordu. Tezgahın bir bölümünün kapağını açtı ve kelepçeyi çıkardı.
Roland, "Anahtarı nerede?" diye sordu.
Şişman Johnny anahtarları tezgahın üzerine koydu. Küçük bir klik sesi duyuldu. Yerde yatan bilinçsiz polislerden biri aniden horuldama sesi çıkardı Ve Johnny minicik bir çığlık attı.
Silahşor, "Arkanı dön" dedi.
"Beni vurmayacaksın, değil mi? Beni vurmayacağını söyle."
"Vurmayacağım" derken Roland sesini yükseltmemişti. "Eğer arkanı dönersen seni vurmayacağım. Dönmezsen hemen vururum!"
Ses çıkarmadan ağlamaya başlayan Şişman Johnny arkasını döndü. Kuşkusuz, adam vurmayacağım diyecekti. Ama, olacakların kokusu ortaya çıkıyordu. Durum dayanılır gibi değildi. Bu işten yakasını kurtaramayacaktı. Sessiz ağlaması şimdi hıçkırıklara dönüşmüştü.
"Lütfen bayım, annemin hatırı için beni öldürmeyin. Annem yaşlı bir kadındır. Kördür üstelik..."
"Korkak bir evlat doğurduğu için annen lanetli bir kişi olmalı" diye asık suratlı konuşan Silahşor ekledi, "Bileklerini birbirine daya."
Bebekler gibi zayıf bir sesle ağlayan ve ıslak pantolonu apış arasına yapışan Şişman Johnny bileklerini birbirine dayadı. Bir anda çelik bilezikler yerine takılmıştı. Tezgahtar, altın kaplama çerçeveli gözlükler takan serserinin bu kadar çabuk tezgahın üzerinden nasıl eğildiğini ya da dolaşıp yanına kadar gelebildiğini düşünemiyor ya da bunu bilmeyi istemiyordu.
"Orada dur ve ben 'Artık geriye dön' diyene kadar duvara bak. Daha önce bu tarafa dönersen seni öldürürüm."
Bir umut Şişman Johnny'nin beyninde ışıdı. Belki de bu adam kendisini öldürmeyecekti. Belki de biraz kaçık, ama tümüyle çılgın biri değildi.
"Dönmeyeceğim; Tanrı adına yemin ediyorum. Tanrı'nın tüm azizleri ve melekleri önünde yemin ediyorum. Onun gök kubbesi önünde yemin ediyorum."
Serseri şöyle konuştu, "Ben de yemin ediyorum ki, sen eğer hemen susmazsan, boğazına bir mermi tıkayacağım şimdi senin!.."
Şişman Johnny hemen sustu. Ona, şimdi duvara bakarken geçen zaman, sonsuza dek uzanan bir zaman dilimi gibi gelmişti. Gerçekte geçen zaman yalnızca yirmi saniye idi.
Silahşor öne doğru eğildi, tezgahtarın silahını yere koydu. Dönüp ayakta dikilen sürfenin uslu durup durmadığına baktı. Yerde bilinçsizce yatan polisleri de gözden geçirdi Her ikisi de iyiydiler. Tehlikesiz bir şekilde yaralılar diye düşündü. Her ikisi de düzenli biçimde soluk alıyorlardı. Delevan'ın kulağının yanından bir azıcık kan akıyordu. Ama hepsi o kadardı...
İvedi tezgahtara baktı. Sonra Silahşorların üzerine tabanca takılı kemerlerini çözüp aldı. Mort'un ceketini üzerinden çıkarıp kemerleri beline bağladı. Bunlar kafasına pek uymayan türde silahlardı. Ama, ne olursa olsun şimdi de silah takmak ona iyi geliyordu. Lanet olsun! Hem de çok iyi geliyordu.

Şimdi iki tabanca daha edinmişti. Bu silahlardan biri Eddie, diğeri de eğer kullanmaya hazırsa Odetta için olacaktı. Jack Mort'un ceketini yeniden sırtına giyindi. İki kutu mermiyi sağ, iki kutuyu da sol cebine soktu. Daha önce güzel bir giysi olan ceket ağır mermi kutuları yüzünden şimdi tümüyle şekilsizleşmişti. Tezgahtarın .357'lik Magnum tabancasını yerden aldı. Silahı boşaltıp mermileri pantolon cebine koydu. Sonra tabancayı mağazanın bir köşesine fırlattı. Silah yere çarpıp patırtı çıkarınca Şişman Johnny yerinde sıçrayarak bir çığlık attı. Pantolonuna biraz daha idrar kaçırmıştı. Silahşor ayağa kalktı ve şişman adama geriye dönmesini söyledi.

10

Şişman Johnny, mavi giysili altın kaplama çerçeveli gözlükleri olan adama bakıp onun sirk ya da çeşitli atraksiyonlardaki göstericilere benzeyen halini görüce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Duvara son kez arkasını döndüğünde, mağazaya gelen lanet adamın bir hortlağa dönüştüğüne tüm kalbiyle inandı. Şimdi şişman adam karşısındaki kişinin görüntüsünde çocukken sinemalarda gördüğü ya da televizyon dizilerinde izlediği Wyatt Earp, Doc Holiday, Butch Cassidy ve benzeri efsanevi Silahşorlardan birini görebiliyordu.
Daha sonra şişman adamın görüşü saydamlaşınca, çılgın serserinin neler yapmış olduğunu sezinledi. Mavi giysili, yerde yatan polislerin tabancalarını almış ve beline kuşanmıştı. Takım elbisesi ve boyunbağıyla ortaya çıkan görüntüsü gülünç olmalıydı; ama her nasılsa öyle değildi.
Silahşor, "Bileklerindeki kelepçenin anahtarı tezgahın üzerinde. Devriyeler uyanınca seni serbest bırakacaklardır" dedi. Sonra cüzdanını eline alıp açtı. Ve hiç de inanılamayacak bir şekilde çıkardığı dört tane yirmi doları tezgahın camının üzerine koyup cüzdanı cebine soktu.
"Paralar aldığım cephane için" diyerek ekledi, "Silahındaki kurşunları çıkarıp yanıma aldım. Mağazadan çıkınca onları bir tarafa atmaya niyetliyim. Boş bir silah ve ortada görünmeyen bir cüzdanla polislerin seni suçlamaları güçleşecektir."
Bunun üzerine Şişman Johnny'nin boğazı düğümlenir gibi oldu. Adamın yaşamında konuşmaktan kesildiği ender anlardan biriydi bu...
Gene Roland konuştu, "Şimdi, buraya en yakın ilaç satan yer..." biraz duralayıp sözünü tamamladı, "En yakın eczahane nerede?"
Şişman Johnny birdenbire her şeyi anladı ya da anladığını düşündü. Kuşkusuz bu adam patlak bir toptu. Soruların yanıtı buydu. Adamın böylesine tuhaf görünüşlü olmasına şaşmamalıydı. Belki da ayakta kalmak için gırtlağına kadar doping yapıyordu.
"Köşede bir eczahane var. Kırk Dokuzuncu Cadde üzerinde, yarım blok kadar yürüyeceksin" diyerek yanıtladı.
"Eğer yalan söylüyorsan, buraya geri gelecek ve beynine bir kurşun sıkacağım!"
"Yalan söylemiyorum!" diyen şişman adam şimdi inler gibi konuşuyordu."Tanrı'nın önünde yemin ederim! Tanrı'nın tüm azizleri önünde yemin ederim! Annemin başı üzerinde yemin ederim ki..."
Kapı tangırdayarak kapandı. Şişman Johnny bir an için çılgın serserinin gittiğine inanamadan salt sessizlik içinde kaldı. Sonra çabucak tezgahın çevresini dolanıp kapıya doğru yürüdü. Orada arkasını dönüp kapıyı kilitlemek üzere anahtarı tutacağı bir şeyi arandı. Sonunda, kelepçeli eliyle epey uğraşıp kilit dilini yerine oturtarak kapıyı sağlamca kapamayı başarabildi.
Daha sonra en yakın duvara dayanıp yere doğru kayarak kendisini oturma durumuna getirdi. Şimdi oturduğu yerde derin derin soluk alıyor, inliyor, Tanrı'ya, Tanrı'nın melek ve azizlerine dua edip o gün St. Anthony kilisesine gideceğine ilişkin sözler veriyordu. Bunun için kuşkusuz şu domuzlardan birinin uyanıp elindeki kelepçenin kilidini açması gerekliydi.
Şişman Johnny kilisede itirafta bulunacak, pişmanlık duası edecek ve cemaate katılacaktı.
Bundan böyle Tanrı'ya karşı çok dürüst olacaktı. Biraz öncesine kadar kendisini Tanrı'ya hiç bu denli yakın duyumsamamıştı.

11

Batmakta olan güneş Batı Denizi üzerinde ışıktan bir kemer oluşturuyor ve Eddie'nin gözlerini körleten tek bir dar, parlak ışık çizgisi haline giriyordu. Uzun süre böyle ışığa bakmak insanın gözlerinin retina tabakasında sürekli yanına bırakabilirdi
Okulda öğrenilen parttaym barmenlik yapabilme ya da caddelerde eroin arayıp da satın alabilmek üzere parayı bir araya getirme yollanın bulabilme gibi yaşamın ilginç gerçeklerinden biri de buydu. Eddie bir türlü güneşe bakmayı bırakamıyordu. Uzun süreyle güneşe bakarsa gözlerinin yanacağını düşünmüyordu bile...
Arka tarafında oturan cadı zenci kadına hiç yalvarmamıştı.
Bunun nedeni, birincil olarak yalvarmak işe yaramayacaktı. İkincil olarak, yalvarmak kendisini alçaltacaktı. Zaten yaşamının son döneminde kendisini daha da alçaltmak üzere içinde hiçbir istek beslemediğini keşfediyordu. Artık geriye dakikalarla ölçülecek kadar süre kalmıştı. Güneşin parlak ışık çizgisi gözden kaybolup da ıstakozlar ortaya çıktığında her şey sona erecekti.

Genç adam son anda mucizevi bir değişikliğin Odetta'yı geri getirmesinden ve aynı şekilde kendisinin ölümünün onun da bu dünyaya hapsolması demek olacağını Detta'nın düşünmesinden umudunu kesmişti artık. On beş dakika öncesine kadar çılgın kadının blöf yaptığına inanıyordu. Oysa şimdi, durumu daha iyi anlamaktaydı.
İYİ. Bu şekilde ölüm, havasızlıktan boğulmaktan daha iyi bir ölüm şekli olacak diye düşündü. Ama, iğrendiği o ıstakoza benzer yaratıkları geceler boyu gözledikten sonra bu düşüncesinin doğru olmadığını biliyordu. Çığlık atmadan ölmeyi istemekteydi. Bunun olanaksızlığım biliyor ama denemeye niyetleniyordu.
Detta, baykuşunkine benzeyen sesle konuştu. "Onlar senin için gelecekler, beyaz adam! Her an buraya geliyor olabilirler! Sen, onlar için en iyi akşam yemeklerinden biri olacaksın!"
Kadının sözleri blöf değildi. Odetta... ya da Silahşor geri gelmeyecekti. Sonuncu olasılık Eddie'yi daha çok üzüyordu. Genç adam, her anında Roland'a güvenmişti. Kendisi ile Roland erkek kardeş değillerdi ama yazgıları ortak olmuştu. Eddie, Silahşor'un gelip yanında bulunmak üzere hiç değilse çaba harcayacağına güven duymuştu.
Oysa, Roland geri gelmiyordu.
Belki de Silahşor geriye gelmeyi istemiyordu. Belki istiyor ama geri gelemiyordu. Belki de ölmüştü. Bir eczahanenin güvenlik görevlisi tarafından öldürülmüştü belki. (Hayır, böyle bir pislik mümkün olamaz, son Silahşor kiralık bir polis tarafından vurulup öldürülemezdi) Belki de Roland bir taksinin altında kalmıştı... Ve o ölünce, Kapı da kapanmıştı. Olasılıkla Detta bu yüzden blöf yapmıyordu. Çünkü geriye yapılacak blöf kalmamıştı artık...
Detta, "Her an gelebilirler!" diye bağırdı. Ve sonra, Eddie, gözlerinin retina tabakaları için endişelenmeyi bıraktı. Çünkü, güneşin son parlak ışık demeti de kaybolmuş, gökyüzünde yalnızca kızıllık kalmıştı.
Genç adam dalgalara sabit bakışlarla baktı. Güneş ışıklarından kalan son parlak ışık yansıması da gözden kaybolurken dalgaların arasından ıstakoza benzeyen yaratıkların çıkmasını bekledi.

12

Eddie üzerine doğru gelen ilk ıstakozdan başını çevirerek sakınmaya çalıştı ama geç kalmıştı. Hayvan bir pençe darbesiyle yüzünün bir parçasını yırtıp kaldırdı, sol gözünü jöle haline getirerek akıttı ve bilinen sorularını sorarak genç adamın yüz kemiklerini alacakaranlığın ışığına çıkardı. Ve Gerçek Kötü Kadın, Eddie'nin bu haline kahkahalarla güldü...
Kes sunu artık!.. diye Roland kendi kendisine komuta etti. Böyle şeyleri düşünmek çaresiz kalmaktan daha da kötü. İnsanın yapmak zorunda olduğu etkinlikte dikkatini dağıtıyor ki bu pek gereksiz. Şimdi de ona yetişmeye zamanım var...
Gerçekten zamanı vardı. Roland, Jack Mort'un bedeni içinde Kırk Dokuzuncu Cadde'de yürürken kollarını sallıyor ve bakışlarını ilerdeki İLAÇLAR levhasının üzerinden ayırmıyordu. Bu haliyle yanından geçenler ondan ürküyor ve sakınmaya çalışıyorlardı. Güneş şimdi de Roland'ın dünyasında ufuktan biraz yüksekte olmalıydı. Ancak, on beş dakika kadar sonra güneşin alt kenarı ufuk çizgisine değecek ve sonra .... Eddie'nin çekeceği işkence başlayacaktı. Ama, buna şimdi de zaman vardı.
Silahşor bütün bunları kesinlikle bir gerçek olarak bilemiyordu. Onun tek bildiği kendi dünyasında güneşin biraz daha geç batacağıydı. Oysa, güneşin burada ve kendi dünyasında aynı hızla ilerleyeceğini varsaymak... özellikle Eddie için ölümcül bir durum olacaktı. Genç adam, düşünülmesi bile güç koşullar altında can verecekti. Gene de Roland sürekli olarak o koşulları hayal etmeye çalışmaktaydı.
Geriye dönüp bakmak ve durumu tüm çıplaklığıyla görmek hemen hemen vazgeçilmez ve başa çıkılmaz bir durumdu. Bununla birlikte, Roland geriye dönüp bakmaya cesaret edemiyordu. Geriye dönüp bakmamalıydı.
Ansızın Cort'un sesi düşüncelerinin akışını acımasızca kesti: Kontrol edebileceğin şeyleri kontrol et, sürfe! Bırak her şey yolunda yürüsün! Eğer bu yolda yenilgiye uğrayacaksan bile, silahların alev saçarken yenil!
Evet.
Ama, bu güçtü.
Bazen pek güçtü.
Roland bir an önce işlerini bitirip bu cehennemden kurtulmayı düşünmese çevresindeki kişilerin kendisine tuhaf tuhaf baktıklarını ve kendisinden sakındıklarını görebilecekti. İlerde gördü ve Mort'un ansiklopedisine göre gereksindiği Keflex adlı ilacı alabileceği mavi renkli levhaya doğru hızla yürüyordu. Mort'un ceketi, cebindeki ağır mermi kutuları yüzünden yanlara sarkmıştı. Kalçalarının üzerine taktığı tabancalıklı kemer açık açık görülüyordu. Silahşor o tabancalığı asıl sahipleri gibi değil, kendi tabancalarını takındığı zamanki gibi birbirlerine zikzak bakacak şekilde, temiz ve düzenli bir şekilde takmıştı.
Kırk Dokuzuncu Cadde'de alış veriş eden ve avare avare dolaşan insanlar Roland'ı, Şişman Johnny'nin onu gördüğü gibi, gözü dönmüş bir haydut olarak görüyorlardı.
Ve Roland bu yürüyüşünün sonunda Katz'ın eczahanesine vardı. Oraya girdi.

13

Silahşor kendi zamanının büyücü ve simyacılarını tanımıştı. Bunlardan bazısı kurnaz şarlatan, bazısı da aptal sahteciydi. Ve böyle kişilere yalnızca kendilerinden daha salak olan insanlar inanırdı. (Ancak, dünyada salakların kıtlığı hiç çekilmemişti. Bu yüzden, en aptal sahteciler bile ayakta kalıyor, aslında, çoğu bolluk içinde yaşıyordu.) Böyle kişilerden pek azı insanların şeytanca ya da ölümcül dedikleri şeyleri yapıyor, hastalan ya öldürüyor ya da sağlığına kavuşturuyordu. O kişilerden birini Silahşor, Şeytan'ın ta kendisi olarak görmüştü. O yaratık, bir adam gibi görünüyor ve kendisini çevresine Flagg olarak tanıtıyordu. Roland onu pek kısa bir süre içinde görmüştü. Yanında asık suratlı ve dünyadan umutlarını kesmiş, adları Dennis ve Thomas olan iki kişi vardı. O üç kişi, Silahşor'un yaşamında şaşkınlık ve akıl karışıklıkları ile dolu kısa bir zaman dilimi içinde yer almışlardı. Ancak Roland, Flagg'in kendisini kızdırıp rahatsız eden bir adamı havlayan bir köpeğe çevirişini kesinlikle unutmayacaktı. Olayı pek iyi anımsıyordu. Sonra, Karalar Giyinmiş Adam sahneye çıkmıştı.
Ve bu adamın adı Marten idi.
Marten, Roland'ın babası uzaklardayken Roland'ın annesini iğfal etmişti. Marten ayrıca Roland'ın ölümüne neden olmaya çalışmış oysa sonuçta onun erken yaşta erkekleşmesini sağlamıştı. Ve şimdi, Silahşor, Kule'ye varmadan ya da Kule'ye vardığında Marten ile bir kez daha karşılaşacağını umuyordu.
Roland'ın bugüne değin büyüyle ve büyücülerle karşılaşarak edindiği deneyimler bunlardı. Ve bu nedenle, Katz'ın eczahanesine girdiğinde bulduklarından çok farklı şeyleri görmeyi bekliyordu.
Oraya girerken mumla aydınlatılmış yarı karanlık pis kokulu dumanlarla dolu bir yeri görmeyi; içerde ne olduğu bilinmeyen toz, sıvı ve aşk iksiri ile doldurulmuş ve üzereleri asırlık tozlarla, örümcek ağlarıyla kaplı kavanozlar bulmayı ummuştu. Orada sırtına cübbeler giyinmiş tehlikeli bir adamla karşılaşacağını düşünmüştü. Eczahanede saydam plastik ya da cam kaplı vitrinlerin arasında insanların herhangi bir mağazada dolaşır gibi gezindiklerini fark edince Roland hayal görüyorum sandı.
Oysa gördükleri hayal değildi.
Bu yüzden Silahşor bir an için kapının iç tarafında şaşırmış ve biraz da eğlenirmiş durumda kalakaldı. Bu dünyada attığı her adımda onu sağır dilsiz edecek şeylerle karşılaşıyordu. Sözgelişi, burada taşıt araçları havada uçar gibi gidiyor ve kâğıdın kum kadar ucuza satıldığı görülüyordu. İşte şimdi, şu eczahanede Roland için hepsi yepyeni ve mucizeye benzer şeylerle dolu olan yerde, insanlar durgun yüzleri ve isteksiz bedenleri ile dolanıyorlardı.
Çevresinde binlerce şişe, ilaç ve aşk iksiri vardı ancak Mort'un ansiklopedisi onların çoğunu şarlatanların önlemleri diye niteliyordu. Burada saç dökülmesini iyileştirdiği varsayılan ama bunu yapmayan merhem; ellerindeki ve yüzdeki lekeleri çıkardığı öne sürülen oysa bunun yalan olduğu bilinen krem vardı. Burada iyileşmeye gereksinim duyulan organları iyileştirmeyen, bağırsaklarınızı hızlı çalıştıran ya da onları durdurup çalışmaktan alıkoyan, dişlerinizi beyazlatan ve saçlarınızı karartan, sanki siz akçaağaç kabuğu çiğneyemezmişsiniz gibi soluğunuzu daha temiz kokutan ilaçlar vardı. Burada büyü bulunmuyor yalnızca önemsiz şeyler yer alıyordu. Gene de, Astin gibi insana yararlı olan diğer önlemler de burada satılıyordu. Ancak, genellikle eczahanenin görünüşü Roland'ı şaşırtmış ve aklını karıştırmıştı. Aslında simya ile uğraştığı varsayılan ama iksirlerden daha çok parfümlerle iş görülen bu yerde harikaların tükenmesine şaşırmalı mıydı?
Oysa, bir kez daha Mort'un ansiklopedisine baktığında Roland buranın kendi gereksinimleri için başvurması gereken yer olmadığını öğrendi. Gerçekten işe yarayan iksirler gözden ırak bir yerde saklanıyordu. Onları bir büyücünün emri olursa elde edebilirdiniz. Bu dünyada böyle büyücülere DOKTOR deniliyor ve onların büyülü formüllerini yazdıkları kâğıtları da Mort'un ansiklopedisi REÇETE adıyla adlandırılıyordu. Silahşor bu sözcüğü bilmiyordu.
Bir kez daha ansiklopediye fikir danışabilirdi. Ama, zahmet etmedi. Şu anda neye gereksindiğini biliyordu. Ve Mort'un ansiklopedisine kısa bir bakış onu nereden alabileceğini kendisine söylüyordu.
Dolaplar arasındaki geçitten ilerleyip üzerinde REÇETELER HAZIRLANIR yazılı yüksek bir tezgaha doğru yürüdü.

14

Katz'ın Eczahane ve Meşrubat Mağazası'nı 1927 yılında Kırk Dokuzuncu Cadde'de açan Bay Katz uzun yıllar önce ölmüş ve mezarına kavuşmuştu. Tek oğlu da yaşlanmış ve mezarını arar görünümü kazanmıştı. Adam, yalnızca kırk altı yaşında olmasına karşın, yirmi yaş daha yaşlıymış gibi görünüyordu. Saçları kelleşmiş, teni sararıp solmuştu. Ona, kendisinin at üzerinde gelen Ölüm gibi göründüğünü söyleyen insanlar tanımıştı. Ancak bunun nedenini kimse bilmiyordu.
Örneğin şimdi telefonda konuştuğu egzantrik kişiyi, Bayan Rathbun'u ele alalım: Rathbun telefonda lanet olası Valium adlı ilacı içeren reçetesini hemen, TAM ŞU ANDA hazırlamazsa eczacıyı dava edeceğini söylüyordu.
Ne düşünüyorsunuz, bayan? Telefonda mavi suları size doğru akıtacağımı mı? diye düşünen Katz böyle yapsa, hiç değilse kadın da iyilikte bulunur ve sesini kısabilirdi. Çünkü telefona doğru ağzını kocaman açar ve öyle tutardı.
Bu fikir Katz'ın yüzüne hortlakça bir gülümseme getirdi ve soluk renkli dişetlerinin görünmesine neden oldu.
Bir dakika süreyle (evet, tam bir dakika süreyle; çünkü Katz bu bir dakikayı hareketli saniyeliği ile saatinden ölçmüştü) kadının o deli saçması sözlerini dinledikten sonra onun sözünü kesip, "Ama siz anlamıyorsunuz, Bayan Rathbun" dedi.
Aslında bir kez olsun şöyle konuşmaktan ne denli hoşlanacaktı: Bana bağırmayı bırakın be salak kadın! Benim yerime doktorunuza bağırın! Sizi bu pisliğe çengelle takan o! Lanet olası ördekler, bu tür uyuşturucu ilaçları hastalarına çiklet

verir gibi sunuyor ve sonra kesmeyi istediklerinde ise pislikle kim karşılaşıyordu? Bir cerrah mı? Oh, hayır! Eczacı, hasta ile karşı karşıya geliyordu.
"Anlamadığımı söylemekle ne demek istiyorsun?" Katz'ın kulağındaki ses, şimdi bir kavanozun içindeki eşekarısının öfkeli vızlayışı gibiydi. "Senin döküntü eczahanende dönen işlerin çoğunu anlıyorum. Bunca yıldır oranın sadık bir müşterisi olduğumu da çok iyi anlıyorum..."
Katz yarım gözlükleriyle kadının kartına bakarak konuştu, "Siz Doktor Brumhall ile konuşmak zorundasınız, Bayan Rathbun" diyerek ekledi, "Reçetenizin süresi geçmiş. Yeni bir reçete olmadan Valium türü ilaçları vermek, ülkede Federal bir suçtur." Ve şöyle düşündü: Başlangıçta bu ilacı size vermek da aynı suçu işlemek oluyordu...
Kadın haykırdı, "Durum gözden kaçmış olmalı!" Şimdi kadının sesinde duyumsadığı ürkü işitiliyordu. Bir uyuşturucu düşkününün yabanıl çığlığı olan sesi duysa Eddie hemen tanırdı.
"Şu halde doktorunuza telefon edin ve ona hatasını düzeltmesini söyleyin" diyen Katz sözünü sürdürdü, "Onda benim numaram var." Evet. Doktorların tümünde Katz'ın telefon numarası bulunuyordu. Bu tam anlamıyla bir sorundu. Böyle lanet olası doktorlar yüzünden Katz kırk altı yaşında ölümü yakın olan insanlara benzemişti.
Eğer bu tür uyuşturucu düşkünü kadınlara siktir olup (!) gitmelerini söylersem şu mağazayı işletmekten ötürü kazandığım paraların hepsinin de gitmesini garantilemiş olacağım, diye düşündü.
Kadın, "ONA TELEFON ETMEK!" diye bir kez daha bağırdı. Sesi Katz'ın kulağını oyar gibiydi, "DOKTORUM EŞCİNSEL ERKEK ARKADAŞI İLE BİRLİKTE TATİLDE VE KİMSE BANA ONLARIN NEREDE OLDUKLARINI SÖYLEMİYOR!"
Katz, midesine asitlerin aktığını duyumsadı. Adamın midesinde biri iyileşmiş, öteki şimdi de kanayan iki ülser yarası bulunuyordu. Ülserlerinin oluşma nedeni genellikle böyle cadı kadınlardı. Katz gözlerini kapadı ve böylece yardımcısının, mavi giysili ve altın kaplama çerçeveli gözlükler takan bir adamın reçete hazırlama tezgahına yaklaşışına bakışını ve yaşlı, şişman güvenlik görevlisi Ralph'ın her zamanki uyuşukluk durumundan kurtulup kucağındaki silahını almak üzere uzanışını görmedi. (Katz, güvenlik görevlisine acınacak kadar az maaş veriyor ama gene de yaptığı harcama için üzülüyordu. Çünkü, tanrı onu çürütsün, babası hiçbir zaman eczahanesinde güvenlik görevlisine gereksinim duymamıştı. Ancak, onun zamanında New York bir tuvalet çukuru değil aklı başında bir kentti.)
Katz şimdi yalnızca telefondaki cadının bağırışını işitiyor ve bunun, kadının eczahanedeki tüm Revlon'ların indirimle satıldığını henüz duymasından kaynaklandığını düşünüyordu. Son günlerde Katz elindeki tüm Revlon'ları indirimli satışlara koymak zorunda kalmıştı. Çünkü, aynı caddedeki öbür eczahane sahibi Kasap Dollentz sürekli fiyat kırıyordu. Şu anda Katz, rakibi Dollentz ile telefonda cıyaklayan cadıdan başka bir şeyi düşünmediğinden Silahşor'un bulunduğu tezgaha yaklaşışının farkında değildi. Katz, rakibi Dollentz ile cadıyı hayalinde çıplak ama bedenlerine bal sürülmüş durumda iki karınca yuvasının üzerinde kazığa çakılmış olarak canlandırıyor ve bunun olağanüstü bir şey olacağını düşünüyordu. Karınca yuvaları KADININKİ ve ERKEĞİNKİ levhalarını taşıyorlardı. Katz'ın babası tek oğlunun yaşamda kendi adımlarını izlemesinde o denli kararlıydı ki, ona eczacılık fakültesini bitirmesi dışında hiçbir harcama yapmayı kabul etmemişti. Tanrı onu mezarında çürütsün, babası böyle yaparken Katz meslek yaşamında pek çok kez feci anlar yaşamıştı. İşte şu da yaşamında adamı zamanından önce yaşlı görünüşlü yapan feci anlardan biriydi.
Üstelik en kötü andı belki...
Katz gözleri kapalı durumda bunları düşünüyordu.
Sonunda, "Eğer buraya uğrarsanız, Bayan Rathbun, size bir düzine beş miligramlık Valium tableti verebilirim, işinizi görür mü?" diye sordu.
"Adam, akıl yolunu görüyor! Tanrı'ya şükürler olsun ki akıl yoluna giriyor!" diyen kadın telefonu kapattı. İşte hepsi bu kadardı. Cadı tek bir teşekkür sözü bile etmemişti. Ancak, kendisine doktor diyen pisliği gördüğünde kadın onun ayaklarına kapanacak, adamın Gucci marka mokasen pabuçlarını yalayacak ve ona belki de cinsel zevklerin en aşağılığını tattıracaktı!
Yardımcısı sesinde tuhaf rüzgârların estiğini duyumsatarak ona, "Bay Katz. Sanırım bir sorunumuz var!" diye seslendi. Bir çığlık sesi duyuldu. Bunu bir silah atışı izledi. Eczacı Katz, sesleri işitince o denli ürktü ki, bir an kalbinin göğsünde anormal gümbürtülerle atacağını ve sonra sonsuzluğa değin duracağını düşündü.
Gözlerini açıp Silahşorun gözlerine baktı ve sonra bakışlarını indirip adamın elindeki silahı ilk kez gördü. Sola baktı. Güvenlik görevlisi Ralph'ın yaralı elini kucağına yatırıp irileşmiş gözleriyle ve sabit bakışlarla hırsıza baktığını farketti. Ralph'ın kendi silahı şimdi yerde hurda demir yığını olarak duruyordu. (Ralph, .38'lik silahını polis memuru olarak on sekiz yıl süreyle görev başındayken kullanmış ancak bu silahla yalnızca 23. Mıntıka'nın mahzeninde bulunan atış poligonunda atışlar yapmıştı. Görev başında silahını iki kez çektiğini söylüyordu... Ama, sözlerinin doğruluğunu kim bilirdi ki?...)
Katz'ın karşısındaki boğalara ateş etmiş adamın bakışlarına sahip kişi ifadesiz bir sesle, "Keflex istiyorum" diyerek ekledi, "Çok sayıda Keflex istiyorum. Hemen şimdi. Reçeteyi de boşverin!"
Bir an için Katz ağzı açık durumda kalarak, kalbi gümbürdeyerek ve midesi asitle yanarak adama yalnızca bakabildi. Şu anda gemisinin karaya oturduğunu mu düşünüyordu?
Gerçekten öyle mi olmuştu?

Sonunda Katz adama, "Siz anlamıyorsunuz" demeyi başarabildi. Sesi kendisine pek tuhaf gelmişti. Ancak bundan bir tuhaflık bulunmuyordu. Çünkü ağzını şu anda fanilalık kumaş, dilini de bir kot kumaşı kesiği gibi duyumsamaktaydı. "Burada kokain yok. O herhangi bir koşul altında reçetesi yapılan bir ilaç değil "diyerek sözlerini sürdürebildi.
"Ben kokain istemedim" diyen mavi giysili ve altın kaplama çerçeveli gözlükler takan adam biraz durulayıp sözünü tamamladı. "Ben, Keflex istedim."
Az kalsın Katz bu çılgın adama, Ben öyle söylediniz sandım, diyecekti. Ama, sözlerinin onu daha fazla kışkırtacağını düşünerek ağzını açmadı. Katz, bazı sakinleştirici ilaçlar (sözgelişi, Bayan Rathbun'un Valium'u gibi olanları) için eczahanelerin baskına uğradığını işitmişti. Oysa bu, tarihteki ilk penisilin hırsızlığı olacaktı.
Babasının sesi (Tanrı o yaşlı piçi mezarında çürütsün!) kendisine titremeyi ve saçma sapan konuşmayı bırakıp bir şeyler yapmasını söylüyordu.
Oysa, Katz yapacak şeyi düşünemiyordu.
Sanki silahlı adam ona bir şeyler vermiş gibiydi.
Silahlı adam, "Hareket et. Acelem var" dedi.
Katz, "Ne kadar istiyorsun?" diye sordu. Bir an bakışları Silahşor'un omuzlarını aştı ve güçlükle inanabileceği bir şeyi gördü. Bu kentte böylesi şeyler olamazdı. Ama, her nasılsa oluyor gibiydi. Bu bir iyi şans mıydı? Katz gerçekten şanslı mıydı? Böyle bir olay sizi Guiness'in Dünya Rekorları kitabına bile aldırabilirdi.
"Bilmiyorum" diyen Silahlı adam ekledi, "Bir torbaya, büyükçe bir torbaya alabileceği kadar Keflex koyun." Hiçbir uyarı yapmadan olduğu yerde geriye döndü ve elindeki tabanca bir kez daha ateş aldı. Bir adam böğürür gibi ses çıkardı. Vitrin camı parçalanıp sokağa döküldü ve yaya kaldırımı cam kırıklarıyla doldu. Eczahanenin önünden geçmekte olan birkaç yaya çevreye uçuşan cam kırıklarıyla hafifçe yaralandılar. İçerde bulunan müşterilerden birkaç kadın (erkekler değil) çığlık attılar. Hırsız alarmı kaba bir sesle çalmaya başladı. Müşteriler ürkü içinde kapıya doğru koşuştular. Elinde silah bulunan adam, Katz'a doğru döndü. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Yüzü başlangıçtaki gibi korkutucuydu. Tükenmez bir sabra sahipmiş gibi görünüyordu.
"Dediğimi yap, acelem var" dedi.
Katz yutkundu ve sonra konuşmaya başarabildi, "Evet, efendim..."

16

Silahşor güçlü iksirlerin bulunduğu tezgaha yaklaşırken yarı yolda eczahanenin sol üst köşesinde bulunan kesme camdan yapılmış aynayı farkedip hayran olmuştu. Kendi dünyasındaki hiçbir el işçisi böyle bir aynayı yapamazdı. Gene de Eddie ile Odetta'nın dünyasında kendi döneminden kalma bazı şeylere rastlamıştı. Bunlar arasında özellikle bazı dağların altındaki tüneller ilgisini çekmişti.
Şimdi, Roland aynanın oraya konuluş amacını sezinliyordu.
Eczahanenin güvenlik görevlisinin hareketlerini görmekte gecikmişti. Mort'un gözündeki merceklerin kendisinin şimdi de çevreyi görmesini sınırladığını farkediyordu. Ancak, ateş edip görevlinin elindeki silahı vurması için yeterli zamanı vardı. Biraz daha acele davranmasını gerektirmesine karşın, Roland için bu tabancayla sıradan bir atış yapmak demek oluyordu. Oysa, güvenlik görevlisi Ralph ayrı fikirdeydi. Ralph Lennox, yaşamının son gününe dek, o adamın yapılması olanaksız bir atışı gerçekleştirmiş olduğunu yemin ederek anlatacaktı.. Böyle atışlar ancak Annie Oakley gibi eski televizyon dizilerinin kahramanları tarafından yapılabilirdi.
Eczahanedeki hırsızları yakalamak üzere oraya konulmuş ayna sayesinde, Roland güvenlik görevlisinden daha hızlı davranmayı başarmıştı.
Daha sonra simyacının bakışlarını bir an için omuzlarının üzerinden geriye doğru kaydığını da fark etmiş ve hemen aynaya bakarak tezgahlar arasındaki orta geçitte deri ceketli bir adamın kendisine doğru yaklaştığını görmüştü. Adamın elinde uzun bir bıçak ile kafasında belli ki ucuz bir zafer kazanmak amacı bulunuyordu.
Silahşor geriye döndü ve tek bir atış yapıp elindeki tabancayı kalçasına doğru indirdi. Silaha alışkın olmadığı için hedefi vuramayacağını düşünüyor ama eli bıçaklı kahramanın yakınında donup kalmış diğer kişilerin bulunduğunu görerek ikinci ateşi aynı pozisyonda yapmak istemiyordu. Belki de tabancayı kalçası hizasında tutup ateş ederse, aşağıdan yukarı doğru giden kurşun tek suçları parfüm almak üzere yanlış günü seçmiş bazı kadınları tehlikeye atmamış olacaktı.
Ama, elindeki tabanca bakımlı bir silahtı. Kendisi de iyi nişan almıştı. Silahı almış olduğu şişman ve antremansız Silahşorları düşününce, adamların silahlarına kendilerinden daha iyi baktıklarını anlıyordu. Bu tuhaf bir anlayıştı, ancak burası pek tuhaf bir dünyaydı. Roland Eddie'nin dünyasını yargılayamazdı. Zaten bunu yapmaya zamanı bulunmuyordu.
Atışı başarılı olmuş, bıçağı kesici ağzından ayırmak üzere ikiye bölmüş ve gönüllü kahramanın elinde yalnızca bıçak sapı kalmıştı.
Roland dümdüz bakışlarla elinde parçalanmış bıçağın sapını tutan adama baktı. Ve bakışı, deri ceketli adama hemen başka bir yerdeki randevusunu anımsattı. Adam elindeki sapı yere fırlatarak arkasını döndü, eczahanenin kapısına doğru koşuşan diğer müşterilerin arasına karıştı.

Silahşor arkasını dönüp simyacıya emir verdi. Burada gereksiz yere kan dökülmeyecekti. Simyacı ilaçları hazırlamak üzere dönerken Roland adamın çıkıntı yapan kemikli omuzlarına elindeki tabancanın namlusuyla dokundu. Eczacı boğuluyormuş gibi bir "hiiii" sesi çıkararak hemen Silahşor’a baktı.
"Hayır sen değil. Sen, burada kal. Çırağın yapsın!"
"Kim? Kim?"
Roland sabırsız bir jestle eczacının yardımcısını göstererek, "O yapsın" dedi.
Eczacının yardımcısının birtakım sivilce kalıntıları görülen yüzü iyice solmuştu. "Ne yapmam gerekiyor, Bay Katz?" diye sordu.
"Beyin dediğini yap, sersem! Siparişini hazırla! Ona, Keflex var!"
Yardımcı tezgahların arkasındaki raflara yaklaştı ve oradan bir şişe aldı.
Silahşor, "Onu bana doğru çevir de üzerindeki kitabeyi okuyayım" dedi.
Genç adam söyleneni yaptı. Ama harflerin çoğu kendi bildiği abecedekilere uymadığından Roland yazıyı okuyamıyordu. hemen Mort ansiklopedisine başvurdu. Orası, "Evet! İlaç Keflex." diye doğruladı. Ve Roland ilacı çocuğun elinden alıp kontrol etmenin aptalca zaman kaybı olacağım sezinledi. Kendisi bu dünyada her yazıyı okuyamayacağını biliyor ancak adamlar durumu göremiyorlardı.
"Bir şişede kap haç var?" diye sordu.
"İyi ama bunlar hap değil, kapsüldür" diye sinirli bir sesle konuşan yardımcı ekledi, "Eğer ilacı hap olarak almak istiyorsanız..."
"Boş ver! Bunlar kaç alımlık ki?"
"Oh, uh!" diye sesler çıkaran şaşkın yardımcı şişeye bakarken az kalsın onu yere düşürecekti.
Roland buradan ne kadar çok cephanenin ne denli önemsiz tutardaki parayla satın alınabileceğini görmüştü. Gangster Enrico Balazar'ın bürosundaki ilaç dolabından aldığı şişeler otuz altı alımlık tutmuş ve kendisini iyileşmiş gibi duyumsatmıştı. İki yüz alımlık ilaçla bedenindeki enfeksiyonunu yok edemezse, bu hastalık kesinlikle iyi edilemezdi.
Genç adama, "İlacı ver" dedi.
Yardımcı şişeyi uzattı.
İlacı göğüs cebine yerleştiren Roland ceketinin kolunu sıyırarak Jack Mort'un Rolex markalı saatini ortaya çıkarıp şöyle konuştu, "Param yok ama bu yeterli karşılığı sağlar sanırım."
Geriye döndü. Şimdi de devrilmiş olan taburenin yanına, yere oturmuş ve irileşmiş gözlerle kendisine bakan güvenlik görevlisine doğru başını eğdi ve sonra kapıya doğru yürüdü.
Olay bu denli sessiz bir biçimde sona eriyordu.
Beş saniye süreyle eczahanede hırsız alarmının zırıltısından başka bir ses işitilmedi. Bu ses de, caddeden geçen insanların dönüp boş bakışlarla içeriye bakmalarına neden oluşturuyordu.
Yardımcı fısıldadı, "Tanrı'ya şükürler olsun, Bay Katz! Şimdi ne yapacağız?"
Katz saati tezgahın üzerinden alarak inceledi.
Adamın bıraktığı saat altından, som altından yapılmıştı!
Katz gördüğüne inanmıyordu.
Oysa, inanmak zorundaydı.
Bir çılgın eczahanesine girmiş, güvenlik görevlisi ve bir müşteriye ateş etmiş ve bütün bunları en son akla gelebilecek bir ilaç için yapmıştı.
O da, penisilin türündeki Keflex adlı sıradan bir ilaçtı.
Tüm değeri altmış dolar olabilirdi.
İlaca karşılık adam 6.500 dolarlık Rolex marka saatini bırakmıştı.
"Ne mi yapacağız?" diye soran Katz ilk olarak saati tezgahın altına koydu, Genç adama dönüp "Sen bunu görmedin" dedi. Sonra, Ralph'e dönerek ekledi, "Sen de görmedin."
Ralph hemen patronunu onayladı, "Evet, efendim. Saati sattığında payımı ödediğin zaman ben de saati hiç görmemiş olacağım."
Katz belirgin bir sevinçle, "O herifi caddede köpek gibi öldürecekler!" dedi.
Yardımcısı şaşkınlık içinde kalmış bir tavırla konuştu, "Yalnızca Keflex aldı! Ve adam uyuşturucu düşkününe hiç de benzemiyordu."

ÜÇÜN ÇİZGİLERİ

1

Güneşin alt ucu Roland'ın dünyasının Batı Denizi'nde ufka dokunurmuş gibi parlak ışıklarını okyanusa saçarken, deniz kıyısında Eddie kurbanlık danalar gibi yatıyor; öbür tarafta O'Mearah ile Delevan adlı polis memurları kroke durumlarından ağır ağır bilinçlilik haline dönüyorlardı.
Polislerin yanına yaklaşan Şişman Johnny alçakgönüllü bir sesle sordu, "Beni bu kelepçeden kurtarırsınız, değil mi?"
O'Mearah kalın sesle, "Nerede o herif?" diye sorup belindeki silahla tabancalığını arandı. Tabancalık, kurşunlar ve silahı gitmişti. Evet, silahı gitmişti!

Oh, Tanrı cezasını versin!
Polis memuru O'Mearah şimdi kendisine Müdüriyetteki pislikler tarafından sorulacak soruları düşünüyor ve yitirdiği silahın parasal değeri ona İrlanda'nın nüfusu ya da Peru'nun başta gelen maden kaynakları gibi görünüyordu. Dönüp arkadaşı Carl Delevan'a baktı ve onun da silahından arındırılmış olduğunu gördü.
O'Mearah üzülerek düşündü, Oh, aziz Tanrı'm! Soytarıların ortaya çıkmasına sen neden oluyorsun.... Ve o anda Şişman Johnny kendisinden bir kez daha tezgahın üzerindeki anahtarı kullanarak kelepçenin kilidini açmasını istedi. "Evet, yapmam gerekirdi..." dedi ve duraladı, sustu. Aslında şişman adama, Bunun yerine senin bağırsaklarına doğru atış yapmam gerekirdi, demek üzereydi. Oysa, Şişman Johnny'e ateş edemezdi, öyle değil mi?. Buradaki silahlar birbirine zincirlerle bağlıydı. Ve altın kaplama çerçeveli gözlükler takan efendi görünüşlü serseri, O'Mearah'ın bir çocuğun elinden oyuncak tüfeğini alacağı kadar kolaylıkla onun ve Carl'ın silahını alıp gitmişti.
Düşünmeyi bırakıp anahtarı aldı ve kelepçenin kilidini açtı. Sonra, Roland'ın mağazanın bir köşesine fırlattığı tabancayı gördü. Gidip silahı yerden aldı, pantolonunun kemer kısmına soktu.
Şişman Johnny meler gibi konuştu, "Hey! Bırak, o tabanca benim!"
"Oh, evet. Tabancanı geriye almak istiyorsun, öyle değil mi?" diyen O'Mearah ağır ağır konuşmak zorundaydı. Çünkü başı ağrıyordu. Şu anda tüm istediği, mavi giysili herifi bulup onu en yakın duvara çivilemekti. Sözlerini şöyle sürdürdü,"Attica'da senin gibi şişmanlar için ne derler bilir misin? 'Yastık ne kadar büyükse, dürtülmesi o kadar iyi olur.' Şimdi de tabancanı geriye almak istiyor musun?"
Şişman Johnny bir şey demeden arkasını döndü. Kısa süre sonra, O'Mearah onun göz pınarlarının yaşlarla dolduğunu ve pantolonunda da bir ıslaklık lekesi bulunduğunu gördü. Gene de adama acımadı.
Vızıldayan kısık sesiyle bu kez Carl Delevan sordu, "O herif nerede?"
Bıkkın bir sesle, "Buradan gitti" diyen Şişman Johnny ekledi "Bütün bildiğim şu kadar: Adam buradan gitti. Gitmeden önce beni öldürecek sanıyordum. Oysa, ellerimi kelepçeleyip sonra bıraktı gitti."
Delevan ağır ağır ayağa kalkıyordu. Yüzünün yanında yapışkan bir ıslaklık duyumsadı ve eliyle yokladı, arandı... Tabancalığıyla tabancası gitmişti. O'Mearah'ın başında yalnızca ağrı vardı. Oysa, Delevan kafasının içinde birisi sanki nükleer testler yapıyormuş gibi oluyordu.
O'Mearah'a dönüp, "Adam benim silahımı almış" dedi. Konuşurken o denli geveliyordu ki sözcükleri anlaşılmaz hale giriyordu.
Arkadaşı, "Sen de kulübe katıldın. Benim de aynı şey başıma geldi" diyerek yanıtladı.
"Adam şimdi de burada mı?" diye soran Delevan O'Mearah'a doğru bir adım attı. Ancak, sanki kaba dalgalı denizdeki bir geminin güvertesinde yürüyormuş gibi sola doğru yalpaladı ve sonra doğrulmayı başarabildi.
O'Mearah, "Hayır" dedi.
Cari Delevan, şişman adama bakıp, "Gideli ne kadar oldu?" diye sordu. Sırtı onlara dönük olan Şişman Johnny belki de polisler kendi aralarında konuşuyorlar diye düşünerek yanıt vermedi. Delevan en iyi koşullar altında bile öfkelenmeden ve kısıtlı olmayan davranışlarla harekete geçmeden edemeyen bir polis olarak dikkati çekmişti. Şimdi de beynini bin parçaya bölünecekmiş gibi duyumsamasına karşın, şişman adama doğru bakıp kükredi, "Sana bir soru sordum, şişman pislik! Anasını beceren (!) o herif gideli ne kadar oldu dedim?"
"Beş dakika kadar oldu" diyen şişman adam gene bıkkın bir sesle konuştu, "Lanet olası mermilerini ve sizin silahlarınızı alıp gitti." Biraz duraladı ve ekledi, "Ancak, mermilerin parasını ödedi. Şaşırdım ve duruma inanamadım!"
Delevan, Beş dakika olmuş, diye düşündü. Adam, bir taksiyle gelmişti. O sırada devriye arabasında oturup kahve içtiklerinden gelişini görmüşlerdi. Şimdi kentte trafiğin sıkışma saatleri başlıyordu. Şu sıralarda bir taksi bulmak güçtü. Belki de onu...
Arkadaşı O'Mearah'a, "Haydi gidelim. Şimdi de onu enseleme şansına sahibiz. Şu şişmandan bir silah isteyelim" dedi.
O'Mearah kendindeki Magnum tabancayı gösterdi. Delevan önce silahı iki tane olarak gördü. Ancak, bir süre sonra görüntüler ağır ağır bir araya gelip çakıştılar.
"İyi" diyen Delevan çenesine sıkı bir yumruk yemiş boksör gibi ağır ağır kendine geliyordu. Ekledi, "Sen o silahı kendine sakla. Ben de arabanın ön tablosunun altındaki kilitli av tüfeğini alırım." Sözünü bitirince kapıya doğru tökezleyerek yürüdü ve ayakta kalabilmek için kapıya tutunmak zorunda kaldı.
O'Mearah, "Kendini idare edebilecek misin?" diye sordu.
Delevan, "Eğer onu yakalarsak..." diyerek yanıtladı.
Polis memurları mağazadan dışarı çıktılar. Şişman Johnny onların gidişine, mavi giysili serserinin gidişi kadar olmasa bile, gene de çok sevindi.

2

Delevan ile O'Mearah, suçlunun silah mağazasından çıktıktan sonra hangi yöne doğru gittiğini aralarında tartışmadılar bile... Tüm yapmak zorunda oldukları şey, devriye arabasındaki radyoyu dinlemekti.
Radyodaki kadın spiker üst üste şu mesajı yineliyordu: Hırsızlık olayı. Silahla ateş edildi. Yer: Batı yakası, Kırk Dokuzuncu Cadde numara 395, Katz'ın eczahanesi.

Başı eskisinden daha çok sancılı olmasın karşın, Delevan düşündü: Ateş edilmiş. Hangi silahla ateş edildiğini merak ediyorum, doğrusu. Benimkiyle mi, George'un silahıyla mı? Eğer o çöp tenekesi birisini öldürmüşse başımız iyice belaya girecek. Ama, biz onu yakalarsak...
Kaba bir tavırla O'Mearah'a "Haydi durmayalım, harekete geçelim!" dedi. Arkadaşı bu sözü ikiletmedi. O da durumu aynen Delevan'ın düşündüğü gibi algılamıştı. Arabanın üzerindeki uyarı ışığını yaktı, sirenleri çalıştırdı ve trafiğe karıştılar. Kentte trafiğin sıkışma saati geliyordu. O'Mearah devriye arabasının iki tekerini de kaldırımın yanındaki su arkında, diğer iki tekerini de kaldırımın üzerinde tutarak sürüyor ve yayaları ürkütüp kaçılıyordu. Kırk Dokuzuncu Cadde'ye girmekte olan bir süt ürünleri kamyonunun arka çamurluğuna sürtüp parçaladılar. İlerde, eczahanenin önündeki kaldırımın üzerinde çevreye saçılmış cam kırıkları görülüyordu. Eczahanenin hırsız alarmının zırlayan sesini de duymaya başlamışlardı. Sokaktaki yayalar kapı girişlerine ve çöp tenekelerinin arkasına saklanmışlardı. Ancak apartmanların üst katlarında oturanlar sarkmış sanki özel bir televizyon izlencesi ya da parasız bir sinema gösterisiymiş gibi olayı hevesle izliyorlardı.
Caddenin bu bloğu sanki trafiğe kapanmış gibiydi. Taksi ve özel araba sürücüleri yayalar gibi olayı duyumsayıp çevreye dağılmışlardı.
Delevan, "Adamın şimdi de orada olduğunu umut edelim" diyerek bir anahtarı kullanıp gösterge tablosunun altındaki av tüfeğini güvence altında tutan kısa çelik çubukların kilidini açtı ve sözünü şöyle sürdürdü, "Umut edelim ki, o orospu çocuğu (!) şimdi de eczahanede olsun!"
Her iki polis memurunun da anlamadıkları tek şey, gerçek bir Silahşorla uğraştıklarında genellikle onu tek başına bırakmanın en iyi davranış yolu olacağıydı.

3

Roland eczahaneden çıktığında büyük Keflex şişesi de Jack Mort'un ceket ceplerinden birine indirilmiş bulunuyordu. Carl Delevan'ın .38'lik beylik tabancası ise sağ elindeydi. Yeniden bir silahı sağ eliyle tutabilmek ne denli güzeldi... Yaklaşan sireni ve cadde boyunca kükreyerek gelen arabanın gümbürtüsünü işitti. Onlar geliyor diye düşündü. Tabancasını doğrulttu ve o anda anımsadı: O adamlar da Silahşordu. Görevini yapan Silahşorlardı. Geriye döndü ve simyacının mağazasına girdi
Delevan, "Sıkı tutun, geliyoruz! Anasını becermiş herif (!)" diye haykırdı. Roland'ın bakışları hemen sol üst köşedeki dışbükey aynaya kaydı ve Silahşorlardan birini (kulağı kanamakta olanı) elinde dışarı uzatılmış bir av tüfeğiyle aracın camından sarktığını gördü. Ortağı, kauçuk tekerleri bağırtarak ve kaldırımların üzerinde dumanlar kaldırarak aracı durdururken Delevan şimdi tüfeğin namlusuna kurşun sürüyordu.
Roland hemen kendini yere attı.

4

Eczahane sahibi Katz'ın olacakları görmesi için aynaya bakmasına gerek bulunmuyordu. Önce çılgın adam, sonra polisler -Oy, oy!
Yardımcısı ile güvenlik görevlisi Ralph'e dönüp, "Yere yatın!" diye bağırdı ve kendisi de onların ne yaptıklarına bakmadan tezgahın arkasında dizlerinin üzerine çöktü.
Sonra, daha Delevan av tüfeğini ateşlemeden yarım saniye önce, eczacının yardımcısı bir futbol oyununda oyuncuların birbirlerinin üzerine yığılması gibi, kendisini Katz'ın üzerine bırakıverdi. Ve patronunun kafasının yere çarpmasına, çenesinin iki yerinden yaralanmasına neden oldu.
Bu durumda kafasında kükremeye başlayan sancıların arasında Katz av tüfeğinin gümbürdeyişini ve çevreye saçılan saçma paralarıyla traş sonu kolonyası, parfüm, ağız yıkama suyu, öksürük şurubu ve daha neler olduklarını Tanrı bilir başka şeylere ilişkin bir yığın şişenin parçalanmasının neden olduğu şangırtıları işitti. Havada karışan kokular birleşerek Tanrı'nın laneti bir aromayı oluşturdular. Katz, bayılmadan önce bir kez daha Tanrı'ya dua ederek şu kahrolası eczahaneyi başına bela ettiği için babasının kemiklerinin bir an önce çürütmesini diledi.

5

Roland av tüfeğinden çıkan saçma parçalarının oluşturduğu kasırgada şişe ve kutuların havada uçuştuklarını gördü. Zaman Ölçen aygıtları içeren bir cam mahfaza kırılmış ve içindeki saatler çevreye yayılmışlardı.
Silahşorlar şimdi de burada masum insanların bulunduğunu bilemezler diye düşündü Roland. Bilemezler; ama gene de, çevreye yayılan mermili silah kullanıyorlar.
Bu bağışlanamaz bir durumdu. Roland öfkelendiğini duyumsadı ama çaba harcayıp öfkesini bastırdı. Onlar da birer Silahşordu. Biraz önce kafalarının birbirine çarpmasıyla yanlış düşünmeye başladıklarına inanmak, böyle bir şeyi bilerek yaptıklarına ve kimi öldüreceklerine ya da yaralayacaklarına aldırış bile etmeden davrandıklarına inanmaktan daha iyiydi.
Silahşorlar kendisinin ya koşmasını ya da ateş etmesini bekleyeceklerdi.

Bunların yerine, Roland yerde sürünerek ilerledi. Şişe ve cam kırıklarının üzerine basan elleri ve dizleri yaralanıyordu. Duyumsadığı acı, Jack Mort'un bilincini yerine getirmişti. Roland, Mort'un geriye dönmesine sevinmişti. Çünkü, ona gereksinecekti. Yaralanan el ve ayaklar Mort'un olduğu sürece duruma aldırmıyordu. Adam, acıya dayanabilirdi ve daha iyilere değer olmayan bir canavarın yaraları mikroplarla bulaşabilirdi.
Yerde sürünen Roland vitrinden geriye kalanların bulunduğu yere ulaştı. Kapının sağ tarafına gelmişti. Oraya çömeldi ve sıçramaya hazır bir yay gibi gerildi kaldı. Sağ elindeki silahı tabancalığa soktu.
Şimdilik silaha gereksinmeyecekti.

6

O'Mearah, "Ne yapıyorsun, Carl?" diye haykırdı. Birdenbire kafasında Daily Mail gazetesinin manşetleri canlanmıştı sanki: POLİSLER ECZAHANEDEKİ KARGAŞADA 4 KİŞİYİ ÖLDÜRDÜ...
Delevan arkadaşının bağırışını dinlemedi bile. Silahına yeni bir mermi sürerek, "Haydi içeri girelim de şu pisliğin işini görelim" dedi.

7

Olayın sonrası aynen Silahşor'un düşündüğü gibi gerçekleşti.
Olasılıkla kentin uçsuz bucaksız caddelerinde dolaşan binlerce tehlikesiz, sıradan insanlardan biri olarak gördükleri kişi tarafından aldatılma ve silahlarının elinden alınması yüzünden öfkelenen şimdi de kafalarının tokuşması nedeniyle biraz kroke durumda olan polisler aptallar gibi, biri elinde saçma mermi atan tüfeği uzatmış durumda olmak üzere eczahaneye girdiler. Biraz öne eğilmiş olarak, karşı tarafın siperlerine atak yapan askerler gibi koşuyorlardı. Ancak kafalarında şimdi bir karşıt fikir daha yer alıyordu. Onlara göre, çılgın adam arka kapıdan çıkıp dar geçitlerden geçerek eczahaneden uzaklaşmış olabilirdi.
Bu yüzden saçma merminin parçaladığı şişe ve cam kırıklarını ezerek biraz da ihtiyatsızca içeri daldılar. Bu sırada Silahşor iki elini birbirine kenetleyip kocaman bir yumruk yapmıştı. Yumruk kalktı ve ilk olarak Delevan'ın ensesine indi!
Daha sonra müdüriyetteki Soruşturma Komitesi'nin önünde hesap verirken Delevan, Clement'in silah mağazasında tezgahın altına eğilip serserinin cüzdanına baktığı andan sonrasını anımsadığını söylemişti. Komite Üyeleri, o koşullar altında unutkanlığın mümkün olduğunu düşünerek Delevan'a altmış gün süreyle ücretsiz işten uzaklaştırma cezası vermişti. Oysa Roland, farklı koşullar altında (sözgelişi salak polis şimdi de masum insanlarla dolu bir mağazaya elinde mermileri çevreye dağılan bir silahla girmemiş olsa) onun sempatiyle karşılanabileceğini düşünüyordu.
Delevan ansızın bir arpa çuvalı gibi yere yıkılınca Roland onun gevşeyen ellerinden saçma atan av tüfeğini çekip alıverdi.
O'Mearah, "Sıkı dur!" diye haykırdı. Sesi öfke ve hüznün gölgelerini taşıyordu. Şimdi Şişman Johnny'nin Magnum markalı tabancasını doğrultuyordu ama bunu da Silahşor'un kuşkulandığı biçimde yapıyordu. Eddie'nin dünyasının Silahşorları acınacak kadar yavaştılar. Bu arada kendisi O'Mearah'ın yanağı boydan boya yırtıldı. Daha sonraki günlerde adamcağızın çenesine yerine koyabilmek için üç kez ameliyat yapıp çekiç çiviler kullanmak zorunda kaldılar.
Roland kapı girişinde duruyor ve belli ki yaklaşmakta olan siren seslerini duyuyordu. Elindeki av tüfeğini ikiye katlayıp açtı. Silahın içindeki ve Delevan'ın cebindeki kırmızı renkli mermileri boşalttı. Bunu yaptıktan sonra av tüfeğini Delevan'ın yanına fırlattı.
Yerde yatan polislerin üzerinden atlayıp dışarda şimdi de çalışmakta olan devriye araçlarına doğru koştu. Kapıyı açıp direksiyonun başına geçti.

8

Jack Mort denilen ve şimdi anlaşılmaz sözlerle mırıldanan şeye seslendi, Sen bu taşıt aracını kullanabilir misin, be adam?
Ondan anlaşılır bir yanıt alamadı, çünkü Mort sürekli sözcükleri geveleyerek haykırıyordu. Silahşor durumu tümüyle gerçek olmasa bile bir isteri nöbeti olarak sezinledi. Jack Mort kendisini kaçıran tuhaf kişiden sakınmak üzere bilerek isterili davranıyordu.
Roland onunla şöyle konuştu: Dinle, Mort. Seninle konuşacak tek zamanım bu... Zaman giderek kısalıyor. Soruma yanı vermezsen sağ başparmağımı senin sağ gözüne dayayacağım. Ve gittiği kadar içeri dürteceğim. Sonra gözünü çıkarıp aracın oturağına bir gulyabani gibi oturtacağım. Ben burada nasıl olsa senin tek gözünle idare edebilirim. Ve sonuçta çıkan, senin gözün olacak...
Silahşor'un Jack Mort ile ilişkileri her iki ortak yönünden de soğuk ve gönülden olmayan bir nitelik taşıyordu. Bununla birlikte, cinsel ilişkide bulunur gibi, belki daha da içli dışlı idiler. Bu, hiç değilse bedenlerin olmayıp akılların birleşmesiydi. İşte böyle nedenlerle, Mort'un kendisine yalan söylemeyeceği gibi, Roland da ona yalan söyleyemiyordu.
Söylediklerini tam anlamıyla murad ederek söylemişti.

Ve Jack Mort bunu biliyordu.
Adamın isteri nöbeti birdenbire sona erdi. Arabayı sürebilirim dedi. Bu da, aklına girdiğinden beri Roland'ın adamla yaptığı ilk anlamlı iletişim oldu.
Şu halde aracı sür.
Seni nereye götürmemi istersin?
"Village" diye anılan yeri biliyor musun? (Greenwich Village adı da verilen yer, New York kentinde daha çok sanatçıların, yazarların ve topluma başkaldırıp yaşamlarını bohemce sürdüren diğer kişilerin bulunduğu bir semttir - Çeviren.)
Evet.
Oraya götür.
Village'da nereye götüreyim?
Şimdilik yalnızca aracı sür.
Sirenleri kullanırsam oraya daha hızlı gidebiliriz.
İyi. Sirenleri kullan ve parıldayan ışıkları da yak.
Adamı ele geçirdiğinden beri ilk kez Roland geriye çekildi ve Mort'un yönetimi ele almasına izin verdi. Jack Mort'un başı öne dönüp de Delevan ile O'Mearah'ın mavi beyaz renkli devriye aracının gösterge tablosunu incelerken Silahşor adamın yaptıklarını gözledi ve eylemi başlatan kendisi olmadı. Yaşamdaki tek hedefi olan Ka'da düşüncelerini ayırmış ve cisimsel bir yaratık haline geçmiş olsa, Roland adamın ayaklarına basacak ve onun ilk başkaldırısında yönetimi yeniden ele alacaktı.
Ancak böyle bir şey olmadı. Canavar adam, Tanrı bilir kaç masum insanı öldürmüş ya da sakat bırakmıştı. Oysa şimdi, kendi değerli gözlerinden birini bile yitirmek niyetinde değildi. Gösterge tablosundaki birtakım düğmeleri basmış ve bir kolu çekmişti. Birdenbire harekete geçtiler. Sirenin sesi yükseldi ve Silahşor arabanın ön kesiminde kırmızı ışığın çakmalarını görmeye başladı.
Asık suratla adama, Hızlı git diye komuta etti.

9

Sirene, ışıklara ve Jack Mort'un sürekli kornayı çalışına karşın sıkışık trafik saatinde Greenwich Village'a varmaları yirmi dakika sürdü. Bu arada Silahşor'un dünyasındaki Eddie'nin umutları yağan yağmurla karların eriyişi gibi yok oluyordu. Kısa süre sonra ıstakoza benzer yaratıklar saldırıya geçeceklerdi.
Deniz, güneşin ufuktaki görüntüsünün yarısını yemişti.
Jack Mort, İyi. Village'a geldik, dedi. Roland'a göre burada her şey, bir sürü dev binasıyla, kalabalık insan ve araç sürücüsüyle kentin öbür kesimlerine benzemesine karşın, adam doğruyu söylüyordu. Zaten yalan söylemesi olanaksızdı. Burada da araçlar yalnızca yolları değil, gürültü ve kötü kokan dumanlarıyla havayı doldurmuşlardı. Kötü duman araçların yaktığı yakıt her neyse ondan geliyordu. Bu dünyadaki insanların nasıl canavarlar ya da dağlardakiler gibi ağır hareketli bebekler değil, normal çocuklar doğurabildiklerine şaşmamak elden gelmezdi.
Mort sordu; Şimdi nereye gidiyoruz?
İşin en güç yanı buydu. Silahşor hazırlandı. Herhangi bir durumda ne kadarı mümkünse, olacaklara o kadar hazırlandı.
Sireni sustur, ışıkları söndür ve kaldırıma yanaş dedi.
Jack Mort aracı bir yangın musluğunun yanında durdurdu.
Bu kentte yeraltı demiryolları var diyen Silahşor ekledi, Beni o demiryollarındaki trenlerin yolcularını indirip bindirdiği istasyona götürmeni istiyorum.
Hangi istasyona? diye soran Mort'un aklında ürkünün rengi beliriyordu. Mort Roland'dan, ve Roland da Mort'tan hiç değilse uzun süre bir şeyi saklayamazlardı.
Birkaç yıl önce (kaç yıl olduğunu bilemiyorum) sen genç bir zenci kadını, bir yeraltı istasyonunda hızla gelen bir trenin önüne ittin. Beni o istasyona götürmeni istiyorum.
Bu konuşmayı aralarında geçen kısa, yabanıl bir savaşım izledi. Sonuçta, Silahşor savaşımı kazandı ama şaşırtıcı derecede güç oldu bu. Kendi yolunda Jack Mort da Odetta gibi bölünmüş birisiydi. O kadın gibi şizofrenili bir tip değildi. Zaman zaman ne yaptığını biliyordu. Ama gizini (yani İtici Adam oluşunu) zimmetine para geçiren bir namussuz gibi iyi saklayabiliyordu.
Silahşor, Beni oraya götür, piç! dedi. Bir kez daha başparmağını adamın gözüne doğru kaldırdı. Hareketini sürdürüp göze bir, iki santim kaldığında Mort pes etti.
Jack Mort'un sağ eli kolu çekip tekerleği döndürdü ve araç harekete geçti. Ünlü A-Treni'nin üç yıl kadar önce Odetta adlı genç kadının ayaklarını biçtiği Christopler Caddesi istasyonuna doğru ilerlediler.

10

Yaya devriye polisi Andrew Staunton iş arkadaşı Norris Weaver'e, Delevan ile O'Mearah'ın mavi beyaz renkli devriye arabasını göstererek, "İyi. Şuna bak!" dedi.

Çevrede araba park edecek yer bulunmuyordu. Sürücü, yer bulmak üzere çaba harcamadı. Yalın biçimde kenara yanaşıp ikinci araba sırasını oluşturmak üzere durdu. Arkasındaki arabalar, kolestrolla tıkanmış bir damardaki kan gibi duralayıp düğümden kurtulmak üzere çaba harcamaya başladılar.
Yaya devriye polisi Weaver arabanın sağ farının yanında bulunan numarayı kontrol etti: 744. Evet, telsizden aldıkları numaraya uyuyordu.
Arabanın üzerindeki lamba şimdi de yanıp sönüyor ve kapısı açılıp sürücüsü dışarıya adım atana değin her şey temizmiş gibi görünüyordu. Adam mavi giysiliydi, tamam. Oysa giysisi sarı madeni düğmeli ve gümüş renkli rozetlerle donatılmış değildi. Pabuçları da, eğer Staunton ve Weaver devriyede çalışanların bundan böyle pahalı Gucci marka mokasen giyecekleri yolundaki genelgeyi gözden kaçırmamışlarsa, polisin dağıttığı türden ayakkabı değillerdi. Öyle bir genelgenin yayınlanmış olması da pek olası görülmüyordu. Şu anda tek olasılık, bu sürüngenin Kırk Dokuzuncu Cadde'deki soygundan sonra polislerin arabasını çalıp kaçmış olmasıydı. Şu anda adamın devriye arabasını bıraktığı yerde, arkadaki arabaların sürücüleri korna ve sözlü uyarılarla durumu protesto ediyordu.
Andy Staunton soluğunun arasında mırıldandı, "Tanrı cezasını versin!"
Telsizle yapılan yayında, Pek dikkatle yaklaşın. Adam silahlı ve aşırı derecede tehlikeli, demişlerdi. Bu tür yayınlar kulağa dünyanın en bıktırıcı sesi gibi gelir ve Andy Staunton 'un bildiği kadarıyla aşırı sözcüğüne her zaman aşırı vurgulama yapılarak insanın bilinci sanki bir oyguyla oyulurdu.
Andy, polis gücünde bulunduğu dört yıl süresince ilk kez silahını çekti ve arkadaşı Weavers'e baktı. O da silahını çekmişti. Her ikisi de IRT metrosuna inen merdivenin ağzından on metre kadar uzaklıktaki bir tatlıcı dükkanında ayakta dikiliyorlardı. İki arkadaş yalnızca polislerin ve profesyonel askerlerin birbirlerine tam uyum sağlamalarına yeterli olacak zamandan beri birbirlerini tanıyorlardı. Aralarında bir tek sözcük geçmeden tabancalarının namlusunu havaya kaldırarak tatlıcının kapısına doğru yürüdüler.
Weaver sordu, "Metroya mı gidiyor?"
"Evvet" diye yanıtlayan Andy metro girişine ivedi göz attı.
Kentte trafik sıkışıklığı ve iş sonu insan kalabalığı şimdi doruk noktasına varmıştı. Metro istasyonuna inen merdiven, trenlere koşan insanlarla doluydu. Andy sözünü şöyle tamamladı, "Adam kalabalığa karışmadan onu haklamalıyız!"
"Haydi! Bu işi çözümleydim!"
Polisler, tatlıcı dükkanının kapısından birbiri peşi sıra o denli düzgün bir dizi şekilde çıktılar ki, Roland onları hemen daha önceki iki Silahşordan daha tehlikeli düşmanlar olarak ayırt etti. Bunlar daha genç ve atiktiler. Belli ki, kaynağım bilmediği bir yerden kendisine ilişkin uyan almışlardı.
Andy Staunton ile Norris Weaver ise onu başıboş dolaşan bir kaplan olarak görüyorlardı. Andy, Eğer uyardığım anda durmazsa ölecektir, diye düşündü.
"Dur!" diye bağırdı. Silahım iki eliyle kavrayıp dizlerinin üzerine çöktü. Yanındaki arkadaşı da aynı hareketi yapmıştı. Ekledi, "Polisiz biz! Ellerini başının üzerine kaldır ve yerinden kımıldama!"
Bu seslenişi tamamlayana değin adam IRT metrosunun merdivenlerine doğru koşmaya başlamıştı. Hiç umulmadık biçimde hızlı koşuyordu. Bununla birlikte Andy Staunton da kurulmuş bir saat, tüm göstergeleri maksimumda çalışan bir aygıt gibiydi. Yerde topuklarının üzerinde döndü ve duygusuz bir soğukluğun üzerine manto gibi örtüldüğünü duyumsar gibi oldu. Roland, bu duyumsamayı tanırdı. Kendisi de defalarca aynı durumda kalmıştı.
Andy, kayar gibi koşan insanı gözleriyle izledi ve sonra .38'lik tabancasının tetiğini çekti. Mavi giysili adamın olduğu yerde döndüğünü, gene de adım atmaya çalıştığım gördü. Adam kaldırıma yuvarlanırken birkaç saniye önce evlerine dönmek için bir an önce bir metro trenine binmekten başka şeyi düşünmeyen insan kalabalığı şimdi çığlıklar atarak çevreye kaçışmaya başlamıştı.
"Hey ortak!" diye seslenen Norris Weaver derin soluk alışları arasında sözünü bitirdi, "Onu hakladın!"
Andy Staunton, "Biliyorum. Gidelim bakalım kimmiş!" dedi. Sesi hiç titrememişti. Roland bu konuşmasını duymuş olsa genç polise hayranlık duyabilirdi.

11

Jack Mort haykırıyordu: Ben öldüm! Ben öldüm! Sen beni öldürttün! Ben ölüyüm!...
Silahşor ona, Hayır diyerek karşılık verdi. Mort'un kısık gözlerinin arasından şimdi de silahlarını öne uzatmış polislerin yaklaştığını görüyordu. Bunlar silah mağazasındakilerden daha genç ve hızlı Silahşorlardı. Hiç değilse biri, çok iyi atıcıydı. Şu anda Mort (ve onun yanı sıra Roland) ölüyor, ölmüş ya da ciddi biçimde yaralanmış durumda olabilirdi. Çünkü Andy Staunton öldürmek üzere ateş etmişti. Ve attığı kurşun, Mort'un ceketinin yakasını delip geçmiş, aynı şekilde adamın Arrow marka gömleğine varmış ama gidebildiği yer orası olmuştu. İki adamın (içerdeki ve dışardaki) yaşamı, Mort'un çakmağı sayesinde kurtulmuştu.
Jack Mort sigara kullanmazdı. Ama, patronu sigara içerdi. (Mort gizli gizli gelecek yıl içinde patronunun işini üstlenmeyi umuyordu.) Ve bu yüzden iki yüz dolar değerinde Dunhill markalı gümüş bir çakmak satın almıştı. Patronu Bay Framingham ile birlikte olduklarında adamın her sigarasını Mort çakmağıyla yakmıyordu. Çünkü öyle yapsa kıç yalamış (!) gibi olacaktı. Ama, arada bir... ve özellikle daha üst pozisyonda bulunan bir kişi yanlarında bulunduğunda hemen davranıp patronunun sigarasını ateşliyordu. Böylece, Jack Mort'un suskun inceliği ve eşya seçerken ortaya koyduğu üstün zevki vurgulanmış oluyordu.

İş becerenler her kaleyi fethetmesini bilirdi.
Bu kez kale fetheden araç, onun ve Roland'ın yaşamını kurtarmıştı. Staunton'un attığı mermi Mort'un kalbi yerine gümüş çakmağını parçalamıştı. Adamın iyi ve sağlam şeylere düşkünlüğü canını kurtarmıştı.
Ama, ne olursa olsun Mort yaralanmıştı. Ağır kalibreli bir tabancanın kurşunu ne denli korunursanız korunun size vurursa onun hasarından rahatça kurtulamazdınız. Çakmak parçalanırken adamın göğsüne doğru yürüyüp bir delik oluşturmuştu. Orada düzleşip parçalanmış ve Mort'un derisinde yüzeysel bir yara yeri açılmıştı. Bir şarapnel parçası da adamın sol göğsünü ikiye bölmüştü. Ayrıca kurşunun kızgın sıcaklığı çakmaktaki yakıtı tutuşturmuştu. Polisler yaklaşırken Silahşor sessiz bir şekilde yatıyordu. Atışı yapmayan memur çevredeki insanları geriye çekilmeleri yolunda sert bir biçimde uyarmaktaydı.
Mort, Yanıyorum diye çığlık attı. Yanıyorum! Söndür beni! Söndür! SÖNDÜRRRRR!
Silahşor gene sessiz ve hareketsiz yatıyor, adamın çığlıklarına kulak asmayıp kaldırımın üzerinde yaklaşan polislerin ayak seslerini dinliyordu. Aynı zamanda, Mort'un göğsünde birdenbire büyüyüp gelişen aleve ve yanık et kokusuna aldırış etmemeye çalışıyordu.
Bir ayak, Mort'un kaburgalardan oluşan göğüs kafesinin altına kaydı ve itip bedeni olduğu yerde biraz kaldırınca Jack Mort'un gözleri açıldı. Ancak mavi giysili adamın suratı ölü bir adamın yüzü gibi hareketsiz, sapsarıydı. Silahşor onun içinden gelen haykırışları da duymuyordu artık.
Birisi mırıldandı, "Tanrı'm! Sen ona izli mermiyle mi ateş ettin?"
Mort'un cebindeki delikten düzgün bir akışkan gibi çıkan duman havaya doğru yükseliyordu. Ayrıca yaka boyunca birkaç delikten daha duman sızmaktaydı. Polisler adamın yanan etinin kokusunu duyumsuyordu. Ronson çakmak yakıtının kokusu da yanan etin kokusuna karışmaktaydı.
O ana değin kusursuz iş görmüş olan Andy Staunton tek hatasını yaptı. Böyle bir hataya tanık olsa, daha önceki hayran olunacak eylemlerine karşın Cort ona tek bir hatanın insanın ölümüne neden olacağım söyleyerek, polisi evine şişmiş bir kulakla geri gönderirdi. Evet, Staunton tek atışta adamı etkili yerinden vurmuştu. Bir polis bunu yapıp yapmayacağını böyle bir durumla yüz yüze gelmeden deneyip öğrenemezdi. Ancak attığı tek kurşunla adamı alevler içinde bırakması genç polisi nedensiz bir korkuya itmişti. Bu yüzden hiç düşünmeden ateşi söndürmek üzere adamın üzerine eğildi ve mavi giysili kişinin öldüğüne yemin edebileceği anda Silahşor'un tekmesi olanca gücüyle karnına vurdu.
Staunton geriye, iş ortağının kucağına doğru düştü. Tabancası elinden kayıp bir kenara fırlamıştı. Weaver kucağındaki arkadaşını itip kendi silahını doğrulttuğu anda bir atış sesini duydu ve büyülü biçimde silahı elinden gitti. Bir anda büyük bir çekiçle vurulmuş gibi eli duyusuz kalmıştı.
Mavi giysili adam yerinden kalktı, bir an polislere baktı ve şöyle konuştu, "Sizler iyisiniz. Öteki polislerden daha iyisiniz. Bu yüzden izin verin de size öğüt vereyim: Beni izlemeyin. İş neredeyse sona eriyor. Sizi öldürmek zorunda kalmayı istemiyorum."
Sonra olduğu yerde döndü ve merdivenlere doğru koştu.

12

Merdivenler, silah sesi ve bağrışmaların başladığı anda geri dönüp bazı benzersiz New Yorkluların yaptığı şekilde olayın ne denli kötü olduğunu ve pis kaldırımlara kaç kişinin kanının aktığını görmek üzere merakla yukarı çıkmakta olan insanlarla doluydu. Ancak bu kişiler, mavi giysili adamın kendilerine doğru koşarak geldiğini görünce geriye çekilip ona yer açacak boşluğu basamakların üzerinde buldular. Buna şaşmamak gerekiyordu. Çünkü adam bir elinde silah tutuyor ve öteki silahı da belinden görünüyordu.
Üstelik adamın yanmakta olduğu da görülmekteydi.

13

Roland, Jack Mort'un gömleği, iç fanilası ile ceketi yandıkça ve gümüş çakmağı erimeye başlayıp yakan bir iz bırakarak karnına doğru kaydıkça adamın atmakta olduğu çığlıklara aldırış etmiyordu
Şu anda istasyondaki kirli havayı duyumsayıp raylardan hızla geçen tangırtılı trenlerin gürültüsünü işitmekteydi.
İşin zamanı hemen hemen gelmişti. Roland ya üçü çekecek ya da oyunu hepten yitirecekti. İkinci kez dünyanın titrediğini ve başının çevresinde bir takım makaralar varmış gibi döndüğünü duyumsadı.
İstasyonun peron düzeyine ulaştı ve elindeki .38'1iği tren hattına doğru fırlattı. Jack Mort'un kemerini çözüp pantolonu kayıtsızca aşağı indirdi Bir orospunun külotuna benzeyen slip külot ortaya çıktı. Roland'ın bu tuhaflık üzerinde düşünecek zamanı bulunmuyordu. Eğer acele etmezse adamın canlı canlı yanmasına dikkat etmek zorunda kalacaktı. Çünkü, satın aldığı mermiler yeterince ısınacak ve yalın biçimde patlamaya başlayacaklardı.
Külotu da üzerinden çıkararak mermi kutularını ve Keflex şişesini onun içine doldurdu. Şimdi külot tuhaf biçimde şişmişti. Yanmakta olan ceketi sırtından çıkardı. Ama, yanan gömleği çıkarmaya zahmet etmedi.
Bulunduğu perona doğru gelen bir trenin kükreyişini işitti ve ışıklarını gördü. Bu trenin Odetta'yı ezenle aynı yönde hareket edip etmediğini bilmek olanaksızdı. Ama fark etmezdi. Sorun Kule olduğunda, yazgı bir çakmak aracıyla onun canını kurtaracak kadar acıma dolu ve bir mucizenin ateşlediği biçimde suçluya acı verici oluyordu. Şimdi istasyona

doğru hızla gelmekte olan trenin tekerleri de hem mantıklı hem de çarpıcı biçimde zalim olabiliyor, ancak çelik gibi sert olmanın ya da yumuşaklığın dayanabileceği bir yolda ilerliyordu.
Silahşor, Mort'un pantolonunu beline doğru çekip yeniden koşmaya başladı. İnsanların yolundan hızla geriye çekildiklerinin farkında bile değildi. Daha çok hava, ateşi besledikçe adamın gömleğinin yaka ve kolları da yanmaya başlıyordu. Mort'un külotu, içindeki ağır kutularla hayalarına (!) tekrar tekrar çarpıyor, onları eziyor ve adamın karnına doğru işkence edici bir acı duygusu yükseliyordu. Göktaşı şekline girmiş bir insan turnikelere doğru atladı.
Mort, Beni söndür! İyice yanmadan beni söndür! diye çığlıklar atıyordu.
Silahşor asık suratla düşündü; Sen yanmalısın! Aslında başına gelenler, senin değer olduklarından çok daha acıma dolu!
Ne demek istiyorsun? SEN NE DEMEK İSTİYORSUN?
Roland bu sorulara yanıt vermedi. Gerçekte peronun ucuna doğru seğirtirken adamın sesine kulaklarını tümüyle kapamıştı. Mort'un biçimsiz külotundan mermi kutularından birinin kayıp çıktığını görmüş, bir eliyle onu tutmaya çalışıyordu
Şimdi tüm akıl gücünü kendi dünyasındaki kadına göndermiş bulunuyordu. Telepati yoluyla verdiği komutun nasıl işitileceğine ya da kadının duyunca kendisine uyup uymayacağına ilişkin bir fikri bulunmuyordu. Ancak ne olursa olsun, aynı şeklide ivedi ve keskin düşünce oklarını kendi dünyasına gönderiyordu.
KAPI! KAPI GİRİŞİNE BAK! ŞİMDİ! ŞİMDİ BAK!
Trenin gümbürtüsü dünyayı doldurdu. Bir kadın, Tanrı'm! Adam rayların üzerine atlayacak! diye bağırdı. Bir el Mort'u tutmak ister gibi omuzuna vurdu Ve sonra Roland, Jack Mort'un bedenini itip sarı uyan çizgisinin üzerinden geçirerek peron yüzeyinin ucuna doğru gönderdi. Ellerindeki geriye götüreceği tuhaf torbayı özenle kasıklarına bastırarak trenin geldiği rayın üzerine düştü... Eğer Mort'un bedeninden hızla çıkabilirse taşıdığı değerli yükü kendi dünyasına götürebilecekti. Rayın üzerin düşerken bile bağırmıştı:
ODETTA HOLMES! DETTA WALKER! ŞİMDİ BAKIN!
Böyle bağırırken tren üzerine geldi. Tekerler acımasız gümüş hızıyla dönerken Silahşor dönüp Kapı'ya baktı.
Ve doğrudan doğruya oradaki kadının yüzüne baktı.
Oradaki yüzlere baktı.
Onların ikisini de aynı zamanda görebiliyorum diye düşündü.
Tren üzerinden geçmeden ve onu dizlerinden değil, göğsünden ikiye bölüp geçmeden önce son anda Mort, HAYIRRRRRR! diye çığlık attı. Roland ise, Kapı'ya doğru hamle etti... ve içeri girdi.
Jack Mort yalnız başına ölmüştü.
Mermi kutuları ile ilaç şişesi Roland'ın fiziksel bedeninin yanında göründü. Başlangıçta elleri titremeli hareketlerle onları sıkıyordu. Sonra parmakları rahatlayıp gevşediler. Silahşor kendisini zorlayıp ayağa kalkmaya çalışırken duyumsadığı ateşle sanki her yanı zonklayan hasta bedenini giyindiğinin, aşağıda Eddie'nin haykırdığının ve Odetta'nın da iki ayrı sesle çığlık attığının farkında oluyordu. Roland, kısa bir an süreyle duyduğu çığlıklara doğru dönüp baktı ve tek değil iki kadını gördü. Her iki kadın da bacaksız, kara derili ve güzeldiler. Bununla birlikte kadınlardan biri gene cadı gibiydi, içindeki çirkinlik dış güzelliği ile örtülemiyor, yalnızca daha çok belirginleşiyordu.
Roland aslında ikiz olmayan, ancak aynı kadının olumlu ve olumsuz görüntülerini oluşturan ikiz kadınlara baktı. İpnotize eden ateşle ve etkili bakışlarla onları gözledi.
Sonra Eddie bir kez daha haykırdı ve Silahşor ıstakoza benzer yaratıkların dalgaların arasından çıkıp Detta'nın kurbanlık danalar gibi bağladığı ve çaresiz durumda bıraktığı genç adama doğru yaklaştıklarını gördü.
Güneş batmıştı. Ortalığa karanlık çöküyordu.

14

Detta kendisini Kapı'nın girişinde Silahşor'un gözleriyle gördü. Ve birdenbire Eddie'de olduğu gibi ama daha yoğun biçimde kendisinin dünyasından ayrılmış olduğunu sezinledi.
Kendisi buradaydı.
Silahşor'un gözüyle Odetta oradaydı.
Gelen trenin sesini işitti.
Birdenbire her şeyi anlayarak Odetta! diye çığlık attı. O anda ne olduğunu ve olaya kimin neden olduğunu sezinlemişti. Kısa süren bir an için dışa dönüşünün duyumsamasıydı bu ve sonra çok acı verici bir biçimde...
Kadın, ikiye bölünmek üzere yırtılır gibi olmuştu.

15

Roland, Eddie'nin yattığı deniz kıyısına, hafif eğimli yere doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Kemiklerini yitirmiş bir insan gibi hareket ediyordu. Istakoza benzer yaratıklardan biri, Eddie'nin yüzüne doğru pençe atmış ve genç adam haykırmıştı. Silahşor yaratığa ayağındaki çizmeyle sert bir tekme vurdu. Sonra ağır ağır eğilip Eddie'nin kollarını yakaladı. Onu geriye doğru çekmeye başladı ama geç kalmıştı. Gücü pek azdı. Yaratıklar Eddie'yi kapacaklardı. Şimdiden iki yaratık saldırıya geçmişti.

Istakozlardan biri did-e-çik? diye sorarak pençe atıp pantolonu da parçalayarak bir parça etini kapınca genç adam haykırdı. Sonra bir kez daha bağırmağa çalıştı oysa ağzından yalnızca gargara eder gibi tıkanmış bir ses çıktı.Eddie, Detta'nın attığı ilmiklerin içinde boğulur gibi oluyordu.
Yaratıklar tüm çevrelerini sarmışlardı. Yaklaşıp hevesle pençelerini tıkırdatıyorlardı. Silahşor, son kalan gücüyle geriye doğru bir hamle daha yaptı. Ve gerisin geri yuvarlandı. Pençelerini tıkırdatan, lanet olası sorularını soran yaratıkların üzerlerine doğru geldiklerini işitti. Belki de bu durum o denli kötü değil, diye düşündü. Kumarda her şeyiyle oynamıştı ve yitirecekleri bu kadardı.
Kendi silahının gürleyişi Roland'ı salakça bir şaşkınlık içinde bıraktı.

16

İki kadın yüz yüze dönük durumda, bedenleri bir yılan gibi havaya kalkmış, birbirinin aynı olan parmak izlerini taşıyan parmakları benzeri izler bulunan boyunları sıkmak üzere karşısındakinin boğazına kenetlenmişti.
Kadın onu öldürmeye çalışıyordu. Oysa kadın gerçek değildi. Başına tuğla düşen kızın düşünde yarattığı kızdan daha çok gerçek değildi... Ama şimdi, düş gerçekleşiyordu. Silahşor arkadaşı Eddie'yi kurtarmaya çalışırken düşündeki kadın onun gırtlağını sıkıp öldürmeye çabalıyordu. Düşte oluşan gerçek, çirkin sözler söylüyor ve yüzüne sıcak tükürükler yağdırıyordu. "O değerli mavi tabağı ben aldım, çünkü hastahanede kadın yanıma geldi ve üstelik ben öylesine değerli bir hediye almamıştım. O tabağın üzerine basarak ezdim, çünkü bir şeye basıp ezerek kırmaya gereksiniyordum. Beyaz bir zenci görürsem onu da sinek gibi ezmeyi, incitmeyi istiyordum. Çünkü, onların da incitilmeye gereksinimleri vardı. Büyük mağazalarda yalnızca beyazlara özel hediyelik eşya diye satılan şeyleri çalıyordum. Çünkü, benim ırkımdan kız ve erkek kardeşlerim Harlem'de açken, yavrularını fareler yerken beyazlar birbirlerine özel hediyeler satın alıyorlardı. Ben bu konuda tekim. Sense cadısın. Ben tekim. Ben...ben...ben!"
Odetta, şu kadını öldür, diye düşündü. Oysa bunu yapamayacağını biliyordu.
Cadıyı öldürürse ondan kurtulacak ve yürüyüp yoluna gidebilecekti. Odetta ile Detta birbirlerini haklamaya çalışırlarken, Eddie ile Roland (Gerçek Kötü Adam) onlara seslenip yardıma çağıracak, ancak suyun kıyısındaki korkunç yaratıklar tarafından canlı canlı parçalanıp yenileceklerdi. Bu da hepsinin birden sonu olacaktı. Böylece sevgi ve nefret sona erecekti.
Karşısındaki kadının kendisini boğmaya ve soluk borusunu ezmeye çalışan azgın ellerine aldırış etmeyin Odetta, Detta'nın boğazını sıkmayı bıraktı. Kadını boğmak yerine kollarını onu kucaklamakta kullanmayı yeğledi.
Detta, "Hayır, Cadı! Olmaz!" diye bağırdı. Ancak, bağırışı son derecede karmaşık, hem nefret hem de gönül borcuyla doluydu. Şimdi de, "Hayır, beni bırak! Yalnızca beni bırak!" diye sesleniyordu.
Odetta'nın yanıt verecek sesi çıkmıyordu. Roland ıstakozlara benzer yaratıkların ilkine tekme atıp ikinci yaratık Eddie'nin bacağından akşam yemeğinin ilk tayınını alırken Odetta cadı kadının kulağına yalnızca şunları fısıldayabildi, "Seni seviyorum. "
Bir an için kollar öldürecekmiş gibi birbirlerini sıkıp ilmik haline geldiler... ve sonra gevşediler.
Biz gidiyoruz.
Bir kez daha kadın ikiye bölünüp içi dışına çıkmış gibi oldu... Daha sonra, birdenbire Tanrı'ya şükürler olsun ki kadın bir bütün haline geldi. Ve taksi sürücüsünün onunla ailesine bir göz atıp arabasını sürerek gittiği ve Jack Mort'un kafasına tuğla attığı günden beri ilk kez kadın bir bütün haline girdi. O, Odetta Holmes idi... Ya öteki kadın kimdi?...
Detta, Haydi çabuk ol, Cadı! diye bağırdı... Oysa bu ses Detta'nınki değil, kendisinin sesiydi. Odetta ile Detta birleşmişlerdi. Odetta bir kadındı, Detta başka bir kadındı. Ve şimdi Silahşor iki kadını birleştirerek üçüncü bir kadını ortaya çıkarmıştı. Detta sözünü şöyle tamamladı, Acele et, yoksa onlar korkunç yaratıklara akşam yemeği olacaklar.
Kadın giysisinin yarıklarındaki tabancalara baktı. Silahları ateş edecek miydi? Yalnızca umut edebilirdi.
Başka ne yapabilirim ki? diye kendi kendine sordu ve silahları çekti.
Ansızın kahverengi elleri gökgürültüsüyle doldu.

17

Eddie yaratıklardan birinin yüzüne yaklaştığını gördü. Hayvanın kırış kırış olan gözleri ölülerinki gibiydi ama gene de iğrenç bir yaşam belirtisiyle parıldıyordu.
Hayvan Dod-a-... diyerek sorusunu sormaya başlarken yediği kurşunla parçalanarak geriye doğru devrildi.
Bu kez Roland başka bir yaratığın hızla güçsüz kalmış sol eline doğru geldiğini gördü ve, İşte öbür elim de gidiyor, diye düşündü, ama, bir an sonra, bu yaratık da kabuk ve yeşil bağırsak parçaları şeklinde havaya saçıldılar.
Silahşor sola doğru büküldü ve güzelliği kalpleri durduracak, öfkesi yürekleri donduracak kadını gördü. "HAYDİ MAFİALAR!" diye seslenen kadın sözünü şöyle sürdürüyordu, "HAYDİ HAREKETLENİN! ADAMLARI YEMEK İÇİN GELİYORDUNUZ, DEĞİL Mİ? HAYDİ GELİN, BEN DE SİZİN GÖZLERİNİZİ KIÇINIZA (!) KADAR PATLATIP AÇAYIM!"
Kadın, hızla Eddie'nin bağlı bacaklarının arasına doğru ilerleyip genç adamı hem yemeye hem de hadım etmeye hazırlanan üçüncü yaratığa ateş etti. Hayvan tencere kapağı gibi dönerek havaya fırladı.
Roland bu yaratıkların gelişmemiş zekâları bulunduğunu düşünmüştü. Şimdi bunun kanıtını görebiliyordu.

Öteki yaratıklar geriye çekilmeye başlamıştı.
Tabancada bir kurşun daha ıslak çıkıp ateş almadı. Ve sonra kadın gerileyen yaratıklardan birini daha et kıymıkları haline soktu.
Diğer yaratıklar daha ivedi hareketlerle dönüp suya koştular. Belli ki, iştahları kaçmıştı.
Bu arada Eddie boğulur gibi oluyordu.
Roland onun boynundaki derin izi sürerek ipin ucunu bulmaya çalıştı. Eddie'nin yüzünün mordan kara bir renge dönüştüğünü gördü. Genç adamın çabalamaları giderek zayıflamaktaydı.
Silahşor'un elleri daha güçlü olan eller tarafından bir yana itildiler.
"Ben o işin gereğine bakarım" diyen kadının elinde bir bıçak vardı... Roland'ın bıçağıydı bu...
Bilinci solmakta olan Silahşor, Neyin gereğine bakacaksın? diye düşündü. İkimiz de senin acımana kaldık.
Karanlık iyice onu sinesine alırken Roland kısık sesle sordu, "Sen kimsin?"
Derin bir kuyuya düşer gibi olurken sesi kuyunun ağzından konuşuyormuş gibi duyulan kadının, "Ben üç kadınım" dediğini işitti. "Aslında her kimsem o kadındım; hakkım olmadığı halde başka bir kadındım ve şimdi senin kurtardığın kadınım. Sana çok teşekkür ederim. Silahşor."
Kadın onu öptü. Roland bunu duyumsadı. Ama çok daha sonraları, Silahşor yalnızca karanlığın farkında oldu.

SON KEZ İSKAMBİL KARTLARI

Son Kez Kartlar

1

Aradan sanki binlerce yıl geçmiş gibi Silahşor ilk kez Kara Kule'yi düşünmüyordu. Şimdi düşündüğü tek şey ağaçlar arasındaki düzlükte bulunan su birikintisine inmiş olan geyikti.
Sol eliyle yere düşmüş bir ağaç kütüğünün üzerine abanarak hayvanı gözetledi.
Et, diye düşündü. Salgılanan tükürüğü ılık ılık ağzını sulandırırken ateş etti. Ateşi izleyen saniyenin binde birlik süresince düşündü: Kaçırdım. Gitmiş. Tüm yeteneğim... kaybolup gitmiş.
Ama, o anda geyik cansız olarak su birikintisinin yanına düştü.
Kule fikri hemen Silahşor'un kafasını doldurdu. Şimdi hedefinin Tanrı tarafından kutsanmış doğru bir şey olduğunu biliyor ve elde edeceği eti, hep o eti düşünüyordu. Şu anda taşımakta olduğu tek tabancalığa silahını koydu; öğleden beri arkasına gizlenip su birikintisine belki bir hayvan gelir diye beklediği ağaç kütüğüne basıp üzerine çıktı.
Bıçağın kınından çıkarırken şaşkınlıklar içinde kalarak düşündü; İyileşiyorum, gerçekten iyileşiyorum.
Arkasında ayakta duran ve değer bilir bakışlarla kendisine bakan kadını görmemişti.

2

Deniz kıyısında üçünün bir araya geldiklerinden bu yana geçen altı gün içinde ıstakoz etinden başka bir şey yememiş ve yalnızca hafif tuzlu olan dere suyunu içmişlerdi. O günleri ateşler ve hezeyanlar içinde geçiren Roland pek az şeyi anımsıyordu. Aynı süre içinde kimi zaman Eddie'yi Albert ya da Cuthbert ve kadını hep Susan diye çağırmıştı
Ateşi ağır ağır düştükçe güçlenmiş ve dağlık alanda yola çıkmışlardı. Eddie, kimi zaman kadını tekerlekli sandalyesinde itiyor, kimi zaman Roland tekerlekli sandalyeye binerken genç adam kollarını sıkmadan boynuna dolayan genç kadını sırtında taşıyordu. Çoğu kez tekerlekli sandalyenin yolda itilmesi zorlaşıyor ve bu da ilerlemelerini pek ağırlaştırıyordu. Roland, Eddie'nin ne denli yorulduğunu biliyordu. Kadın da bunun farkındaydı. Oysa Eddie durumundan kesinlikle şikayet etmiyordu
Yiyecekleri vardı. Roland yattığı yerde ölümle kalım arasındaki savaşımını sürdürür, ateşler içinde yanar ve geçmişin insanları ile olayları arasında gidip gelirken Eddie ile kadın bol bol avlanıyorlardı. Zamanla bulundukları deniz kıyısında ıstakoza benzeyen yaratıklar azalmış ve sonunda sazlıklarla yeşil otların bulunduğu yere vardıklarında üçü de içgüdülerinin zorlamasıyla bunları yemeye başlamışlardı: Yeşil şeylere açtılar. Ağır ağır derilerindeki küçük yaralar iyileşiyordu. Bazı otlar acı, bazıları tatlıydı. Ancak tatları ne olursa olsun otları yiyorlardı. Yalnızca bir seferinde...
Silahşor derin bir uykudan uyanmış ve kadını çok iyi tanıdığı bir tutam otu yolarken görmüştü.
"Hayır! Olmaz!" diye kısık bir sesle konuştu, "Kesinlikle o ot olmaz! Ona mim koy ve hep anımsa! Kesinlikle o ot yenmez!"
Uzun süren bakışla kadın Silahşora baktı ve açıklama istemeden otu yere bıraktı.
Roland yeniden bulunduğu yere uzandı. Yanından geçtikleri tehlikenin büyüklüğünü duyumsayarak tüm bedeni buz gibi olmuştu. Bazı otlar zehirli oldukları için kendilerini öldürebilirdi. Oysa, kadının yolduğu o otlar kendilerini lanetleyecekti. Onlar şeytanotu idiler.
Keflex adlı ilaç Silahşorun bağırsaklarına gurultular getirmişti. Ve Roland bunun Eddie'yi endişelendirdiğini biliyordu. Ama, diğer yeşil otları yemesi şimdi durumu kontrol altına alıyordu.
Sonunda gerçek ormanlara vardılar ve Batı Denizi'nin sesleri, rüzgâr yalnızca sağ taraflarından estiğinde kulaklarına gelen hafif bir vınlamaya dönüştü.

Ve şimdi... gerçek eti bulmuş durumdaydılar.
Silahşor, ölü geyiğin yanına yaklaştı ve sağ elinde kalan parmaklarıyla tuttuğu bıçakla hayvanın bağırsaklarını boşaltmaya çalıştı ama başaramadı. Parmakları henüz yeterince güçlü değildi. Bıçağı daha az becerikli olan sol eline geçirdi ve geyiğin kasıklarında kaba bir yara açtı. Bıçak daha etin derinine işlemeden yaradan buharı tüten kanlar fışkırdı ve deriyi kanlar içinde bıraktı... Ancak, şimdi de kötü bir yaraydı bu. Henüz kusmalardan kurtulamamış küçük bir çocuk bile bundan iyisini başarabilirdi.
Sol eline, Zamanla daha becerikli olmayı öğreneceksin dedi ve yeniden kesmeye hazırlandı.
İki kahverengi el, Silahşor'un parmaklarına dokundu ve bıçağı ondan aldı.
Roland çevresine bakındı.
Susannah, "O işi ben yaparım" dedi.
"Daha önce hiç yapmış mıydın?"
"Hayır. Ama sen nasıl yapacağımı söylersin."
"Tamam."
"Gerçek et" diyen kadın, Silahşora gülümsedi.
Roland da gülümseyerek, "Evet, gerçek et" diye yanıtladı.
Eddie uzaktan seslendi, "Ne oluyor? Bir silah sesi duydum da..."
"Şükran yemeği hazırlanıyor" diyen kadın ekledi, "Sen de gel, yardım et!"
Daha sonra Silahşor pineklerken, başını kaldırıp gökteki parlak yıldızlara bakarken, dağlık alanda havanın temizliğini duyumsarken ve son yıllardaki en huzurlu günlerini yaşadığını düşünürken genç adamla kadın kızarttıkları geyik etini kral ve kraliçeler gibi yiyorlardı.
Bu arada Roland uykuya dalmış, düş görüyordu.
Düşünde gördüğü şey kule idi. Kara Kule'ydi.
Batan güneşin kan rengine boğduğu geniş ufuk parçasının üzerinde dikiliyordu. Roland, Kule'nin tuğla kabuğu içinde kalan ve kıvrıla kıvrıla yükselen merdivenlerini görmüyor ancak merdivenin yer aldığı kesimdeki basamaklarda uzanan yolu, bu yolda tanıdığı tüm kişilerin hortlaklarının basamakları tırmandıklarını ayırt edebiliyordu. Onlar yukarıya doğru, hep yukarıya doğru çıktıkça, esmekte olan sıcak ve kuru rüzgâr adım çağıran sesleri Silahşor'a getiriyordu: Roland... gel... Roland...gel... gel... gel...
"Geliyorum" diye fısıldadı. Uyanıp doğruldu ve oturdu. Şimdi de ateşlerle yanıyormuş gibi terliyor ve titriyordu.
Eddie, "Roland!" diye seslendi.
"Evet."
"Ne oldu? Kötü bir düş mü gördün?"
"Kötü. İyi. Kara!"
"Kule mi?"
"Evet."
Dönüp Susannah'a baktılar. Kadın konuşmalarından rahatsız olmamıştı. Bir zamanlar adı Odetta Susannah Holmes iken Detta Susannah Walker olmuştu. Şimdi ise, üçüncü adım taşıyordu: Susannah Dean...
Roland, kadını inatla savaştığı ve kesinlikle kendisini koyvermediği için seviyordu. Onu ve yanı sıra Eddie'ye bir soru bile sormadan ya da dönüp geriye bakmadan feda edebileceğini bildiği için de korkmaktaydı.
Bu, Kara Kule için olacaktı.
İyi ve lanetli kule için...
Eddie, "İlaç alma zamanın geldi" dedi.
"Artık onları almak istemiyorum."
"İlacı al ve sus!"
Roland ilacı yuttu ve derisinden buz gibi ter boşandı. Geğirdi ama aldırış etmedi. Çünkü, geğirişi yediği geyik eti yüzündendi.
Eddie sordu, "Nereye gideceğimizi biliyor musun?"
"Kule'ye doğru gidiyoruz."
"İyi. Evet, ama" diyen genç adam, duralayıp sonra sözlerini şöyle sürdürdü, "Bu durum bana göre Teksaslı cahil bir kişinin elinde yol haritası bulunmadan ağrıyan kıçı (!) için Alaska'ya gideceğini söylemesine benziyor. Kara Kule nerede? Hangi yönde?"
"Bana torbamı getir."
Eddie torbayı eline aldı. Ama bu arada Susannah kımıldandı ve genç adam duraladı. Kamp ateşinin azalmakta olan alevlerinin yaydığı ışıklar yüzünde kırmızı düzeyler ve kara gölgeler oluşturuyordu. Kadın yattığı yerde yeniden hareketsizleşince Eddie Roland'ın yanına geldi.
Silahşor öbür dünyadan getirdiği mermilerle şimdi bir hayli ağırlaşmış olan torbayı karıştırdı. Bundan sonraki yaşamı için gerekli olan şeyi bulması kısa sürdü.
Bulduğu bir çene kemiği idi.
Karalar Giyinmiş Adam'ın çene kemiğiydi.
"Burada bir süre kalacağız" diyen Roland ekledi, "Ben iyileşinceye kadar."
"İyileştiğini anlayacak mısın?"

Silahşor biraz gülümsedi. Titremeleri diniyor ve serin gecenin hafif esintisinde teri kuruyordu. Ama şimdi de düşünde gördüğü o insanları; şövalye ile arkadaşlarını, sevgili ve düşmanlarını merdivenlerde yukarı doğru tırmanırken görüp yitirdiğini düşünüyor, ölüm ve acımasız deneyimlerden oluşan bir kan gölünün üzerinde yükselen Kule'yi aklında canlandırıyordu.
"İyileştiğimi ben anlamayacağım" diyerek Susannah'ı gösterip sözünü tamamladı, "Ama, o anlayacak."
"O zaman ne olacak?"
Roland, Walter'in çene kemiğini havaya kaldırarak, "Bu kemik bir zamanlar konuşmuştu" dedi.
Dönüp Eddie'ye baktı ve ekledi, "Bir kez daha konuşacak."
Genç adam dümdüz bir sesle konuştu, "Bu tehlikeli bir şey."
"Evet."
"Yalnızca senin için değil."
"Evet, öyle."
"Ben şu kadını seviyorum, arkadaşım."
"Evet."
"Eğer onu incitirsen..."
Silahşor, "Neye gereksiniyorsam onu yaparım" dedi.
"Ve bizim hiçbir önemimiz yok mu? Bunu mu söylemek istiyorsun?"
"Her ikinizi de seviyorum" diyen Roland genç adama bakıyordu. Eddie sönmekte olan kamp ateşinin ışığında Silahşor'un yanaklarının parıldadığını gördü. Adam ağlıyordu.
"Bu sözlerin benim soruma yanıt vermiyor. Sen ne olursa olsun yoluna devam edeceksin, öyle değil mi?"
"Evet."
"Sonuna kadar..."
"Evet, sonuna kadar gideceğim."
"Her ne olursa olsun, öyle değil mi?" diyen Eddie, Silahşor'a sevgi ve nefretle baktı. Şimdi umutsuz ve umarsız durumda ölmekte olan bir insanın aklına, isteklerine ve gereksinimlerine erişememiş bir insanın bakışlarıyla, arkadaşı Roland'a bakıyordu.
Hızla esmeye başlayan rüzgâr ağaçları inletti.
"Böyle konuşman aynen Henry'ninkine benziyor" diyen Eddie istemediği halde ağlamaya başlamıştı. Ağlamaktan nefret ederdi. Konuşmasını şöyle sürdürdü, "Onun da bir kulesi vardı ama rengi kara değildi. Henry'nin kulesini sana anlatmıştım. Anımsıyorsun değil mi? Henry ile erkek kardeşlerdik ve sanırım biz de bir tür Silahşorduk. Bizim Beyaz Kule'miz vardı. Henry bana bildiği tek yolla kendisini izlememi söylemişti. Ben de atımı eğerlemiştim. Çünkü Henry benim ağabeyimdi, beni anlıyorsun değil mi? Biz de oraya varmış ve Beyaz Kule'yi bulmuştuk. Ancak o kule zehirdi ve Henry'i öldürdü. Beni de öldürebilirdi. Sen, beni gördün ve o yaşamdan kurtardı. Benim lanetli ruhumu kurtardın."
Eddie, Roland'ı kucakladı ve yanaklarından öptü. Böylece onun gözyaşlarını tatmış oldu.
"Şimdi ne yapayım? Yeniden atları mı eğerleyeyim? Yoksa çıkıp o adamla mı buluşayım?" diye üst üste sorular sordu.
Silahşor ağzını açmadı.
"Demek istiyorum ki, pek çok insan görmedik henüz ama ilerde onlarla karşılaşacağımızı biliyorum. İşin içine ne zaman bir Kule girerse insanlar da orada bulunur. Sen insanı beklersin çünkü onlarla buluşmak zorundasındır. Ama sonunda para konuşur ve pislik yürür! Ya da burada para yerine konuşan mermilerdir. Şu halde sonuç ne, atlan eğerlemek mi? Gidip adamlarla buluşmak mı? Çünkü, eğer bütün bunlar benim adıma aynı oyunun yinelenmesi içinse, sen beni orada Istakozlara bıraksan daha iyi olurdu" diyen Eddie çevresinde kara halkalar oluşmuş gözleriyle Roland'a bakıyordu. "Ben kirliydim, adamım. Ama bütün bu deneyimlerden bir şeyler çıkarabildiysem o da artık kirli olarak ölmeyi istemediğimdir" diye ekledi.
"Bunlar aynı şey değiller."
"Evet, aynı şeyler!.... Sen bana bir çengele takılmadığım mı söylüyorsun?"
Roland gene bir şey demedi.
"O büyülü kapıdan geçerek seni kurtaracak adam kim olacak, arkadaşım? Biliyor musun? Ben biliyorum: Hiç kimse. Sen çizebileceğin tüm çizgileri çizdin. Şimdi yapabileceğin tek şey o lanet olası silahını çekebilmek. Çünkü sana kalan tek şey bu. Aynen Enrico Balazar gibi."
Roland yanıt vermedi.
"Ağabeyimin bana öğrettiği şeyi bilmek ister misin?" diyen genç adamın sesi boğazında düğümleniyor ve gözleri yaşla doluyordu.
"Evet" diyen Silahşor öne doğru eğildi ve Eddie'nin gözlerine dikkatle baktı.
"Eğer sevdiğim bir şeyi öldürürsem lanetleneceğimi öğretti."
"Ben zaten lanetlenmişim" diyen Roland dingin bir sesle ekledi, "Ama belki de lanetliler bile kurtulabilir."
"Hepimizi öldürtecek misin?"
Roland bir şey demedi.
Eddie adamın gömlek diye giyindiği paçavralara sarılarak sordu, "Susannah'ı da öldürtecek misin?"
"Zamanla hepimiz öleceğiz" diyen Roland ekledi, "Dünya döndükçe böyle olacaktır." Eddie'nin gözlerini içine bakan Silahşor'un kendi mavi gözleri bu ışıkta koyu kurşuni renkte görünüyordu. Biraz duraladıktan sonra sözünü sürdürdü,

"Yapacağımız pek görkemli bir şey olacak. Kazanılacak dünyanın ötesinde de şeyler vardır. Bu uğurda seni ve kadını feda edebilirim. Bir çocuğun ölmesine bile izin verdim zaten."
"Sen neden söz ediyorsun?"
Silahşor gene dingin bir sesle konuştu, "Yolumuza gideceğiz, Eddie. Savaşacağız; belki de yaralanacağız. Ancak, sonuçta ayakta kalacağız."
Şimdi konuşmama sırası Eddie'ye gelmişti. Genç adam söyleyecek söz bulamıyordu.

4

Sonunda Eddie, Susannah'ın yanında uyudu. Üçüncü Roland, yeni bir üç sayısını çizdi. Daha sonra uyumadı. Oturdu ve gecenin içinden esen rüzgâr yanaklarındaki gözyaşlarını kuruturken çevredeki sesleri dinledi.
Kule neydi?
Bir lanetleniş mi?
Yoksa kurtuluş muydu?
Kara Kule'ye varacak, orada şarkı söyler gibi onların adlarını sayacak, hepsinin adlarını teker teker sayacaktı.
Sonunda güneş doğu yönünden yükselmeye başladı. Ve Roland artık son Silahşor olarak değil, son üç Silahşordan biri olarak uykuya daldı. Ve düşünde mavi renkli dikiş ipliğinin üzerinde kayar gibi koşan yatıştırıcı bir cümleyi gördü:
Bu cümlede, Orada şarkı söyler gibi hepsinin adlarını teker teker sayacağım, deniliyordu.

SON SOZ

Böylece Kara Kule adlı uzun öyküyü oluşturan altı ya da yedi yapıtlık dizinin ikinci kitabı sona ermiş oluyor. Üçüncü kitap olan Çorak Topraklar'da Roland, Eddie ve Susannah'ın Kule'ye erişmek üzere yaptıkları savaşımın yarısına varılacaktır. Dördüncü kitap olan Büyücü ve Calla'nda bir büyülenme ve tecavüz olayı anlatılacaktır. Ancak burada çoğunlukla okurların, Karalar Giyinmiş Adam'ın peşinde koşan Roland'la tanışmadan önce Silahşor'un başına gelenler hikaye edilecektir. Kara Kule dizisinin ilk kitabı, benim en iyi bilinen öykülerime benzememesine karşın, büyük kabul gördü. Bundan ötürü biraz şaşkınlık ve kitabı okuyup beğenenlere gönül borcu duyuyorum. Biliyorsunuz, bu çalışma da benim Kule'm olacak. Kitaptaki kahramanları seviyorum ama en çok Roland beni büyülüyor. Kule'nin ne olduğunu ve Roland'ı orada neyin beklediğini gerçekten biliyor muyum? Silahşor Kule'ye varmalı mı? Sizler bu konuda her türlü olasılığa hazır bulunmalısınız. Çünkü yanıt, evet ya da hayır olabilir. Şu anda bildiğim, bu öykünün on yedi yılı aşkın bir süredir beni kendine çekmiş olmasıdır. Birincisinden biraz daha uzun olan bu ikinci ciltte gene yanıtlanmamış sorular kalıyor. Öykünün asıl doruk noktası gelecekte ama ben bu ikinci cildi birincisinden daha tamam bir yapıt olarak duyumsuyorum.
Ve şimdi Kule daha yakında...

Stephen King 1 Aralık 1986.